

Mê Tình Berlin

Contents

Mê Tình Berlin	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	27
10. Chương 10	27
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	38
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	49
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	63
21. Chương 21	66
22. Chương 22	70
23. Chương 23	74
24. Chương 24	78
25. Chương 25	81
26. Chương 26	86
27. Chương 27	90
28. Chương 28	94
29. Chương 29	97
30. Chương 30	101
31. Chương 31	105
32. Chương 32	108
33. Chương 33	112
34. Chương 34	116
35. Chương 35	119
36. Chương 36	124
37. Chương 37	127
38. Chương 38	132
39. Chương 39	136
40. Chương 40	141
41. Chương 41	145

42. Chương 42	149
43. Chương 43	153
44. Chương 44	157
45. Chương 45	161
46. Chương 46	165
47. Chương 47	169
48. Chương 48	173
49. Chương 49	177
50. Chương 50	181
51. Chương 51	185
52. Chương 52	189
53. Chương 53	193
54. Chương 54	197
55. Chương 55	201
56. Chương 56	206
57. Chương 57	211
58. Chương 58	211
59. Chương 59	214
60. Chương 60	218
61. Chương 61	221
62. Chương 62	224
63. Chương 63	229
64. Chương 64	235
65. Chương 65	239
66. Chương 66	243
67. Chương 67	248
68. Chương 68	253
69. Chương 69	258
70. Chương 70	263
71. Chương 71	269

Mê Tình Berlin

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình đô thị, kỳ duyên ngoại quốc, nghiệp giới tình anhNam chủ: Chuyên gia giải mã n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-tinh-berlin>

1. Chương 1

Một cô gái mặc áo da màu đen, đứng ở tầng 88 của tòa nhà, đôi mắt ra xa, phía dưới lầu dòng người qua lại nhộn nhịp. Cô giống như bậc nữ vương, đứng trên tất cả mọi thứ.

Dưới bóng đêm, cô hơi híp mắt, khoe miệng khẽ nhếch lên tạo thành đường cong nhẹ nhàng, để lộ nụ cười mê hoặc, nghiêng nước nghiêng thành.

“Ta tên là Vô Tình, bởi ta thực sự vô tình, chỉ lấy mạng người.”

Một câu ngắn ngủi, khí thế bức người.

Cô lấy trang bị ra, móc xích sắt vào thành lan can tầng thượng, sau đó bước chân lên, một tay nắm dây cáp, buông mình nhảy xuống.

Gió thổi phàn phật bên tai, mái tóc đen dài như thác nước đổ xuống, cô giống như một ma nữ giáng thế.

Rơi xuống đến tầng 80, cô dùng một tay nắm võ cửa kính, chui vào bên trong.

...

“Cát!”

Bỗng nhiên, bốn phía đèn chiếu sáng rực. Đạo diễn Tống Sĩ Hoài phấn khởi đi tới, kích động nắm tay nữ diễn viên, cười nói, “Diễn tốt lắm, mới một lần đã qua rồi!”

Không sai, đây là phim trường, bộ phim điện ảnh này tên “Dạ Mị”, chi phí làm phim đã là một trăm triệu, mà diễn viên chính của bộ phim là ngôi sao nữ đang nổi hiện nay - Fancy Phàn Hi.

Phàn Hi khẽ nhếch đôi môi đỏ, nở nụ cười diễm lệ.

Cô không đổi sắc mặt, nhẹ nhàng rút tay về, đi đến trước màn hình phát lại cảnh quay. Màn hình đang chiếu lại cảnh cô nhảy từ tầng 88 xuống, lúc nhảy trong lòng cô có chút sợ hãi, khoe mắt hơi giật giật. Tuy chỉ là một chi tiết nhỏ, thậm chí đạo diễn cũng không phát hiện ra, nhưng trong lòng Phàn Hi lại trở thành khuyết điểm chướng mắt.

Phàn Hi cau mày, mím môi, thầm cảm thấy đáng tiếc.

Cảnh quay nguy hiểm vừa rồi, cô không dùng đóng thế.

Vì sao không dùng?

Vì xuất thân của cô chính là diễn viên đóng thế, không ai có thể diễn những cảnh đó thật hơn cô.

Phàn Hi xoay người, ngồi xuống ghế của mình, tiện tay nhận lấy ly nước từ trợ lý, uống một ngụm. Trong lúc chuyên viên trang điểm sửa lại lớp make up, cô nhắm mắt nghỉ ngơi.

18 tuổi cô đặt chân vào showbiz, 20 tuổi lần đầu xuất hiện trước công chúng, sau đó mất 5 năm để leo tới địa vị nữ thần quốc dân hiện nay. Những năm tháng đó phải chịu bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu chua xót, phải trả giá những gì, chỉ bản thân cô mới biết.

Có điều, những chuyện đó đều đã là quá khứ, điều cô quan tâm chính là hiện tại.

Sửa lại lớp trang điểm xong, Phàn Hi mở mắt, nhận lấy tấm gương trợ lý đưa, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của mình. Đôi mắt phượng tinh tế, chiếc cằm nhọn, mỉm cười mang theo nét yêu mị. Dáng người quyến rũ, có ngực có hông, eo nhỏ chân dài, nhất là chiều cao 1.78 mét, lại đi thêm đôi guốc mười phân, vừa đứng lên liền tạo cảm giác ngạo mạn, khiến cho rất nhiều nam nữ diễn viên ngổn ngang tâm trạng.

Thấy cô trợ lý nhỏ Lâm Duyệt đứng phía sau lăm la lăm lét nhìn mình, cô nhướn mày, hỏi, “Nhìn gì thế?”

Bị cô phát hiện, Lâm Duyệt đỏ mặt, vội nói, “Bên ngoài có phóng viên muốn phỏng vấn chị, chị có gặp họ không?”

“Phóng viên báo nào?”

“Tân *, Sư *, * Độ, Đằng *.” [1]

[1] Tên các đầu báo.

Phàn Hi nhận tấm gương từ tay chuyên viên trang điểm, tiện tay sửa lại tóc, nghiêng trái nghiêng phải, cảm thấy hài lòng với lớp trang điểm rồi, mới nói, “Gặp.”

Lâm Duyệt có chút kinh ngạc, nói nhỏ, “Em còn tưởng chị sẽ không đồng ý cơ.”

“Bọn họ đến đúng lúc, có thể giúp chị tuyên truyền hình ảnh, đối với chị là có lợi, tại sao lại không làm?”

“Bởi vì họ đều là phóng viên của báo mạng, rất nhiều diễn viên ghét báo mạng vì thông tin đôi khi không chính xác, thái độ rất hờ hững lạnh lùng.”

Phàn Hi mỉm cười, “Cho nên mấy người đó không thể nổi tiếng.”

Mạng xã hội bây giờ giống như một con dao hai lưỡi. Nếu biết lợi dụng, sức mạnh của nó sẽ gấp mấy lần so với ti vi hay báo giấy.

Lâm Duyệt không dám chần chừ, vội chạy đi mời phóng viên.

Phàn Hi đặt tấm gương xuống, vừa ngồi xuống thì phóng viên đã lũ lượt kéo tới.

Khách khí chào hỏi vài câu, liền đi vào chủ đề chính.

“Tiểu thư Fancy, bộ phim ‘Tình hỏa kỳ duyên’ do cô đóng vai chính, được đề cử trong Liên hoan phim Berlin, cô cũng có trong danh sách khách mời, xin hỏi cô có cảm nhận gì?”

Phàn Hi tươi cười, “Rất xúc động, rất vui vẻ, tôi hi vọng có thể đoạt giải, làm vẻ vang đất nước.”

“Nghe nói, bạn thân của cô, tiểu thư Chu Hân cũng đến Berlin cùng cô?”

Mọi người đều biết, Chu Hân là bạn thân của cô, có điều, trước đây Chu Hân đã câu dẫn bạn trai giàu có Triệu Trí Đình của Phàn Hi. Từ sau khi tin tức hai người họ qua đêm với nhau ở khách sạn bị đám chó săn phanh phui, quan hệ bạn bè giữa Phàn Hi và Chu Hân lập tức đóng băng.

Lúc nghe tới cái tên này, đáy mắt Phàn Hi xuất hiện một tia không vui, nhưng rất nhanh liền biến mất, không ai kịp nhận ra.

Chỉ thấy cô vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng, sắc mặt không đổi mà nói, “Ồ, thật sao? Chuyện đó tôi không hề biết, xem ra tin tức của tôi thật là chậm.”

Chu Hân đến Berlin cùng cô, Phàn Hi sao có thể không biết, chỉ là không muốn đề cập tới mà thôi. Trong tình huống này, càng nhiều lời thì càng bất lợi, không nói thì không sao. Cho nên cô đã thông minh chọn cách giả ngu.

“Vậy cô cùng tiên sinh Triệu Trí Đình, có thể quay lại như trước đây không?”

Phàn Hi đang cầm ly thủy tinh định uống nước, đột nhiên tay run lên, chiếc ly rơi xuống đất vỡ tan tành.

Đám phóng viên giật mình, bắt giác lùi lại phía sau.

Phàn Hi có chút hoảng hốt, đưa tay vuốt vuốt ngực, dường như hành động vừa rồi là cô thực sự sợ ý.

Cô duỗi chân ra, đứng dậy nói, “Đối với chuyện chia tay, tôi chỉ có bốn chữ, nước đổ khó hốt.”

Thấy cô định rời đi, phóng viên vội vàng hỏi, “Cô ở trong giới showbiz, từ một diễn viên đóng thế trở thành một đại minh tinh, có thể cho chúng tôi biết, bí quyết của cô là gì không?”

Phàn Hi xoay người, hất mái tóc dài, như cười như không liếc qua đám phóng viên, “Không có bí quyết gì, chỉ cần xinh đẹp là được.”

Đương nhiên, đây là lời nói nhảm. Trong giới showbiz, Phàn Hi không phải nữ diễn viên đẹp nhất, cũng không bao giờ có thể trở thành người đẹp nhất, bởi ở đây, thứ duy nhất không thiếu chính là người đẹp. Cho dù hôm nay có là người xinh đẹp nhất, ngày mai cũng có thể xuất hiện người đẹp hơn. Cho nên, diện mạo bên ngoài chỉ là nước cờ đầu, về sau phải dùng đến thực lực, thủ đoạn, tài năng, may mắn, chỗ dựa, nếu không thì không bao giờ có thể leo cao được.

Đám phóng viên không lấy được tin tức có giá trị, không cam lòng nên vẫn bám theo cô, tiếp tục hỏi, “Tiểu thư Fancy, bộ phim điện ảnh đầu tiên của cô có doanh thu phòng vé tốt như vậy, trong tương lai cô có kế hoạch gì không?”

Bộ phim điện ảnh đầu tiên mà bọn họ nói chính là “Tình hỏa kỳ duyên” nổi tiếng khắp Đông Nam Á, vai Lưu Tinh của Phàn Hi đã để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc trong lòng khán giả, bởi vậy chỉ trong thời gian ngắn, cô đã trở thành một minh tinh nổi tiếng.

“Tôi sẽ cố gắng nhận các tác phẩm điện ảnh và truyền hình nhiều hơn nữa, để khán giả có thể nhớ mặt tôi.”

“Vậy hiện tại cô đang có tác phẩm mới nào không?”

“Có, gần đây tôi đang quay một tác phẩm là ‘Dạ Mị’.”

“Cũng là phim hành động sao?”

“Đúng vậy.”

“Nghe nói các cảnh hành động trong phim, đều là cô tự đóng.”

Bờ môi đỏ mọng của Phàn Hi hơi nhếch lên, mỉm cười, “Đúng vậy, đây là niềm tự hào của tôi. Tôi cảm thấy để cảnh phim thật chuyên nghiệp, nếu có thể tự mình hoàn thành, sao phải dùng tới đóng thế?”

“Vậy phim bao giờ ra mắt?”

“Chắc khoảng đầu năm sau.”

“Cô có thể tiết lộ một chút về nội dung phim không? Trong bộ phim này cô đóng vai gì?”

Phàn Hi nói, “Đương nhiên rồi. Trong phim tôi đóng một cô gái xuyên việt vào thân phận một sát thủ ở thế kỉ XVII, tính cách trái ngược hoàn toàn với Lưu Tinh trong ‘Tình hỏa kỳ duyên’, nhân vật này là người vô cùng kiên cường, rất giống bản thân tôi. Trong kịch bản có cảnh đánh nhau, nhiều tình tiết hồi hộp, còn có cảnh tình cảm với nam diễn viên Chung Sở, cho dù là nội dung hay dàn diễn viên, đều là hạng nhất, rất đáng mong đợi. Cho nên tôi hi vọng, mọi người sẽ giúp đoàn phim của chúng tôi tuyên truyền một chút.”

Đại minh tinh đã yêu cầu như vậy, đám phóng viên ngoài mặt không dám trực tiếp từ chối, vội gật đầu, “Nhất định rồi.”

2. Chương 2

Còn ba ngày nữa là tới ngày đi Berlin.

Đây không phải lần đầu cô ra nước ngoài, nhưng là lần đầu tiên mang thân phận diễn viên Trung Quốc đến với sân khấu quốc tế. Cho dù có đoạt giải hay không, đối với Phàn Hi mà nói, đều có ý nghĩa rất lớn.

Lễ phục đã được đặt xong xuôi trước một tháng, cô không chọn những thương hiệu nổi tiếng như Chanel, Gucci, Givenchy, mà chọn một thương hiệu tương đối ít tiếng tăm - Karl Lagerfeld. Thương hiệu này có lẽ không nổi tiếng, nhưng người sáng lập nó từng là nhà thiết kế chính của Chanel, giúp thương hiệu này “cải tử hoàn sinh”, trở thành kẻ tiên phong dẫn dắt trào lưu thời trang hiện nay...Chỉ cần là người trong ngành, gần như không ai không biết Lagerfeld, ông ta được tôn là lão làng ngành thời trang.

Phàn Hi có một khả năng không phải ai cũng có, là sự nhạy cảm đối với cách phối hợp màu sắc. Đưa cho cô một màu, chỉ cần nhìn qua là Phàn Hi nhận ra màu đó được pha từ những màu nào. Điều này giúp cô không cần nhà tạo mẫu cũng có thể tự làm đẹp.

Phàn Hi là đại minh tinh, nên khi cô tới thử lễ phục, nhân viên trong cửa hàng từ cao đến thấp đều coi cô như nữ vương, mà cô cũng thực sự có khí chất.

Trợ lý nhỏ Lâm Duyệt đi theo nhà thiết kế lấy lễ phục, Phan Hi vắt chéo chân ngồi đợi, trong lúc nhàn chán liền tiện tay cầm lấy một quyển tạp chí thời trang, lật xem vài tờ.

Đang xem thì bên ngoài truyền đến tiếng người nói chuyện, Phan Hi đang lật tạp chí liền dừng tay lại. Không cần ngẩng lên cô cũng biết đôi nam nữ vừa đến là ai. Còn có thể là ai chứ? Chính là bạn thân tiểu tam Chu Hân và bạn trai cũ của cô.

Khóe môi Phan Hi khẽ nhếch lên, âm thầm cười nhạo, haizz, thật đúng là oan gia ngõ hẹp.

Hai người họ cười cười nói nói đi tới, không nghĩ lại gặp Phan Hi ở đây, Triệu Trí Đình đang nắm tay Chu Hân, ánh mắt lập tức trầm xuống, vô thức buông lỏng tay. Bởi vậy, khuôn mặt Chu Hân cũng lập tức biến sắc, bầu không khí nhanh chóng đông cứng lại.

Khác với hai người họ, Phan Hi ngược lại vững như bàn thạch, vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục xem tạp chí.

Cho dù thế nào, hai người còn chưa trở mặt trước mặt mọi người, người ngoài vẫn coi họ là bạn thân, có điều chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. Thế là, Chu Hân miễn cưỡng nở nụ cười, chủ động bắt chuyện, “Ồ, thật là trùng hợp!”

Phan Hi ngẩng đầu, cười nhạt một tiếng, đáp, “Phải, thật trùng hợp.”

Ở trên “sân khấu” hỗn loạn, phải thật khéo léo, cho dù bị bạn thân cướp bạn trai, thì không được khóc lóc, cũng không được làm ầm ĩ, bởi vì tất cả mọi người đều chỉ chờ xem kịch hay. Huống hồ bây giờ cô là đại minh tinh, lại đi so đo với một ngôi sao hạng B, thật là hạ thấp bản thân! Nhưng đó chỉ là án binh bất động, Phan Hi không phải “thánh mẫu”, những chuyện này để tương lai tính tiếp.

Chu Hân dạo một vòng trong cửa hàng, chọn lấy một đôi giày, một cái túi xách, chụp một tấm ảnh rồi hỏi bạn trai, “Thế nào?”

“Em thích là được.” Triệu Trí Đình trả lời qua loa. Ánh mắt từ đầu đến cuối đặt trên người Phan Hi, giống như một thanh đao sắc nhọn, muốn chọc thủng mặt nạ của cô, để thấy bộ mặt thật dưới lớp ngụy trang ấy. Anh nghĩ mãi mà không hiểu, bản thân mình vừa đẹp trai lại vừa có tiền, người phụ nữ như cô sao có thể nói buông là buông, là lạt mềm buộc chặt ư?

Muốn nhìn thấu tâm can cô, đáng tiếc, anh không có khả năng ấy. Lăn lộn trong giới showbiz bảy, tám năm trời, trước hết là phải học cách ngụy trang bản thân. Cho nên, ngoại trừ nụ cười trên môi Phan Hi, trong lòng cô nghĩ cái gì, anh đều không đoán được.

Nói đến Triệu Trí Đình, cũng coi như là tuổi trẻ tài cao, là nhân vật làm mưa làm gió.

Anh ta năm nay 32 tuổi, là con trai của chủ tịch tập đoàn Trí Vinh, lại tự mở một công ty giải trí, nhờ có tập đoàn lớn chống lưng nên công ty phát triển vô cùng thuận lợi. Dưới trướng lại có nhiều ngôi sao đang nổi, tham gia những bộ phim điện ảnh lớn, ở trong giới cũng coi như có tiếng tăm.

Lần đầu tiên anh ta gặp Phan Hi là ba năm trước, khi đó, cô còn là một diễn viên đóng thế không ai biết đến, nhưng Triệu Trí Đình lại bị cô hấp dẫn. Cô là một cô gái đặc biệt, lạnh lùng lại gợi cảm, ánh mắt sắc bén, làm việc quyết đoán, mang theo chút bướng bỉnh ngang ngược, khiến cho người khác không kìm lòng được mà tự nguyện phục tùng.

Anh nhanh chóng kí hợp đồng với cô, đưa cô vào công ty của mình, đồng thời theo đuổi cô cuồng nhiệt.

Muốn chinh phục cô gái này không hề dễ dàng, Triệu Trí Đình vốn là công tử bột, nên sở hữu rất nhiều món đồ quý giá, tặng hoa, tặng trang sức, bữa tối dưới ánh nến, hợp đồng các bộ phim truyền hình và điện ảnh đều đưa tới cho cô...Anh dùng tất cả các cách để lấy lòng Phan Hi, cứ như vậy trong vòng một năm.

Lần đầu tiên ở trên giường Triệu Trí Đình vô cùng kích động, một cô gái lạnh lùng như núi băng, cuối cùng cũng thuộc về tay anh.

Triệu Trí Đình vô cùng khôn khéo, diện mạo lại đẹp trai, gia cảnh giàu có, tự nhiên lại có được người đẹp trong tay, vì vậy bệnh cũ “đứng núi này trông núi nọ” tái phát. Hai người ở bên nhau một năm rưỡi, rất nhiều lần có tin không hay về Triệu Trí Đình và bạn thân của Phan Hi. Phan Hi vô cùng bận rộn, không có thời gian quan tâm mấy tin đồn, liền lơ đi như không biết, khiến cho mọi chuyện ngày càng tồi tệ.

Lần gần nhất là Triệu Trí Đình và Chu Hân đeo vòng đôi đi dạo trong một cửa hàng, cử chỉ thân mật, lại còn đứng bên đường hôn nhau, kết quả bị đám chó săn chụp được, đăng lên mặt báo, hình tượng người chồng quốc dân của Triệu Trí Đình lập tức sụp đổ.

Vốn dĩ tưởng rằng Phàn Hi sẽ tỏ ra đau khổ, ai ngờ sau khi biết mọi chuyện, cô liền tuyên bố chia tay Triệu Trí Đình. Quyết định vô cùng nhanh chóng, nói chia tay liền chia tay, một đao chặt đứt tình cảm, về sau đối với tên tra nam này chỉ là người qua đường.

Dư luận cũng nghiêng về một bên, bảo vệ Phàn Hi bị bạn thân đâm sau lưng, cả người cả cửa đều không còn, hi vọng cô sẽ kiên cường, đóng thêm nhiều phim hay hơn nữa. Nhưng cũng có một số ít người nói, Phàn Hi là loại người thủ đoạn, vong ân bội nghĩa, lợi dụng xong Triệu Trí Đình liền đá anh ta đi. Việc đám chó săn chụp ảnh cũng là do cô một tay sắp xếp, bởi cô đã sớm muốn chia tay, chỉ là không muốn tự mình nói ra. Sự thật cuối cùng như thế nào, chỉ có trong lòng Phàn Hi hiểu rõ nhất.

Tuy đã cướp được bạn trai của bạn thân, trong lòng Chu Hân cũng rất khó chịu, rõ ràng cô ta xinh đẹp hơn Phàn Hi, nhưng tất cả mọi thứ đều không bằng bạn thân, không cao bằng Phàn Hi, nhân khí, số mệnh đều không bằng...Giống như lần đầu tuyển chọn diễn viên, rõ ràng ban đầu người được chọn là cô, ai ngờ chỉ sau một đêm, hợp đồng đã bị cướp mất, nói là nhìn trúng Phàn Hi chân dài. Chó má, đâu phải quảng cáo quần tất, muốn chân dài làm cái gì? Nói Phàn Hi không giỏi thủ đoạn, đánh chết Chu Hân cũng không tin.

Từ lúc xuất hiện trước công chúng đến nay, quan hệ bạn bè giữa hai người sớm đã bị mũi giáo nhọn của làng giải trí đâm tới rách nát rồi. Trở mặt vô tình, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Mấy ngày nữa là tới liên hoan phim ở Berlin, tuy Chu Hân cũng đi Berlin, nhưng không phải là vì tác phẩm mình đóng, mà do nhãn hiệu thời trang mời, bản thân cô ta cũng phải tự bỏ tiền túi tài trợ. Chu Hân không cam lòng, dựa vào cái gì mà Phàn Hi được đề cử, còn mình phải phải đất trên thảm để đi? Cho dù là nhan sắc hay thực lực, Chu Hân đều không thua kém gì Phàn Hi.

Càng thua kém, lại càng muốn so đo.

Chu Hân ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng vô cùng bất mãn, đi một vòng quanh cửa hàng, cô lơ đãng hỏi nhân viên, “Thật đáng tiếc, Chanel ở Trung Quốc không có cửa hàng đặt đồ theo yêu cầu, đáng người Châu Âu cũng thật thô kệch, hại tôi vì sửa nhỏ đi, phải đích thân đi Paris. Một lần đi một lần về, vừa đốt tiền lại vừa tốn thời gian.”

Nhân viên cửa hàng mỉm cười, “Đồ đặt theo yêu cầu là như vậy, đều là mẫu mới nhất của năm nay, cho dù có cửa hàng, chúng tôi cũng không trực tiếp bày ra, bởi giá cả cao, không phải ai cũng có thể chi trả.”

Chu Hân che miệng, cười nói, “Dù sao cũng là hàng đặt của Chanel, 350 nghìn Euro, thực ra vẫn chấp nhận được.”

Nói xong cô nhìn qua Phàn Hi, trên mặt nở nụ cười, nhưng nội dung câu nói ít nhiều cũng có ý khiêu khích.

Nhân viên cửa hàng cũng liếc trộm Phàn Hi.

Trước khi gặp bạn thân và bạn trai cũ, hai người vẫn coi như là một bạn bè, bạn thân lại từng câu từng chữ đều có ý gây sự, tình cảnh thật kỳ lạ. Người đứng ngoài quan sát, đều đang chờ xem kịch hay, cho dù là bên nào bắt đầu trước, đều là vở kịch lớn.

Ai ngờ, Phàn Hi hoàn toàn bình tĩnh, không tiếp lời, khiến cho Chu Hân ở một bên từ đầu đến cuối giống như trò cười.

Triệu Trí Đình thấy phiền phức, vội thúc giục, “Em mau chọn quần áo đi, nói nhiều như vậy làm gì?”

Chu Hân nghe xong liền bĩu môi, không dám cãi lại, đành phải nhịn xuống.

Không khí trong cửa hàng im lìm, lúc này, trợ lý của Phàn Hi đem lễ phục trở lại.

Một bộ váy dài hở lưng màu đen, là Lagerfeld tự tay thiết kế, trên vai gắn một miếng ngọc màu bạc.

Phàn Hi đứng lên, đưa tay sờ lễ phục, cảm giác như tơ lụa, khiến cho người ta dồn hết chú ý vào bộ váy.

“Quả nhiên là tác phẩm của lão làng ngành thời trang.”

Trợ lý nhỏ Lâm Duyệt vui vẻ tiếp lời, “Không ngờ Lagerfeld đồng ý tự tay thiết kế cho chị, quan hệ của chị cũng tốt thật!”

Trong giới showbiz làm gì có ai không biết Lagerfeld. Chu Hân nghe xong, quả nhiên mặt biến sắc. Đồ Chanel đặt theo yêu cầu của cô ta tuy là số lượng có hạn, nhưng chỉ cần có tiền là có thể mua. Nhưng lễ phục của Phần Hi, là bậc thầy thiết kế thời trang tự tay thiết kế, có tiền chưa chắc đã mua được. Hai bên so sánh với nhau quả thực vô cùng chênh lệch.

3. Chương 3

Điểm dừng tiếp theo, Berlin.

Bây giờ không phải mùa du lịch, rất ít người đi máy bay, nhất là khoang hạng nhất, hầu như không có người.

Phần Hi vừa ngồi xuống thì Chu Hân tới, đi cùng là chuyên gia trang điểm và trợ lý, đám người trùng trùng điệp điệp đi vào cabin.

Nhìn thấy Phần Hi ngồi bên cửa sổ, khuôn mặt tươi cười của Chu Hân lập tức cứng đờ, vẻ vênh váo tự đắc ban nãy giảm đi một nửa. Đúng là oan gia ngõ hẹp, đi đâu cũng không tránh được.

Không có đám chó săn ở xung quanh, hai người cũng dứt khoát làm như không thấy đối phương.

Máy bay rời khỏi đường băng, bay vút lên trời xanh, Phần Hi rất thích cảm giác một bước lên mây này, nguy hiểm mà kích thích.

Tiếp viên hàng không rót cho cô một ly rượu vang đỏ, cô nhấp một ngụm nhỏ, đầu lưỡi chạm vào chất lỏng, hương vị chua xót ngập tràn khoang miệng.

Bay hết mười giờ, một chuyến đi dài vô vị.

Cổ họng hết khát, cô định nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, bên tai truyền đến giọng của Chu Hân.

“Fancy, có phải cô vẫn oán hận tôi đã cướp đi Triệu Trí Đình đúng không?”

Nghe vậy, Phần Hi quay đầu, nhìn qua Chu Hân. Thực ra, nếu chỉ nói về nhan sắc, diện mạo của Chu Hân có thể coi là cực phẩm, hoàn toàn không thể bắt bẻ.

Thấy cô không đáp, Chu Hân nhìn móng tay của mình, lại nói, “Tôi biết cô đang trách tôi. Nhưng, có trách cũng vô dụng. Cho dù không phải tôi, thì cũng có người khác xuất hiện, chuyện tình cảm, không thể điều khiển được. Ai bảo đây là đời người, không phải là kịch bản, cứ diễn theo là được. Chúng ta đều là những người sống sờ sờ, hỉ nộ ái ố, tình cảm thay đổi, đều không thể biết trước được.”

Tình cảm thay đổi, câu này là hoàn toàn đúng.

Phần Hi mỉm cười, “Tôi biết, cho nên tôi không trách cô.”

Chu Hân kinh ngạc, “Cô không trách tôi?”

Phần Hi nâng ly, hướng về phía Chu Hân, nói, “Cô và anh ta rất xứng đôi, chúc phúc hai người.”

Nửa câu sau không nói ra là, tra nam tiện nữ, quả thật rất xứng đôi, trăm năm hạnh phúc cũng là điều hợp lý.

Nhưng Chu Hân lại không nghĩ như vậy, đàn ông có điều kiện tốt như Triệu Trí Đình chỉ có trong tiểu thuyết, cô ta không tin Phần Hi có thể dễ dàng buông bỏ, nói chia tay là chia tay.

Cô ta nhìn Phần Hi, thầm nghĩ: Mặt nạ của cô, lúc nào cũng ra vẻ cao ngạo lãnh đạm, tôi muốn nhìn cô ngã từ trên cao xuống, xem sẽ thành bộ dạng gì.

Yên tĩnh trong chốc lát, Chu Hân lại một lần nữa bắt chuyện, “Nghe nói LV muốn tìm đại sứ hình ảnh ở Châu Á, cô không có hứng thú tham gia sao?”

Làm sao lại không có hứng thú cho được? Người đại diện của Phàn Hi là Chương Tuyết, vì việc này nên đang tích cực tranh thủ, nhưng vẫn không lấy được hợp đồng. Hạng mục này sau khi đi qua công ty quản lý, liền bị Triệu Trí Đình giữ lại, dường như đối với bất cứ nghệ sĩ nào anh ta cũng có chút do dự. Mà lúc này Chu Hân đột nhiên nhắc tới, giống như mang một tia khiêu khích ở đâu đó.

Phàn Hi một tay nghịch điện thoại, trong lòng hơi lo lắng, nói, “Để xem công ty sắp xếp thế nào đã.”

“Công ty sắp xếp ư? Ý cô là xem sắp xếp của Trí Đình? Cô cũng biết, quyết định thế nào ở trong tay anh ấy. Dù sao LV cũng là thương hiệu lớn, anh ấy nên suy nghĩ thật kĩ, đúng không?” Chu Hân nói tiếp, “Có điều, cô yên tâm đi, muốn thực lực thật sự, đại sứ hình ảnh ngoài cô ra thì không còn ai khác đâu.”

Phàn Hi nhìn cô ta một cái, “Thực ra tôi cảm thấy, so với tôi thì cô thích hợp hơn.”

Không ngờ Phàn Hi nói lời này, Chu Hân khẽ giật mình, “Vì sao?”

“Không vì sao cả, trực giác thôi.”

“Trí Đình thực sự có ý định này, chỉ có điều,...” Chu Hân che miệng cười, “Cô là ngôi sao lớn, fan của cô ở bên ngoài xưng hô thế nào nhỉ? Cái gì mà anh, cái gì mà lão gia? Tôi chỉ là một ngôi sao hạng B, tính toán gì chứ? Tôi chỉ có thể trang điểm thật đẹp rồi đi thăm đồ để duy trì danh tiếng thôi.”

Phàn Hi nhướn mày, vẻ mặt như cười như không tựa như đồng tình.

Chu Hân vốn định dùng cách tự giễu, ngầm châm chọc Phàn Hi, không ngờ tới người ta cơ bản không tiếp lời, giống như đánh một đòn, mà đối phương lại là tằm nệm, toàn bộ lực đánh trở lại phía mình.

Cô ta không cam lòng, lạnh lùng hừ một tiếng, “May mắn tôi gọi là có chút đầu óc, có mắt nhìn, lại thông minh tài trí, mới có thể tìm kiếm một khoảng trời riêng trong giới showbiz hỗn loạn này. Chắc cô cũng biết tôi vừa xuất bản sách, so với những ngôi sao chỉ biết gây chuyện xấu, tôi cũng coi như nói chuyện bằng thực lực.”

Phàn Hi lắc lắc ly rượu, nhẹ nhàng mỉm cười.

Cô càng trầm ổn, Chu Hân càng hấp tấp, “Cô cười cái gì? Nếu tôi không có khả năng ấy, thì hôm nay đã không thể ngồi đây nói mấy lời nhảm nhí này rồi.”

“Vậy sao?”

Hai chữ ngắn gọn, nhưng lại khiến Chu Hân tức giận, trừng mắt nói, “Sao lại không đúng? Mấy diễn viên bây giờ bao nhiêu người thực sự có tài? Ai mà không có chỗ dựa? Ai mà không có cha nuôi? Diễn viên dựa vào bản thân mình vô cùng ít, cho dù là mấy người nổi tiếng nhất bây giờ thân phận cũng không sạch sẽ gì. Hơn nữa, có thể có thể đặt chân lên thảm đỏ ở nước ngoài, cũng toàn là chiêu trò cả.”

Điều mà diễn viên kiêng kỵ nhất, chính là ở trước mặt công chúng nói những lời không nên nói.

Phàn Hi buông ngón tay giữ phím ghi âm, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thầm nghĩ, không hiểu đoạn ghi âm này được phát trên mạng...thì sẽ thế nào?

Liên hoan phim Quốc Tế mỗi năm một lần lại tới, các ngôi sao Âu Mỹ đều đến Berlin. Những nữ minh tinh ngoại trừ so sánh diễn xuất, thì đến đây đều là tranh hương khoe sắc.

Một chiếc xe con dài chậm rãi lái tới, nhân viên mặc âu phục phẳng phiu, đưa tay mở cửa xe, Phàn Hi nho nhá từ trong xe bước ra.

Một bộ lễ phục dạ hội màu đen hở lưng, hoàn hảo phô ra dáng người quyến rũ của cô. Mỗi bước đi đều lộ ra đôi chân thon dài, gợi cảm khiến người ta thét chói tai. Trên thân váy lấm tấm họa tiết như vảy cá, cảm giác như nàng tiên cá, khiến bốn phía kinh động. Cô vừa xuất hiện liền thu hút ống kính truyền thông quốc tế, các nhiếp ảnh gia và phóng viên liên tục chụp ảnh.

Phàn Hi trang điểm tinh tế, đôi môi đỏ gợi cảm, đuôi mắt hơi xếch lên, ngoại đầu nhìn lại giống như đang cười. Cô vừa làm cho người ta lóa mắt, lại thể hiện phụ nữ phương Đông không thua kém gì đáng mày râu. Có lẽ bởi chiều cao nổi bật, đứng giữa đám người phương Tây, Phàn Hi hoàn toàn không có áp lực, ngang nhiên ngẩng cao đầu, vô cùng khí thế.

Tuy là lần đầu tiên đi trên thảm đỏ ở nước ngoài, nhưng Phàn Hi vô cùng điềm tĩnh, khoe miệng từ đầu tới cuối luôn chứa đựng nụ cười tự tin, chậm rãi bước về phía trước. Là một diễn viên, đồng thời là người mẫu, cô biết cách tạo dáng chụp ảnh sao cho chạm tới trái tim người khác.

Trong nháy mắt, có thể coi như một mình tạo dáng trước hàng vạn ống kính.

Chỉ một lát sau, Chu Hân cũng đến nơi, cô mặc một bộ váy trắng, cổ khoét chữ V, lụa trắng bóng bệ như sương khói, cả người như một tiên nữ.

Sự xuất hiện của Chu Hân cũng khiến mọi người kinh ngạc, chỉ trong một hôm mà có tới hai nữ minh tinh phương Đông vô cùng xinh đẹp xuất hiện.

Phàn Hi - Chu Hân, một đen một trắng, một người cao quý lộng lẫy, một người trang nhã dịu dàng, có thể nói là ngang sức ngang tài.

Trước ống kính của các tạp chí lớn, hai người cùng nhau tạo dáng, thân mật khoác tay. Từ bên ngoài thoát nhìn, tưởng chừng như quan hệ hai người rất tốt, nhưng thực chất, ở bên trong, lửa nước không thể dung hòa.

“Đúng rồi, hôm trước vội quá, tôi có một tin chưa kịp nói cho cô biết. Mẹ cô ở Ma Cao đánh bạc, thua vài triệu, uống say nằm ngủ trên đường cái, việc này đã đưa lên mặt báo. Cô đã biết chưa?”

Nụ cười trên mặt Phàn Hi lập tức cứng đờ.

Mỗi người đều có điểm yếu. Điểm yếu của Phàn Hi chính là mẹ cô. Biết mình nói đúng trọng điểm, Chu Hân đắc ý, tiếp tục, “Cô cũng thật kiên cường, trong nhà xảy ra chuyện, mà thái độ vẫn vững như bàn thạch, tôi cũng khâm phục cô thật đấy.”

Chu Hân cố ý châm chọc cô, có điều, Phàn Hi không phải người đơn giản, chỉ nói, “Không ngờ cô cũng thích tám chuyện như vậy. Có điều, là cô sợ hãi, nên mới tìm chút chuyện để phân tán sự chú ý.”

Một câu hời hợt mà thành công chuyển chủ đề.

Chu Hân không hiểu mà hỏi, “Tôi sợ cái gì chứ?”

“Sợ sau khi ăn mặc tử mỹ, đám phóng viên ngoại quốc này lại chỉ chụp ảnh tôi, không ai biết cô là ai.” Nói xong, Phàn Hi tiến về phía trước, ghé vào tai Chu Hân, nói, “Cô vì lần đi thảm đỏ này mà tốn nhiều công sức vào trang phục, nhưng dù thế nào thì một chút tự tin cũng không có.”

Phàn Hi muốn chọc giận Chu Hân, mà việc đó hoàn toàn không khó.

“Cô...”

Phàn Hi ngắt lời, “Suýt, làm tốt việc của cô đi. Cơ hội chỉ có một lần. Bỏ qua rồi...sẽ không lấy lại được đâu.”

Muốn nói lời ác ý, Phàn Hi cũng vô cùng thông minh. Là bạn thân lâu năm, nhược điểm của đối phương đều rõ như lòng bàn tay, ai cũng vậy mà thôi.

Mặt Chu Hân như bị rút gân, nhưng lại không thể nổi nóng, đành hừ một tiếng rồi xoay người rời đi.

Không ngờ rằng, ngay lúc này, một màn kịch xuất hiện trước mắt mọi người. Vừa rồi đứng cùng nhau chụp ảnh, Phàn Hi vô ý giẫm lên váy của Chu Hân, mà Chu Hân hoàn toàn không biết nên bước nhanh về phía trước, vì vậy, bị kịch lập tức xảy ra. Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, bộ lễ phục màu trắng bị tuột xuống thắt lưng, lộ ra miếng dán ngực màu da.

Sự cố phát sinh đột ngột, không ai kịp chuẩn bị, chẳng những Chu Hân kinh hãi, mà ngay cả Phàn Hi cũng mất bình tĩnh.

Chỉ có phóng viên bên ngoài hưng phấn kì lạ, tiếng hò hét ồn ào vang lên. Nữ minh tinh đi thăm dò, lễ phục bị tuột xuống, đây chính là tin tức ngàn năm mới có một lần. Mất một giây định thần, ánh đèn flash đồng loạt lóe sáng không ngừng.

Chu Hân thực sự bị sốc, lần đầu tiên đi thăm dò đã gặp phải tình huống ê chề này, quả thực hết cách. Cô ta đưa hai tay che ngực, đầu óc trống rỗng, khóc không ra nước mắt.

Những phóng viên này vô cùng chuyên nghiệp, cảnh đẹp như vậy bị lộ ra ngoài nhất định không thể bỏ qua, Chu Hân tuy phản ứng nhanh, nhưng đã mất hết mặt mũi. Giờ khắc này, chỉ muốn chết đi cho xong.

Trợ lý vội chạy tới che áo cho Chu Hân, ngăn phóng viên chụp ảnh. Chu Hân cắn môi, vẻ mặt xấu hổ, cô vô thức ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy Phàn Hi đứng cách đó không xa, vẻ mặt như cười như không. Không giống Chu Hân đang chật vật, Phàn Hi đứng đó giống như thắng trận trở về. Trong đầu Chu Hân chợt lóe lên một suy nghĩ, chuyện vừa rồi, không phải ngoài ý muốn, mà là Phàn Hi cố ý.

Nghĩ tới đây, Chu Hân vừa xấu hổ vừa tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Phàn Hi. Đồ ê tiện, tao muốn giết mày!

Phàn Hi không hề bị ảnh hưởng, nở nụ cười quyến rũ. Cô chỉ chỉ phóng viên đang chụp ảnh bốn phía, im lặng mà nhắc nhở Chu Hân, trước công chúng, đừng quá kích động để ảnh hưởng hình tượng.

Có điều, trải qua chuyện này, chỉ sợ toàn bộ hình tượng của Chu Hân đều sụp đổ. Một lần đi thăm dò duy nhất, cũng là mất mặt rồi đi.

4. Chương 4

Từ lúc Liên hoan phim kết thúc tới nay, chưa tới 20 tiếng đồng hồ, ảnh chụp và video quay Chu Hân đã tràn lan trên mạng với tốc độ ánh sáng. Tên của Phàn Hi và Chu Hân tự nhiên được mọi người tìm kiếm nhiều nhất, tất cả những chuyện liên quan tới hai người đều được tìm kiếm, so với việc tuyên truyền còn hữu hiệu gấp ngàn lần.

Fan cuồng của hai người tranh cãi kịch liệt, không bên nào chịu nhượng bộ, nhưng 80% dư luận lại nghiêng về phía Phàn Hi, dù sao Chu Hân cũng là loại tiểu tam, ngoại tình với tra nam, ở trong nước đều không mấy ai yêu quý.

Nhưng cũng có không ít thủy quân [1], tung tin Phàn Hi là Bạch Liên Hoa [2], là loại kỹ nữ tâm cơ, được lợi còn khoe mẽ, cũng may Phàn Hi có tới 30 triệu fans, cho nên những tin đồn này lập tức bị dẹp đi.

[1] Thủy quân: tạm hiểu là người được các công ty giải trí thuê để tung tin đồn bôi đen nghệ sĩ khác (cái này thuộc giới showbiz, tổ chức na ná như thế chứ không chắc 100%, bạn nào quan tâm tin bất quái bên Cbiz chắc biết từ này)

[2] Bạch Liên Hoa: nghĩa đen là hoa sen trắng, để chỉ mấy em gái lúc nào cũng ra vẻ trong sáng, thánh thiện.

Cũng có người nói là, Phàn Hi cố ý giẫm lên váy Chu Hân, khiến Chu Hân mất mặt trước công chúng, còn Phàn Hi như người không liên quan đứng nhìn một bên, thủ đoạn trả thù này có thể nói là vô cùng độc ác.

Phàn Hi ngồi trong nhà hàng trên du thuyền, một tay lướt trên màn hình điện thoại, những tin đồn không hay đều đã đọc hết, cô khẽ nhếch môi, đối với chuyện bôi đen trên mạng trước giờ không hề để bụng.

Làng giải trí, giống như một cái chảo nhuộm lớn, màu gì đi vào, đến khi đi ra đều nhuộm thành màu đen. Ra vẻ thánh mẫu hiền lành, thà làm con quỷ độc ác đi hãm hại người khác còn hơn!

Nguyên tắc xử trước nay của cô luôn là: Người không phạm đến cô, cô sẽ tránh xa; còn nếu người động vào cô, có thù tất báo!

Chu Hân đã cướp bạn trai của cô, lại còn đứng trước mặt cô ra vẻ ta đây, cố ý khiêu khích, chạm tới giới hạn của cô, luôn coi cô là người dễ bắt nạt. Phàn Hi chưa bao giờ là người hiền lành, lại là người lòng dạ hẹp hòi, chính là loại người có thù chắc chắn phải trả. Cho dù không động được vào đối phương, thì cũng muốn lên lớp đối phương một chút, không ngờ Liên hoan phim Berlin đã tạo cơ hội này cho cô.

Điện thoại đổ chuông, trên màn hình xuất hiện tên Chương Tuyết.

Chương Tuyết là người đại diện của cô, vô cùng nghiêm túc, cẩn thận, có trách nhiệm.

Phàn Hi lướt ngón tay, nhận điện thoại.

Giọng của Chương Tuyết truyền tới từ đầu dây bên kia, “Sao không nghe điện thoại?”

“Không muốn nghe.”

“Em có biết trong nước bây giờ mọi chuyện đều bị em đảo lộn hết rồi không?”

“Không...thật vinh hạnh quá.”

Chương Tuyết thở hổn hển, hít sâu vài cái rồi nói, “Fancy, có phải em cố ý làm thế không?”

Cô vẫn giữ thái độ ôn hòa, “Anh đoán xem?”

Chương Tuyết trầm mặc một lúc, miễn cưỡng bình tĩnh trở lại, “Chơi thoải mái chưa?”

Phàn Hi bật cười không đáp.

Chương Tuyết, người đàn ông này tính cách trầm ổn, bình thường có tát anh ta một cái anh ta cũng không nổi giận, chưa bao giờ lại mất bình tĩnh thế này. Xem ra chuyện Phàn Hi gây ra không hề nhỏ.

“Em còn có tâm trí cười đùa à, tự dưng đụng phải cái sọt, để cả thế giới cười vào mặt.”

Phàn Hi đáp lại, không nhanh cũng không chậm, “Không phải chê cười em...”

“Em hay cô ta cũng giống nhau mà thôi...”

Còn chưa nói hết, Phàn Hi đã lạnh lùng ngắt lời, “Ai giống cô ta chứ?”

Chương Tuyết thở dài, “Liên hoan phim Berlin chỉ có hai ngôi sao nữ Trung Quốc là hai người, hơn nữa đều là người của một công ty, chẳng lẽ không tổn thất sao?”

Phàn Hi lại không nghĩ thế, “Hoa hồng cần có lá xanh, cô ta là lá của em, vừa vặn làm nền cho em.”

“Fancy, em thật quá ngông cuồng rồi, cứ như vậy sớm muộn gì cũng chịu thiệt.”

“Ngông cuồng? Cô ta cướp bạn trai em, cấm sừng em, cướp lấy vị trí đại diện phát ngôn của em, em làm như vậy đã là quá dễ dãi rồi.”

“Nếu đã nhịn rồi, sao không nhịn nốt đi?”

Nhịn, là để sau này trả thù. Có điều, những lời này cô không hề nói ra.

Thấy cô không đáp, Chương Tuyết lại nói, “Đoạn ghi âm trên mạng cũng là em đăng lên đúng không?”

Sau khi video sự cố của Chu Hân tràn ngập trên mạng không lâu thì xuất hiện một đoạn ghi âm được một người bí ẩn đăng lên, ghi lại lời Chu Hân nói xấu các nghệ sĩ khác ở trên máy bay.

Trò thừa nước đục thả câu ấy có thể nói vô cùng đúng lúc, ngôi sao nữ Chu Hân vừa bẽ mặt ở nước ngoài, mọi người vô cùng hả hê xem kịch vui.

Nghe Chương Tuyết hỏi, Phàn Hi lập tức phủ nhận, ngay cả mí mắt cũng không chớp.

Lúc ấy ở khoang hạng nhất rất ít người, nhưng cũng có người ngồi xung quanh. Rốt cuộc là ai ghi âm lại, rồi công bố trên mạng, thật sự khó nói, việc này muốn trách chỉ có thể trách Chu Hân không có đầu óc, nói năng hàm hồ.

Chương Tuyết nói tiếp, “Hiện tại Chu Hân thân thiết với Boss, em đừng nên đụng vào cô ta thì tốt hơn. Anh nghĩ tính cách của Boss em cũng hiểu rõ, đợi lúc scandal qua rồi, muốn chơi lại cô ta cũng không muộn mà.”

Tuy Chương Tuyết không nói rõ ràng, nhưng Phan Hi lập tức hiểu ra, ý của anh ta chính là muốn cô lùi một bước, nhường cho Chu Hân con ngựa.

Có điều, Phan Hi là người có chủ kiến, một khi đã quyết định cái gì, muốn thay đổi không hề dễ dàng. Huống hồ, những chuyện này dù nên hay không nên thì cũng đã làm rồi, có hối hận cũng không kịp.

Chương Tuyết hoàn toàn hiểu rõ cô gái này, nói những lời nên nói là được, còn đâu mọi chuyện không thuộc tầm kiểm soát của anh.

Vì vậy, anh liền đổi chủ đề, “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Giải sầu.”

“Gây ra một đồng chuyện, mọi người vội vàng thay em dọn tàn cuộc, còn em thì ngược lại, ngang nhiên hưởng thụ.”

Phan Hi không thể hiện thái độ, “Em không bắt anh thu dọn gì cả.”

Chương Tuyết cười khổ, “Nếu anh mà vô tư như em thì lượng công việc đã được giảm phân nửa rồi.”

Người đại diện của Chu Hân hiện tại đang làm ầm ĩ, muốn nhận được lời giải thích, mà từ sau khi Liên hoan phim kết thúc, người tự xưng biến mất, không hề có ý định xin lỗi. Cô là Nữ vương, cô có thể tùy hứng, nhưng người đại diện của cô, Chương Tuyết, thì không thể, vẫn phải đi giải quyết mọi chuyện.

“Ngày mai về Trung Quốc em đừng chạy lung tung. Ngày kia còn có buổi tuyên truyền phim nữa.”

Cô nhàn nhạt “Vâng” một tiếng.

Trước khi cúp máy, Chương Tuyết tự nhiên nhớ ra điều gì đó, liền nói, “Vừa rồi Boss xem đoạn video, vô cùng tức giận, chắc chắn sẽ tìm em, vì vậy đừng tắt điện thoại.”

“Được, em biết rồi.”

Quả nhiên, vừa cúp máy không lâu thì Triệu Trí Đình gọi tới, vừa nhắc máy đã hỏi, “Em trả thù như thế đã thoải mái chưa?”

Tại sao ai cũng hỏi cô đã thoải mái chưa? Thoải mái nhất...phải là mấy tên phóng viên ở đó, tự nhiên được thấy cảnh đẹp.

So với Triệu Trí Đình và Chương Tuyết, Phan Hi bình tĩnh hơn nhiều, chỉ nói một câu, “Anh đừng quá kích động, chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

“Có phải ngoài ý muốn hay không, trong lòng em rõ ràng nhất.”

Cô không đáp lại.

Triệu Trí Đình lại hỏi, khí thế bức người, “Nếu là ngoài ý muốn, tại sao em không xin lỗi?”

“Chương Tuyết sẽ giải quyết.”

“Anh muốn em tự mình xin lỗi.”

Phan Hi lạnh lùng, “Tôi chỉ sợ cô ta không nhận nổi.”

Triệu Trí Đình trầm mặc một lúc, nói, “Em nhắm vào cô ấy, có phải vẫn còn tình cảm với anh không?”

Cô cười lạnh, “Mù một lần là đủ.”

Triệu Trí Đình chán nản, “Phan Hi, em đừng quá kiêu ngạo.”

“Kiêu ngạo hung hăng là tính cách của tôi, tôi nghĩ rằng ba năm trước anh cũng hiểu rõ.”

“Anh có thể nâng em lên, cũng có thể kéo em xuống.”

Uy hiếp, nghe nhiều quá thành mệt. Cô không đáp lời, buông nhẹ tay, ngắt điện thoại rồi ném vào trong túi.

Tranh cãi với Triệu Trí Đình một lúc khiến tâm trạng cô không tốt, Phàn Hi xách túi đi lên tầng trên của du thuyền hóng gió.

Ở quầy bar lộ thiên, cô gọi một chai bia, sau đó lấy ra một bao thuốc, châm lửa hút. Trong gió đêm, chỉ thấy một cô gái mái tóc đen dài, dáng người tao nhã ngồi hút thuốc.

Bartender là một chàng trai người Đức, tuy không biết Phàn Hi là ai, nhưng thấy cô gái Châu Á này xinh đẹp động lòng người, mọi cử chỉ đều thanh tao, không nhịn được liền hỏi mấy câu, “Cô hút thuốc rồi uống rượu, xem ra không phải một cô gái hiền lành.”

Đôi mắt quyến rũ của Phàn Hi ngược lên, khẽ nói, “Tôi xăm hình, hút thuốc, uống rượu, ăn nói thô tục, nhưng tôi biết rõ bản thân mình không tệ.”

Du thuyền Berlin đi trên dòng sông bao quanh thành phố, hiện giờ là tám giờ tối, thành phố hai bên bờ xa hoa trụy lạc, ngựa xe như nước, phát triển hưng thịnh.

Cũng không rõ lúc đó thuyền dừng lại ở bến cảng nào, đỗ trong chốc lát, hành khách lục tục rời khỏi thuyền. Lúc này, ở bến tàu xuất hiện một nhóm người mặc quân phục, có vẻ như là quân nhân. Có cả nam lẫn nữ, cũng có vài người trung niên, nhưng chủ yếu đều là các chàng trai trẻ.

“Du thuyền này được bộ đội bao thầu tối nay, để tiễn các chiến sĩ đi Afghanistan.”

Phàn Hi nheo mắt, lưỡi biếng hỏi, “Như vậy là muốn đuổi tôi đi sao?”

Bartender nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, rồi lắc đầu, “No no, cô là ngoại lệ.”

Không muốn trở về khách sạn, nhưng ở nơi đất khách quê người không có chỗ để đi, may sao cô biết chút ngoại ngữ, có thể tìm một nơi để trò chuyện.

Bartender lấy vỏ chai bia trước mặt cô, lại đưa cho cô một ly Hawaii lãng mạn, màu hồng cam trộn lẫn với nhau, cảm giác vô tận.

Sau khi nhóm người kia lên thuyền, cả khoang lập tức náo nhiệt, chỉ thấy một đám người trẻ tuổi hòa mình trong âm nhạc. Đàn ông mặc quân phục, vô cùng đẹp trai.

Từ xưa, đàn ông yêu gái đẹp, đàn bà yêu trai đẹp, người phương Tây vóc dáng vô cùng quyến rũ. Phàn Hi cười nhạt, đáy mắt thâm sâu.

Phàn Hi vô cùng xinh đẹp, dáng người nóng bỏng, lại cực kỳ có hứng thú với người ngoại quốc. Cô liền đi tới chỗ đám người đông đúc, lập tức thu hút sự chú ý.

Mấy người trẻ tuổi cười toe toét, ánh mắt không ngừng dính chặt trên người cô, đùn đẩy nhau một hồi, cuối cùng có một chàng trai lớn gan, chạy tới trước mặt cô, “Cô có thuốc lá không?”

Hỏi người khác có thuốc không, là cách làm quen lỗ mãng nhất.

Biết rõ ý của đối phương, nhưng Phàn Hi vẫn cho anh ta một điều.

Trong bóng đêm, cặp mắt đen như trân châu giống như câu dẫn người khác, đối phương tưởng cô muốn trêu chọc lại, liền đánh bạo, chủ động giới thiệu, “Tôi tên là Darnell, còn cô? Tên cô là gì? Đến từ đâu? Cô thật xinh đẹp, tôi rất thích cô.”

Thưởng thức trai đẹp, không có nghĩa là cô sẵn lòng để anh ta tùy tiện, mùi rượu trên cơ thể anh ta xộc vào mũi Phàn Hi, cô liền đứng bật dậy.

Darnell uống hơi nhiều, gặp người đẹp lại không để ý đến mình, trong lúc vội vàng liền đưa tay định giữ cô lại. Thực ra anh ta không hề có ác ý, chỉ muốn nói chuyện với cô, nhưng không ngờ, đúng lúc anh ta giơ tay lên, lại đụng trúng ngực của cô...Lại còn không buông tay ngay lập tức.

Bộ ngực mềm mại đàn hồi, khiến Darnell thất thần, có điều, chỉ trong một giây, hành động của Phàn Hi đã khiến cho anh ta phải quỳ khóc.

Phàn Hi thấy mình bị xâm phạm, lông mày nhíu chặt, trong nháy mắt túm lấy tay anh tay bẻ ngoặt ra sau lưng. Sau đó một cước đá vào bắp chân của Darnell, khiến chân anh ta mềm nhũn, quỳ rạp xuống. Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cô đã khống chế được đối phương.

Cánh tay bị bẻ ngoặt đến không thể cử động nổi, Darnell sợ tới mức tỉnh rượu, lớn tiếng kêu gào.

Mọi người vây quanh ban đầu chỉ là xem náo nhiệt, không ngờ lại có đánh nhau, thấy bạn mình gặp nạn, cũng xông về phía trước trợ giúp.

Phàn Hi từng học võ, hàng ngày cũng thường luyện tập để đóng phim, cho nên mỗi cú đấm đều mang mười phần lực. Mà mấy chàng trai kia chỉ là lính mới, một mặt không dám đánh phụ nữ, mặt khác lại không dám gây chuyện, cho nên không dám xuống tay, kết quả bị Phàn Hi đánh cho một trận tơi bời. Trong chốc lát, boong thuyền náo loạn ầm ĩ.

Trên thuyền xảy ra chuyện, nhân viên đều vô cùng sợ hãi, cả đám người vây quanh một cô gái ngoại quốc. Mọi người nhìn nhau, ngoại trừ xem trên ti vi thì chưa từng gặp qua cô gái người Trung Quốc nào lợi hại như vậy, lại còn là thế võ cổ truyền của Trung Quốc. Hơn nữa, Phàn Hi mặc áo khoác đen, dáng người cao gầy, quả thực rất giống nữ hiệp trong phim điện ảnh.

“Có phải là quay phim không nhỉ?”

“Nhưng máy quay ở đâu?”

Mọi người xì xào bàn tán, trong mắt không che giấu được tia kinh ngạc.

Phàn Hi sửa lại cổ áo, quét mắt một vòng, xoay người đi vào WC. Không phải là quay phim, nhưng đối với cô mà nói, mỗi ngày đều là diễn kịch. Chỉ cần cô muốn diễn, cả thế giới đều là sân khấu, tất cả mọi người đều là bạn diễn của cô.

Mọi người bị khí thế của cô làm cho kinh hãi, tự động tránh đường, không ai dám ngăn cản.

5. Chương 5

Phàn Hi chống tay lên bồn rửa mặt, nheo mắt nhìn bản thân mình trong gương, đôi mắt phượng dài, vô cùng xinh đẹp, nhất là khi khói thuốc mờ ảo xung quanh, càng mê hoặc lòng người. Cho dù cô trang điểm kỹ càng, nhưng cũng không che giấu được tia mệt mỏi trong đáy mắt. Giới showbiz đúng là cái thùng có độc, ngâm mình trong đó càng lâu, cả người càng ngấm nhiều độc, tự mình hại mình. Cô lấy thỏi son trong túi xách ra, cẩn thận thoa lại lớp son đã mờ, khiến cho đôi môi đỏ càng thêm gợi cảm.

Ở nước ngoài cũng coi như có tự do, không bị đám chó săn bám theo, không giống như ở trong nước, ăn một bữa cơm cũng không buông tha. Hôm nay cô được buông thả rồi, vô cùng thoải mái, giống như bị giam cầm nhiều năm, cuối cùng cũng được tự do.

Phàn Hi vuốt vuốt tóc, đột nhiên phía sau cô xuất hiện một người đàn ông anh tuấn. Anh mặc một bộ quân phục màu xám, trên đầu là chiếc mũ beret màu đỏ, trước ngực đeo huân chương, quân phục khiến anh ta thoát nhìn thật nổi bật. Ánh mắt hai người vô tình gặp gỡ trong không trung, con ngươi xanh lục như tỏa sáng rực rỡ.

Cô khẽ giật mình nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nghĩ đến đám binh lính lúc nãy, khóe miệng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, “Nhanh như vậy đã tìm ra rồi sao?”

Anh nhíu mày, dường như không đồng tình với câu nói của cô, “Sao cô biết tôi tìm cô?”

“Đây là nhà vệ sinh nữ, trong đây lại chỉ có tôi và anh, không tìm tôi thì tìm ai?”

Anh mỉm cười, nhưng đáy mắt phảng phất tia đề phòng, “Đây là khu vực hút thuốc.”

Người đàn ông này mang đặc trưng của người Đức, tính toán cẩn thận, lễ độ và giữ khoảng cách.

Cô bước đến gần anh, nghiêng người về phía trước, bấu đôi môi đỏ, nhẹ nhàng, “Nói dối.”

Phàn Hi là đại minh tinh, ở trong nước luôn được ngưỡng mộ, hơn nữa ban nãy cô vừa bộc lộ chút tài năng. Người đàn ông trước mắt cô, quân phục ngay ngắn, tuy màu sắc trang phục không giống đám người kia, nhưng rõ ràng là bọn họ đi cùng nhau. Cho nên cô chỉ cần nhìn qua là đoán được. Hoặc là anh ta thay bạn đòi công bằng, hoặc là đến bắt chuyện.

Trực giác của quân nhân khiến anh cảnh giác lùi lại, kéo dài khoảng cách giữa hai người, cô gái này cả người là gai nhọn, lại có sức hấp dẫn lớn, giống như một đóa hoa anh túc. Xinh đẹp, nhưng có độc.

Phàn Hi bất động nhìn anh hồi lâu, một lúc sau mới biết anh không nói dối. Bởi nếu nói dối, ánh mắt của người đó hoàn toàn có thể nhận ra. Ánh mắt anh vô cùng bình tĩnh, không hề có chút lay động, chứng tỏ anh ta không hề có hứng thú với cô, ngược lại còn có chút bất mãn.

Coi như là bệnh nghề nghiệp, Phàn Hi rất thích cảm giác mình hơn người khác, nhưng cô không ngu ngốc, biết rõ loại người nào sẽ phối hợp với cô, còn người nào thì không, mà người đàn ông trước mặt cô bây giờ, tuyệt đối sẽ không phối hợp. Vì vậy, cô sẽ không tự làm mình xấu hổ.

Nói chuyện rồi, cũng tiếp cận rồi, đôi môi đỏ mọng cong lên, lộ ra nụ cười nhẹ, cô tiện tay hất mái tóc dài. Sau đó giẫm đôi giày cao gót xuống sàn nhà, nhẹ nhàng lướt qua anh.

Nhìn bóng lưng của cô, anh tiếp tục hút thuốc, đáy mắt vụt qua tia lạ, không rõ cảm xúc.

Quả thực rất nữ tính.

Cuộc sống của Phàn Hi vô cùng đa dạng, gặp qua rất nhiều người đẹp trai, vì vậy cô không để chuyện vừa rồi ở trong lòng, trở lại buồng thuyền, đám người lúc này vẫn đứng đó..

Bỏ qua ánh mắt của mọi người, cô đi đến quầy bar hỏi bartender, “Bến tiếp theo là ở đâu?”

“Có vẻ như tạm thời cô không thể xuống thuyền được đâu, bọn họ vừa báo cảnh sát xong.” Bartender hất cằm về phía đám người.

“Vậy cho tôi thêm ly nữa.” Phàn Hi ném túi xách lên quầy bar, ngồi xuống ghế lần nữa.

“Muốn uống gì?”

“Tùy anh.”

Bartender đưa cho cô một ly “mặt trời”, “Cô gái nóng như lửa, chỉ có ly cocktail này mới hợp với cô.”

Cô gật đầu nhận lấy.

Uống xong một ly, cảnh sát đã tới, là cảnh sát Đức, bước ra từ cái cano đậu bên cạnh thuyền. Có hai người, cũng không lớn tuổi, cao lớn vạm vỡ, bên hông còn mang theo súng.

“Ai báo cảnh sát?”

Cảnh sát vừa hỏi, mọi người lập tức trở nên ồn ào bàn tán.

Dù sao ngôn ngữ tương thông, cảnh sát tìm mấy người lính kia hỏi thăm tình hình trước, một đồng lời xì xầm nhỏ, Phàn Hi nghe đến nổi trán nổi cả gân xanh.

Nói cái quái gì vậy?

Bartender liếc trộm cô, thấy cô nhếch đôi môi đỏ mọng, vẻ mặt lười biếng tự tại, không nhận được bèn hỏi, “Cảnh sát đến rồi, cô không lo lắng à?”

“Lo cái quái gì?”

“Người bình thường thấy cảnh sát sẽ có chút sợ hãi.”

Đặc biệt là người nước ngoài.

Phàn Hi, “Đó là người bình thường.”

“Chẳng lẽ cô không bình thường sao?”

Phàn Hi không trả lời mà hỏi lại, “Nhìn tôi tầm thường lắm à?”

Bartender lắc đầu, “Tuyệt đối không phải tầm thường.”

Cô cười không đáp lại.

Hai viên cảnh sát tiến về phía cô.

“Mời cô cho chúng tôi xem giấy tờ.” Anh ta nói bằng tiếng Đức.

Cô ngồi yên lặng, không thèm liếc anh ta lấy một cái, cuối cùng bartender ở bên cạnh đành giải thích, “Cô ấy không biết tiếng Đức.”

Cảnh sát đành dùng tiếng Anh hỏi lại lần nữa.

Phàn Hi rút hộ chiếu từ trong túi xách ra, đặt trên quầy bar, ngón tay thon dài đẩy tới trước mặt viên cảnh sát. Móng tay cô sơn đỏ, da thịt lại trắng nõn, vô cùng xinh đẹp.

Cảnh sát nhận lấy hộ chiếu, mở ra nhìn trang đầu, kiểm tra thông tin. Người Châu Âu không phân biệt được người phương Đông, lại chỉ nhìn thấy nửa bên mặt, anh ta không thể xác nhận cô gái trước mặt và người trong hộ chiếu có phải là một hay không.

Người Đức nổi tiếng là làm việc cẩn thận, viên cảnh sát nói, “Mời cô quay lại, để chúng tôi nhìn chính diện khuôn mặt.”

Nghe vậy, Phàn Hi luồn tay vào mái tóc, hất tóc đến trước ngực, sau đó phối hợp xoay người, nhắm mắt, thoải mái để anh ta quan sát.

Có vẻ như viên cảnh sát này mới tốt nghiệp, tự nhiên cảm thấy xấu hổ khi nhìn cô chăm chăm như vậy, lập tức đỏ mặt.

Thấy vậy, Phàn Hi mỉm cười, xem ra sức hấp dẫn của cô không chỉ bị giới hạn ở Châu Á.

Cảnh sát hỏi, “Cô tên gì?”

“Phàn Hi.”

“Phạn Tế.” [1]

[1] Phàn Hi - Phạn Tế là hai từ đồng âm.

Phàn Hi sửa lại, “Phàn Hi.”

“Phạn Tế.”

“Phàn Hi.”

...

Sửa lại ba bốn lần, viên cảnh sát vẫn không đọc được, đành cười cười xấu hổ, quyết định bỏ qua bước này, hỏi, “Xin hỏi công việc của cô, mục đích nhập cảnh Đức?”

Phàn Hi có tâm trạng đùa giỡn với anh ta, liền đưa tay túm lấy áo anh ta, viên cảnh sát không biết cô định làm gì, vô thức bị cô kéo sát lại.

Cô hạ giọng, ghé vào tai anh ta, nói, “Thực ra, tôi là sát thủ, đến đây để giết người.”

“...”

Viên cảnh sát hoảng sợ, gương mặt trắng bệch, lắp bắp, “Cô...cô đang đùa sao?”

Phàn Hi mỉm cười thần bí, khóe môi nhếch lên, thật ra cô có rất nhiều cách để trêu chọc người khác.

Thấy viên cảnh sát ngơ ngơ ngác ngác, cô thổi phồng một cái rồi bật cười, tâm trạng tự nhiên tốt lên nhiều. Hừm, tên người Đức này cũng thật thú vị.

Muốn lấy lời khai nên viên cảnh sát phải kiên trì hỏi tiếp, “Căn cứ vào lời những người chứng kiến ở đây, là cô ra tay đánh người trước.”

“Đúng vậy. Là tôi.” Cô châm một điếu thuốc, hít một hơi, tiếp tục nói, “Có điều, là bọn họ động chạm tới trước, tôi chỉ tự vệ mà thôi.”

“Động chạm thế nào?”

“Sờ ngực.”

Nghe vậy, viên cảnh sát giật mình, ánh mắt không tự chủ được mà rơi xuống trước ngực cô. Cổ áo khoét chữ V sâu, khiến cho nơi nào đó như ẩn như hiện, khiến anh ta vô thức nuốt nước miếng. Ngẩng đầu lên thì thấy Phan Hi như cười như không, khiến anh ta xấu hổ rời mắt đi chỗ khác.

“Chuyện đó, vậy, cô muốn kiện bọn họ sao?”

Phan Hi còn chưa kịp trả lời, một giọng nói trầm ấm vang lên, “Tôi mong mọi chuyện chỉ là hiểu lầm.”

Phan Hi ngẩng đầu, nhả một ngụm khói. Người vừa lên tiếng chính là người đàn ông trong WC lúc này. Không biết anh ta đứng ở đó từ lúc nào.

Không còn phải một mình đối mặt với nữ yêu quái kia, viên cảnh sát thở phào một cái, vội nói, “Xin hỏi, anh là?”

“Thiếu tá Niels Dirichlet.”

“Anh là người phụ trách quân đội?”

Anh sửa lại, “Tôi là người phát ngôn tạm thời của quân đội.”

Viên cảnh sát nhất thời không thể phân biệt được hai chức vụ trên khác nhau ở đâu.

Niels cao hơn viên cảnh sát, đứng bên cạnh người anh ta, chỉ hơi cúi xuống là có thể nhìn thấy anh ta đang ghi chép cái gì. Chỉ có vài dòng ghi thông tin của Phan Hi, ví dụ như ngày tháng năm sinh, số hộ chiếu. Anh nhìn lướt qua, trong lòng đã có dự tính sẵn.

Anh bước đến trước mặt cô, dùng tiếng Anh đề nghị, “Phan tiểu thư, tôi có thể nói chuyện riêng với cô được không?”

Phan Hi vốn dĩ không muốn dài dòng với anh, nhưng đảo mắt một vòng, chợt thay đổi ý định.

Niels mặc quân phục nên không nhìn rõ cơ bắp, nhưng anh vẫn khiến cho người bên cạnh cảm thấy áp lực. Bởi người anh tạo cho Phan Hi một loại cảm giác khác hẳn với những người xung quanh cô, đặc biệt là ánh mắt, tràn ngập sự uy nghiêm, không có cách nào diễn tả được.

Phan Hi tự cảm thấy người này diện mạo có vẻ ôn hòa, nhưng thực tế có thể khổng chế đối phương, thậm chí còn mang chút nguy hiểm. Sự nguy hiểm này, không phải là khí chất lạnh lùng, hay ngông cuồng dã tính, mà là sự tự tin của anh ta. Cho dù hai người gặp nhau không nhiều, nhưng Phan Hi cảm nhận được đây là một người đàn ông vô cùng thông minh, mà cô chưa chắc có thể kiểm soát.

Cô dập tàn thuốc, đứng lên, gần như cao ngang ngực anh. Con người xanh lục của đối phương thoáng qua tia kinh ngạc, giống như không ngờ cô lại cao tới vậy.

Hai người một trước một sau đi ra lan can, Phan Hi mở lời trước, đi thẳng vào vấn đề, “Vừa rồi ở trong WC, có phải anh muốn giảng hòa với tôi?”

Anh không đáp mà hỏi lại, “Nếu như tôi nói ‘phải’, thì cô có thể để cuộc nói chuyện tiếp theo trở nên đơn giản không?”

Phan Hi nói, “Được.”

Niels cười nhạt một tiếng, “Câu trả lời của tôi là đúng vậy.”

Xem ra, loại đàn ông nào cũng biết nói dối, cô nhẹ nhàng hừ một tiếng, vén mái tóc bị gió thổi tứ tung, nói, “Là người của anh sờ ngực tôi trước, tôi chỉ đang tự vệ.”

“Tôi biết.” Niels bình tĩnh, “Cho nên tôi muốn đề nghị chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.”

Cô nhướn mày.

Anh tiếp tục nói, “Chỉ cần cô không khởi kiện, tôi sẽ cam đoan người của tôi không bao giờ làm phiền đến cô.”

“Ý của anh là, tôi bị người ta đụng chạm, cũng cứ coi như không?”

Niels gật đầu, “Đó là lựa chọn sáng suốt nhất.”

Phàn Hi mặt không biến sắc.

“Chuyện này làm lớn lên, chỉ sợ người chịu ảnh hưởng nhất không phải chúng tôi, mà là cô.”

Phàn Hi liếc mắt nhìn anh, “Tại sao?”

Niels mỉm cười nho nhã, nhưng lời anh nói ra giống như tảng đá to rơi xuống nước, gây ra một làn sóng lớn.

Anh đáp, “Bởi cô là đại minh tinh.”

6. Chương 6

Nghe Niels nói xong, mặt Phàn Hi liền biến sắc, “Anh biết tôi là ai sao?”

Niels lắc đầu, “Tôi không biết cô.”

“Vậy, tại sao anh biết tôi là người nổi tiếng?”

“Bởi vì diện mạo cô không phải tầm thường, ăn mặc cũng không đơn giản, hơn nữa hộ chiếu nhập cảnh chỉ có thời hạn mười ngày, bây giờ Liên hoan phim Berlin đang diễn ra. Tuy tôi không biết tại sao cô lại ở trên du thuyền này, nhưng tôi cảm thấy khả năng cô là người nổi tiếng rất lớn.”

Vừa nãy Niels liếc qua hộ chiếu của cô, suy đoán của anh thực ra cũng có dựa vào thông tin anh vừa thu thập được. Phàn Hi nhất thời không tìm được lời phản bác, chỉ có thể công nhận, người đàn ông này tư duy logic thật tốt.

Thấy cô không nói gì, anh biết mình đã nói đến trọng điểm, không nhanh không chậm mà tiếp tục, “Chắc hẳn cô cũng không có ý định dừng lại, vì vậy tôi mong cô có thể làm theo đề nghị của tôi, chúng ta, mỗi bên lùi một bước.”

Ngữ khí của anh không hề ngạo mạn, thậm chí rất khách khí, khiến Phàn Hi có cảm giác áp lực, cô không thích loại cảm giác này, tự đứng trong lòng lại muốn đối đầu với anh, cô lên tiếng, “Nếu tôi muốn truy cứu tới cùng thì sao?”

Niels nhìn cô. Đôi mắt cô đen tinh mịch, phảng phất một lớp sương mù, lạnh lẽo như băng, người nhìn không thấu.

“Nếu như vậy thì, dựa theo luật pháp Đức, hai bên khởi tố, muốn quan tòa phán định, cô sẽ phải ở lại đây ít nhất hai tháng.”

Phàn Hi không nói gì. Ở đây hai tháng, đó là điều không thể, ở Trung Quốc còn một đống chuyện cần cô trở về. Có điều, cô thực sự không thích cách anh ta tự tin kiểm soát mọi thứ, dường như với anh mà nói, cô đã nằm trong lòng bàn tay anh rồi.

Niels lùi một bước, nói, “Tôi có thể bảo người vừa đụng chạm cô tới xin lỗi cô.”

“Không.” Phàn Hi đột nhiên nở nụ cười, cố ý gây khó dễ, “Anh không phải là người phát ngôn tạm thời của bọn họ sao? Tôi muốn anh xin lỗi tôi. À, trước mặt mọi người, công khai xin lỗi.”

Niels lắc đầu, “Không thể công khai xin lỗi, tôi là người phát ngôn của bọn họ, mỗi câu mỗi từ, đều là đại diện cho quân đội.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, Phàn Hi tự nhiên cảm thấy người đàn ông này có chút thú vị, liền nói, “Không xin lỗi trước mọi người cũng được, nhưng anh phải để tôi sờ lại một cái, cho hòa nhau.”

Sắc mặt Niels trầm xuống.

Phàn Hi bật cười lớn, đi qua vỗ vai anh, thấp giọng nói, “Đừng căng thẳng, tôi đùa tí thôi mà.”

Đùa? Rõ ràng là cô đang đùa anh.

Nhìn thái độ của cô như vậy, Niels nhíu mày, không khỏi nghi ngờ suy đoán lúc nãy của mình, cô ta thực sự là đại minh tinh sao?

Những chuyện xảy ra trên du thuyền, Phàn Hi không hề cho vào bộ nhớ.

Sáng hôm sau lên máy bay, trở về Trung Quốc Đại Lục.

Vừa đặt chân đến sảnh sân bay, đã bị một đoàn fan hâm mộ vây quanh. Dưới sự giúp đỡ của trợ lý và vệ sĩ, từ từ thoát khỏi đám đông, đi đến bãi đỗ xe. Vệ sĩ thay cô mở cửa xe, Phàn Hi sửa lại váy, ngồi xuống ghế. Từ đầu đến cuối cô đều không tháo kính râm.

Ngồi ở ghế lái chính là người đại diện của cô, Chương Tuyết, đợi cô ngồi ổn định, anh nhấn ga, xe ô tô rời khỏi sân bay.

Phàn Hi lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc, “Chuyện giẫm váy xử lý như thế nào?”

7. Chương 7

Nửa năm sau, Phàn Hi kết thúc hợp đồng với công ty Hoa Hồng, lập tức đầu quân sang Bách Đằng theo đuổi hoài bão. Lúc rời đi cô còn đưa theo người đại diện Chương Tuyết và trợ lý Lâm Duyệt.

Triệu Trí Đình vô cùng khó chịu với chuyện này, Phàn Hi là do một tay anh ta đào tạo, nhưng hiện giờ cô mang hào quang chạy theo kẻ khác. Nhưng đây là giới showbiz, cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

Phàn Hi tới công ty truyền thông mới, như cá gặp nước, phong sinh thủy khởi [1]. Trong vòng nửa năm không xảy ra chuyện gì, liên tục nhận hợp đồng đại diện phát ngôn, sóng yên biển lặng. Nhưng có một điều không ai biết, đây chỉ là sự bình yên trước cơn bão.

[1] Phong sinh thủy khởi: gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc. Ý nói mọi việc thuận lợi.

Vào một ngày cuối tháng Sáu, trên mạng đột nhiên xuất hiện một clip nóng. Clip dài 10 phút, một nam một nữ, với đủ các loại tư thế, những tấm ảnh đi kèm có thể gắn mác 18+, cả hai đều không một mảnh vải che thân. Điều khiến người ta kinh ngạc là, nữ chính trong đó là Phàn Hi!

Bởi video vô cùng rõ ràng, đáng vẻ, lời nói của hai người trong đó giống như đây là clip tự quay chứ không phải bị chụp trộm.

Người đàn ông bên cạnh Phàn Hi là Ngạn Viêm, cảnh “mây mưa” giữa hai người vô cùng cuồng nhiệt, mỗi động tác đều khiến người xem mặt đỏ tới mang tai. Phàn Hi quả là nữ thần gợi cảm, đáng người quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp, có thể nói là vô cùng hấp dẫn, khiến đàn ông không thể cưỡng lại.

Sau khi clip bị công khai trên mạng, chỉ trong 24 tiếng đồng hồ ngán ngủ, bị chia sẻ hơn mười triệu lần, trở thành tin tức nóng hổi trên trang nhất. Không thể nghĩ ngờ, video này giống như quả bom lớn, tạo nên làn sóng khổng lồ. Weibo của Phàn Hi và Ngạn Viêm bị tìm kiếm nhiều tới nỗi quá tải, thậm chí có người nói, Phàn Hi chuẩn bị đi Hàn Quốc, tham gia vào ngành phim nóng, đây là bộ phim cấp ba đầu tiên của cô.

Chương Tuyệt sau khi nhận được tin tức, liền lập tức liên hệ giới truyền thông phong tỏa tin tức, nhưng vẫn không thể khống chế được tốc độ lan truyền của clip. Clip bị cắt thành mười đoạn nhỏ, đăng tải tràn lan trên mạng, căn bản không thể phong tỏa được.

Ngủ với người yêu của mình, xét về lý thì Phàn Hi không sai. Nhưng sai ở chỗ, cô là người của công chúng, không nên tự quay clip, lại càng không nên đăng lên mạng. Fan của cô không quan tâm có phải cô bị hại hay không, họ chỉ biết nữ thần trong lòng họ là cô gái lẳng lơ dâm dăng. Toàn bộ sự ngưỡng mộ dành cho cô đều sụp đổ. Rất nhiều fan đã trở thành người qua đường.

Lúc xảy ra chuyện, Phàn Hi đang ở spa, hoàn toàn không biết tin gì. Chỉ khi nhận điện thoại của Chương Tuyệt, cô mới biết mình đã gây ra chuyện động trời.

Phàn Hi quả là nữ vương khí thế, nghe xong mọi chuyện, vô cùng bình tĩnh mà trấn an Chương Tuyệt, “Lát nữa em gọi lại cho anh.”

Lên mạng xem tin tức, mọi chuyện vượt xa cả tưởng tượng của cô. Phàn Hi nhú mày, bấm số gọi cho Ngạn Viêm, không ngờ anh ta không nghe máy.

Cô nhắn tin cho anh ta: Trong vòng năm giây không gọi lại, tự gánh lấy hậu quả.

Một giây sau, một số điện thoại lạ hoắc gọi tới, cô nhắc máy, là Ngạn Viêm.

Giọng Phàn Hi lạnh lùng, “Chuyện quái gì đang xảy ra thế?”

Ngạn Viêm vào nghề không lâu, xảy ra chuyện kinh thiên động địa như vậy, giọng nói vô cùng hoảng hốt lo sợ, “Tôi cũng không biết. Tôi thề, không phải tôi đăng lên. Tôi chỉ đem máy tính đi bảo hành thôi...”

Phàn Hi không kiên nhẫn mà ngắt lời anh ta, “Đây là clip cậu quay sao?”

Ngạn Viêm đành trả lời, “Đúng vậy, là tôi tự ý quay, nhưng cô phải tin tôi, tôi thật sự không nghĩ tới việc xảy ra chuyện như vậy.”

Cô lạnh lùng ngắt lời, “Quan hệ của chúng ta kết thúc. Cậu cứ chờ tin từ luật sư của tôi.”

Không đợi anh ta trả lời, Phàn Hi tắt máy, đi ra ban công hút thuốc. Gặp phải chuyện như vậy, phải bình tĩnh, thật bình tĩnh, mới tìm được lối ra.

Thực ra, việc này không khó để đoán. Người đăng lên nhất định nhằm vào Phàn Hi. Nhưng, người đó là ai?

Cô hít một hơi thuốc, nhắm mắt lại, cẩn thận suy nghĩ. Từ khi vào nghề, cô đã đắc tội với không ít người. Nhưng những người đó, cô không hề làm gì quá đáng quá, còn kẻ đăng clip, nhất định là hận cô tận xương tủy, muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Triệu Trí Đình?

Chu Hân?

Người thứ nhất không có khả năng. Người thứ hai không có gan.

Trước mắt, người đăng clip là ai không quan trọng nữa, nhưng có một điều có thể khẳng định, tương lai của cô sẽ vô cùng khó khăn.

Đúng là cao xử bất thắng hàn, leo càng cao, ngã càng đau.

Hút thuốc xong, cô ném tàn thuốc vào bồn hoa trên ban công, lấy điện thoại ra gọi cho Chương Tuyệt.

“Tìm giúp em luật sư giỏi nhất Trung Quốc, em muốn khởi kiện Ngạn Viêm. Sau đó tìm hiểu cho em, máy tính của cậu ta giao cho công ty nào bảo hành, khởi kiện nốt.”

“Ừ, anh biết rồi. Vậy tuyên bố với truyền thông như thế nào?”

“Nói em vô tội, bị người khác hại.”

“Em muốn dùng khổ nhục kế à?”

Phàn Hi bắt đầu dĩ nhiên, “Nếu không còn có thể làm gì?”

“Quả thực đây là cách giải quyết duy nhất. Nhưng anh sợ trước nay em luôn cao ngạo, giờ ra vẻ đáng thương, làm thế nào để mọi người hiểu đây?”

Thật sự thì Phàn Hi cũng không chắc chắn, nhưng chuyện đã rồi, oán trách cũng không có tác dụng, khó thế nào cũng phải làm.

“Giúp em mở hộp báo.”

Chương Tuyệt kinh ngạc, “Nhanh như vậy sao?”

“Không trốn được nữa, đành đối mặt thôi.”

“Không được, em cho rằng chưa đủ loạn sao?” Chương Tuyệt nhất quyết phản đối, “Anh thấy vẫn nên chờ mọi chuyện qua đi rồi lên tiếng. Đừng quên hiện giờ em đang ở giữa cơn bão, nếu không cẩn thận, mọi chuyện sẽ tệ hơn.”

Phàn Hi nghĩ một hồi, thấy anh nói cũng đúng, bên ngoài đã loạn như vậy, vẫn nên nhịn một chút, không thể thêm dầu vào lửa.

Vốn dĩ tưởng rằng chuyện clip sẽ nhanh chóng qua đi, ai ngờ càng ngày càng nóng lên. Fan của Phàn Hi một nửa là giúp cô, một nửa thì mắng chửi trên weibo của cô. Có một fan của cô nickname là “chồng của Phàn Hi” đã đưa một nhóm người tới đánh người chửi cô, khiến người đó bị thương nặng. Dù bị bắt nhưng nhờ có chồng lưng nên nhanh chóng được thả ra.

Chuyện này tuy không liên quan trực tiếp tới Phàn Hi, nhưng lại là fan của cô gây ra, chính là họa vô đơn chí, ảnh hưởng tới cô ngày càng lớn, bị người ta giận cá chém thớt. Thêm vào đó tự nhiên xuất hiện một đám thủy quân bịa đặt tin đồn, bôi đen Phàn Hi, khiến cô càng lúc càng bị động.

Hình tượng của Phàn Hi bị bọn họ phá nát, khiến các tạp chí lợi dụng chuyện đó để viết tin, hơn một tháng trời tên Phàn Hi vẫn đứng trang nhất.

Phàn Hi là người tỉnh táo, nhưng cũng bị chuyện này làm cho nổi trận lôi đình, ném mạnh cuốn tạp chí xuống bàn, nói, “Tôi bỏ năm triệu thành lập Quỹ Nhi đồng, tại sao không đưa tin? Nắm được một điểm yếu của tôi, thì nhất quyết không buông tha.”

Lâm Duyệt tiếp miệng, “Cái này gọi là chuyện tốt không ai nhắc, tiếng dữ lại đồn xa.”

Chương Tuyệt liếc cô ta, ý bảo im miệng.

“Còn có mấy người tự xưng là bạn bè, chị em thân thiết hàng ngày, đến lúc mấu chốt lại không ai lộ mặt ra.” Bây giờ mấy người xung quanh Phàn Hi đều là thừa nước đục thả câu. Phàn Hi càng nghĩ càng giận, đập phá toàn bộ ly trong tủ kính. Chương Tuyệt và Lâm Duyệt đứng một bên, lần đầu tiên thấy nữ thần nổi cáu như vậy, hai người đưa mắt nhìn nhau, không dám thở mạnh.

Đợi cô ném đồ đạc xong, đi ra ngoài hút thuốc, Lâm Duyệt mới dám thu dọn.

Chương Tuyệt thở dài, “Cũng coi như là cô ấy đang phát tiết.”

Lâm Duyệt gật đầu, “Đúng vậy, mỗi ngày đọc tin như vậy, không tức giận mới là lạ. Nhưng chị ấy cũng thật mạnh mẽ, nếu là em thì đã sớm phát điên rồi.”

“Leo cao như vậy rồi, sớm muộn cũng phải đối mặt với thử thách.”

Phàn Hi hút thuốc xong, cảm xúc đã ổn định lại, như thể cô gái vừa đập phá đồ đạc ban nãy không phải là cô. Cô nhìn Chương Tuyệt nói, “Lần trước có buổi trình diễn chế phẩm sữa bò gì đó, em đi.”

Lâm Duyệt kinh ngạc, “Chẳng phải chị ngại ở đó có bò, vô cùng hôi hám nên đã từ chối sao?”

Chương Tuyệt véo cô ta một cái, cô gái này EQ thật thấp, chẳng biết nhìn hoàn cảnh gì cả.

Nhưng Phàn Hi không hề nổi nóng, dường như bao nhiêu bức bối ban nãy đều phát tiết ra, bây giờ hoàn toàn tỉnh táo. Cô không nhanh không chậm đáp lại, “Đó là trước đây, còn bây giờ không đến lượt tôi lựa chọn.”

Chương Tuyết đẩy đẩy người Lâm Duyệt, “Còn đứng đây làm gì? Mau đi liên hệ xưởng đi.”

Lâm Duyệt “A” một tiếng, như tỉnh mộng, vội chạy đi.

Đợi cô ta đi rồi, Chương Tuyết nói, “Thực ra em không cần quá miễn cưỡng, cho bản thân chút thời gian.”

“Nổi tiếng dựa vào việc xuất hiện trước công chúng, một ngày không có mặt, thì danh tiếng giảm một bậc.”

Chương Tuyết nói, “Bây giờ chuyện đó không quan trọng nữa, mặc kệ trang mạng nào đang bàn tán về em, khoảng hai năm mọi chuyện sẽ chìm xuống.”

Phàn Hi không lên tiếng, nhưng cô hiểu rõ ý của Chương Tuyết. Thua keo này bày keo khác, chỉ cần đợi một thời gian, sẽ tẩy trắng thành công.

Thấy cô cắn chặt môi, Chương Tuyết vỗ vỗ vai an ủi, “Thả lỏng một chút, vẫn còn cơ hội.”

8. Chương 8

Nhận được tin Phàn Hi đồng ý lời mời, Tổng giám đốc nhà máy chế phẩm sữa vô cùng phấn khởi, hôm quay hình còn tự mình tới hiện trường. Phàn Hi xinh đẹp, kỹ năng biểu diễn tốt, chụp ảnh quảng cáo chỉ là chuyện nhỏ. Dùng lời của đạo diễn mà nói, chỉ với năm hào mà cảm giác như ảnh chụp quốc tế.

Chụp hết quảng cáo, Phàn Hi trở về phòng thu âm, định đến phòng hóa trang tháo trang sức, ai ngờ Chu Hân đang ở đó.

“Không ngờ người luôn chọn thương hiệu quốc tế như cô, lại nhận cả loại quảng cáo nát này.”

Lời nói mang theo ý châm chọc, Phàn Hi sao có thể không nghe ra, nhưng cô không muốn nhiều lời với Chu Hân.

Ai ngờ, cô ta không chịu buông tha, càng tỏ ra khoe khoang trước mặt Phàn Hi, tiếp tục nói, “Đúng rồi, chắc cô chưa biết chuyện này. Cô bị ép bỏ vai chính bộ phim điện ảnh kia, đạo diễn Tôn đã quyết định để tôi vào vai nữ chính đó, hơn nữa, đại sứ hình ảnh của LV cũng đã thuộc về tôi. Cô quả là chị em tốt của tôi mà.”

Những lời Chu Hân nói, Phàn Hi không phải không để tâm, nhưng cô biết cách khống chế cảm xúc, vì vậy cả phòng hóa trang chỉ có mình Chu Hân độc thoại.

Phàn Hi ngồi xuống ghế, gọi chuyên gia trang điểm tháo trang sức, đồng thời cầm lấy một cuốn tạp chí, lật xem từng trang. Thấy mình bị xem nhẹ, Chu Hân không cam lòng, đi tới cạnh Phàn Hi, giật lấy cuốn tạp chí, mĩa mai, “Xảy ra chuyện như vậy, tôi mà là cô thì đã sớm tự sát rồi, cô quả là mạnh mẽ.”

Phàn Hi run run nắm chặt tay, nhẹ nhàng nở nụ cười, khuôn mặt vô cùng bình tĩnh, “Tôi nhận được bao nhiêu lời khen, cũng là nhận bấy nhiêu lời chửi bới.”

Chu Hân nhìn nụ cười của cô, không khỏi giật mình, liền hỏi, “Cảnh giường chiếu của cô đã bị tất cả mọi người nhìn thấy, rốt cuộc cô tự tin ở chỗ nào?”

“Tự tin là bẩm sinh, không phải đoạt được một hợp đồng quảng cáo, một người đàn ông hay một bộ phim là có thể có được.”

Lời của Phàn Hi tuy không chỉ mặt gọi tên, nhưng từng câu từng chữ đều nhắm vào Chu Hân. Chu Hân thoáng sững sờ, rồi trợn mắt chỉ vào Phàn Hi, “Cô!”

Phàn Hi trước giờ luôn cao cao tại thượng, giống như nữ thần, dù trong bất cứ hoàn cảnh nào. Vốn dĩ tưởng rằng sau scandal clip nóng, danh tiếng và tinh thần cô sẽ bị tổn hại, nhưng cô vẫn luôn ngẩng cao đầu. Chỉ một lần đối mặt, Chu Hân lập tức thua cuộc.

Ngày hôm nay hai người đối đầu như vậy, cũng là do lòng đố kỵ.

Chu Hân thấy Phàn Hi cái gì cũng không bằng mình, nhưng lại nhiều fan hơn, Phàn Hi không nhận được nhiều kịch bản, không xuất bản sách, chỉ là diễn một bộ phim, lại được đi Berlin nhận giải thưởng. Ngược lại là bản thân Chu Hân, đóng một đóng phim ảnh, nhưng chưa có một giải thưởng nào. Đóng quá nhiều phim thần tượng khiến nhân khí của Chu Hân không lên nổi. Điều Chu Hân giận nhất chính là Phàn Hi kém hơn, nhưng lại vượt xa mình.

Nghĩ tới đây, lửa giận của cô ta liền dâng cao, Chu Hân cười lạnh, “Không biết xấu hổ cũng là bẩm sinh rồi.”

Bị cô ta xúc phạm, Phàn Hi không hề tức giận, tay vẫn tiếp tục lật tạp chí, không thừa hơi mà phản bác lại, “Xem ra tôi đã ép cô lộ mặt thật rồi. Chu Hân, cuối cùng cô cũng cởi lột Bạch Liên Hoa, đeo mặt nạ lâu như vậy thật không dễ dàng.”

“Phải. Tôi chính là không cam lòng, dựa vào cái gì cô được đề cao như vậy chứ? Tôi muốn ném cô xuống vũng bùn, vĩnh viễn không trở mình được.”

“Được, tôi ở đây đợi cô. Nhưng đừng để tôi đợi quá lâu nhé.” Nữ vương vẫn là nữ vương, chỉ một câu liền trấn áp đối phương.

“Đừng kiêu ngạo như vậy, cô tưởng cô vẫn là Phàn Hi trước đây sao? Bây giờ cô đã rơi từ trên mây xuống rồi, sóng gió lần này qua rồi, cô cũng phải tự bơi đen, nếu không sẽ chẳng ai chú ý tới cô nữa. Tôi ở đây chờ xem cô bị vạn tiễn xuyên tâm.”

Vạn tiễn xuyên tâm? Cặp môi đỏ mọng của Phàn Hi khê cong lên, không hề đếm xỉa tới lời đó.

Chuyện clip nóng quả thực không đơn giản như Phàn Hi nghĩ, mỗi khi chuyện này có dấu hiệu chìm xuống, liền có người gọi lại. Hơn nữa, nickname và IP bình luận không hề giống nhau.

Chương Tuyệt nghiêm mặt, “Xem ra thực sự có người nhắm vào em.”

“Là ai?”

“Không biết.”

“Không phải có thể tra IP sao?”

“Đối phương sử dụng IP đại diện, có mã bảo vệ, trừ phi là chuyên gia máy tính, nếu không rất khó để tra ra được.”

“Vậy tìm một chuyên gia là được.”

“Không tìm được. Đây không phải chương trình bình thường.”

“...”

Phàn Hi đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền nói, “Lần trước em nhờ anh điều tra công ty bảo hành máy tính mà Ngạn Viêm nói, kết quả thế nào?”

Chương Tuyệt đáp, “Điều tra rồi, công ty đó không có vấn đề gì.”

“Không có vấn đề?” Phàn Hi nhíu mày, “Vậy ổ cứng máy tính bị trộm kiểu gì?”

Chương Tuyệt giải thích, “Công ty bảo hành không có vấn đề, vấn đề là một người nhân viên tên Lý Thao. Chính anh ta đã phá mã máy tính của Ngạn Viêm, sau đó đăng clip lên mạng.”

Lâm Duyệt vui mừng kêu lên, “Người đó ở đâu? Báo cảnh sát bắt anh ta lại là được.”

“Chạy thoát rồi. Trước khi clip bị công khai, anh ta đã ra nước ngoài.”

Lâm Duyệt, “Haiz, quả là có mưu đồ từ trước.”

Phàn Hi hỏi, “IP kia cũng là anh ta sao?”

“Không chắc lắm, tuy nhiên IP là ở nước ngoài, nhưng chưa chắc người dùng đã ở nước ngoài. Cho nên người đăng clip và người dùng IP đó chưa chắc liên quan tới nhau.”

Phàn Hi hít một hơi, “Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể để người đó sắp xếp mọi chuyện?”

Chương Tuyệt, “Hiện tại chuyện clip đều bị truyền thông đưa tin, hình tượng của em bị ảnh hưởng rất lớn, đó là sự thật. Lần trước tham dự hoạt động, bị người ta ném phân, gây rắc rối với bên tổ chức, bây giờ chẳng ai dám mạo hiểm mời em nữa.”

“Cho nên?”

“Fancy, nếu em muốn quay trở lại showbiz, chỉ có thể tự mình tẩy trắng.”

The nhưng, mọi người đều biết, hai chữ “tẩy trắng” này nói dễ hơn làm rất nhiều.

Một tháng sau, hình ảnh Phàn Hi lại xuất hiện trên trang nhất các báo.

Đám phóng viên vây kín xung quanh cô ở sân bay. Phàn Hi mặc quần trắng, mái tóc xoăn buộc đuôi ngựa. Tuy trợ lý và bảo vệ sân bay ra sức ngăn cản nhưng vẫn không ngăn được đám người xung quanh ngày một đông, dưới ánh đèn huỳnh quang, Phàn Hi không tỏ thái độ gì mà chỉ mỉm cười, nhận lời phỏng vấn.

Phóng viên, “Xin hỏi lần này cô đi Afghanistan với mục đích gì?”

Phàn Hi, “Gia nhập Hội Chữ thập đỏ, giúp đỡ mọi người.”

Phóng viên, “Nhưng tại sao lại là Afghanistan?”

Phàn Hi, “Bởi nơi đó cần tôi.”

Phóng viên, “Nhưng nghe nói ở Afghanistan đang xảy ra chiến tranh, cô đi như vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao?”

Phàn Hi, “Hội Chữ thập đỏ được bộ đội bảo vệ, tôi sẽ an toàn.”

Phóng viên, “Có phải bởi vì chuyện clip nóng, ảnh hưởng tới sự nghiệp nên cô mới quyết định tham gia Hội Chữ thập đỏ làm từ thiện đúng không?”

Phàn Hi mỉm cười, “Nếu nói không phải, liệu mọi người có tin tôi không?”

Phóng viên lập tức xấu hổ.

Phàn Hi, “Thế nên câu trả lời của tôi là đúng vậy. Nhưng nếu mọi người điều tra một chút, sẽ thấy hai năm trước tôi từng đóng góp để thành lập Quỹ nhi đồng. Làm chút chuyện tốt, coi như là tôi cống hiến cho thế giới.”

Phóng viên, “Vậy cô tính bao giờ trở lại Trung Quốc?”

Phàn Hi, “Chưa có kế hoạch cụ thể. Có thể sẽ đi một thời gian.”

Phóng viên, “Thời gian dài như vậy, cô không sợ nhân khí sẽ giảm sao?”

Phàn Hi, “Tôi không nghĩ nhiều như vậy.”

Phóng viên, “Cô là người đầu tiên chủ động gia nhập Hội Chữ thập đỏ, chúng tôi vô cùng nể phục.”

Phàn Hi, “Cảm ơn, nghe nói đời sống nhân dân ở đó khổ cực, tôi đi lần này không phải đi tay không, mà có chuẩn bị một ít đồ tài trợ cho Hội Chữ thập đỏ.”

Phóng viên, “Cô thật vĩ đại!”

Phàn Hi, “Đâu có, thực ra tôi chỉ đóng góp chút sức lực bé nhỏ của mình thôi.”

Phóng viên còn muốn hỏi tiếp nhưng bị Chương Tuyệt ngăn cản, “Thật xin lỗi, đã đến giờ đăng ký, mong mọi người không làm ảnh hưởng tới cô ấy. Cảm ơn.”

“Chương tiên sinh cũng đi cùng Fancy sao?”

Chương Tuyết không đáp, tách Phàn Hi khỏi đám phóng viên.

Tiến vào hải quan, phóng viên không vào được, bốn phía liền trở nên yên tĩnh.

Phàn Hi nói, “Thực ra anh không cần đi cùng em qua đó để tiến đâu, em đâu phải trẻ con.”

Chương Tuyết cố chấp nhìn cô, “Vé máy bay cũng đặt xong rồi, nói những lời này làm gì. Nơi đó không thể so với Trung Quốc, khắp nơi đều là chiến tranh, nếu không đích thân đưa em đến đó, anh không yên tâm.”

Phàn Hi cười cười, “Nếu không phải chúng ta đã quen biết 5 năm, em còn nghĩ anh thích em đấy.”

Chương Tuyết ngẩn người, nét mặt có chút xấu hổ, quay sang nói, “Đừng nói linh tinh, bạn gái anh mà biết lại làm loạn lên.”

Phàn Hi không nói nữa, đeo kính râm lên.

Bay 5 tiếng đồng hồ, máy bay liền hạ cánh xuống sân bay quốc tế, Phàn Hi tỉnh ngủ, hỏi, “Đã đến rồi à?”

“Chưa, đây là Pakistan, giờ chúng ta đi tiếp bằng xe bus.”

“Xe bus gì cơ?”

Chương Tuyết giải thích, “Chúng ta và các thành viên khác tập trung ở đây, sau đó sẽ có bộ đội phụ trách tới đón, đi theo họ tới nơi đã chỉ định.”

Phàn Hi “à” một tiếng.

Thấy cô không đáp, Chương Tuyết nói, “Sao vậy? Hối hận rồi à?”

Chương Tuyết là người cô tin tưởng nhất, ở trước mặt anh không cần che giấu gì cả, cô gật nhẹ đầu, “Hơi hơi.”

Không thể trách cô giữa đường hối hận, Afghanistan chưa được giải phóng, khắp nơi đều là lưu dân, thỉnh thoảng còn có cướp bóc, xả súng, nơi Phàn Hi ở từ trước đến giờ là đất nước hòa bình, không thể so sánh được.

Chương Tuyết nói, “Bây giờ về còn kịp.”

Phàn Hi đứng một lúc, cô đứng là hơi do dự có nên trở về hay không. Nhưng, như lời Chương Tuyết, giờ trở về chính là tìm chỗ chết, tẩy trắng là lối ra duy nhất của cô. Nếu không, những năm tháng tiếp theo của cô sẽ hoàn toàn đóng băng, thà cô đến Afghanistan còn hơn.

“Không thể quay về.”

“Em chắc chắn?”

“Ừ.”

Chương Tuyết nhìn cô, trong lòng vô cùng khâm phục, để đạt được mục đích, Phàn Hi không tiếc thứ gì.

Gia nhập Hội Chữ thập đỏ gồm sáu người, hai người Châu Âu, một người Canada, một người Thái Lan, thêm Phàn Hi và Chương Tuyết. Ngoại trừ Phàn Hi và cô gái người Thái kia, còn lại đều là đàn ông, độ tuổi từ 20 đến 35. Phàn Hi im lặng nhìn mọi người, xem ra không chỉ mình cô có tư tưởng giác ngộ.

Sau khi mọi người lần lượt giới thiệu, người phụ trách bọn họ đã tới.

Anh chàng người Mỹ thấp thỏm, “Là người Đức, người phụ trách chúng ta là người Đức. Xem ra những ngày tiếp theo chúng ta phải làm bạn với bộ đội Đức rồi.”

Bộ đội đóng quân tại Afghanistan đa số đều là người các nước thành viên NATO, mỗi khu vực được phân cho một quốc gia, người phụ trách bọn họ là người Đức, vậy khu vực này chắc chắn nằm trong phạm vi quản lý của Đức.

Hai binh sĩ Đức đều mặc quân phục, dáng người cao to vạm vỡ, oai phong lẫm liệt. Người đi trước có đôi mắt màu lục vô cùng thu hút, lóe lên tia cơ trí, thông minh, khiến người khác không thể không chú ý.

Anh ta đi đến trước mắt mọi người, cất giọng nói không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, tự giới thiệu, “Chào mọi người, tôi là Niels Dirichlet, là người phụ trách khoa học kỹ thuật, tôi và cấp dưới sẽ đưa mọi người tới nơi đóng quân.”

Nói xong, ánh mắt của anh chậm rãi đảo qua mọi người, hơi gật nhẹ đầu. Lúc nhìn đến Phàn Hi, ánh mắt anh hơi dừng lại, nhưng chỉ một giây sau liền rời đi.

9. Chương 9

Niels vừa dứt lời, đồng sự của anh liền đưa tay chào theo nghi thức quân đội, sau đó tự giới thiệu, “Chào mọi người, tôi là Mark Leopard, là bộ đội đặc chủng, hiện tại là trợ lý của Niels.”

Nghe tên người ngoại quốc, cả đám người há hốc mồm, Phàn Hi vừa nghe đã quên sạch, hơn nữa gương mặt của người nước ngoài, cô cũng không nhớ nổi, ánh mắt cô lướt qua người Niels và Mark, chỉ thấy một chút khác biệt, một người tóc nâu mắt xanh, một người là tóc nâu mắt nâu. À, Niels nhìn đẹp trai hơn Mark một chút.

Dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, Niels quay lại, đôi mắt xanh lục nhìn cô, ánh mắt trầm tĩnh như nhìn thấu đối phương.

Thời khắc hai ánh mắt giao nhau, trong đầu Phàn Hi lóe lên một tia, từ đầu đến giờ cô không nhớ nổi mặt anh, giờ đã nhận ra anh là ai rồi.

Cô đã từng gặp anh, một năm trước trên du thuyền ở Berlin.

Đúng vậy, đúng là anh ta, người đàn ông tên Niels Dirichlet.

Nhìn xa trông rộng, quy tắc, trầm ổn, chính là ấn tượng anh để lại cho cô. Tuy Phàn Hi không nhớ mặt anh, nhưng cảm giác tự tin của anh lại khắc sâu vào đầu cô, không thể quên được.

Sau khi nhận ra anh, môi Phàn Hi hơi nhếch lên, khẽ nở nụ cười, khẽ đảo mắt, rõ ràng là cái nhìn lạng lẽ, lại mang theo một tia mập mờ ám chỉ.

Cô đã nhận ra anh, vậy anh thì sao? Liệu có còn nhớ cô hay không?

Lúc đó anh vô cùng nghiêm túc nói chuyện với cô, lại bị cô đùa giỡn. Bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy thú vị. Đôi môi cô càng cong hơn, Phàn Hi tự nhiên cảm thấy, chuyến đi Trung Đông này sẽ không quá nhàm chán.

Niels đã nhận ra Phàn Hi từ cái nhìn đầu tiên, là cô gái Trung Quốc xinh đẹp mà hung hăng.

Có điều anh rất bình tĩnh, ngoài mặt không thể hiện thái độ gì. Ánh mắt lướt qua người cô rồi nhanh chóng rời đi chỗ khác.

Anh nói với mọi người, “Trong mười hai giờ tới, chúng ta sẽ đi cùng nhau đến nơi đóng quân. Cho nên tôi đề nghị mọi người tự giới thiệu, làm quen một chút.”

Tiếng giới thiệu lập tức vang lên liên tiếp.

Phàn Hi nghe một lượt, đầu óc liền choáng váng, nhúu mày thấp giọng phàn nàn, “Cái gì vậy, nói nhanh như thế nhớ sao nổi.”

10. Chương 10

”Chương Tuyệt” giữ lấy tay cô, “Em nhất định phải xuống xe à?”

Phàn Hi trước giờ không sợ trời không sợ đất, đáp, “Có hai binh sĩ Đức bảo vệ rồi mà, còn an toàn hơn ngồi đợi ở đây.”

Chris cũng muốn xuống, nhưng không có gan, do dự một hồi, vẫn là ngồi đợi trong xe.

Quầy bán đồ không hề khóa cửa, đẩy nhẹ một cái là cửa mở ra.

Niels đứng trước cửa, nói chuyện với Mark bằng tiếng Đức, Phàn Hi nghe không hiểu.

Người bán hàng không nói không cười, vẻ mặt nghiêm trọng như đi đánh trận, Phàn Hi thầm nghĩ, chẳng lẽ trong này có ma hay sao?

Cửa hàng bán đồ dùng vô cùng đơn giản, chỉ có năm sáu cái giá, bán đồ uống cùng đồ ăn vặt, còn có một vài đồ dùng sinh hoạt. Trong tiệm có ba người, đứng ở một góc, xem ra toàn là người Afghanistan, ánh mắt dán chặt trên đám người Niels.

Trí nhớ của Niels rất tốt, đảo mắt một hồi liền hiểu ra mọi chuyện. Anh đến trước quầy thu ngân, dùng thứ tiếng không ai hiểu nói chuyện với người bán hàng.

Phàn Hi đứng trước giá hàng, nhưng không lấy bất cứ vật gì, điều khiến cô hứng thú lúc này là Niels.

Thấy Mark đi qua, cô túm lấy tay anh ta, thấp giọng hỏi, “Niels còn có thể nói tiếng Ả Rập sao?”

Mark sửa lại, “Đó không phải tiếng Ả Rập, mà là tiếng Pashto.”

Phàn Hi nhún vai, đối với cô thì chẳng có gì khác nhau cả.

“Anh ấy tự học trong ba tháng.”

Chỉ một thời gian ngắn có thể nắm được một ngôn ngữ sao? Nói điều thì có, Phàn Hi không thể tin được, học một thứ tiếng, không chỉ cần nắm được lý thuyết, mà còn phải biết vận dụng linh hoạt.

Thấy cô tỏ vẻ nghi ngờ, Mark ra vẻ thần bí, kèm theo ánh mắt sùng bái, “Anh ấy là thiên tài.”

“Vậy sao? Thiên tài thế nào?”

Mark có vẻ mất tập trung, không trả lời cô.

Phàn Hi muốn đùa thiên tài kia một chút, cô lấy một hộp bao cao su, đi đến bên cạnh Niels, ném lên quầy thu ngân, “Tính tiền chung đi.”

Niels nhếch môi, không nhìn cô lấy một cái, toàn bộ chú ý đặt trên người chủ tiệm.

Nhìn anh ta, Phàn Hi đột nhiên nhớ đến một câu, những kẻ tự cho mình thông minh luôn ra vẻ ngạo mạn.

Thấy anh không để mình vào mắt, Phàn Hi liền cảm thấy mất mặt, liền quay người trở về xe. Ai ngờ vừa quay đi, cổ tay cô đã bị Niels giữ chặt. Lực từ tay anh vô cùng lớn, như tường đồng vách sắt, bóp chặt cổ tay cô, khiến cô không thể động đậy.

Cô có thể cảm nhận được lòng bàn tay anh đầy mồ hôi? Anh ta đang căng thẳng ư? Vì sao chứ?

Chuyện xảy ra tiếp theo đã giải đáp cho thắc mắc của cô, cục diện an toàn đột nhiên trở nên nguy hiểm.

Gã chủ tiệm một giây trước còn cười cười nói nói, một giây sau đã hét lên một tiếng, rút khẩu súng từ gầm bàn bắn một phát về phía Niels.

Dường như Niels đã tính trước, phản ứng rất nhanh, ôm lấy Phàn Hi lăn một vòng, tránh được phát súng, ranh giới giữa sống và chết lúc này chỉ mỏng manh như sợi tóc.

Phàn Hi tuy bị Niels đè lên người, nhưng vẫn cảm nhận được âm thanh bén nhọn xé toạc không khí. Trong lúc hoảng hốt chợt nghe thấy âm thanh leng keng trên mặt đất. Phàn Hi vô thức quay đầu lại nhìn, là vỏ đạn, chỉ rơi cách cô một khoảng ngắn.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chưa kịp tìm được câu trả lời, cô đã bị Niels lôi đứng dậy, anh ra lệnh, “Mau đi tìm chỗ trốn!”

Phàn Hi cũng không phải loại con gái trời gà không chặt, không cần Niels nhắc lại, cô đã nhanh chóng trốn vào một góc, gương mặt vô cùng bình tĩnh, tỉnh táo.

Một phát không trúng, gã chủ tiệm không có cơ hội thứ hai, bởi viên đạn từ súng của Mark đã găm thẳng vào tim gã. Mark là bộ đội đặc chủng, đối mặt với kẻ thù, chỉ có một quy tắc, tàn nhẫn nhanh chuẩn.

Niels vô cùng bình tĩnh, trước khi xảy ra chuyện này đã kịp tính lợi và hại của hai bên. Anh biết rõ, khả năng bắn súng của mình không bằng Mark, vì vậy chỉ có thể dùng mưu trí giành thắng lợi.

Phát hiện đồng bọn đã chết, mấy kẻ nguy trang thành khách qua đường cũng lộ mặt thật, rút súng ra, chỉ cần thấy bóng người là bóp cò.

Cả tiệm bị đạn bắn vỡ nát bừa bãi, Mark bắn chết tiếp một tên, nhanh chóng chạy về phía Niels.

Anh ta dùng khẩu hình, hỏi, “Tiếp theo làm thế nào?”

Niels đáp, “Tôi xác định vị trí đối phương, cậu tiêu diệt bọn chúng.”

“Anh có chắc chắn không?”

Niels không trả lời ngay, đưa mắt nhìn Phàn Hi, anh chắn chắn, nhưng bắt buộc phải làm lộ vị trí của một người.

Cảm nhận được anh đang nhìn, cô quay đầu nhìn lại, ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung. Con người màu xanh lục, sâu sắc trầm ổn. Lần đầu tiên anh nhìn cô chăm chú như vậy, khiến tim cô như nhảy khỏi lồng ngực, cô phát hiện bản thân hoàn toàn không nhìn thấu được anh. Nhưng chắc chắn không phải dấu hiệu tốt, một người đàn ông có ánh mắt như vậy, chính là biểu hiện của sự tính toán phần bội.

Niels mấp máy môi, “Thật xin lỗi.”

Phàn Hi còn chưa kịp hiểu hàm ý, anh đã hành động, nhắm vào giá đỡ sau lưng cô bắn một phát, thùng đựng hàng lập tức vỡ tung, hàng hóa chai lọ rơi loảng xoảng dưới đất.

Động tĩnh này lập tức đánh động đến kẻ địch, tiếng súng “pằng pằng” liên vang lên liên tiếp.

Phía trước Phàn Hi vẫn còn giá che, nhưng viên đạn vừa rồi rất gần cô, giống như xẹt qua người cô vậy. Phàn Hi đột nhiên hiểu ra, đây không phải bộ phim điện ảnh có đạo diễn hô “Cắt”, mà bản thân cô cũng chưa chắc đã là nhân vật chính! Cô không muốn chết, cô sợ hãi cuộn tròn lại, hét lớn.

Tuy rằng chính Niels là người khiến cô rơi vào thế nguy hiểm, nhưng thời gian cấp bách, anh không thể nghĩ đến cô. Anh nhìn vỏ đạn trên mặt đất, trong đầu nhắm tính góc độ viên đạn bắn ra từ họng súng. Chỉ trong năm giây, anh đã tính ra vị trí ẩn nấp của hai kẻ còn lại. Chỉ cần anh tính lệch một chút, cũng có thể mất mạng.

Nhưng không hề xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của anh. Mark chỉ nổ hai phát súng, không phát nào trượt.

Sau một hồi mưa bom bão đạn kịch liệt, ba kẻ bắt cóc cùng chủ tiệm đều bị tiêu diệt sạch sẽ. Mỗi kẻ chỉ một phát súng trúng chỗ hiểm, vô cùng chuẩn xác khiến người khác kinh hãi.

Mùi máu nồng nặc trong không khí, vô cùng buồn nôn, Phàn Hi không chịu được, chạy một mạch ra ngoài nôn sạch sẽ, đến mức trong dạ dày chỉ còn acid. Cô không ngờ, ngay ngày đầu đi Afghanistan đã gặp chuyện kinh khủng như vậy.

Bốn mạng người, không thể cứ để thi thể la liệt như thế, phải báo cáo cấp trên, rồi phải liên hệ bộ đội ở gần đó đến xử lý. Niels giắt súng vào hông, đi về phía xe bus, Phàn Hi đuổi tới, hung hăng tát anh một cái.

Cô từng học võ, một cái tát mang theo mười phần lực, khiến khuôn mặt anh tuần bị tát lệch hẳn sang một bên, năm ngón tay hằn đỏ trên gò má. Trong lòng chưa hả giận, chỉ vì quyết định của anh mà suýt nữa cô mất mạng. Nghĩ đến đây, lại một cái tát nữa giáng xuống, hai bên gò má in dấu tay cân xứng.

Đám người trên xe không biết vừa trải qua một trận đấu sinh tử, chỉ thấy Phàn Hi hai mắt đỏ hồng tát gĩa binh sĩ Đức, không khỏi nín thở hồi hộp.

Mark thấy Niels bị đánh, vội chạy tới tách hai người họ ra.

Niels dùng ngón tay quệt vết máu, nhìn Phàn Hi nói, “Hai cái tát này là tôi nợ cô.”

Ngược Phàn Hi phập phồng, mặt hơi tái xanh, nhưng trong lòng vô cùng tức giận. Mark sợ Phàn Hi sẽ nhào đến đánh lão đại của mình, liền chắn giữa hai người, “Xem như anh ấy vừa cứu mạng chúng ta, đừng nóng giận, đừng nóng giận!”

Cô đâu chịu từ bỏ ý định, trừng mắt nhìn Niels, nhả từng chữ, “Anh muốn hi sinh tôi, để tự cứu bản thân chứ gì?”

Ngược lại với vẻ nóng nảy của Phàn Hi, Niels vô cùng bình tĩnh, “Không có. Nếu như có thể, dù chỉ một người tôi cũng không hi sinh.”

Cô hùng hổ nói, “Vậy tại sao anh lại bắn súng về phía tôi?”

“Vì để cả ba chúng ta an toàn trở ra.”

Phàn Hi lạnh lùng nói, “Nói láo, là để cho anh an toàn thì có!”

Nghe vậy, Mark nhin không được vội lên tiếng giải thích, “Fancy, cô hiểu lầm rồi, lão đại không phải người như vậy.”

Niels nhìn cô, ngữ khí vững vàng, nói, “Vừa nãy tôi và Mark ở một phía, cô ở phía bên kia. Nếu như để lộ chỗ chúng tôi ẩn nấp, khả năng thành công chỉ có 1%, còn để lộ chỗ cô, thì xác suất thành công là 45%.”

Anh không giải thích thì không sao, giải thích rồi càng khiến Phàn Hi tức giận, toàn thân run lên, nghiến răng nghiến lợi, “Không đến 50%, anh cũng dám bắn!”

Thấy hai người cãi qua cãi lại, Mark vội chen vào, “Đối với Niels, 45% đã rất cao rồi, tương đương 120% của người bình thường chúng ta rồi tiểu thư à. Cô yên tâm đi, lão đại chưa bao giờ đánh mà không nắm chắc phần thắng. Cô nhìn xem, chẳng phải cô đã không sao rồi ư?”

Dù là vậy nhưng Phàn Hi vẫn ám ức trong lòng, chủ yếu là do chuyện vừa rồi quá bất ngờ, chỉ cần sai một ly, thì người nằm lại đó chính là cô.

Lúc quyết định làm thế, Niels chỉ nghĩ đến khả năng thắng, căn bản không nghĩ tới chuyện khác. Sau khi nhìn Phàn Hi, quả thực anh có chút áy náy, cho nên khi cô tát anh hai cái, ánh mắt anh vẫn không đổi.

Mark nhìn hai người, sợ mọi chuyện nghiêm trọng hơn, vội chuyển chủ đề, hỏi Niels, “Lão đại, sao anh biết cửa tiệm này có vấn đề?”

Nghe vậy, Niels liếc qua Phàn Hi, đáp, “Theo tôi biết, nơi này không hề có chuyện sơn sơn đỏ đỏ lên bình xăng, làm như vậy chúng tôi chỉ có một khả năng, là muốn che giấu gì đó. Bởi vậy khi cô ấy nói về độ đậm nhạt của màu sắc, tôi đã cảm thấy có vấn đề.”

Mark không hiểu nổi, “Chỉ dựa vào đó mà anh đoán được sao?”

Phàn Hi hừ một tiếng, “Chết không đối chứng, nói cái gì chả được.”

“Đương nhiên tôi không chỉ dựa vào một chi tiết đó. Sau khi vào cửa tiệm, tôi đã phát hiện ra vài điểm đáng ngờ. Thứ nhất là giá xăng. Điều khiến tôi nghi ngờ là chủ tiệm hoàn toàn không rõ giá cả, chỉ thuận miệng báo giá.”

Mark hỏi, “Sao anh biết gã đó tùy tiện báo giá?”

“Bởi vì tôi tính qua, giá mà gã đó báo thấp hơn giá cả thực tế 136.5 afghani [1]. Đây không phải con số nhỏ, cho dù không có máy tính, không rõ giá chính xác, cũng không thể kém nhiều như thế. Nói rõ hơn, thì chính là chưa từng tiếp xúc với việc mua bán xăng.”

[1] Afghani: đơn vị tiền của Afghanistan.

Anh dừng lại một chút, rồi nói tiếp, “Thứ hai, tôi hỏi socola ở đâu, thì gã đó nói đã bán hết chỉ còn kẹo cao su, nhưng tôi thấy rõ socola được bày cách chỗ tôi một góc 50 độ. Nói bán hết, bởi gã không tìm được, từ vị trí quầy thu ngân nhìn sang thì chỗ bày socola rơi vào góc chết. Tần suất tiêu thụ socola cao hay không cũng không biết, chứng tỏ gã còn không biết cách bày hàng hóa ở trong tiệm.”

“Còn gì nữa không?”

“Thứ ba, tôi phát hiện ánh mắt của chủ tiệm rất đáng nghi, không dám nhìn thẳng vào tôi, lại còn tương tác với ba vị khách còn lại. Chắc chắn bọn họ quen biết lẫn nhau, lập kế hoạch tập kích.”

“...”

Niels tiếp tục nói, “Nếu như chỉ có một điểm đáng ngờ thì không thể chắc chắn, nhưng khi tất cả các điểm ấy xảy ra cùng lúc, thì mọi chuyện quá rõ ràng rồi. Gã đó không phải chủ tiệm. Vì vậy, tôi hỏi gã đó một câu, quả nhiên gã liền tỏ ra thiếu kiên nhẫn, lập tức lộ nguyên hình.”

Mark hỏi, “Anh hỏi cái gì?”

“Tôi hỏi, trong tiệm có phải có một nhân viên bị mưu sát hai ngày trước đúng không?”

“Sao anh biết được?”

“Bình xăng bị sơn màu đỏ, vì vậy tôi nghĩ bọn chúng muốn che đi vết máu của người bị hại. Vài ngày trước ở đây xảy ra một vụ cướp, chủ tiệm bị bắn chết ở cây xăng, máu bị bắn lên bình xăng. Bọn chúng vì muốn che giấu nên dùng sơn sơn lên từng bình một. Vừa nãy đi vào cửa tiệm, tôi nhìn thấy phía bên trái xa xa có một thùng sơn đỏ bị mở ra, căn cứ vào thời tiết, tôi tính toán thời gian cần thiết để hong khô sơn, xác nhận suy đoán của mình.”

Mark kêu lên, “Chẳng lẽ mắt tôi mù rồi sao? Nhiều chi tiết như vậy, bày ra trước mắt tôi mà tôi không hề phát hiện.”

“Không phải không thấy, mà là cậu không chú ý.”

Mark uể oải, “Cho dù chú ý, tôi cũng không nhớ được nhiều chi tiết như vậy.”

“Mỗi một chi tiết tồn tại, đều có lý do của nó.”

“...”

Phàn Hi nghe xong suy luận của anh, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi giống Mark. Nếu mọi chuyện thực sự giống lời anh vừa nói, vậy thì người đàn ông này thật đáng sợ, bởi tất cả những gì mờ ám, đều không trốn thoát nổi đôi mắt của anh.

Lửa giận lúc trước hoàn toàn biến mất, giờ trong mắt Phàn Hi chỉ còn ngàn vạn tia tò mò.

11. Chương 11

Phàn Hi ngồi trên nóc xe bus, nhả từng ngụm khói trong ánh chiều tà.

Sau lưng cô truyền đến âm thanh, Phàn Hi quay đầu nhìn, là Chương Tuyệt.

Cô quay đầu trở lại, tiếp tục thưởng thức cảnh mặt trời lặn.”Chương Tuyệt”ngồi xuống cạnh cô, hỏi, “Vừa nãy đã xảy ra bắn nhau thật à?”

Tâm trí Phàn Hi bay lơ lửng, không đáp mà hỏi lại, “Anh nói xem, ở đây có thể thấy ảo ảnh không?”“Chương Tuyệt”lắc đầu, “Quá xa sa mạc, có lẽ không thấy được đâu.”

“Đáng tiếc.” Cô thu lại suy nghĩ, hỏi, “Anh vừa hỏi em cái gì?”

“Mark không cho bọn anh đến quây bán đồ, nói ba người vừa trải qua một trận đấu kịch liệt. Anh không biết có phải anh ta thêm mắm thêm muối vào không nữa.”

“Không hề bịa đặt. Tổng cộng bốn người, hai người bị bắn nát sọ, một người bị bắn trúng tim, còn một người...” “Chương Tuyệt” vội ngắt lời cô, “Đừng nói nữa, anh nôn ra mất!”

Phàn Hi lườm anh ta một cái, “Anh là đàn ông, sao gan lại nhỏ như vậy chứ?”

“Em nhìn thấy hết à?”

“Phải, tận mắt chứng kiến luôn. Thi thể người chết quả thực rất buồn nôn, máu thịt lẫn lộn, óc văng tung tóe.”

“Đủ rồi đủ rồi! Em là con gái thật sao? Sao có thể nói mấy lời này nhẹ nhàng như thế chứ?”

Phàn Hi không đồng tình, “Bình thường khi quay phim đều là dùng đồ giả. Em vô cùng tò mò người bị bắn chết thật sẽ biến thành dạng gì. Sau khi nhìn thấy rồi thì cảm thấy sau này có diễn mấy cảnh đó sẽ diễn được chân thật hơn.”

“...” Chương Tuyệt cạ lời.

“Chỉ xem chút nữa là cái mạng nhỏ của em đã không còn rồi, em không sợ hay sao?”

Phàn Hi thẳng thắn, “Đương nhiên là sợ rồi. Tên khốn kia lấy em làm bia đỡ đạn, dọa em suýt nữa tè ra quần.” “Chương Tuyệt” do dự một chút rồi nói, “Nếu sợ như vậy, chỉ bằng quay về đi. Mấy năm nay em tiết kiệm tiền, cũng đủ để tiêu xài cả đời.”

Nghe vậy, cô quay đầu nhìn anh ta, đôi mắt mèo lười biếng mang theo một tia trào phúng, “Em trở về vì chút chuyện nhỏ này, chứng tỏ là bất cứ kẻ nào cũng có thể dìm em xuống vũng bùn. Nếu như vậy, em thà chết cho xong.”

“Anh có thể làm hộ chiếu cho em ra nước ngoài. Ở nước ngoài...”

Cô hít hơi thuốc cuối cùng, rồi ném tàn thuốc xuống đất, nói, “Chương Tuyệt, em biết rõ bản thân mình cần gì, không ai biết rõ hơn em hết.” “Chương Tuyệt” nhìn cô, chỉ thấy nửa gương mặt chìm trong ánh chiều tà, mang theo cảm giác vô cùng quật cường, cuồng dã. Mấy lời xuất phát từ đáy lòng của anh kẹt lại nơi cuống họng, vì anh hiểu rõ, mấy lời này hoàn toàn vô dụng.

Vì áp lực lớn, Phàn Hi lại nghiện thuốc lá, hút hết một điếu, lại châm thêm điếu nữa. “Chương Tuyệt” không nhìn được, nói, “Đừng hút nhiều như thế, cho dù em mạng lớn, không chết ở Afghanistan thì cũng chết vì ung thư phổi.”

Phàn Hi không đồng ý, “Loại người như em, đến thần chết cũng không thèm.”

Anh ta phải bác, “Em là người như thế nào, anh hoàn toàn hiểu rõ.”

Cô nhú mày, híp mắt lại, cười cười, “Bản thân em thế nào em còn chưa hiểu hết, anh có thể hiểu sao?” “Chương Tuyệt” không trả lời, trầm mặc một hồi rồi nói, “Fancy, những khó khăn trước đây đều đã qua rồi. Đôi khi, người trói buộc em không phải ai khác mà là chính bản thân em.”

Phàn Hi nhả một vòng khói, “Từ lúc nào anh trở thành nhà triết học vậy? Viết sách sao? Nhớ để em làm nữ chính nhé.”

Anh ta không có tâm trạng đùa giỡn, nói, “Tìm được một người khiến mình cảm thấy an toàn rồi lập gia đình, cho dù em không thừa nhận, nhưng từ trong thâm tâm em luôn có khát vọng ấy.”

Cô khê giạt mình, nhưng nhanh chóng nở nụ cười. “Chương Tuyệt” nhú mày, “Có gì đáng cười à?”

Phàn Hi nghiêm túc gật đầu, ngón tay thon dài búng tàn thuốc, “Chương Tuyệt, anh đã gặp phải sai lầm mà người đàn ông nào cũng phạm phải.”

“Cái gì?”

“Tự cho mình là đúng.” “Chương Tuyệt” hỏi, “Anh nói sai ở đâu à?”

“Cảm giác an toàn không phải người khác cho mình.”

“Mà là?”

Cô cầm điều thuốc, chỉ vào tim mình, “Chỉ cần ở đây đủ mạnh mẽ, sẽ tự tạo cho bản thân cảm giác an toàn.” “Chương Tuyệt” không đáp, đúng vậy, cô gái này là Phần Hi, dù là bề ngoài hay nội tâm đều là một cô gái mạnh mẽ.

Hai người nhất thời đều không lên tiếng, Phần Hi hít một hơi thuốc, tàn thuốc lóe lên một đốm nhỏ màu đỏ.

Lúc này, Niels đi ngang qua chỗ cô, tay cô khê bung tàn thuốc, tàn thuốc rơi xuống ngay cạnh chân phải của anh.

Anh dừng bước, ngẩng đầu nhìn người trên nóc xe, gật nhẹ đầu, đôi mắt xanh lục không thể hiện tình cảm gì. “Chương Tuyệt” thấy anh chào hỏi, cũng gật đầu lại.

Nhìn Niels đi xa rồi, trong lòng Phần Hi đột nhiên thấy khó chịu, ném tàn thuốc sang bên cạnh. “Chương Tuyệt” nhìn sắc mặt cô, trêu ghẹo, “Sao? Vừa mất rồi à?”

Cô không hề che giấu, đáp, “Đúng vậy, người đàn ông này rất có ‘hương vị’.” “Chương Tuyệt” có chút kinh ngạc, “Rất ít đàn ông khiến em nói như vậy.”

Phần Hi cười, “Đúng thế. Ở trong giới showbiz lâu, tiếp xúc với rất nhiều người đẹp trai lại có tiền, nhưng chẳng mấy ai đặc biệt.”

“Vậy người này hấp dẫn em ở chỗ nào?”

“Cầm dục, nghiêm cẩn, thông minh, quan trọng nhất là anh ta không để ý đến em.” “Chương Tuyệt” lập tức hiểu ra, “Không chiếm được luôn là thú vị nhất.”

Mặt trời nhanh chóng khuất sau dãy núi, phía xa xa có một đoàn xe Jeep bọc thép, vận chuyển xe tải quy mô lớn, ước chừng khoảng mười chiếc. Khi đoàn xe tới gần mới nhìn rõ lá cờ gắn trên nóc xe, là cờ Mỹ.

Chris trong lòng hưng phấn, cuối cùng cũng gặp được đồng hương. “Chương Tuyệt” nhìn anh ta, cảm thấy buồn cười, “Nhìn anh ta y như con khỉ.”

Nhóm người vừa tới có khoảng năm sáu mươi người, là binh sĩ của Mỹ, mỗi người đều trang bị vũ khí.

Một người để râu màu đỏ chui ra từ xe bọc thép, nhìn thấy Niels liền trực tiếp đi về phía anh. Đó là người phụ trách quân đội Mỹ - Nathan, trước đây Niels từng giúp anh ta giải quyết một rắc rối lớn, nên hai người có quan hệ khá tốt.

“Bạn cũ, đã lâu không gặp.”

Niels bắt tay anh ta, nói, “Chào anh.”

“Nhận được tín hiệu cứu viện của bộ đội Đức, chúng tôi liền lập tức đến đây, không ngờ người gọi lại là cậu.”

“Phải, tôi được ủy nhiệm phụ trách đưa đón người của Hội Chữ thập đỏ, trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Nathan nghe xong tỏ vẻ không tin nổi, “Cậu là thiếu tá, lại tới đây làm tài xế cho bọn họ sao?”

Niels đáp, “Những người khác đều có nhiệm vụ, chỉ có tôi là nhàn rỗi.”

Nathan lắc đầu, “Đúng là đại tài tiểu dụng!” [1]

[1] Đại tài tiểu dụng: Ý nói dùng dao trâu mổ gà.

Hai người nói chuyện khách sáo một hồi, Niels đưa Nathan vào trong cửa tiệm, nói sơ qua sự việc, “Tổng cộng bốn người chết, chưa xác định được thân phận.”

Nathan cảm thán, “Là cậu tỉ mỉ cẩn thận mới có thể phát hiện mảnh khóc của chúng.”

Niels nói, “Dựa theo suy đoán của tôi, thì trong này còn một thi thể, là của chủ tiệm thực sự.”

Nathan gật đầu, “Tôi biết rồi, tôi sẽ cho người điều tra.”

Ở đây đường xá gập ghềnh, hơn nữa thời tiết ở sa mạc hay thay đổi, buổi tối không nên di chuyển nhiều. Dù sao cũng là quân nhân được huấn luyện chuyên nghiệp, chỉ mất một ít thời gian đã dựng được mấy cái lều vải trên đất trống. Ở bốn phía đều thiết lập trạm gác, giám sát nghiêm ngặt.

Đi đường vất vả cả ngày, bụng Phàn Hi đã biểu tình dữ dội, cho dù bây giờ có cái gì ăn, đều là mỹ thực.

Người Mỹ không nghiêm cẩn như người Đức, ngoại trừ mấy binh lính gác đêm, còn lại đều đi nghỉ ngơi. Thấy Phàn Hi một mình, một binh sĩ đi tới, chủ động bắt chuyện, “Người đẹp, hình như tôi đã gặp qua cô ở đâu rồi thì phải.”

Phàn Hi bỏ đồ ăn xuống, ngẩng đầu nhìn anh ta, “Lấy cớ này rất vớ vẩn.”

“Không phải. Tôi thật sự thấy cô rất quen, nhất định đã từng gặp qua rồi.”

Phàn Hi cười, “Ở trong mộng sao?”

Binh sĩ đó bị cô trêu ghẹo, ngại ngùng gãi đầu, “Tôi rất thích văn hóa Châu Á, ở nhà sưu tầm rất nhiều băng đĩa phim điện ảnh, tôi cảm giác cô rất giống minh tinh nào đó, vì cô rất xinh đẹp.”

Cô cười cười không đáp.

Hai người hàn huyên vài câu thì Niels và Mark bưng khay đi tới, ngồi xuống bàn bên cạnh.

Phàn Hi chống cằm, từ khi nhìn thấy Niels, toàn bộ sự chú ý của cô đều đặt trên người anh, gã binh sĩ bên cạnh lăm nhăm cái gì, cô đều nghe không lọt.

Nhưng từ đầu đến cuối Niels đều không nhìn cô, cầm dao nĩa ăn cơm, thỉnh thoảng nói vài ba câu với Mark.

Vì nuốt thức ăn, yết hầu ở cổ anh chuyển động lên xuống, gợi cảm đến cực điểm, Phàn Hi nhìn anh, đột nhiên nghĩ: người đàn ông này, đến ăn cơm còn hấp dẫn như vậy, không biết trên giường sẽ thế nào.

Ánh mắt của Phàn Hi quá trần trụi, cuối cùng Niels cũng ý thức được sự hiện diện của cô, quay đầu nhìn. Ngón tay thon dài của Phàn Hi lướt nhẹ trên thành cốc thủy tinh, bị dính chút nước, cô liền đưa tay vào miệng mút nhẹ một cái. Động tác này cực kỳ mờ ám, người trưởng thành nào cũng có thể đoán ra ý tứ của nó.

Niels nhú mày, thu lại ánh mắt, không tiếp tục nhìn cô nữa. Nhưng dù vậy, cô biết mình đã thành công chiếm lấy một vị trí trong lòng anh.

Phàn Hi không phải một cô gái bình thường, cô là nữ vương giới nghệ sĩ. Cô biết rõ, từng biểu hiện của mình sẽ mang đến hiệu quả thế nào. Cho nên, một khi cô đã quyết định quyến rũ người đàn ông nào, thì chưa bao giờ thất bại. Nhưng Niels là ngoại lệ, luôn thờ ơ từ đầu đến cuối, bởi vậy cô chột nghĩ, có khi nào anh ta là gay?

12. Chương 12

Phàn Hi hút thuốc, ánh mắt dán chặt trên người Niels. Anh càng không để ý tới cô, hứng thú của cô với anh lại càng lớn.

Lúc cô nhìn anh chăm chú nhất thì anh ăn cơm xong, vừa định đứng dậy cất khay thì Nathan đi tới.

Nathan vỗ vai anh một cái, ấn anh ngồi trở lại, “Đừng vội, chơi với tôi một ván. Trò này ngày nào tôi cũng luyện tập đấy.”

Niels nói, “Hôm nay không được, lần sau có cơ hội...”

Không đợi anh nói hết, Nathan ra vẻ không vui, làu bàu, “Cái gì mà không được? Chúng ta khó khăn lắm mới gặp nhau một lần, ai biết cơ hội lần sau là tận bao giờ.”

Dừng lại một chút, Nathan nói tiếp, “Hay là cậu sợ? Sợ rằng nếu hôm nay nếu cậu thua tôi, thì danh hiệu Thiên tài trí nhớ phải nhường lại?”

Biết rõ anh ta dùng chiêu “khích tướng”, Niels nở nụ cười bất đắc dĩ, “Được rồi, anh muốn chơi thế nào?”

“Ba bộ bài, bỏ đi sáu quân Joker, tổng cộng 156 lá. Bài tú lơ khơ tráo lung tung, xếp thành các hàng trước mặt chúng ta, tự nhớ trong 30 phút, không được ghi chép. Sau đó chúng ta quay lưng lại, người thứ ba tự ý chọn ra 20 lá bài, rồi nói đặc điểm. Chúng ta phải chỉ vị trí chính xác của 20 lá bài ấy, ai tốc độ nhanh hơn và xác suất đúng cao hơn thì thắng.”

“Được rồi.”

Thấy anh đồng ý, Nathan mừng ra mặt, đảo mắt một vòng thì thấy Phàn Hi ngồi một bên.

“Để công bằng, tôi đề nghị mời vị tiểu thư này qua chọn bài, cậu có ý kiến gì không?”

Niels đưa tay làm động tác mời.

Nathan quay sang hỏi Phàn Hi, “Tôi muốn khiêu chiến với cậu ấy, cô có sẵn lòng làm trọng tài không?”

Phàn Hi đáp, “Rất vinh hạnh.”

Nathan đập bàn một cái, nói, “Cứ như vậy đi.”

Niels và Nathan ngồi cạnh nhau, nhìn cô tráo bài, hai người quay lưng về phía cô, Phàn Hi đem 156 lá bài xếp từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, một hàng 13 lá, tổng cộng 12 hàng.”

“OK.”

Nghe tiếng của cô, hai người đồng thời quay lại, Phàn Hi nói, “Bây giờ là chín giờ, đến chín giờ ba mươi kết thúc.”

Phàn Hi không hề hứng thú với trò chơi này, điều hấp dẫn cô là Niels.

Phàn Hi ngồi bên cạnh Niels hút thuốc. Ai cũng nói anh là thiên tài, cô muốn xem đầu anh có bao nhiêu thông minh.

Trong lúc ghi nhớ, Niels dồn toàn bộ sự chú ý lên các lá bài. Hai tay anh đan chéo đặt trên mặt bàn, tay áo xắn tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay màu lúa mạch. Cơ bắp rắn chắc rõ ràng, chứng tỏ anh thường luyện tập hàng ngày. Có đầu óc, có dáng người, đàn ông như vậy, chính là kẻ thù tự nhiên của phụ nữ.

Anh cúi đầu, hàng lông mày nhíu chặt, bờ môi mím lại thành một đường thẳng tắp, ánh mắt chăm chú đảo nhanh qua các lá bài. Dáng vẻ chú tâm của một người đàn ông khi làm việc gì đó, vô cùng hấp dẫn. Phàn Hi cắn môi, cố gắng kiềm chế cảm giác muốn câu dẫn anh.

Một trận gió thổi qua, tàn thuốc rơi xuống tay anh.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, chỉ trong nháy mắt, cô cảm giác như bản thân mình trong lòng anh đã ở một vị trí nào đó. Nhưng chưa kịp để lại dư vị, cảm xúc đã biến mất.

Niels đứng lên.

Nathan hỏi, “Cậu làm gì thế?”

“Tôi đi hút thuốc.”

Nathan, “Thời gian không đợi người.”

Niels đáp, “Tôi nhớ hết rồi.”

“Cái gì?” Vẻ mặt Nathan kinh ngạc, “Mới có vài phút đã nhớ hết rồi sao?”

Phàn Hi nhìn đồng hồ bấm giây, mới có 5 phút 32 giây.

Anh thực sự đã nhớ hết rồi sao? Hay là do sự tồn tại của cô quá mạnh mẽ, khiến anh không thể tập trung? Dập tàn thuốc, đột nhiên cô cảm thấy rất mong chờ trận đấu này.

Niels đứng cách đó không xa hút thuốc, tóc của anh bay trong gió, tàn thuốc đỏ lập lờ, bóng anh trải dài trên đất.

Phàn Hi nhìn anh không chớp mắt. Trong đầu tự nhiên hiện lên cảnh nguy hiểm trong tiệm bán đồ, không thể không thừa nhận, người đàn ông này vô cùng quyết đoán, dù trong hoàn cảnh nào cũng nắm được đại cục trong tay.

Niels hút thuốc xong cũng không quay về chỗ ngồi, mà đứng ở đó nói chuyện cùng Mark. Hai mươi phút sau hết thời gian ghi nhớ, anh mới trở về.

Nathan nói, “Cậu thực sự đã nhớ hết rồi ư?”

Câu hỏi của Nathan cũng là thắc mắc của Phàn Hi.

Niels đáp, “Tốc độ này cũng không tính là nhanh, kỷ lục thế giới chỉ có 4 phút thôi.”

“...” Nathan lập tức im lặng, cảm giác như mình bị chọc tức chết.

Phàn Hi lạnh lùng cắt ngang hai người, “Nhanh để làm gì, đúng bao nhiêu mới quan trọng.”

Một câu khiến người khác bừng tỉnh, Nathan đập bàn một cái, chỉ vào Phàn Hi, “Đúng, cô nói đúng.”

Hai người quay lưng lại, Phàn Hi tả màu sắc hoa văn, Nathan và Niels viết trình tự ra giấy.

Tổng cộng ba lượt.

Nathan ba ván đúng cả ba, thời gian nhớ bài 26 phút.

Niels cũng đúng cả ba ván, thời gian nhớ bài 6 phút.

Xác suất đúng của hai người giống nhau, nhưng thời gian của Niels nhanh gấp bốn lần Nathan.

Gấp bốn lần, đúng là khoảng cách giữa thiên tài và người thường!

Phàn Hi nổi da gà, không thể tưởng tượng nổi! Tổng cộng 156 lá bài, anh mất 332 giây, trung bình hai giây nhớ một lá. Khái niệm hai giây là thế nào? Là tích tắc hai cái! Một lá một số, anh liếc qua rất nhanh, tựa như nhìn qua là khắc sâu trong não. Như vậy, não của anh và máy quét có gì khác nhau?

Nathan đấm anh một phát, cười lắc đầu, “Tiểu tử này thật lợi hại. Tôi luyện một năm trời, vẫn không vượt nổi, tâm phục khẩu phục!”

Niels cười cười, “Trí nhớ của tôi quả thực tốt hơn người khác một chút! Anh về luyện thêm một năm nữa, có thể vượt tôi rồi.”

Nathan cười ha ha, “Sao có thể là một năm? Có khi mười năm nữa mới có thể ấy. Thảo nào vụ đánh lén chiều nay cậu có thể an toàn trở ra, đổi lại là người khác...chắc đã sớm về với Thượng Đế rồi.”

Phàn Hi hỏi, “Bây giờ anh có thể nói lại vị trí quầy bán quà vặt trong cửa tiệm buổi chiều không?”

Niels nhìn cô gật đầu một cái.

“Hàng thứ hai tay phải tầng thứ năm, bày cái gì?”

Phàn Hi vốn dĩ không hề biết trên đó bày cái gì, cô chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ Niels không hề do dự, nói hết ra vị trí bày hàng.

Cô há hốc miệng không nói được gì.

Trận đấu kết thúc, Niels đứng dậy, lại bị Phàn Hi túm lấy tay.

Ngón tay của cô siết chặt cánh tay của anh, lực cũng không nhỏ, Niels khẽ giật mình, liền nhớ tới hai cái tát buổi chiều của cô.

“Anh thắng anh ta ván này, còn tôi nữa.”

Nathan nghe xong lập tức có hứng thú, nói, “Sao? Cô cũng là cao thủ trí nhớ à?”

Phàn Hi không để ý đến anh ta, đôi mắt đen nhìn chăm chăm Niels, hỏi, “Anh có dám nhận lời khiêu chiến của tôi không?”

Nhiệt lượng từ ngón tay cô truyền vào da anh, đây là lần thứ hai có người trực tiếp tiếp xúc với anh, anh túm lấy cổ tay cô, khiến cô buông tay, hỏi, “Cô muốn đấu như thế nào?”

“Tổng cộng 12 màu, chồng lên nhau, tạo thành hai màu mới. Quan sát năm phút, sau đó nói xem các màu tạo thành.”

Niels nhìn cô một giây, nói, “Tôi không làm được.”

“Là không làm được, hay thấy đơn giản quá không thèm làm?”

Cô gái này toàn thân đều là gai, vô cùng bén nhọn.

Nathan ở một bên giật dây, “Niels, người ta đã khiêu chiến rồi, cậu không thể không tiếp đầu đấy.”

Phàn Hi nhìn anh khiêu khích.

Niels đành phải ngồi xuống.

Nathan sai người mang tới một bộ màu nước, định mở ra cho hai người xem, Phàn Hi đột nhiên nói, “Đợi chút.”

Hai người đàn ông đều quay sang nhìn cô.

Phàn Hi nhìn Niels, nói, “Tôi biết trí nhớ của anh rất tốt, nên tôi không so trí nhớ với anh.”

Nathan hỏi, “Vậy so cái gì?”

“So sự hiểu biết cùng mắt quan sát.”

“Cho nên?”

Phàn Hi, “Cho nên, không được biết 12 màu đó là màu gì, tôi muốn đoán màu lót.”

Nathan vỗ tay tán thưởng.

Niels chớp mắt, “Được.”

Hai người quay lưng lại phía Nathan, Nathan bắt đầu pha màu, chồng màu nọ lên màu kia trên một trang giấy.

Sau khi pha xong, Nathan nói, “Bắt đầu quan sát.”

Phàn Hi và Niels đồng thời quay lại.

Có vẻ như quá nhiều màu lót, cho nên chỉ thấy hai màu đen như mực, Nathan ở bên cạnh nhìn kiệt tác của mình tự cảm thán. Có thể nhìn ra sao? Đến cả bản thân anh ta cũng không nhìn nổi.

Không thể động vào tờ giấy, đó là nguyên tắc Phàn Hi nói, cho nên hai người chỉ có thể ghé sát vào quan sát.

Phàn Hi nhìn như vô tình nhưng thực chất cố ý trêu chọc Niels, bởi mỗi lần nhìn gần, mái tóc của cô khẽ quệt qua mặt Niels. Mùi hương của phụ nữ len lỏi vào khứu giác, kích thích trung khu thần kinh của anh.

Niels vô thức lùi lại phía sau để tránh không tiếp xúc gần với cô, ai ngờ vừa lùi lại, lại thấy được “phong cảnh” không nên xem.

Phàn Hi khom người, cổ áo rộng trễ xuống, chẳng những lộ ra xương quai xanh, còn lộ thêm cảnh sắc trước ngực. Cô mặc bra ren đen, ôm lấy bộ ngực tròn, vô cùng kích thích thị giác, quả thực làm mạch máu trong người đối phương sôi sục. Chỉ cần là đàn ông, đều không thể không có cảm giác gì.

Phàn Hi ngẩng mặt, khoe miệng cười cười, lộ vẻ đắc ý, nói, “Tôi đã nhìn ra.”

Nathan kêu lên, “Cô đã nhìn ra sao? Vẫn còn thời gian, có muốn...”

Lời của Phàn Hi là nói với Nathan, nhưng mắt cô dán chặt trên người Niels, “Không cần.”

Nathan quay sang Niels, hỏi, “Cậu thì sao? Cần nhìn thêm nữa không?”

Niels lắc đầu.

Nathan cảm thán, “Các người đều là thần thánh cả!”

Hai người nhận giấy viết đáp án.

Còn tưởng rằng Niels sẽ giống lần trước, tỉ lệ chính xác 100%, ai ngờ lúc công bố, giấy của anh trắng tinh. Ngược lại là Phàn Hi, cả hai đáp án đều đúng.

Niels nhún vai, “Đây không phải sở trường của tôi, nên tôi không trả lời được.”

Phàn Hi đặt bút trên bàn, cất giọng chán nản, vạch trần lời nói dối của anh, “Gạt người.”

Niels quay sang nhìn cô, cô gái này thông minh hơn anh tưởng.

Quả thực, hai màu này anh đã phân biệt được, nhưng anh không trả lời, vì anh không muốn cô cứ bám lấy anh. Anh biết rõ, cô là người có tính cách mạnh, càng thua càng không phục. Cho nên anh nhường cô, nhưng không ngờ, suy nghĩ của anh lại bị cô vạch trần.

13. Chương 13

Sáng sớm hôm sau, toàn bộ trại đều bị dỡ, Nathan trước khi đi còn lưu luyến nắm chặt tay Niels, nói, “Bạn cũ, hẹn gặp lại lần sau.”

Nhìn biểu hiện phong phú của Nathan, Phàn Hi không nhịn được cười, “Chắc chắn kiếp trước hai người là kẻ thù không đội trời chung.”

Nathan đã chui vào xe nên không nghe thấy, còn Niels vẫn đứng tại chỗ, nghe được câu nói của cô liền quay đầu lại nhìn Phàn Hi một cái.

Phàn Hi giương mắt khiêu khích anh, tựa như muốn nói: Sao vậy? Tôi nói sai ở đâu à?

Niels không lên tiếng, quay đi tập trung người để lên đường.

Ngày hôm qua Mark lái xe nên hôm nay đến lượt Niels, tuy đường sá gập ghềnh nhưng anh vẫn lái rất chắc tay, giống như con người của anh vậy.”Chương Tuyệt”nói, “Em nói không sai, người này quả thực có cá tính, xem ra em không chinh phục được anh ta rồi.”

Phàn Hi không chịu thua, hừ một tiếng, “Ai bảo anh thế?”

“Không cần ai bảo, dùng mắt nhìn là được.” Chương Tuyệt thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô, biết mình đã lỡ lời, đành ngậm miệng, chui vào một góc ngủ.

Phàn Hi ngồi ở phía đầu xe, nhìn bóng lưng Niels, nghĩ đến lời Chương Tuyệt..., trong lòng có chút không vui. Cô đứng lên, đi qua lối đi nhỏ xíu, đứng giữa ghế lái và ghế phụ, dùng sức đập bộp bộp vào ghế Niels ngồi, nói, “Dừng xe.”

Niels không để ý tới cô.

Vì vậy, Phàn Hi lại đập mạnh hơn, nói, “Dừng xe!”

Mark ngồi ở ghế phụ ngủ gà ngủ gật, bị tay cô va phải, đầu liền đập vào cửa kính xe. Anh ta xoa xoa đầu, “Sao vậy, sao vậy?”

Phàn Hi chẳng thèm để ý đến Mark, từ đầu đến cuối đều nhìn Niels, “Cuối cùng anh có dừng xe không?”

Niels nhíu mày, lườm lườm cô qua kính chiếu hậu, “Cô muốn làm gì?”

“Đi WC.”

“Trên xe có WC.”

“Mùi kinh chết đi được, không thích.”

Niels mím môi không nói, cũng không giảm tốc độ xe.

Anh có chịu dừng không đây?

Phàn Hi nhếch môi, nở nụ cười mê hoặc. Cô cúi đầu, áp sát môi vào mặt Niels, đưa lưỡi liếm một vòng quanh tai anh.

Niels bị đầu lưỡi của cô làm toàn thân run rẩy, tay lái chệch sang một bên. Trong lúc luống cuống, anh đạp mạnh vào chân phanh, lớp xe phát ra tiếng ma sát chói tai.

Do quán tính, Phàn Hi không có điểm bám, cả người đổ về phía trước. Niels vội đưa tay giữ cô lại, không may, tay anh vừa vịn ôm lấy ngực cô.

Mềm mại, đàn hồi, loại cảm giác này, không thể miêu tả.

Người bị “ăn đậu hũ” thì không tức giận.

Ngược lại, người đi “ăn đậu hũ” lại vô cùng tức giận.

Niels vội rút tay về, dè nén cơn giận dữ, nói, “Cuối cùng cô muốn cái gì?”

Sau khi đứng vững rồi, Phàn Hi nhún vai, “Để anh dừng xe còn gì. Tôi nói muốn đi WC.”

Niels không muốn cãi qua cãi lại với cô, đưa tay ấn nút mở cửa xe.

Cô vẫn không nhúc nhích, đưa tay chọc chọc vai anh, nói, “Tôi muốn anh đưa tôi xuống xe.”

Niels cảm thấy cô gái này không thể nói lý lẽ, thấp giọng cảnh cáo, “Cô đừng quá đáng.”

Phàn Hi chăm chú nhìn anh, bình thản nói, “Quá đáng cái gì chứ. Tại ở đây khắp nơi đều nguy hiểm, tôi xuống đó một mình không an toàn. Mà anh lại có trách nhiệm bảo vệ tôi. Hơn nữa làm sao tôi biết, liệu anh có không vừa mắt tôi, thừa cơ tôi rời xe liền bỏ đi không.”

Cô nói một hồi, Niels đành bó tay.

Mark nghi hoặc nhìn hai người, không hiểu họ đang nói gì, gãi gãi đầu, “Xin hỏi, hai vị định cãi tới bao giờ?”

Nghe tiếng Mark, đồng thời thấy mọi người đều đổ dồn mắt về phía mình, Niels không muốn làm lớn chuyện, đành thở dài, “Nghỉ năm phút. Tôi xuống xe hút thuốc.”

Mong muốn của Phàn Hi được thực hiện, ngẩng cao đầu bước xuống xe như nữ vương. Cô muốn cho Chương Tuyệt thấy, chỉ cần cô thích, không người đàn ông nào cô không chinh phục được.

Nhưng thực sự, trong lòng cô rõ nhất, muốn câu dẫn được Niels còn phải tốn rất nhiều công sức.

Niels đi sau cô, cùng nhau xuống xe.

Thấy anh đứng trước xe, Phàn Hi nói, “Trên xe nhiều người như thế, anh muốn tôi đứng đây cởi áo nói dây lưng trước mặt họ sao?”

Niels cẩn thận như vậy, cũng là vì sự an toàn của mọi người.

Nhưng hai bên toàn cát vàng đồi núi, lùm cây cũng cao cỡ nửa người, có thể tránh tai mắt, vì vậy hai người đi xa hơn một chút.

Thấy anh nhìn cô, Phàn Hi đưa tay kéo khóa quần.

Dù chỉ lộ ra một phần nhỏ, nhưng có thể thấy làn da trắng nõn, cùng xương hông ả ả lộ lộ sau lớp quần lót ren đen, không thể không thừa nhận là gợi cảm đến cực điểm.

Cô cố ý làm vậy để khiêu khích anh.

Niels nhanh chóng nhắm mắt, quay lưng lại phía cô, giữ một khoảng cách nhất định.

Tuy quay lưng về phía Phàn Hi, nhưng ánh mắt như cười như không của cô phảng phất trong đầu anh, còn có cảm giác mềm mại dần hồi ở ngực cô, ma sát trên cánh tay anh...Anh hít một hơi thuốc, đem mấy hình ảnh đó ném khỏi đầu mình, nhưng không sao làm được.

Một cô gái như liều thuốc độc, cứ hết lần này tới lần khác tiếp cận anh, chui vào từng tế bào trong cơ thể anh. Thật đáng sợ.

Chưa hút xong một điếu, không khí yên tĩnh bốn phía khiến anh cảm thấy kì lạ, quay đầu lại, quả nhiên... Cô đã biến mất.

Anh ném điếu thuốc, dẫm vài cái, đi ra xa gọi tên cô, tìm kiếm tứ phía.

Ai ngờ, sau khi đi qua bụi cỏ, cảnh vật trước mắt trở nên bao la khoáng đạt, một biển hoa diễm lệ xuất hiện.

“Đây là cái gì?”

Niels không đáp, Phàn Hi đành tự hỏi tự đáp, “Là cây thuốc phiện.”

Hoa anh túc nở, vô cùng tươi đẹp.

Khắp đồi núi đều là hoa, khe ruộng đưa trong làn gió nhẹ, trải dài vô tận.

Cô nói nửa đùa nửa thật, “Nhiều cây thuốc phiện như vậy, giá trị cũng phải vài trăm triệu ý nhỉ?”

Niels nhìn cô, đột nhiên cất giọng, “Cô trị giá bao nhiêu, chúng trị giá bấy nhiêu.”

Phàn Hi khẽ giật mình, nhưng lập tức bật cười, “Ý anh là, anh ca ngợi tôi kiểu diễm giống đóa anh túc sao?”

Không, không chỉ kiểu diễm, loại hoa này ngập tràn tà tính, vô cùng hấp dẫn, là một loại độc, khiến người khác nghiện. Anh biết rõ lợi hại, nên cố gắng giữ khoảng cách.

Phàn Hi lấy điện thoại trong túi chụp mấy tấm ảnh.

“Cô chơi chán chưa?”

Cô cười một tiếng, “Chưa, tự nhiên tôi không muốn lên xe nữa.”

Anh nhú mày. Anh không thích cảm giác bị cô chơi đùa, chỉ là anh đã quen không biểu lộ cảm xúc, mọi thứ đều để trong lòng.

Thấy anh không thích đùa, Phàn Hi tiến hai bước, đưa tay định chạm vào mặt anh, liền bị anh giữ lại.

“Đừng nghiêm túc như vậy, cuộc đời là một trò chơi, đến đâu thì đến.”

Niels cúi đầu nhìn cô, “Có lẽ đối với cô là như thế, nhưng với tôi, cuộc đời này có giá trị từng chút một.”

Phàn Hi phát hiện, lúc anh nhú mày nhìn vô cùng hấp dẫn, khiến cô nghĩ, người đàn ông này, lúc ở trên giường sẽ như thế nào?

Niels thấy cô cắn môi, đầu óc để trên mây, chẳng thể ngờ cô gái này đang có suy nghĩ phóng túng với mình.

Gió ngày càng lớn, khiến tóc cô bay lộn xộn, quệt vào mặt anh. Anh định đưa tay vén tóc lên, không ngờ cô nhanh hơn anh một bước, túm lấy cằm anh, hôn nhẹ lên môi anh một cái.

Nói là hôn, nhưng vô cùng nhanh, như gió thoảng mây bay, chuồn chuồn đập nước.

Niels bình thường rất ít khi tức giận, nhưng mỗi hành động của cô đều đang khiêu chiến với sự kiềm chế của anh.

Trước khi anh kịp mở miệng, cô đặt tay lên môi anh, nói, “Một người, tâm đã loạn, tất thấy đều loạn.”

Toàn thân anh run lên, không chỉ vì cô..., mà còn vì ngón tay cô đặt trên môi anh.

...

Hai người lần lượt leo lên xe, Chương Tuyết hỏi, “Em vừa đi đâu?”

“Giải quyết nhu cầu sinh lý.” “Chương Tuyết” trừng mắt, liếc qua Niels, nói, “Không phải chứ, sao lại nhanh như vậy? Anh còn tưởng phải ít nhất một tiếng, không ngờ mới có mấy phút đã...”

Phản Hi biết anh ta đã hiểu sai ý cô, nhưng cô không giải thích, mà đâm lao phải theo lao, “Điều kiện không cho phép.” “Chương Tuyết” đã hiểu ra.

Bốn tiếng sau đã đi được một phần ba lộ trình, sắp tới được Shahidan.

Niels dùng bộ đàm liên lạc với chỉ huy, rồi đánh thức Mark, “Giúp tôi kiểm tra tốc độ và hướng gió, cả nhiệt độ ngoài trời nữa.”

Mark “A” một tiếng, lồi trong ngăn kéo ra một đồng dụng cụ, lần lượt kiểm tra từng thứ.

Niels nói, “Cậu lái xe đi.”

Hai người trao đổi vị trí, Mark liếc qua nhìn Niels xem anh làm gì. Chỉ thấy anh viết một đồng công thức trên giấy, con số loằng ngoằng như giun, trông chả khác gì chữ ngoài hành tinh, Mark liếc qua một cái, chẳng còn hứng thú nhìn cái thứ hai.

Niels dùng bút nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt căng thẳng nói, “Không thể đi tiếp được, mau tìm chỗ nghỉ chân.”

“Hả?” Mark không hiểu, “Vì sao? Bình xăng còn đầy mà.”

“Không phải hết xăng.”

“Vậy tại sao? Còn một đoạn nữa thôi, chạy tới chập tới là có thể đến nơi rồi.”

Niels lắc đầu, “Là bão cát.”

“Cái gì?”

“Sắp có bão cát.”

Nghe vậy, Mark cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Anh đùa à, trời xanh ngắt không một đám mây.”

Niels nói, “Tôi tin khoa học, khoa học không thể sai.”

Mark không tin, “Khoa học nói cho anh là có bão cát à?”

“Ừ.”

“Anh bảo tôi kiểm tra nhiệt độ, hướng gió, tốc độ gió, ba cái đó có thể đoán ra bão cát sao?” Thật khiến người ta không thể tưởng tượng được.

Niels lắc đầu, giải thích, “Đây là chỉ điều kiện phụ. Bão cát hình thành ở khu vực khác, mỗi giây quét tới 30 mét, giả dụ hai địa điểm chênh lệch nhiệt độ trung bình khoảng t , sức gió cấp 11, thông qua định lý Lagrange, tính ra một giờ nhiệt độ tăng 2.5 độ. Đem tốc độ gió thay vào t , cuối cùng được giá trị vận tốc khí lưu dv , tính giá trị tích phân ở khu vực, cuối cùng tính được tốc độ v của bão cát ở khu vực này.”

“...”

Tiêu hóa mất năm phút, Mark nhận ra mình không hiểu dù chỉ một câu, trầm nghĩ, “Lẽ ra không nên tranh luận với nhà khoa học!”

Niels đành dùng một câu đơn giản để tổng kết, “Bão cát cách chúng ta 1300 kilomet, 15 giờ 49 phút sẽ tới đây, nói cách khác, chúng ta chỉ có 56 phút 24 giây để chạy tránh bão.”

14. Chương 14

Sau khi nghe Niels giải thích, cả xe chìm trong yên lặng, đi đường cả ngày vất vả, giờ sắp tới nơi lại có chuyện, mọi người đều cảm thấy khó chịu.

“Niels tiên sinh, tôi không hiểu, rõ ràng chỉ còn một đoạn nữa là tới đích, việc gì phải tốn công sức tá túc lại chỗ này? Nếu có phần tử khủng bố tấn công, ai sẽ đảm bảo an toàn cho chúng tôi?”

Phàn Hi hùng hổ hỏi, nói ra suy nghĩ của tất cả mọi người, phía dưới lập tức nhao nhao ủng hộ.

Niels nhìn Phàn Hi, ánh mắt cô khiêu khích, như sợ thiên hạ chưa đủ loạn nên cố tình khơi ra rồi ngồi xem kịch vui.

“Bởi thời tiết thay đổi...”

Chris ngắt lời anh, “Thay đổi cái gì? Bão tuyết à?”

Ở sa mạc đương nhiên không thể có tuyết rơi, anh ta nói như vậy là muốn mỉa mai Niels.

Đôi mắt xanh lục vô cùng tỉnh táo, anh chỉ nói, “Bão cát.”

Nghe hai chữ này, bốn phía lập tức tĩnh lặng, mọi người đưa mắt nhìn nhau. Nhưng chỉ im ắng trong một giây, giây tiếp theo, âm thanh phản bác đồng loạt vang lên. Mọi người chẳng ai tin lời Niels, mà tin vào đôi mắt của mình, bọn họ chỉ thấy mặt trời trên cao đang chiếu sáng rực rỡ, một áng mây cũng không có, sao có thể có bão cát?

Trong xe nhất thời hỗn loạn.

Muốn thuyết phục mấy người này khó hơn thuyết phục Mark nhiều, bởi họ sẽ không đủ kiên nhẫn nghe Niels giải thích. Mà cho dù có nghe, thì chưa chắc đã hiểu. Cho nên trong trường hợp này, anh đành dùng biện pháp mạnh.

Lệnh cho Mark đỗ xe ở ven đường, Niels mở toang cửa xe, nói, “Ở trên chiếc xe này, cấp bậc của tôi là cao nhất, tất cả mọi người phải nghe mệnh lệnh của tôi, tôi cũng sẽ tự chịu trách nhiệm với mệnh lệnh của mình.”

Chris không phục, kêu lên, “Chúng tôi không phải binh lính của anh, dựa vào cái gì mà bắt chúng tôi phải nghe lời?”

Niels nói, “Mọi người có quyền lựa chọn, còn tôi có quyền đưa ra mệnh lệnh. Nếu như không muốn tuân theo mệnh lệnh của tôi, có thể rời xe ngay bây giờ.”

Nói xong, ánh mắt của anh quét qua từng người một, cuối cùng dừng lại trên người Phàn Hi. Cô là người giật dây, châm ngòi chuyện này, cho nên trong ánh nhìn của anh mang theo một tia cảnh cáo.

Sau khi nghe Niels nói, mọi người giận nhưng không dám lên tiếng, ngay cả một tiếng xì xào cũng không có.

Khoảng nửa giờ sau, gió mạnh nổi lên bốn phía, sắc trời trở nên hỗn loạn u ám.

Rõ ràng trời không mưa, nhưng có thứ gì đó đập mạnh vào thân xe, âm thanh nặng nề.”Chương Tuyệt”kêu lên, “Cái quái gì vậy?”

“Là cát!”

Bão cát đã đến. Không hề báo trước.

Đúng với tính toán của Niels, không lệch một giây một phút nào!

Trong xe không ai dám lên tiếng. Nếu không phải vừa rồi bọn họ nghi ngờ Niels, lãng phí đến mười phút, thì có lẽ xe đã chạy kịp tới thôn trang gần đó.

Gió rất lớn, đất cát bay mù mịt, con đường trước mắt như lối đi xuống địa ngục, âm u hỗn loạn. Trong nháy mắt, ánh nắng gắt đã bị che khuất, bầu trời không một tia sáng.

Lần đầu tiên tận mắt chứng kiến sức mạnh của thiên nhiên, tất cả mọi người đều sợ tới ngây ngốc, có người còn lảo nhảm cầu khẩn.

Cần gạt nước không ngừng hoạt động, nhưng phía trước hoàn toàn mù mịt không thấy đường, không phải vấn đề ở xe, mà vì cát ở khắp nơi, bốn phía chỗ nào cũng giống nhau, cả màu sắc cũng không khác biệt, một mảng lơ mờ màu nâu đỏ. May mắn đây là xe quân dụng, may mắn là bọn họ trang bị đầy đủ đồ dùng, Mark nhanh chóng bật đèn pha chiếu ra bốn phương tám hướng, nhưng ngọn đèn không thể chiếu ra xa, bởi mật độ cát rất dày, ánh sáng không xuyên qua nổi.

Mark hỏi, “Làm thế nào bây giờ?”

Niels bình tĩnh hạ lệnh, “Dùng vệ tinh định vị, xem xung quanh đây có ngôi làng nào không.”

“Không được, đường xá không nhìn rõ, không thể đi được.”

“Cậu nghe tôi, cứ lái xe đi.” Càng là tình huống nguy hiểm, Niels càng bình tĩnh, tựa như trên đời này không gì có thể làm khó anh.

Không thể nhìn đường đi bằng mắt, chỉ có thể dựa vào bản đồ điện tử để phân biệt, nếu như không phải người có linh cảm phương hướng mạnh, thì không thể thoát ra được.

Ở trên xe không ai nói chuyện, tất cả đều kéo căng dây thần kinh, nếu thật sự mất phương hướng ở nơi này, hậu quả không ai dám tưởng tượng. Ánh mắt và hi vọng của bọn họ đều tập trung trên người Niels, mọi nghi ngờ lúc trước đều biến mất sạch sẽ.

Mark điên cuồng nhấn ga, không rõ là vì anh ta đột ngột tăng tốc quá nhanh, hay do gió bão quá lớn, khiến xe rung lắc dữ dội, thân xe phát ra tiếng “xoẹt, xoẹt” đáng sợ, cảm giác cả chiếc xe có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Mọi người thầm cầu nguyện, hi vọng trận bão cát đáng sợ này sẽ qua nhanh, nhưng bão cát càng lúc càng lớn. Gió cát đập mạnh vào xe, khiến mọi người kinh hãi hét lớn, tưởng rằng xe sẽ lật nhào, không ngờ lại xảy ra kỳ tích, xe xóc mạnh một cái rồi lại lao về phía trước.

Mark không dám nhấn ga như lúc trước nữa.

May mắn thay, trước mắt họ lơ mờ xuất hiện những bức tường xi măng, Mark ngơ ngác vỗ vỗ vai Niels, vui vẻ nói, “Đến rồi đến rồi!”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, dù ngôi làng này là căn cứ của ISIS, nhưng chỉ cần có mảnh ngói gạch che gió chắn cát là tốt rồi.

“Bọn Afghanistan đáng ghét, lại để chúng ta ở ngoài chuồng ngựa!”

“Được rồi, đừng cầu nhàu nữa, so với việc không có chỗ đặt chân thì ở đây còn tốt gấp vạn lần.”

“Anh nói xem, ở đây liệu có phần tử khủng bố không?”

“Tôi nghĩ, cho dù có thì dưới thời tiết thế này, chúng sẽ không ra tay đâu. Hơn nữa còn có hai binh sĩ Đức ở ngoài trông coi, tạm thời sẽ an toàn.”

“Cái người tên Niels ý, thật là lợi hại. Đầu óc của anh ta có phải máy tính không nhỉ? Ngay cả bão cát cũng có thể tính ra, quả thực là thần thánh.”

“Không phải anh ta là nhà khoa học sao? Chính là nghiên cứu về mấy cái này đấy.”

Đi đường mệt mỏi, mọi người hàn huyên vài câu rồi lần lượt đi ngủ.

Trong chuồng ngựa thấp một ngọn đèn lơ mờ, chỗ này so với nơi ở của mấy bộ lạc hàng ngàn năm về trước chẳng khác nhau mấy. Đói nghèo, lạc hậu, cái gì cũng không có, chỉ có chiến tranh.

Sàn nhà vừa bẩn vừa cứng, Phần Hi không ngủ được, chống tay ngồi dậy, đứng lên đi ra ngoài, đến chỗ hai binh sĩ Đức.

Hai người đều ngồi dưới đất, nhưng một người nhắm mắt nghỉ ngơi, một người đang đọc sách, trái ngược vô cùng.

Cô đứng bên cạnh, nhìn từ trên cao xuống, thần sắc lạnh lùng. Vỗ vỗ vai Mark, thấy anh ta mở mắt, cô liền chỉ vào mình, ý bảo anh ta đổi chỗ.

Mark nhất thời không hiểu ý cô, mặt mũi ngơ ngác.

Thật là ngốc mà! Phàn Hi không vòng vo, nói thẳng, “Anh vào nghỉ đi, tôi thay anh cho.”

Mark kinh ngạc, “Cô á?”

Phàn Hi nói, “Đừng xem thường phụ nữ.”

“Tôi không xem thường, nhưng cô tay không tác sát, sao có thể?”

Phàn Hi bẻ tay, “Có cần đấu một hiệp không?”

Anh ta cho rằng cô đang đùa, liền cười lớn.

Phàn Hi không nói đùa, đưa chân đá một cước, mũi chân vừa vịn xẹt qua đỉnh đầu anh ta. Bàn chân cô xé gió, đá vào bức tường sau lưng Mark, thủng một mảng lớn, Mark vô thức rụt đầu lại, “Còn chưa nói xong, cô đã động cước rồi.”

Cô nói khoác không biết ngượng, “Tôi có thể tay không đối phó với ba người đàn ông.”

Mark không tin, thấy cô tự tin như vậy liền nói, “Có giỏi võ cũng vô dụng, tôi có súng.”

“Tôi cũng biết dùng súng..”

“Tôi không tin.” Cái này cần giấy phép, không thể nói đơn giản như thế, ít nhất là ở Đức.

“Tôi thử cho anh xem.” Phàn Hi làm bộ định cướp súng bên hông anh ta.

Mark xoay người tránh né, “Súng đạn không có mất, đừng đùa.”

Cô khoanh tay trước ngực, “Ngày mai còn phải đi, hai người đều canh gác thì ai lái xe? Một người ở lại còn một người đi ngủ đi. Hơn nữa bây giờ cũng không muộn, lát nữa anh ngủ dậy rồi quay lại thay tôi.”

Nghe vậy, Mark cười cười, quay đầu nhìn Niels nói, “Cô ấy giúp chúng ta sắp xếp, tôi cũng thấy đúng. Lão đại, nơi này tôi canh gác là được rồi, anh vào nghỉ một lát đi.”

“Không được.” Người trả lời là Phàn Hi.

Mark khó hiểu, “Vì sao không được?”

Phàn Hi không muốn dây dưa với anh ta, đặt tay lên vai Mark, bóp một cái, “Anh đi ngủ đi.”

Mark bị cô véo như vậy liền kêu lên, “Tay cô khỏe thật đấy.”

Cô nhếch khóe môi, không phải tay cô khỏe, mà cô bóp đúng huyệt của anh ta. Người ngoại quốc chưa từng bấm huyệt, cơ thể vô cùng miễn cảm.

Thấy Mark bất động, Phàn Hi đảo mắt qua Niels, nói, “Anh sợ Niels ăn mất tôi sao?”

Mark nói nhỏ, “Ngược lại thì có, tôi sợ cô ăn mất lão đại của tôi.”

Phàn Hi cười, “Đúng đúng, quả thực tôi có suy nghĩ đó. Hay là, anh ở lại xem đi.”

Mặc dù biết cô đang đùa, nhưng Mark vẫn kinh ngạc.

Niels nhìn cô, biết cô không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua, liền nói với Mark, “Cậu đi nghỉ đi, ở đây tôi trông coi cho, có việc tôi sẽ gọi cậu.”

Mark nhìn Niels, rồi lại nhìn Phàn Hi, có chuyện gì đó! Nhất định giữa hai người này có chuyện gì đó!

Nhưng anh ta tin tưởng lão đại vạn năng của mình sẽ kiểm soát được tất cả, kể cả cô gái trước mắt này. Cho nên anh ta phải mông đống đứng dậy, đi vào trong nghỉ ngơi.

Đuổi tên binh lính cao to xong, Phàn Hi ngồi xuống chỗ của Mark, lấy bao thuốc ra, lấy một điếu ngậm trong miệng.

Cô liếc xéo qua Niels, rồi đưa bao thuốc cho anh, thấy anh không nhận, cô cười nhạt, “Sao vậy? Ghét tôi nên ghét cả thuốc của tôi sao?”

Không muốn giải thích, anh đưa tay rút một điếu.

Phàn Hi lấy ra bật lửa zippo bản giới hạn, “tạch” một tiếng ngọn lửa liền lóe sáng. Tư thế châm thuốc của cô rất đẹp, ngón tay mảnh khảnh kẹp điếu thuốc, cái cổ cao trắng nõn như thiên nga, cao quý ưu nhã.

Niels muốn làm ngơ, nhưng phát hiện mình không thể làm được.

Biết anh đang nhìn mình, cô cầm bật lửa đi tới.

Anh đưa tay nhận, không ngờ cô rút tay lại khiến anh túm huyệt.

Phàn Hi thấy anh nhúu mày, yên lặng nở nụ cười, đến trước mặt anh, bật lửa.

Niels đành ghé sát vào để châm thuốc.

Châm thuốc xong, đột nhiên tay cô run lên, ngọn lửa suýt chút chạm vào mặt anh. Niels nhanh như chớp túm lấy tay cô, giữ bật lửa ổn định.

Ai ngờ Phàn Hi thừa cơ sờ soạng tay anh, một dòng điện len lõi khắp cơ thể anh, nhiệt độ từ tay cô còn nóng hơn ngọn lửa. Niels lập tức buông tay cô ra.

Bão cát bên ngoài vô cùng lớn, nhưng Niels cảm thấy cô gái trước mắt này còn đáng sợ hơn cơn bão kia.

15. Chương 15

Phàn Hi xem đồng hồ, mới bốn giờ chiều, nhưng trời tối đen như mực.

Bên ngoài tầm nhìn rất ngắn, không có ánh nắng nên nhiệt độ cũng giảm theo. Phàn Hi nhếch môi tự giễu, tình cảnh này giống như bộ phim về ngày tận thế. Không có diễn viên chính, mọi người đều giống nhau.

Cô xoa xoa tay, đề nghị, “Tôi hơi lạnh, anh đốt lửa cho ấm được không?”

Niels không phản đối, làm theo ý cô.

Lửa bùng cháy, bốn phía sáng sủa hơn nhiều. Hai người yên lặng hút thuốc.

Phàn Hi đảo mắt nhìn xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Niels. Thấy anh cầm bút ôm sách, hình như đang viết gì đó. Cô tò mò, liền liếc qua nhìn trộm. Trên trang giấy là một khối màu trắng, còn có chữ số chẳng chệch, Phàn Hi liếc một cái liền không muốn xem nữa.

Một cơn gió lớn thổi tới, ánh lửa chập chờn, mấy cọng rơm rạ bay tứ tung. Cô nhân cơ hội đổi chỗ, ngồi xuống trước mặt anh, ở đây có thể nhìn anh rõ hơn.

Bóng của cô hắt lên bức tường đối diện, đúng vị trí của anh, chỉ cần ánh lửa bập bùng, cái bóng cũng chuyển động lên xuống.

Một nam một nữ, khó khiến người ta không suy nghĩ lung tung.

Nhưng từ đầu đến cuối Niels luôn bình tĩnh, cho dù cô giả trò gì, anh vẫn vững như bàn thạch, chăm chú chơi trò con số của mình.

Có thể xem cô như không khí, Niels là người đầu tiên!

Phàn Hi không thích cảm giác bị xem nhẹ này, tiện tay sờ trúng cái bật lửa, liền ném về phía anh.

Anh không tránh, nhưng bật lửa cũng không ném trúng, cô không thích chọc giận anh, nhưng lại không muốn anh lơ mình đi.

“Anh từng đến Trung Quốc chưa?” Cô hỏi.

Vẫn là người tiếp cận, giờ lại chủ động bắt chuyện, sau khi nói ra câu này, cô mới nhận ra làm vậy không phù hợp với tiêu chuẩn của nữ vương.

Không nghĩ tới anh sẽ để ý, ai ngờ anh gật đầu, “Đến rồi.”

Hứng thú của cô tăng lên, tiếp tục hỏi, “Vậy từng có bạn gái Trung Quốc chưa?”

Anh lắc đầu, nhưng ánh mắt lóe lên một tia.

Cô nhướn mày, “Sao lại chia tay? Là cô ấy đá anh, hay anh đá cô ấy?”

Niels không trả lời.

Phản Hi đột nhiên tò mò, rốt cuộc cô gái kia là người thế nào, lại có thể hấp dẫn một thiên tài luôn lý trí, tỉnh táo. Quan trọng hơn, lại là người Trung Quốc.

“Anh là vì cô ấy mới đến Afghanistan.” Câu hỏi của cô là vô dụng, bởi cô biết anh sẽ không đáp, nên mới một câu mà khẳng định.

Anh ngẩng đầu, cau mày, “Đừng đoán mò.”

Giọng cô mang theo ý trào phúng, “Cuối cùng cũng chịu để tôi vào mắt. Tôi còn tưởng mình là yêu quái, anh không dám nhìn tôi cơ.”

Là ma nữ, lại không phải yêu quái, mà là yêu tinh.

Niels buông sách, nhìn cô nói, “Vậy cô thì sao? Sao lại tới nơi này?”

“Không biết.” Cô tùy ý nhặt một sợi rơm, quần ở ngón giữa.

Ánh mắt anh vô thức nhìn ngón tay cô, mười ngón thon dài, trắng nõn xinh đẹp, xem ra chưa từng làm việc nặng nhọc.

Niels nói, “Cô thấy đấy, ở đây có thể mất mạng bất cứ lúc nào, nếu muốn thay đổi không khí, cô có thể tới nước khác mà.”

Phản Hi mỉm cười, “Tôi không sợ chết, chỉ sợ cuộc sống nhạt nhẽo.”

Niels nói trúng tim đen, “Không, cô sợ chết, ai cũng sợ, chỉ là có chịu thừa nhận không thôi.”

Cô nhún vai, không định nói tiếp chuyện này, “Anh có khả năng đã nhìn qua là nhớ, tại sao không ở một nơi hòa bình, lại tìm tới chỗ này? Ngộ nhỡ anh chết, vậy chẳng phải lãng phí thiên tài hay sao?”

Cô rất thông minh, tạo một cái vòng luẩn quẩn, rồi lại quay về chỗ cũ.

Niels biết rõ cô có ý đồ gì, cũng biết nếu không trả lời, sau này chỉ cần gặp nhau, chỉ cần cô còn hứng thú với anh, nhất định sẽ không từ bỏ.

Vì vậy anh đáp, “Vì tiền.”

Phản Hi ném rơm vào đồng lửa, “Lừa đảo.”

“Tôi không lừa cô.”

Phản Hi ngẩng đầu, chỉ thấy anh nhếch môi, vẻ mặt nghiêm túc, nhất thời không phân biệt được thật giả.

Có điều, dù nhìn không ra, cô cũng có cách để kiểm tra, “Tôi có tiền, anh muốn bao nhiêu tôi cũng cho anh được.”

“Nhưng.” Cô như cười như không, “Anh trở thành người của tôi, ngủ với tôi.”

“...”

Sắc mặt anh trầm xuống, “Tôi từng nghĩ rằng phụ nữ Trung Quốc đều rất dè dặt.”

Cô không đồng ý, “Tôi rất dè dặt, nên chỉ khi có tôi và anh, tôi mới dám hỏi.”

“...”

“Cho nên anh có đồng ý không?”

“...” Niels tự cảm thấy mình có thể kiểm soát được mọi chuyện, nhưng, đó là chuyện trước khi anh gặp Phàn Hi.

Phàn Hi lơ đãng hất tóc, nói, “Anh không muốn nói, nên anh nói dối.”

Niels tự thấy mình nói không lại cô, dường như cô nói bất cứ cái gì cũng là đạo lý, cho dù là ngụy biện.

“Không muốn trả lời cũng được. Ép quá anh lại chạy mất.” Cô phủi tay. Nữ vương giờ cao đánh khẽ, tha cho anh một lần.

Miệng của anh như bị khóa, nói chuyện này giờ cũng gần như là cô nói, Phàn Hi không khỏi cảm thấy nhàm chán.

Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, vừa này xem là bốn giờ, bây giờ đã sáu giờ, vẫn trong dự kiến của cô.

Thấy cô đứng lên đi ra ngoài, Niels hỏi, “Cô đi đâu thế?”

Phàn Hi quay đầu, nở nụ cười tà mị, “Đi giải quyết nhu cầu sinh lý, anh muốn đi chung không?”

Nụ cười của cô vô cùng khiêu khích, anh nhú mày rồi cúi đầu. Dường như biết rõ anh sẽ không đi, cho nên cô không kiêng nể gì cả.

Phàn Hi đi rồi, bốn phía lập tức yên tĩnh, Niels mở sách, lại viết viết tiếp, nhưng không tài nào tập trung được. Trong đầu hiện lên khuôn mặt như cười như không của cô, anh quay đầu lại, nhìn thấy bật lửa zippo rơi cách mình không xa, ma xui quỷ khiến thế nào, anh liền đưa tay nhặt lấy.

Bật lửa lên, dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm của cô.

Ngón tay của cô, đôi môi của cô, bộ ngực của cô...Anh từng chạm vào cơ thể cô, cảm giác ấy vẫn rõ mồn một trong đầu. Lần đầu tiên anh căm ghét chính mình, sao lại có trí nhớ tốt như thế.

Niels rút điều thuốc, ngậm vào miệng, muốn đè nén cảm giác của mình.

Hút hết một điều, cô vẫn chưa trở lại, anh vô thức hút tiếp điều thứ hai.

Nhưng mà, cô cũng không xuất hiện.

Anh đảo mắt, nhìn ra bên ngoài.

Đột nhiên, một tiếng hét truyền tới, anh nghe rất rõ, là tiếng của Phàn Hi.

Ném tàn thuốc vào đồng lửa, anh nhanh chóng đứng dậy đi ra ngoài.

Phàn Hi tựa trên vách tường, đầu tóc rối bời, nhưng gương mặt vô cùng tỉnh táo.

Niels hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Cô hất cằm về phía góc tường, “Hỏi cậu ta.”

Niels đưa mắt nhìn, thì thấy một cậu thanh niên chừng 17, 18 tuổi ngồi cạnh góc tường.

Trong anh ta còn thấm hơi hơn Phàn Hi, trên tóc còn có dấu giày.

Niels không tin nổi, quay lại hỏi Phàn Hi, “Cô đánh cậu ta à?”

Phàn Hi, “Cậu ta muốn giở trò đồi bại, tôi chỉ tự vệ thôi.”

Hóa ra lúc này cô định đi WC, có một người bám theo cô, định làm chuyện xấu, kết quả bị Phàn Hi đánh cho một trận.

Cậu ta bị đánh thắm rồi, ôm đầu trốn vào góc tường.

Niels dùng tiếng Pashto nói chuyện với cậu ta.

Nghe Niels nói tiếng giống mình, cậu ta lập tức khoa chân múa tay nói luôn mồm, hình như có chút ủy khuất.

Phàn Hi lạnh lùng nhìn, chờ hai người họ nói xong mới hỏi, “Cậu ta nói gì?”

Niels do dự một hồi, cuối cùng đành giải thích với cô, “Cậu ta nói thích cô, muốn dùng mười hai đầu con la trao đổi cô.”

“...”

Rạng sáng, Mark tỉnh dậy, đi ra đổi vị trí với Niels.

Phàn Hi ngồi cạnh đồng lửa, lim dim ngủ.

Mark cười nói, “Lúc trước còn bảo muốn trực đêm. Con gái thì vẫn là con gái.”

Niels đưa tay lên môi, ra hiệu im lặng.

Mark hạ giọng, “À ừ, không được để cô ấy nghe thấy, nếu không thì...Cô gái này thật ghê gớm.”

Niels không muốn bình luận nên không tiếp lời.

Mark tuy vóc người cao lớn, nhưng rất thích nói chuyện bát quái, “Cô ấy rốt cuộc là thần thánh phương nào nhỉ?”

Thần thánh phương nào? Yêu tinh phương nào thì có!

“Đến từ Trung Quốc.”

“Ày, tôi đương nhiên biết cô ấy là người Trung Quốc, nhưng cô ấy làm nghề gì? Nghề nghiệp nào có thể tạo ra cái tính cách này nhỉ?”

Nghe vậy, Niels nói, “Diễn viên.”

Mark lấp bắp kinh ngạc, anh ta chưa bao giờ xem phim Châu Á, cho nên trong đầu chưa từng nghĩ đến nghề này, lần đầu tiên gặp đã thấy cô vô cùng gợi cảm xinh đẹp, nhưng không ngờ cô lại là đại minh tinh.

Lần đầu tiếp xúc với đại minh tinh, lại khoảng cách gần như vậy, nghĩ lại thấy không tin nổi, liền hỏi lại, “Là diễn viên thật à?”

Niels gật đầu.

Mark thở dài, “Tôi nói rồi, xinh đẹp lại cá tính, nhìn là biết không phải người bình thường.”

Điểm đó, Niels cũng tán thành.

Đột nhiên nghĩ ra gì đó, Mark ra vẻ nghi hoặc, “Tại sao cô ấy lại đến nơi khỉ ho cò gáy này? Đại minh tinh, đi đâu chẳng được, việc gì phải chạy đến đây chịu khổ.”

Niels không muốn nói nhiều, “Đợi cô ấy tỉnh, cậu tự hỏi là được.”

“Thế có mà toi, khác gì tự tìm chỗ chết.” Mark ngừng lại, rồi nói tiếp, “Nhưng mà lão đại, tôi thấy cô ấy rất hợp với anh.”

Thấy Niels cau mày, Mark vội giải thích, “Anh thông minh, cô ấy lại xinh đẹp, nếu hai người có con thì đứa bé quá tuyệt vời.”

“...”

Mark cười hì hì, “Anh thấy cô ấy thế nào? Tôi thấy cô ấy có ý với anh đấy.”

Anh liếc qua Phàn Hi, quát nhỏ, “Đừng nói bậy.”

“Đâu có. Nhóm chúng ta nhiều đàn ông như vậy, nhưng với ai cô ấy cũng chướng mắt, cứ bám lấy anh. Trên xe bus, ở đây, việc gì cũng tìm anh, bảo cô ấy không thích anh, có chết tôi cũng không tin.”

Ngay cả người đầu gối như Mark cũng nhận ra, người tử tử như Niels sao có thể không biết.

Thấy anh không đáp, Mark hỏi, “Vậy còn anh?”

“Tôi làm sao?”

Mark hất cằm về phía cô, hỏi, “Có cảm giác gì với cô ấy?”

16. Chương 16

Ngày hôm sau, sức gió không giảm, bão cát vẫn chưa tan.

Gió quá lớn, tầm nhìn lại ngắn, thời tiết như vậy không tiện cho việc di chuyển. Sau khi bàn bạc một hồi, mọi người quyết định ở lại thêm một ngày nữa, xem qua ngày mai có chuyển biến tốt hơn không.

Người Afghanistan cho bọn họ trú chân tên là Hamid, nhìn bề ngoài giống như đã hơn 60 tuổi, nhưng thực chất mới ngoài 30, mấy nếp nhăn trên mặt anh ta tựa như có thể kẹp chết muỗi. Anh ta và vợ có bảy đứa con, năm gái hai trai, ngoại trừ người con thứ hai đang ở bên ngoài, còn lại đều mù chữ, chưa từng biết đến trường học là cái gì.

Niels trả cho anh ta 1000 Afghani, gồm phí ăn ở.

1000 Afghani là số tiền chi tiêu cả một năm của anh ta, vợ chồng Hamid cười không ngậm được miệng, mời bọn họ ở lại.

Phàn Hi đi vào xem xét, gọi là phòng nhưng thực chất chỉ có bốn bức tường đất, ngay cả một cái bàn một cái ghế cũng không có. Trên mặt đất trải một tấm thảm, coi như là giường, nghèo nàn khổ cực hơn cả Trung Quốc năm ngàn năm về trước.

Thôi thì, thà buổi tối cô ở chuồng ngựa còn hơn.”Chương Tuyệt”thấy cô cau mày, liền hỏi, “Điều kiện ở đây gian khổ như thế, em đã hối hận chưa?”

Cô dường như không do dự mà đáp, “Không hối hận.””Chương Tuyệt”kinh ngạc, “Không hối hận thật à?”

Ánh mắt cô đảo qua đôi vợ chồng chủ nhà đang nói chuyện với Niels, nếu không gặp người đàn ông này, chắc chắn ngày mai cô sẽ về Trung Quốc, nhưng bây giờ, hứng thú chinh phục anh ta của cô ngày càng cao, khiến cô có thể vượt qua mọi gian khổ.”Chương Tuyệt”vỗ vỗ vào túi đựng mấy ảnh, nói, “Trên đường đã xảy ra không ít chuyện, anh đã đoán trước nên đều chụp lại, chờ sau khi em về Trung Quốc, tung mấy cái này lên mạng, có thể gây được tiếng vang lớn, đưa em trở lại ảnh đàn.”

Anh ta không có nghĩa vụ làm mấy chuyện này...nhưng đều tự làm. Phàn Hi mỉm cười, khuôn mặt tái nhợt lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người, “Cảm ơn anh.”

Lời cảm ơn thật lòng, không có ý gì khác.”Chương Tuyệt”giật mình, nói, “Nếu có thể chụp lại nụ cười vừa rồi của em, vậy càng đẹp.”

Nhìn thấy Niels đi đến, Phàn Hi liền chắn trước mặt anh, “Tôi muốn nước.”

Anh còn tưởng cô muốn uống, liền nói, “Chờ một lát, tí nữa bọn họ sẽ mang bữa sáng và trà đến.”

“Tôi muốn đánh răng, rửa mặt.”

Niels nói, “Sợ là không được, bây giờ đang bão cát, không ai đi xa được để lấy nước từ giếng đâu.”

“Bọn họ không có đồ dự trữ à?”

Anh lắc đầu, “Đối với họ nước vô cùng quý giá, ngoại trừ nấu cơm pha trà, bình thường đều không dùng tới.”

Phàn Hi nhíu mày, “Đánh răng rửa mặt là điều tối thiểu nhất.”

“Với bọn họ thì không.”

Cô nhìn Niels, không nói thêm gì nữa. Một đồng đàn ông, một tháng không tắm rửa đánh răng cũng không sao, nhưng cô thì không được. Không có hào quang, không có vệ sĩ,...cô đều chịu được, một hai ngày không tắm rửa cũng có thể chấp nhận, nhưng không được đánh răng thì không thể.

“Trong xe có nước không?”

Niels nói, “Không thể dùng.”

“Vì sao?”

“Đây là nước chuẩn bị để dùng trên đường.”

Phàn Hi nói hai chữ, “Đưa tôi.”

Niels không đáp, cô cũng không chịu buông tha, “Nếu là chuẩn bị để đi đường, thì đem phần của tôi cho tôi.”

“Đừng cố tình gây sự nữa.”

Phàn Hi nhìn anh một lúc lâu, cười lạnh, “Đối với anh, sống còn quan trọng hơn chuyện sạch sẽ, còn với tôi, nếu không sạch sẽ, còn khó chịu hơn cả chết. Người phương Tây các anh chú trọng nhân quyền, vậy dựa vào cái gì mà quyết định thay tôi?”

Niels không muốn cãi nhau, đành nhượng bộ, đi tới cạnh xe, lấy mấy bình nước khoáng đưa cho cô.

Cô đưa tay nhận lấy, “Nhớ trừ phần của tôi một chai.”

Anh không lên tiếng.

Phàn Hi rửa mặt sạch sẽ, rồi thay quần áo, thời tiết ở sa mạc vô cùng khô nóng, môi cô không được thoa dưỡng liền bị nứt. Vì vậy, Phàn Hi lấy son ra, soi gương cẩn thận thoa một lớp. Mắt cô lơ đãng nhìn xung quanh, vô tình bắt gặp ánh mắt thâm trầm của Niels.

Cô nghĩ thầm, nếu anh muốn nhìn, cô sẽ cho anh quang minh chính đại nhìn.

Phàn Hi cất đồ trang điểm vào túi, đi về phía anh.

Thấy vậy, mặt Niels biến sắc, vô thức quay đi tránh cô. Nhưng không còn kịp nữa.

Cô đi về phía Niels, túm lấy thắt lưng anh, khiến anh không thể không đối mặt. Lúc này, cô đột nhiên ghé sát mặt lại, anh tưởng cô có ý đồ không tốt, liền quay mặt né tránh.

Nhưng cô chỉ ghé sát lại, thối nhẹ vào mặt anh, mùi kem đánh răng nhẹ nhàng thoang thoảng, còn có mùi thơm của mỹ phẩm dưỡng da, hòa quyện lẫn nhau, phả thẳng vào mặt anh, kích thích khứu giác và vị giác của Niels, khiến anh không tự chủ được, ánh mắt rơi xuống bờ môi đỏ mọng kiêu diễm của Phàn Hi...Cơ thể như có một làn sóng trào dâng, nói chính xác hơn, là một cảm giác không gì ngăn cản được.

Dường như nhìn thấu tâm tư của anh, Phàn Hi mỉm cười, nụ cười có chút lẳng lơ mê hoặc, mà cũng có một tia trào phúng nhàn nhạt.

Anh lập tức thấy xấu hổ, đúng là vô duyên dầy có móng tay nhọn, cô gái này xuất hiện, đảo lộn cuộc sống, phá vỡ tự chủ của anh.

Đột nhiên, Hamid và vợ xuất hiện. Bọn họ bưng đồ ăn đến, có thịt có cơm, còn có súp và phomai, nhìn vô cùng phong phú.

Mọi người đều nhìn đối cả ngày, giờ nhìn thấy đồ ăn thì vô cùng hưng phấn.

Mark nhìn sắc mặt không tốt của Niels, vỗ vỗ vai anh, “Lão đại, mau tới ăn cơm.”

“Mọi người ăn trước, tôi ra ngoài hút điều thuốc.” Vừa dứt lời, anh liền đi ra ngoài.

Ngược lại, Phàn Hi vô cùng vui vẻ, ngồi bên cạnh Mark, cầm lấy đồ ăn của Niels, cắn một miếng, nhai từ tốn.

Mark không được chứng kiến cảnh vừa rồi, nhin không được, liền huých vai Phàn Hi, hỏi, “Cô với lão đại vừa xảy ra chuyện gì thế?”

Phàn Hi xé bánh ngô, nói, “Không có gì.”

“Tôi không tin. Tôi chưa bao giờ thấy bộ dạng anh ấy như thế.”

Cô không đổi sắc mặt, “Bộ dạng gì?”

“Tức giận. Anh ấy trước giờ vô cùng âm áp, đừng nói là tức giận, ngay cả nói to tiếng một chút cũng chưa từng.”

“Ồ, vậy à?”

Mark giơ ngón cái, “Cho nên cô thật giỏi, có thể khiến anh ấy lộ cảm xúc thật, tôi phục cô.”

Phàn Hi cười, “Lão đại của anh có bạn gái không?”

Mark lắc đầu.

“Vậy có thích ai không?”

Mark vẫn lắc đầu.

Phàn Hi cười, “Anh nói dối.”

Mark luống cuống, “Đâu có.”

Phàn Hi đảo mắt trên người anh ta một vòng, “Người thông minh như Niels, lại không có người theo đuổi sao?”

“Sao lại không có? Trong doanh trại có nhiều nữ binh thích anh ấy lắm.” Mark rất tự hào, như nói chính bản thân mình.

“Vậy anh ấy thì sao? Không thích ai à?”

“Không biết, Niels chẳng tỏ thái độ gì, đều giữ khoảng cách với họ.”

Phàn Hi, “Hay anh ấy là gay?”

Mark kêu lên, “Tất nhiên không phải rồi.”

“Sao anh biết chứ?”

“Bởi anh ấy có sở thích như những người đàn ông khác.”

Phàn Hi, “Lái máy bay à?” [1]

[1] Ý nói tự giải quyết nhu cầu sinh lý.

“Khụ” một tiếng, ngụm nước Mark ngậm trong miệng phun ra từ lỗ mũi, suýt thì sặc chết.

Cô bình tĩnh liếc một cái, không chịu từ bỏ, “Sao? Anh ấy tự lái máy bay, bị anh nhìn thấy à?”

“!!!” Mark uống một ngụm nước, thở hổn hển, “Đương nhiên không phải!”

“Vậy thì vì sao?”

“Trong máy tính của anh ấy có rất nhiều ảnh người đẹp. Có một lần tôi còn thấy anh ấy vẽ tranh.”

“Vẽ phụ nữ á?”

Mark nói, “Nếu là gay, anh ấy sẽ không xem ảnh hay vẽ con gái đâu, mà sẽ nhìn đàn ông, vẽ đàn ông.”

Cô uống một ngụm trà, “Tôi cũng không tin anh ta là gay, anh ta...ham muốn cao không?”

Mark lại bị sặc, kêu lên, “Cái này sao tôi biết được!”

Phản Hi hỏi, “Vậy tự anh thấy thế nào?”

“...” Mark từ chối trả lời.

Thấy anh ta không đáp, Phản Hi lại nói, “Tôi cảm thấy rất cao.”

Anh ta hiểu kỳ, “Vì sao?”

“Bởi mấy người đàn ông ngoài lạnh trong nóng, đều rất mãnh liệt.”

“Vì sao?”

“Áp chế lâu ngày, một khi bộc phát, tất nhiên kinh người rồi.”

“...”

Mark trầm mặc một hồi, mới nói, “Tôi đã hiểu tại sao cô cứ chọc giận Niels rồi.”

Phản Hi nhẹ nhàng mỉm cười, tán thành câu nói của anh ta.

Đột nhiên cô nhớ tới một chuyện, hỏi, “Bạn gái cũ của Niels là người Trung Quốc à?”

Mark lắc đầu, “Làm gì có.”

“Có khi lúc anh ấy có bạn gái người Trung Quốc, hai người chưa quen nhau.”

“Đừng đùa, chúng tôi là chiến hữu mười năm rồi. Tôi chỉ biết bạn gái cũ là người Đức, bạn gái cũ cũ cũng là người Đức.”

“Không có bạn gái người Trung Quốc thật à?”

Mark nói, “Không có, tôi chắc chắn luôn. Nhưng anh ấy có một người bạn Trung Quốc rất tốt, tôi từng gặp một lần.”

Cô nhú mày, “Là nữ à?”

“Ừ, nhưng đã kết hôn rồi, con của cô ấy cũng đã ba tuổi.”

Phản Hi, “Đơn phương không có kết quả.”

“Đừng nói linh tinh. Bọn họ là tình cảm bạn bè trong sáng.”

Phản Hi nheo mắt, “Chưa từng thấy loại tình cảm này.”

Mark bất mãn, “Cô thật thông minh, rõ ràng đầu tiên là tôi hỏi cô, lòng vòng thế nào lại thành cô hỏi tôi.”

Phản Hi nói, “Vậy anh muốn biết cái gì?”

“Chuyện giữa cô và lão đại.”

Phản Hi thẳng thắn, “Tôi muốn theo đuổi anh ấy.”

Mark “A” một tiếng, “Cô thích lão đại à?”

“Đàn ông thông minh, tôi đều thích.” Đây là lời thật lòng.

“Hai người mới chỉ biết nhau vài ngày thôi?”

“Vừa thấy đã yêu, chỉ cần một giây là đủ.”

Mark lườm cô một cái, “Tôi lại thấy cô không phải loại người vừa gặp đã yêu.”

Phản Hi bình tĩnh, “Vậy, anh nhìn lầm rồi.”

Trước kia cô không tin, nhưng sau khi quen biết Niels, cô tin.

17. Chương 17

Niels hút thuốc xong liền trở lại, nhưng chỗ của anh đã bị Phàn Hi chiếm mất, anh cũng không nói gì, chỉ đảo mắt một vòng, mọi người đều đã ngồi kín.

Phàn Hi nhích mông sang một bên, chừa ra chỗ trống.

Chỗ trống đó, đứa bé năm tuổi ngồi chưa chắc đã vừa, nói gì đến một người trưởng thành lại cao to.

Niels hơi chau mày, nhìn cô vừa bực vừa buồn cười.

Cuối cùng vẫn là Mark thương lão đại, thấy bản thân ăn cũng tương đối rồi, liền đứng dậy nhường chỗ cho Niels.

Vì không muốn ngồi cạnh cô, Niels nhất thời không phản ứng.

Thấy anh do dự, Phàn Hi cười cười, “Trốn tránh tức có tật giật mình.”

Niels khẽ chột dạ, cuối cùng vẫn ngồi xuống cạnh cô.

Chén đĩa không đủ, đều là hai người chung một cái, vì vậy Phàn Hi đẩy đĩa của mình đến trước mặt anh. Chiếc đĩa sạch bong, chẳng còn chút đồ ăn nào, Niels không nhìn, đưa tay lấy đĩa của Mark.

Tất cả đều nằm trong dự đoán, Phàn Hi nhún vai, kéo đĩa lại phía mình.

Sức ăn của Niels không lớn cũng không nhỏ, Phàn Hi tính toán, lượng đồ anh ăn vừa đủ năng lượng cho một ngày.

Bởi không gian chật chội, hai người ngồi rất sát nhau, chân của cô chạm vào chân anh, có thể cảm nhận được nhiệt lượng bên trong ống quần. Phàn Hi có thể khẳng định, trong lớp quần kia là đôi chân dài rắn chắc, gợi cảm không thua kém bất cứ người mẫu nam nào.

Chủ nhà cảm ẩm trà, hỏi, “Còn ai muốn uống trà không?”

Phàn Hi đáp, “Tôi muốn.”

Chủ nhà đứng cách cô quá xa, không với tới chỗ cô, chỉ có thể nhờ mọi người truyền tay nhau ẩm trà.

Ẩm trà đã tới trước mặt, Phàn Hi lại không đưa tay nhận, đối phương có chút mất kiên nhẫn. Không còn cách nào, Niels đành đưa tay nhận hộ Phàn Hi.

Cô chọn đúng thời cơ, đưa chén tới trước mặt anh, nói, “Rót cho tôi đầy chén nhé, cảm ơn.”

Niels nhìn cô, lẳng lặng làm theo. Nhưng mục đích của Phàn Hi không chỉ có vậy, tay cô đột nhiên run lên, chén trà rơi xuống.

Nước trà đổ vào quần của Niels, trà còn nóng, vãi vốc lại hút nước rất nhanh khiến Niels không khỏi nhúu mày.

“Thật xin lỗi, tôi bị tuột tay.”

Cô rút khăn ra, lau lau đùi anh, thừa cơ sờ soạng chân anh vài cái.

Dưới lớp quần quả nhiên là cơ bắp rắn chắc, giống hệt phỏng đoán của cô.

Niels túm lấy tay cô, đẩy mắt xuất hiện tia tức giận, ngấm ngầm cảnh cáo cô. Phàn Hi mỉm cười, chẳng hề thấy sợ hãi chút nào.

Ở nơi này không có gì giải trí, đừng nói tới internet, ngay cả điện cũng không có. Chris chơi hết pin điện thoại, không tìm được chỗ sạc, đau khổ hỏi Niels, “Nhà khoa học, anh thử tính giúp chúng tôi, xem trận bão cát này bao giờ sẽ tan.”

“Phải xem sức gió.”

Chris không chịu từ bỏ, “Vậy với sức gió hiện tại thì sao?”

“Chậm nhất là ngày kia.”

Mọi người không ai dám nghi ngờ lời Niels như lúc trước nữa.

Ăn xong điểm tâm, mọi người nói chuyện phiếm giết thời gian, đột nhiên một người phụ nữ người Afghanistan chạy từ ngoài vào. Sự xuất hiện của bà ta quá đột ngột, cắt đứt cuộc nói chuyện hào hứng, khiến không khí trong phòng lập tức trùng xuống.

Khuôn mặt người phụ nữ tiều tụy, lo lắng. Bà ta nói rất nhanh, tựa như súng liên thanh một giây bắn 300 phát không ngừng, khiến mọi người toát mồ hôi hột.

Những người ở đó, chỉ có Niels hiểu bà ta nói gì.

Phản Hi huých tay anh, hỏi, “Bà ta nói gì vậy?”

Niels không thêm để ý đến cô, tiếp tục ăn điểm tâm, tựa như việc vừa rồi chẳng liên quan gì anh.

Phản Hi nhìn thái độ của Niels, thầm nghĩ, rõ ràng là nghe hiểu, lại còn tỏ thái độ như vậy.

Sau khi người phụ nữ nói xong, bà chủ nhà đi tới trước mặt Niels, thấp giọng nói vài câu.

Về mặt Niels không đổi, chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Chris hỏi, “Có chuyện gì thế?”

Niels nói, “Con gái người phụ nữ này bị bệnh, bà ấy tới cầu cứu chúng ta.”

“Bệnh gì?” Chris hiểu kỳ.

“Không biết.”

Chris, “Hay là chúng ta đi xem thử?”

“Anh là bác sĩ à?”

Chris lắc đầu.

Niels nhìn mọi người, hỏi, “Có ai ở đây là bác sĩ không?”

Không có ai lên tiếng.

Anh buông dĩa, giọng tỉnh táo, “Đây là mạng người, không chắc chắn 100%, tốt nhất không nên làm bừa.”

Chris vô cùng buồn bã, nhất thời không lên tiếng.

Không thể không thừa nhận, Niels rất lý trí, lý trí đến mức khiến người khác cảm thấy áp lực.

Sau khi nghe quyết định của anh, người phụ nữ vô cùng thất vọng mà rời đi, cứ một bước lại quay đầu lại, mỗi lần quay lại, ánh mắt đều mang một tia hy vọng.

Không khí lập tức trở nên ngột ngạt, David nói, “Có phải chúng ta hơi ác không?”

“Có lẽ không phải bệnh gì nặng, nhưng bọn họ không hiểu biết, thực sự rất đáng thương...”

“Haiz, chúng ta thấy chết mà không cứu, làm vậy thật không được.”

Mọi người liên tục bàn tán, nhưng chẳng ai dám đứng ra chịu trách nhiệm, Niels nói không sai, mạng người không thể đùa, bọn họ không dám mạo hiểm.

Người phụ nữ đi tới cửa, đột nhiên bà dừng chân, quay đầu chạy về phía bọn họ. Bà quỳ xuống trước mặt Niels, khiến tất cả giật mình, Chris nóng nảy, “Bà làm cái gì vậy?”

Người phụ nữ không nói gì, chỉ dập đầu liên tục, khiến mọi người không cầm lòng được.

Mark và David vội đi tới, đỡ bà ta dậy. Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn Niels, miệng không ngừng cầu khẩn.

Phản Hi ngồi ngay bên cạnh Niels, cô thấy vô cùng rõ, đây chính là đôi mắt của người mẹ, bên trong là tình yêu thương con gái của mình, toàn bộ hy vọng của bà, đều đặt lên một người xa lạ.

Đáng tiếc, một câu bất lực đã vô tình chặt đứt tất cả, sự thật tàn khốc khiến bà ta vô cùng tuyệt vọng.

Niels lắc đầu, đáy mắt cũng xuất hiện tia bất đắc dĩ.

Phàn Hi rất bình tĩnh mà nói, “Nhất gan!”

Niels cho rằng cô muốn cãi nhau với mình, liền lờ cô đi.

Phàn Hi chống tay đứng dậy, nói với người phụ nữ, “Dẫn tôi đi xem thử.”

Niels quay đầu, nhúu chặt mày, “Cô không phải bác sĩ, không cứu được người đâu.”

Cô cười cười, nhưng ánh mắt chẳng vui vẻ gì, “Cũng chưa chắc.”

Người phụ nữ Afghanistan tuy không hiểu ngôn ngữ của hai người, nhưng đoán được ý định của Phàn Hi, bèn nắm chặt tay cô, dùng tiếng Pashto nói, “Cảm ơn, cảm ơn” không ngừng.

“Không cần cảm ơn tôi.” Phàn Hi rút tay khỏi lòng bàn tay thô ráp, “Điều làm tôi cảm động, không phải là bà, mà là tình mẫu tử.”

Thực ra không phải người phụ nữ nào cũng có tình mẫu tử, chẳng hạn như mẹ cô.

Thật lòng mà nói, những người đàn ông ở đây đều rất khâm phục Phàn Hi, là phụ nữ nhưng gan dạ dũng cảm, không thua gì đàn ông. Ít nhất, cô dám làm việc mà bọn họ không dám, khiến họ thấy xấu hổ.

Thấy cô định đi, Niels túm lấy vai cô, giọng bình tĩnh, “Đừng nhúng tay vào. Nếu con gái của bà ta chết, bọn họ sẽ cho rằng cô hại chết, nếu vậy ngày mai đừng hi vọng rời khỏi ngôi làng này.”

“Buông ra.” Phàn Hi liếc qua tay anh.

Anh lập tức buông tay.

Cô lùi một bước, khoanh tay trước ngực, nhìn anh khiêu khích, “Nếu anh đứng trên lập trường là người của tôi, tôi nghe anh. Còn nếu lập trường là thiếu tá quân đội, vậy tránh xa tôi một chút.”

Những lời này nghe nhẹ tựa lông hồng, nhưng sức nặng nghìn cân.

Đám người nhìn chăm chăm cô và anh, đợi anh trả lời, sắc mặt Niels trầm xuống, tức giận nhìn cô, rõ ràng là cô cố ý!

Phàn Hi nói với người phụ nữ Afghanistan, “Nhà của bà ở đâu? Đưa tôi tới đó.”

Niels định nói gì đó, lại bị Chương Tuyết ngăn, “Cho cô ấy làm thử, tôi cảm thấy cô ấy sẽ làm được.”

Chris mang theo một tia hi vọng, “Cô ấy là bác sĩ à?” “Chương Tuyết” sửa lại, “Cô ấy từng đóng vai bác sĩ.”
“...”

Người phụ nữ Afghanistan chẳng quan tâm cô là bác sĩ, hay từng đóng vai bác sĩ, chỉ thấy cô chịu đi cùng, trong mắt liền lóe lên tia hi vọng, vội đi trước dẫn đường.

Phàn Hi ngẩng đầu ưỡn ngực, tựa như nữ vương. Một đám đàn ông không có dũng khí đi phía sau, giống như tùy tùng của cô.

Chồng của người phụ nữ kia đứng chờ ngoài cửa, vẻ mặt lo lắng, khi thấy vợ mình đưa nhiều người tới, trong lòng như trút được gánh nặng.

Nhà của người này còn không bằng nhà của Hamid, phòng chỉ có ba mặt vách tường, mặt còn lại chỉ có một tấm rèm vải che chắn.

Con gái của họ nằm trên giường, gầy như que củi, vô cùng yếu ớt, giống như sắp chết.

Phàn Hi lại gần kiểm tra, liền bị Niels chặn lại, giọng anh lúc này không còn vẻ bình tĩnh lúc trước, mà vô cùng nóng nảy, “Cô không nên làm thế.”

Cô nhếch môi, nhìn anh, “Nên hay không nên, là ở anh.”

Anh trở thành người của tôi, ngủ cùng tôi. Anh nghĩ tới những lời cô từng nói...giống như bị kim đâm, bàn tay lập tức buông lỏng.

Ánh mắt Phàn Hi xẹt qua tia thất vọng, nhưng vẫn tươi cười, đôi môi đỏ mọng mấp máy, “Buông ra.”

Anh liền thả tay.

Phàn Hi bước tới, sờ trán, vạch mí mắt, rồi lại nhìn đầu lưỡi của cô gái. Không có dấu hiệu bị sốt, đầu lưỡi, trông mắt, màu sắc móng tay vẫn bình thường, chỉ có nhịp tim rất chậm, có vẻ như huyết áp có vấn đề.

“Con gái bà thấy thế nào?”

Người phụ nữ nghe không hiểu, nhìn Niels.

Niels là người phiên dịch duy nhất, anh không thể không giúp đỡ.

Sau khi nghe phiên dịch, người phụ nữ giải thích, “Nó đột nhiên bị ngất, sau đó mắt cũng không nhìn rõ, bên tai ù ù.”

Phàn Hi hỏi, “Bình thường bà cho cô ấy ăn cái gì?”

Người phụ nữ lắc đầu, “Con gái tôi đến một làng khác, ở đó bị hạn hán, rất nhiều người chết đói. Nó đã đi bộ về đây.”

“Đi bao lâu?”

“Chắc khoảng một ngày.”

Phàn Hi lập tức hiểu ra, quay lại nói với mọi người, “Lấy cho tôi mấy loại thuốc cung cấp năng lượng của mọi người, cả các loại vitamin nữa.”

Mark hỏi, “Cô biết là bệnh gì rồi à?”

Cô gật đầu.

“Bệnh gì?”

Phàn Hi nở nụ cười, “Nói cho mấy người rồi, sao tôi còn làm thần y được nữa.”

Đàn ông Âu Mỹ rất thích tập gym tăng cơ, vì vậy luôn mang theo một loại thuốc có hàm lượng protein cao. Loại thuốc này giống sữa bột, còn có hương thơm, cô pha một ly, còn cho thêm mấy loại vitamin vào, để người phụ nữ cho con uống.

“Hôm nay bà cứ cho con gái uống thuốc tôi đưa. Từ mai thì uống sữa dê và súp thịt dê, nhưng đừng cho cả miếng thịt lớn. Trong ba ngày nếu không có vấn đề gì, thì sẽ không sao nữa.”

Người phụ nữ nghe xong, liền quỳ xuống trước mặt cô.

Có điều, Phàn Hi không hề nhìn bà ta, xoay người rời đi. Cô từng nói, cô giúp bà ta, không phải vì cô lương thiện, mà vì tình mẫu tử của người phụ nữ đó.

Niels yên lặng nhìn bóng lưng của cô dần biến mất.

18. Chương 18

Bão cát chưa tan, kỳ tích đã xuất hiện.

Con gái của người phụ nữ kia tưởng sắp chết, hôm sau đã tỉnh lại. Chẳng những tỉnh, còn có thể nói chuyện, tinh thần cũng khá hơn nhiều. Người nhà cô gái đó chạy tới trước mặt Phàn Hi, liên tục cảm ơn.

Mark thực sự hiếu kỳ, hỏi, “Rốt cuộc cô gái đó bị bệnh gì vậy? Tại sao uống thuốc cùng vitamin xong lại có thể khỏe lại rồi?”

Phàn Hi nói, “Không bị bệnh gì cả.”

Anh ta không tin, “Nói vậy, cô ta hôm qua còn nguy kịch.”

Phàn Hi đáp, “Là bị đói. Anh đoán thử xem, một tháng trời không ăn uống thì thành cái dạng gì?”

“À.” Mark đành chịu thua, nhưng trong lòng vẫn thắc mắc, liền nói, “Làm sao cô biết là cô ta bị đói, mà không phải bị bệnh gì khác.”

Phàn Hi mỉm cười, vô cùng thoải mái, “Anh đoán xem?”

Anh ta vắt óc cũng không nghĩ nổi, đành lắc đầu, “Tôi không đoán được.”

Cô hất cằm về phía Niels cách đó không xa, “VẬY ĐI HỎI LÃO ĐẠİ CỦA ANH ĐI.”

Mark lập tức chạy đi hỏi Niels.

Niels đáp, “Bởi cô ấy từng thử qua Tích Cốc, nên biết rõ tình trạng này.”

“Tích Cốc là cái gì?”

“Là một phương pháp dưỡng sinh của văn hóa Trung Quốc, cấm thực trong một thời gian ngắn.”

Phàn Hi đưa tay vỗ vỗ vai Mark, nói, “Đây chính là sự khác biệt giữa thiên tài và đồ ngốc.”

Mark, “...”

Niels trầm mặc một giây, “Phàn Hi, tôi muốn nói chuyện với cô.”

Nghe vậy, Mark lập tức tránh qua một bên, để lại không gian cho bọn họ.

Phàn Hi dựa vào tường, châm một điếu thuốc, chờ anh mở miệng.

Khói thuốc mờ ảo vẩn vút quanh khuôn mặt cô, lơ lửng bất định. Nhưng ánh mắt cô lại trong trẻo lạ thường, đôi mắt đen trắng rõ ràng, lộ ra một tia bén nhọn sắc lạnh.

Thấy anh nhìn mình, lại không chịu nói gì, Phàn Hi đổi tư thế, nói, “Trầm mặc lâu như vậy, là muốn thổ lộ với tôi sao?”

Niels coi như cô đang đùa, vẻ mặt nghiêm túc, “Tôi mong rằng, từ giờ cho đến lúc chúng ta tới doanh trại, sẽ không xảy ra chuyện như hôm qua nữa.”

Cô bật cười, ánh mắt khiêu khích, “Anh đang chỉ trích việc tôi cứu sống một người mà anh không thể sao?”

“Với tôi mà nói, việc hôm qua cô làm không phải cứu người mà là đánh cược tính mạng của tất cả mọi người ở đây.”

“Nhưng,” cô khẽ cười, “Tôi đã thắng cược, sự thật thắng hùng biện, chẳng lẽ không phải sao?”

Nếu cô thua, anh mới có tư cách nói những lời này. Nhưng cô thắng rồi, thì cô chính là nữ vương.

“Nơi này và chiến trường giống nhau, không thể sai lệch dù chỉ một ly. Nếu cô vì tình cảm, ảnh hưởng đến an toàn của chúng ta, tôi sẽ không khách khí với cô.” Nói xong, anh quay người đi ra ngoài, như thể không muốn ở cạnh cô thêm một giây nào nữa.

Anh lạnh lùng với cô khiến cô vô cùng khó chịu, liền hét lên, “Đứng lại.”

Niels không quay đầu.

Phàn Hi cười lạnh, nói theo, “Tôi muốn biết nếu anh không khách khí thì sẽ thế nào. Là hạn chế tự do của tôi, hay là vứt tôi ở lại chỗ này?”

Niels quay người, chỉ thấy cô đang mỉm cười, không hề có chút sợ hãi nào.

Anh lạnh lùng đáp, “Đừng gây sự chú ý với tôi, không có tác dụng đâu.”

Cô không cam lòng, “Có tác dụng hay không, phải thử mới biết.”

Phàn Hi ném tàn thuốc, từng bước tiến gần về phía Niels. Cô tiến một bước, anh lùi một bước, hai người vừa tiến vừa lui, cuối cùng cô dồn anh sát vào tường.

Một tay Phàn Hi chống trên tường, cả cơ thể dán chặt trên người anh, bộ ngực đầy đặn mềm mại, chỉ cần là đàn ông, anh không thể làm lơ. Ánh mắt của cô như con mèo, vô cùng quyến rũ, đôi môi hồng nhạt khẽ thổi một ngụm khói vào mặt anh.

Phàn Hi nhắm mắt, ghé vào tai anh nói nhỏ, “Anh dám không có cảm giác với tôi sao?”

Niels chưa từng gặp một cô gái nào cá tính như vậy, cũng chưa từng bị cô gái nào đùa giỡn như thế, mỗi câu mỗi chữ của cô đều đang chạm tới giới hạn nhẫn nại của anh. Anh duỗi tay, túm lấy vai cô, xoay người một cái, ấn cô vào tường, từ thế bị động thành chủ động.

Lực từ tay anh không nhỏ, tấm lưng cô va mạnh vào vách tường, Phàn Hi hít một hơi, trong nhất thời chỉ có tiếng thở của hai người.

Quần áo của cô hơi lộn xộn, cổ áo trượt xuống, lộ ra làn da trơn bóng mượt mà. Bên trong là áo lót màu đen, nâng cao bộ ngực đầy đặn của cô, ở giữa là khe ngực, mỗi lần liếc mắt, đều rạo rực hấp dẫn.

Ánh mắt Niels không rời khỏi mặt cô, đôi môi anh mím lại thành đường thẳng tắp, khuôn mặt căng cứng.

Đàn ông cảm dục, rất tuyệt, rất mạnh mẽ.

Ánh mắt Phàn Hi trượt từ khuôn mặt anh, xuống yết hầu, xuống tiếp phía dưới...Chỉ tiếc anh mặc quân phục, không để lộ phong cảnh cho cô thưởng thức. Cô vận vẹo người, vẫn không thoát ra được. Bởi vì dùng sức, cánh tay anh nổi cơ bắp cuộn cuộn, tràn đầy sức mạnh.

Cô đưa tay, chạm vào mặt anh, anh vội nghiêng mặt né tránh. Nhưng ngón tay cô đã kịp chạm vào môi anh. Rõ ràng tay cô rất lạnh, nhưng khi chạm vào môi lại có cảm giác bỏng rẫy. Anh nhìn cô, giống như nhìn một zombie cắn người.

“Tôi thừa nhận, cô rất hấp dẫn, nhưng tôi không thích cô. Một chút, cũng không.” Những lời này, trầm thấp nhưng vô cùng gợi cảm.

Phàn Hi khẽ giật mình, “Nói dối.”

Anh nhìn cô, buông lỏng tay, xoay người đi ra ngoài, lần này không hề dừng lại.

Phàn Hi nhìn bóng lưng anh, cười nhạt, “Thằng cha khẩu thị tâm phi.” [1]

[1] Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đằng, trong lòng nghĩ một nẻo.

Niels đi tới chuồng ngựa, lướt qua người Chương Tuyết.”Chương Tuyết”nhìn sắc mặt tái nhợt của Phàn Hi, liền đi tới hỏi, “Sao rồi? Hồng rồi à?”

Phàn Hi hừ một tiếng, thò tay vào túi, phát hiện bao thuốc đã không còn.

“Anh có thuốc không?”“Chương Tuyết”nói, “Cai rồi.”

Cô nhướn mày, “Kể nghiệm thuốc như anh cũng cai nổi sao?”

“Có người chết vì ung thư phổi, anh không muốn như thế.”

Phàn Hi nhăn mũi cười nhạo, “Sợ chết cái quái gì chứ.”

“Ừ, anh sợ chết.”

“Vậy anh đi Afghanistan làm cái gì?”“Chương Tuyết”nói, “Đừng giả ngốc nữa.”

Mắt cô chợt lóe lên, khôi phục bình tĩnh, “Trở về rồi nhớ giúp em tuyên truyền.”

“Em không phải nhắc.” Nghĩ đến thái độ vừa nãy của Niels, Chương Tuyết hiểu kỳ hỏi, “Em vừa nói gì với anh ta?”

“Không có gì.” Cô bật lửa, ngọn lửa lóe lên, nhấp nháy lập lòe, “Em giúp anh ấy hiểu rõ tình cảm của em.”

“Vậy anh ta hiểu chưa?”

“Anh ta giả ngu.” “Chương Tuyệt” hỏi tiếp, “Liệu em có chắc chắn tán được anh ta không? Anh ta là người rất có đầu óc.”

Cô gật đầu, “Được chứ.”

“Vì sao cứ phải là anh ta? Đàn ông nhiều như thế, với điều kiện của em, muốn ai mà chả được.”

Phàn Hi mỉm cười, “Em muốn anh ấy, nhưng không chiếm được đấy thôi.”

19. Chương 19

Cuối cùng cũng về tới doanh trại, Niels vừa bước xuống xe, đồng đội của anh đã chạy tới, vây kín xung quanh, ai cũng kích động như được gặp Thủ tướng, chỉ thiếu mỗi cảnh khóc lóc hạnh phúc.

Thấy vậy, Mark hậm hực, cùng ở một doanh trại, sao bọn họ có thể phân biệt đối xử với anh như vậy? Anh ta gõ gõ lên cửa sổ, “Này, còn một người sống sờ sờ ở đây, các cậu mù hết rồi à?”

Vẫn không có ai để ý, Mark tức muốn học máu.

Niels hỏi, “Sao vậy?”

Một nhân viên kỹ thuật nói, “Hệ thống quân đội bị hack rồi.”

Đây là chuyện lớn, nếu cơ mật quân sự bị tiết lộ, không thể lường được hậu quả. Niels nghe xong, nụ cười lập tức biến mất, ngay cả vẻ cười đùa của Mark cũng không còn.

Niels, “Các cậu không nâng cấp tường lửa sao?”

“Nâng rồi, nhưng đối phương vẫn phá được.”

Niels vô cùng kinh ngạc, “Bức tường lửa này được mã hóa ba lượt, nếu không có trình tự giải mã, theo lý mà nói, chính là niêm phong toàn bộ, muốn phá được không phải đơn giản.”

Kỹ thuật viên tiếp lời, “Đúng là không phải đơn giản, nhưng không có nghĩa là không thể.”

“Có thể tra được tọa độ của hacker không?”

Anh ta gật đầu, “Ở Kuwait và Saudi Arabia.”

Niels thấy vô cùng kì lạ, “Sao lại có tới hai địa điểm? Chẳng lẽ tấn công hai lần?”

“Đúng vậy. Lần đầu không thành công, lần hai thì đã xâm nhập được. Nhưng hai lần tra IP lại khác nhau, có điều, cũng có thể là IP tạm thời.”

Niels trầm ngâm, nói, “Để tôi đi xem thế nào.”

Đi được vài bước, anh quay lại nói với Mark, “Người của Chữ thập đỏ, cậu sắp xếp cho họ giúp tôi.”

Mark đáp, “Anh yên tâm làm việc quan trọng đi, những chuyện nhỏ nhặt này, tôi sẽ xử lý.”

Lúc Phàn Hi bước xuống xe, vừa vặn nhìn thấy Niels, nhưng anh từ đầu tới cuối không hề nhìn cô.

Trụ sở của Chữ thập đỏ không đặt tại quân doanh, nhưng bộ đội cũng cần Chữ thập đỏ hỗ trợ, cho nên thường xuyên trợ giúp lẫn nhau.

Phàn Hi nói với Chương Tuyệt, “Em muốn ở lại, anh nghĩ cách cho em đi.”

“Bọn họ muốn người có thể chữa bệnh và chăm sóc, có lẽ không được đâu.”

Phàn Hi nói, “Người khác không được, nhưng anh nhất định được.”

Anh ta thở dài, “Được rồi, đúng là em coi trọng anh.”

Cô cười cười, “Ở Trung Quốc còn nhiều chuyện khó hơn, anh vẫn xử lý chu tất, em không tin anh không xử lý được mấy tên ngoại quốc này.” “Chương Tuyết” khó xử, “Nếu một người có 100% tiềm lực, thì 90% của anh đã bị em cướp đi rồi, làm người đại diện của em đúng là đau não.”

Dù ngoài miệng nói vậy, nhưng anh ta vẫn giúp cô chuyện này. Đi tìm người phụ trách nơi này, không biết anh ta nói cái gì, cuối cùng trong danh sách những người ở lại doanh trại, có Phàn Hi. Ngoài cô ra còn có cô gái người Thái Lan - Namyang.

Phàn Hi hoan hỉ, “Quả nhiên em không nhìn lầm người.”

Anh ta cười khỏ, “Em thật may mắn, người phụ trách nơi này không phải Niels, nếu không, kể cả anh có phép thuật cũng không giúp em được.”

Phàn Hi nói, “Anh yên tâm đi. Cho dù thế nào cũng không thể là anh ta.”

“Sao em biết?”

“Vì anh ta quá nghiêm túc, một con một sách.”

“...” “Chương Tuyết” ngừng một lúc, rồi mới nói, “Anh chỉ có thể tiễn em tới đây, đoạn đường tiếp theo, em phải tự mình đi rồi.”

Từ trước tới nay Chương Tuyết luôn ở bên cô, giờ chỉ còn một mình, trong lòng Phàn Hi có chút cô đơn, nhưng cô không hề thể hiện ra, chỉ hỏi, “Vậy bao giờ anh đi?”

“Anh cũng không biết, phải xem bọn họ sắp xếp thế nào.”

Sự giúp đỡ của Chương Tuyết cô không thể nào trả hết, anh giúp cô cả đoạn đường, cô chỉ có thể nhìn ở trong mắt, ghi ở trong lòng.

Mark nói, “Fancy, tôi thật không ngờ cô sẽ ở lại doanh trại.”

“Không chào đón tôi sao?”

Anh ta vội lắc đầu, “Không không, chỉ là tôi không ngờ thôi.”

Phàn Hi chủ động vươn tay, cười nói, “Sau này, mong anh chiếu cố tôi nhiều hơn.”

Mark nhìn nét mặt tươi cười như hoa, không khỏi giật mình, ngại ngùng gãi đầu, một lúc sau mới cầm tay cô, “Giúp đỡ lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau.”

Ánh mắt của cô không hề kiêng dè, còn mãnh liệt hơn cả ánh mặt trời, Mark không đỡ nổi, tranh thủ đổi chủ đề, “Tôi đưa cô đi tham quan một vòng, sau đó đến ký túc xá của nữ binh, cô thấy được không?”

Phàn Hi gật đầu, “Vậy làm phiền anh.”

Nơi đầu tiên cô đến là nhà ăn, đúng lúc đang nghỉ trưa nên có không ít người tới ăn cơm. Thấy Mark đi cùng một cô gái người Châu Á xinh đẹp, bọn họ vô cùng ngạc nhiên và hiếu kỳ, tất cả ánh mắt đồng loạt đổ tới, gần như 100% người ở đó đều nhìn hai người họ. Đương nhiên là bọn họ chú ý tới Phàn Hi, chứ Mark chỉ là thuận tiện liếc qua mà thôi.

Bị nhiều người nhìn như vậy, dù chỉ là nhân vật phụ, nhưng Mark vẫn thấy không tự nhiên, nhăn nhó bắt chuyện với mấy người quen.

Ngược lại, Phàn Hi chẳng có vấn đề gì. Cảm giác tất cả đàn ông ở đây chú ý đến cô giống như lúc cô đi thăm đồ Berlin, vô cùng thoải mái.

“Đây là nhà ăn, mở 24/24, nhưng chỉ phục vụ đồ ăn lúc 6 giờ sáng, 12 giờ trưa và 18 giờ tối.” Mark dẫn cô đi một vòng, lần lượt giới thiệu như một cái máy.

Phàn Hi vừa nghe, vừa nở nụ cười nhàn nhạt, khéo mắt câu dẫn, nụ cười say lòng người, khiến mấy binh sĩ kia sững sờ ngây ngốc.

Còn mấy nữ binh dáng người thô kệch như đàn ông, so với Phàn Hi cao ráo mảnh dẻ, quả thực cô giống như nữ thần ở nơi này, khiến người khác ngưỡng mộ.

Từ nhà ăn đi ra, Mark đưa cô tới ký túc xá. Ký túc xá phân ra hai bên trái phải, nam trái nữ phải, ở giữa có một cái cổng sắt ngăn cách, nhưng cái cổng này chẳng hề có khóa. Mỗi tầng đều có WC, nam nữ riêng biệt, nhưng chỉ có một phòng tắm ở tầng một. Phòng tắm vô cùng lớn, có mười mấy cái vòi hoa sen, bên ngoài có tủ đồ, không khác nhà tắm công cộng là bao.

Phàn Hi nhú mày, “Nam nữ tắm chung à?”

Mark đỏ bừng mặt, nói, “Không phải, là phân chia để dùng.”

“Chia thế nào?”

“Bảng chia giờ dán ở cửa phòng tắm.”

Phàn Hi hỏi tiếp, “Vậy phòng tôi ở đâu?”

“Tầng ba rẽ phải, cô ở cùng Namyan.”

“Ở cùng?”

Mark giải thích, “Nơi này là Afghanistan, vật tư thiếu thốn, bình thường là bốn người ở một phòng. Bởi các cô là người của Hội Chữ thập đỏ, nên mới xếp hai người một phòng.”

Phàn Hi không hề phản đối.

Mark đưa cô về phòng, nói, “Nữ binh ở đây không nhiều, có khoảng mười mấy người thôi, do Barbara phụ trách. Cô ấy cũng là người phụ trách ký túc, nếu có vấn đề gì, cô cứ tìm cô ấy. Cô ấy rất tốt.”

Phàn Hi ậm ừ.

Mark mở cửa phòng, có cửa sổ đối diện thao trường, căn phòng tuy không lớn nhưng sạch sẽ, cũng rất sáng sủa, tốt hơn cô tưởng tượng.

Anh ta đưa chìa khóa cho cô, hỏi, “Sao thế? Còn muốn hỏi gì tôi không?”

“Có.”

Mark thân thiện đáp, “Hỏi đi, tôi không biết không nói, còn biết gì nói nấy, tuyệt đối không lừa cô.”

Nhưng anh ta rất nhanh liền hối hận với câu mình vừa nói, bởi Phàn Hi liền hỏi, “Phòng của Niels ở đâu?”

Mark khó xử, “Cô có nhất thiết phải biết không?”

Cô nhú mày, “Không biết không nói, biết gì nói nấy, tuyệt đối không gạt, lời vừa rồi là ai nói?”

“Được rồi, đừng bảo anh ấy là tôi nói cho cô nhé.” Anh ta bắt đắc dĩ nhún vai, “Phòng của Niels ở tầng bốn phòng đầu tiên.”

“Hóa ra là ở trên tôi.” Một câu nói rất bình thường lại mang ý nghĩa mập mờ.

Mark khê giạt mình, tranh thủ thời gian nói, “Anh ấy còn chưa biết mình được sắp xếp ở đâu đâu.”

Phàn Hi mím môi, rất tốt, là ý trời.

“Anh ấy ở cùng ai?”

Mark, “Anh ấy là sĩ quan cao cấp, cho nên...”

Cô gật đầu, “Cho nên ở một mình.”

Mark cười cười.

Phàn Hi đảo mắt, lơ đãng hỏi, “Vậy còn anh, ở đâu?”

“Tôi ở cạnh cô.” Anh ta chỉ tay về phía đối diện.

“Còn bạn tôi?”

“Ý cô là anh Chương?”

Cô gật đầu.

“Tạm thời chúng tôi sắp xếp để anh ấy ở tầng hai.”

“Lúc nào có xe tới đón anh ấy?”

“Ngày mai hoặc ngày kia.”

“Tôi biết rồi. Vậy không làm phiền anh nữa.”

Mark nói, “Không sao, lúc nào cô tới tìm tôi cũng được.”

Cô mỉm cười, “Được.”

Ba ngày không tắm, việc đầu tiên cô làm, chính là tới phòng tắm.

Nhưng khi chạy tới nơi xem thời gian, thì giờ không phải là lúc nữ binh tắm.

Vừa định hút thuốc, thì bên trong truyền tới tiếng hát của một nam binh, cùng với tiếng dép loẹt quẹt, hình như có người đi ra.

Cô duỗi chân, đứng dậy đi đến trước phòng tắm.

Theo như bảng phân chia thì giờ là giờ tắm của nam binh, bình thường sẽ không có nữ binh tới, nên người đó chỉ quần một cái khăn tắm quanh hông, định quay về phòng mới mặc quần áo, ai ngờ bị Phàn Hi chặn đường.

Người đó vô cùng hốt hoảng, lùi về phía sau một bước dài, không ngờ động tác vừa rồi khiến chiếc khăn tắm quanh hông tuột ra, rơi xuống đất.

Phàn Hi bình tĩnh nhìn, gương mặt không đổi, ngược lại, chàng trai kia mặt đỏ tới mang tai, vội nhặt khăn quần lại.

Chờ anh ta xong xuôi, Phàn Hi hỏi, “Cậu tên gì?”

Anh ta không tin cô nói chuyện với mình, liền tự chỉ vào người mình, vẻ mặt ngạc nhiên.

“Đúng vậy, tôi đang hỏi cậu.”

“Lex Saarland.”

“Rex...”

Anh ta đỏ mặt, sửa lại, “Là Lex.”

Phàn Hi gật đầu, “Ồ bên trong trừ cậu ra, còn ai nữa không?”

Lex lắc đầu, “Không có.”

Nghe vậy, Phàn Hi tiến đến chặn cửa phòng tắm.

Lex giật mình, cho rằng cô muốn làm bậy, hai tay nắm chặt khăn tắm, nói, “Cô, cô muốn làm gì?”

Nhìn bộ dạng của anh ta giống như cô định gỡ trò đồi bại, Phàn Hi bật cười trấn an, “Yên tâm, tôi không có hứng thú với cậu đâu.”

Biết cô nắm được suy nghĩ của mình, anh ta đỏ bừng mặt.

Cô lại tiến thêm một bước, hoàn toàn đứng trong phòng tắm, nhìn bốn phía, chắc chắn không có ai như lời anh ta nói.

Phàn Hi lại nhìn anh ta, “Có thể giúp tôi chuyện này không?”

Lex lắp bắp nói, “Chuyện...chuyện gì?”

“Tôi muốn đi tắm. Giúp tôi trông ở ngoài, nếu có người khác tới, phiền cậu giữ họ ở ngoài cho tôi.”

Anh ta trợn mắt, “Cô muốn tắm? Bây giờ đâu phải giờ của nữ giới.”

Khóe miệng Phàn Hi cong cong, “Tôi biết. Thế nên tôi mới nhờ cậu.”

“Cô không nên tắm bây giờ. Bởi vì còn có...”

Cô ngắt lời anh ta, “Đúng vậy, không nên. Cậu có thể giúp tôi không?”

Tuy yêu cầu có chút ép buộc, nhưng Phàn Hi rất xinh đẹp, mỗi động tác của cô đều vô cùng quyến rũ. Hai chữ “không muốn” liền kẹt lại ở cổ họng của anh ta, không thể nói ra nổi.

Anh ta nhìn cô một cái, bất đắc dĩ nói, “Được rồi, cô phải nhanh lên đây.”

“Cảm ơn.”

Nụ cười của cô rất đẹp, khiến anh ta thất thần chốc lát.

Phàn Hi như cười như không, liếc xuống chiếc khăn tắm quấn nửa thân dưới của anh ta, hất tóc, đi vào phòng thay quần áo.

Lex ngồi ở bên ngoài, cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện bản thân có phản ứng sinh lý. Thật mất mặt! Anh ta vội ngồi ngay ngắn, không dám liếc bên trong lấy nửa cái. Nhưng nụ cười của Phàn Hi cứ phảng phất trong đầu anh ta, không thể nào quên được.

Một lúc sau, bên trong vang lên tiếng nước xả, anh ta đột nhiên có ý nghĩ kì lạ. Nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên thân hình yếu điệu của cô, bộ phận giữa hai chân anh ta càng càng căng chặt hơn.

Anh ta buồn bực gõ vào đầu mình mấy phát, xóa tan ý nghĩ bậy bạ vừa rồi, miệng ngâm nga một bài hát.

Anh ta hát hết ba bài, Phàn Hi vẫn chưa xong, hành lang lại truyền tới tiếng cười nói ồn ào. Anh ta quay đầu lại, sắc mặt lập tức thay đổi.

Mẹ kiếp!

Có năm sáu người đi tới, đều là bạn của Lex, bọn họ đều cởi trần, vai vắt khăn mặt, có vẻ như vừa huấn luyện xong, đến để tắm rửa!

20. Chương 20

Đám người kia mang theo đồ dùng, cười cười nói nói đi về phía phòng tắm.

Thấy Lex quấn khăn tắm ngồi trước cửa, vẻ mặt lo lắng, có người hỏi, “Lex, cậu làm gì thế?”

Có người tiếp lời, “Chắc đang ảo tưởng muốn gái chứ gì?”

Mọi người lập tức phá lên cười.

Bị trúng tim đen, mặt Lex đỏ như quả cà chua, thấp giọng quát, “Đừng nói bậy.”

“Ồ, không phải cậu chột dạ, thì xấu hổ cái gì?”

Mặt Lex càng đỏ hơn.

Mọi người trêu chọc anh ta vài câu, rồi định đi vào phòng tắm, ai ngờ anh ta chạy tới chặn trước cửa, nói, “Các cậu không thể vào.”

Có người hỏi, “Vì sao? Bây giờ chẳng phải giờ tắm của nam binh sao?”

“Đúng vậy.”

“Thế tại sao không thể vào?”

Lex vội tìm một cái cớ, tiếc là tế bào não có hạn, nghĩ mãi ko ra, đành cãi cùn, “Tôi nói không được là không được.”

Nghe vậy, đám thanh niên ra vẻ bất mãn, “Cậu đừng quá đáng nhé, cậu tắm xong rồi thì phải để người khác vào chứ.”

“Đúng vậy. Chẳng lẽ bên trong có quỷ à?”

Có người cố tình trêu chọc Lex, liền nháy mắt, “Có phải cậu ở bên trong ‘lái máy bay’, chưa kịp thu dọn không? Yên tâm, chúng ta là anh em mà.”

“Đừng nói lung tung.” Anh ta đỏ mặt, nhưng vẫn giữ tay cản, quyết không để bọn họ đi vào.

Đùa cợt vài câu, thấy Lex thực sự nghiêm túc, đám người dần mất kiên nhẫn, bắt đầu xô xát, ngữ khí cũng không còn khách sáo.

“Mau tránh ra đi!”

Sắp không cản được rồi! Lex trong lòng vô cùng đau khổ, bà chị à, chẳng phải chị nói sẽ tắm nhanh, tại sao giờ vẫn chưa xong vậy? Tôi sắp không bảo vệ nổi bà chị rồi.

Anh ta càng cản, mọi người càng tò mò, rốt cuộc trong phòng tắm có cái gì. Đúng lúc này, một âm thanh truyền tới từ phía sau, “Có chuyện gì vậy?”

Tiếng ồn ào lập tức im bật, mấy nam binh đồng loạt quay đầu nhìn, là Niels. Dù Niels bình dị gần gũi, nhưng vì anh là sĩ quan cao cấp, mọi người vẫn phải nể vài phần.

Đám tiểu binh vội đứng ngay ngắn, cúi người chào. Niels gật đầu, đảo mắt hỏi, “Chuyện gì thế?”

“Báo cáo thiếu tá, là Lex chiếm phòng tắm, không cho chúng tôi dùng.”

Cái loại anh em chó má! Lúc cấp bách liền bán đứng lẫn nhau! Thấy Niels nhìn mình, Lex thầm than trời đất, tôi tôi tôi cả buổi, cũng không nói được lý do.

Niels vô cùng tinh ý, lướt qua là biết phòng tắm có vấn đề, liền tiến lên một bước, nói, “Bây giờ tôi muốn tắm, cậu cũng cản cả tôi sao?”

Lex nào có gan làm thế, đành tránh qua một bên, Niels không hề do dự mà đi thẳng vào trong.

Còn chưa đi tới phòng thay quần áo, một mùi hương nhàn nhạt thoảng qua. Anh nhìn xung quanh, một bóng lưng cao gầy liền xuất hiện trước mắt... Cô ôm vai, khoe miệng hơi nhếch lên, như cười như không.

Niels khẽ giật mình, lập tức quay người đi ra ngoài, đuổi hết đám nam binh ra.

Phàn Hi vốn nghe thấy tiếng cãi lộn ở ngoài, cũng không muốn làm khó Lex, nhưng, đây là suy nghĩ của cô trước khi Niels đến.

Quần khăn tắm cẩn thận, cô đi ra ngoài, ánh mắt lười biếng nhìn đám người, cuối cùng dừng lại trên người Niels, “Tôi chính là con quỷ trong phòng tắm đấy.”

Quả thực ban nãy không ai biết Phàn Hi ở bên trong bởi Niels phản ứng quá nhanh. Ai ngờ cô không mặc quần áo, cứ thế quần khăn tắm mà đi ra ngoài, khiến mọi người kinh hãi.

Cô gái này, đúng là lo thiên hạ chưa đủ loạn!

Cô đi tới, nam binh lập tức tránh đường. Từ lúc nào doanh trại có người đẹp như vậy? Không chỉ đẹp mà còn có khí chất nữa.

Phàn Hi chẳng quan tâm tới ánh mắt của bọn họ, trong mắt cô chỉ có một nam chính, là Niels.

Nhưng Niels không nghĩ như vậy. Anh trầm mặt, hạ lệnh, “Tất cả mọi người trở về ký túc xá, trước khi tôi điều tra rõ ràng, không ai được dùng phòng tắm!”

Mọi người nhìn nhau, máu tẩm chuyện lập tức nổi lên, nhưng lệnh quân như núi, đành ngay ngắn xếp hàng, “Rõ!”

Đội đám nam binh đi hết, anh quay người nhìn cô, ánh mắt tức giận.

Phàn Hi vẫn mỉm cười, không hề biết trời cao đất dày là gì.

Cô từng bước tiến lại phía anh, ánh mắt dò xét, chậm chậm rơi từ khuôn mặt anh xuống phía dưới. Cô không chỉ nhìn đơn thuần, là muốn kiểm tra phản ứng.

Hình như Niels cũng tới để tắm thật, cho nên ăn mặc đơn giản. Áo ba lỗ, làm lộ ra bờ vai rắn chắc to lớn. Xương quai xanh của anh đường cong rõ ràng, vô cùng gợi cảm. Chiếc áo bó sát người, cơ ngực ẩn hiện, phía dưới là vòng eo nhỏ, bụng phẳng, không hề có chút thịt thừa. Những đường cong trên cơ thể anh tự nhiên, cân đối, nam tính, quyến rũ.

Thân hình của anh, hoàn mỹ hơn tưởng tượng của cô rất nhiều.

Cuối cùng, ánh mắt của cô rơi vào giữa hai chân anh, hơi nổi lên, nhưng lại khá rõ ràng. Ồ, hóa ra anh ta cũng có cảm giác với cô.

Niels nhú mày, anh không thích ánh mắt của cô, quá bén nhọn, tựa như một con dao, rạch từng lớp quần áo, khiến anh giống như không mặc gì đứng trước mắt cô. Một cô gái, sao có thể cuồng dã như vậy?

“Cô cười cái gì?”

“Anh đoán xem.” Cô tiến về phía trước một bước.

Hai người chỉ cách nhau một cánh tay, cô đi chân đất, thấp hơn anh mấy cm. Khăn tắm chỉ có thể che phong cảnh trước ngực một cách miễn cưỡng, chỉ cần hơi hạ ánh mắt một chút, là anh có thể chứng kiến cơ thể hấp dẫn trước mặt.

Phàn Hi ngẩng đầu, nhìn anh, ánh mắt cô nóng rực, như muốn nhìn thấu tâm can. Anh rời mắt, không muốn nhìn cô, nhưng bị cô túm lấy cằm. Cô kiễng chân, ghé sát lại định hôn anh, liền bị anh tránh né. Niels không muốn dây dưa với cô, quay người định bỏ đi.

Phàn Hi không cam tâm bị người khác mặc kệ, khế cản môi đuổi theo. Lần này, cô trực tiếp dùng vũ lực, một cước đá vào bắp chân anh, Niels không kịp đề phòng, cả người chao đảo, một chân quỵ xuống đất. Cô tiến đến trước mặt anh, một tay túm tóc, bắt anh ngẩng đầu lên.

Niels tuy không phải bộ đội đặc chủng, nhưng mỗi ngày đều luyện tập, võ của Phàn Hi chỉ là khoa chân múa tay, đều là kĩ xảo. Mà những gì Niels học vô cùng bài bản. Hơn nữa nam nữ khác biệt, lực của anh mạnh hơn, lập tức đảo khách thành chủ. Anh túm lấy vai cô, đè cô xuống nền đất, đồng thời dùng đầu gối khóa chặt bụng cô, trong nháy mắt liền chiếm thế thượng phong.

Bởi động tác qua lại quá mạnh, chiếc khăn tắm trên người cô liền tuột ra, một cơ thể quyến rũ xuất hiện trước mắt anh. Cô không hề giãy dụa nữa, nằm im nhìn anh, không hề lên tiếng, thời gian như ngừng trôi.

Anh hít một hơi, cố gắng kiềm chế, nhưng đôi mắt lại phản chủ. Ánh mắt của anh lướt từ trên xuống dưới, bộ ngực đầy đặn thẳng đứng, xuống chút nữa là vùng bụng bằng phẳng, trên rốn có bấm một chiếc khuyên bạc nhỏ. Hai chân cô hơi co lại, che đi hạ thể.

Hô hấp của anh trở nên dồn dập, trong một khắc, dường như anh có thể cảm nhận nhịp tim cuồng loạn của mình.

Cô vươn tay chạm vào tay anh, đầu ngón tay lướt qua từng tác da thịt. Mỗi một động tác đều như mang một dòng điện, chui vào từng lỗ chân lông của anh, khiến anh rung động.

Cô gái nằm trên nền đất như một con mèo nhỏ, kiều diễm như hoa. Niels nhìn cô, trong lòng vô cùng phức tạp, một mặt, anh không thích cô, lúc này lại càng không thích. Nhưng mặt khác, mắt anh không thể khống chế, hormone nam tính chạy khắp cơ thể.

Nhìn ánh mắt anh hỗn loạn, Phàn Hi kéo sợi dây chuyền ở cổ anh, khiến khuôn mặt anh áp sát mặt cô, tựa như có thể cảm nhận được hô hấp của đối phương. Ánh mắt của anh rơi xuống bờ môi cô, chỉ cần liếc một cái, cô biết, anh đã động lòng rồi.

Một người, chỉ cần tâm loạn, tất thấy đều sẽ loạn. Cô biết rõ điều đó, nên nhất cử nhất động, mỗi cái nhăn mặt hay một nụ cười, đều đã tính trước.

Chỉ cách một ly, môi hai người sẽ không còn kẽ hở. Chỉ cần một lần chạm, người đàn ông kia sẽ rơi vào tay cô.

Nhưng ở thời khắc mấu chốt, có tiếng người kinh ngạc kêu lên, “Hai người làm gì thế?”

Tiếng nói này, như giải trừ ma quỷ, khiến Niels giật mình tỉnh mộng. Anh buông người cô ra, nhanh chóng đứng dậy, tránh Phàn Hi như tránh rắn rết, vẻ mặt lạnh lùng. Từ lúc này, trong mắt anh, Phàn Hi chính là rắn rết, còn độc hơn cả thuốc phiện.

Phàn Hi nhíu mày, quần khăn tắm rồi đứng lên, đôi mắt đen bất mãn nhìn vị khách không mời. Dám phá hỏng chuyện tốt của cô, cô nhất định ghi nhớ.

Người đó, là đàn ông, mặc quân phục, khoảng bốn mươi tuổi.

Phàn Hi không biết là ai, nhưng Niels thì có. Đó là lãnh đạo trực tiếp của anh, Paul Brose.

Đôi mắt màu xám, như mắt cú mèo, mũi ưng, râu quai nón gọn gàng. Ông ta còn cường tráng hơn cả Niels.

Ông ta nhìn Niels, sau đó nhìn Phàn Hi, nói, “Có binh sĩ báo cáo, giờ không phải thời gian tắm của nữ binh, lại có nữ giới xuất hiện. Tôi tò mò là ai nên tới đây xem, không ngờ thấy được cảnh này. Hai người đang làm gì vậy?”

Niels đứng nghiêm không đáp.

Phàn Hi trầm nghĩ, không phải ông thấy hết rồi sao.

Tuy Paul là lãnh đạo của Niels, nhưng luôn bất hòa với anh, chủ yếu là thấy cấp dưới quá thông minh, bộc lộ tài năng, vượt qua cả mình. Cho nên luôn tìm cách chèn ép Niels, gây khó dễ cho anh. Nhưng Niels trước giờ luôn cẩn thận, làm việc kín kẽ, một chút sơ sót cũng không có. Nhưng ngày hôm nay, vừa vặn bắt gặp cảnh này.

“Nơi này là quân doanh, cậu coi thường quân quy, ngang nhiên làm chuyện đó, có phải tinh lực của cậu dồi dào mà không biết dùng vào đâu đúng không? Vậy chạy 10 kilomet cho tôi, sau đó đến nhận phạt.”

Tinh lực quá nhiều không biết dùng vào đâu? Phàn Hi không đồng ý, mỗi giây mỗi phút cô đều có thể khiến Niels hao tổn tinh lực, nhưng mà, anh phải bằng lòng với cô.

Cô nhếch môi nói, “Không liên quan tới anh ấy, là tôi câu dẫn trước.”

Nghe vậy, Paul đi tới, nhìn cô một cái, “Cô chính là nữ minh tinh Trung Quốc sao?”

Phàn Hi mỉm cười.

Ông ta ngẩng cao đầu, một lúc sau mới nói, “Đương nhiên cô cũng phải chịu phạt, thay quần áo tử tế rồi đến phòng làm việc của tôi.”

21. Chương 21

Niels chạy bộ tới khi mặt trời đã lặn, cả người đầy mồ hôi, áo ba lỗ dán chặt trên người anh, đường cong cơ bắp như ẩn như hiện dưới lớp áo mỏng.

Cô ngồi hút thuốc trên bệ cửa sổ, nhả từng ngụm khói vào không khí, ánh mắt không rời khỏi người đàn ông này.

Phản Hi có cảm giác như bị trúng độc, loại độc tên là Niels, không thể cứu chữa. Ở trong giới showbiz, trai đẹp không hề thiếu, nhưng trong mắt cô, không ai có thể so sánh với Niels.

Trí tuệ của anh, sự tỉnh táo, cấm dục, nguyên tắc, nghiêm cẩn, cơ trí, diện mạo nổi bật, tạo nên sự gợi cảm độc nhất vô nhị của Niels, khiến cô không thể kiềm chế rung động khi đứng trước mặt anh.

Ban này, chỉ còn một chút nữa thôi...

Anh túm lấy vai cô, hung hăng đè cô xuống đất, lúc đó lực ở tay anh không nhỏ, khiến da cô còn hằn một vết đỏ, bả vai hơi đau nhức. Nhưng thực sự lúc đó là do cô ép anh. Với một người luôn cư xử đúng mực, một khi anh làm như vậy, chính là không thể khống chế bản thân được nữa, mà một khi không thể khống chế bản thân, chính là trong lòng đã rối loạn.

Cô nhanh chóng hút hết một điều thuốc, nhưng mắt vẫn không rời được, cô lại đưa tay rút thêm điều nữa.

Cô ngậm thuốc trong miệng, đưa tay làm động tác chụp ảnh. Phản Hi nháy mắt phải, lưu lại hình ảnh Niels đang chạy bộ vào đầu mình.

Niels chạy từng vòng từng vòng trên thao trường, 10 kilomet, là 20 vòng. Cô ngồi ở đây hơn nửa tiếng, anh không hề ngẩng lên nhìn cô lấy một cái, hoặc là anh không biết cô ngồi đó, hoặc là anh có tật giật mình.

Thực ra, là Phản Hi không cam lòng, trước giờ cô đã quen làm nữ thần quốc dân, chưa từng bị người khác xem nhẹ. Cô hút nửa điều thuốc, rồi dập đầu lọc trên bệ cửa sổ, thấy anh chạy tới gần, cô búng tay, tàn thuốc bay ra ngoài cửa sổ, rơi xuống trước mặt anh. Niels cũng không hề ngẩng đầu, dẫm lên tàn thuốc, chậm chậm chạy qua.

Hừ, đồ tinh tướng. Còn dám ra vẻ với cô.

Đột nhiên mắt hững, cô tụt xuống khỏi bệ cửa sổ, định đi ra ngoài. Vừa mở cửa thì thấy Namyan đứng ở ngoài.

Dường như cô ta rất nhát gan, bị Phản Hi làm giật mình, đứng trước cửa vuốt vuốt ngực không dám vào trong.

Phản Hi nhìn cô ta từ trên xuống dưới, gầy tong teo, da ngăm đen. Theo mắt thẩm mỹ của Phản Hi, người Namyan thấp bé, chỉ có mái tóc phát triển nhất, giống như tóc Phản Hi, vừa dài vừa đen, tựa như một tấm lụa. Nhưng tóc của Phản Hi là được chăm sóc hàng ngày, còn tóc của Namyan hoàn toàn tự nhiên.

Phản Hi mở cửa cho Namyan đi vào.

Giường là giường tầng, Phản Hi không thích cảm giác bị người khác áp chế, nên chọn tầng trên. Namyan sợ độ cao, vừa vặn chọn giường dưới.

Phản Hi không phải người cởi mở, lại bất đồng ngôn ngữ, nên không có hứng thú bắt chuyện, liền đi xuống tầng tìm Chương Tuyết.

Đi được nửa đường, đột nhiên cô nhớ ra, một tiếng trước, hình như có người nói chuyện với cô.

Nhưng người đó tên gì?

Cô không hề có ấn tượng.

Lúc ăn tối, Phản Hi mặc một bộ váy màu đen khoét cổ chữ V, đi giày cao gót đến nhà ăn.

Cô vừa bước vào, nhà ăn lập tức rộ lên tiếng xì xào. Cho dù cô đi đến đâu, ánh mắt mọi người liền đi theo tới đó. Mọi người đều tự hỏi, rốt cuộc là mỹ nhân từ nơi nào. Có phải quân đội đang hợp tác với đài truyền hình, tổ chức chương trình thực tế hay không?"Chương Tuyết"thấy cô đi về phía mình, liền cảm thấy đau đầu, đưa tay xoa xoa trán, nói, "Chị gái à, chị có thể xuất hiện khiêm tốn một chút được không?"

Phản Hi bình tĩnh, "Hào quang của chị đây là bẩm sinh rồi."

Cô liếc qua cậu thanh niên bàn bên đang nhìn trộm mình, nháy mắt một cái. Cậu ta sợ tới mức lập tức ngồi nghiêm chỉnh, mặt mũi đỏ bừng.”Chương Tuyệt”lắc đầu, “Dù sao nơi đây cũng là Afghanistan, bọn họ đều là quân nhân kỉ luật nghiêm cẩn, em đừng quá đà.”

Phàn Hi mỉm cười, “Em sẽ có chừng mực mà.”“Chương Tuyệt”nói, “Càng lúc anh càng hối hận, sao lại đưa ra ý tưởng này chứ, lẽ ra không nên cho em tới Afghanistan.”

Phàn Hi, “Cảm ơn anh.”

Anh ta giật mình, “Cảm ơn cái gì?”

“Cảm ơn anh đã đưa ra ý tưởng ấy, khiến em như cá gặp nước.”

“...”

“Đàn bà là hoa, đàn ông là lá, hoa hồng cần lá xanh. Ở đây nhiều lá xanh như vậy, có thể nâng khí chất của em lên.”“Chương Tuyệt”bị cô làm tức tới nghẹn, vội cúi đầu uống một ngụm nước, trước đây anh từng nói với cô rất nhiều thứ, cuối cùng cô chỉ nhớ mỗi câu này.

Vừa ngồi xuống, đã có người tới hỏi Phàn Hi muốn ăn gì, nhưng ở đây là nhà ăn, làm gì có chuyện phục vụ tận nơi như thế.

Phàn Hi cười tươi như hoa, chỉ vào Chương Tuyệt, “Giống anh ấy là được. Cảm ơn.”

Chờ người kia đi rồi, Chương Tuyệt giơ ngón cái với cô, “Chúc mừng em, sức hấp dẫn lại tăng lên một bậc rồi.”

Cười nói xong, hai người quay về chủ đề chính, “Bao giờ anh đi?”

“Nếu không có gì thay đổi, thì là ngày mai.”

“Bữa cơm này, là bữa cuối cùng em ăn với anh.”“Chương Tuyệt”sửa lại, “Là bữa cuối cùng ở Afghanistan.”

“...”“Chương Tuyệt”hỏi, “Có cần anh gửi gì cho em không?”

Phàn Hi đáp, “Thuốc lá.”

“Cái này thì không được.”

Cô nhún vai, “Vậy em chỉ có thể mua thuốc ở nơi này thôi.”“Chương Tuyệt”bất đắc dĩ nói, “Em không thể thử cai thuốc à?”

Cô nhìn anh ta, “Không hút sẽ chết.”“Chương Tuyệt”bỏ ý định thuyết phục cô, cầm cốc uống một ngụm nước, nói, “Hy vọng mọi việc thuận lợi, em sẽ sớm trở về.”

Phàn Hi mỉm cười, “Em cũng chúc anh ngày mai thuận buồm xuôi gió.”

Hai người trò chuyện một lát, Phàn Hi lơ đãng quay đầu thì thấy Niels đã tới.

Anh vừa tắm xong, tóc ướt sũng, thay áo ba lỗ khác, phía dưới vẫn là quần rằn ri.”Chương Tuyệt”nhìn theo mắt cô, cũng đã thấy Niels, anh không hiểu sao cô cứ cố chấp như vậy, liền hỏi, “Em thực sự thích anh ta à?”

Phàn Hi dùng đĩa xiên miếng thịt bò, khẽ “ừ” một tiếng.”Chương Tuyệt”không đoán được trong tiếng “ừ” của cô có bao nhiêu là thật lòng, nhưng có một điều có thể khẳng định, sự cố chấp của cô với một người đàn ông như vậy, trước nay chưa từng xảy ra.

Anh ta thăm dò, “Nếu anh ta không thích mẫu người như em thì sao?”

Phàn Hi không hề nghĩ ngợi mà đáp ngay, “Ngày ngày bám lấy anh ấy, khiến mẫu người anh ấy thích trở thành em là được.”“Chương Tuyệt”lắc đầu, “Em điên rồi.”

“Không có.” Cô bình tĩnh trả lời, “Em muốn ném thử cảm giác yêu một người.”

“...”

Niels đi lấy cơm, ngồi xuống một bàn cách xa cô, nhưng cô biết, anh đã thấy cô rồi.

Có tật giật mình. Câu này rất đúng.

Phàn Hi đột nhiên nói, “Anh hỏi em muốn anh gửi cho cái gì đúng không? Anh gửi sách tiếng Đức đi.” “Chương Tuyệt” nhất thời không hiểu, “Sách tiếng Đức gì cơ?”

Cô không đáp, đứng dậy định đi về phía Niels, liền bị Chương Tuyệt túm lại. Anh ta lắc đầu, “Đeo bám là hạ sách, dần ông sẽ thấy phiền.”

Phàn Hi cười cười, đáy mắt lấp lánh, đáp, “Anh ấy không giống người khác, lạt mềm buộc chặt không có tác dụng đâu.” “Chương Tuyệt” liền buông tay, xem ra sự quyết tâm của Phàn Hi với Niels, còn lớn hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Phàn Hi quá nổi bật, vừa đứng lên liền thu hút ánh mắt của mọi người.

Cô ngẩng đầu ưỡn ngực, từng bước đi yếu điệu giống như một con mèo. Người đẹp chân dài, chính là trung tâm của sự chú ý.

Mọi người nín thở, không ai nói chuyện, dường như ai cũng tò mò, cô đang muốn đến chỗ nào.

Suy đoán của mọi người, chỉ có cô và Niels rõ nhất.

Cô đứng trước mặt Niels, anh không hề ngẩng lên, vẫn cúi đầu cắt thịt bò, từng miếng từng miếng, không nhanh không chậm đưa vào miệng, coi cô như không khí.

Ngược lại người ngồi cạnh anh, đang nuốt ngược câu nói vào trong bụng, trợn mắt há mồm nhìn Phàn Hi, bộ dạng vô cùng buồn cười.

Phàn Hi gõ gõ lên mặt bàn, ý bảo người ngồi cạnh anh nhường chỗ cho cô.

“Niels.” Lần đầu tiên cô gọi tên anh trước mặt mọi người.

Tưởng rằng anh sẽ tiếp tục lơ đi, ai ngờ anh buông dao đĩa, ngẩng lên nhìn cô.

“Cô lại muốn chơi trò gì?” Giọng anh rất bình tĩnh, tựa như chẳng hề tức giận, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

“Dạy tôi tiếng Đức đi.”

“Tôi không rảnh.”

“Tôi không yêu cầu cao. Mỗi ngày một tiếng thôi.”

Niels nói, “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

“Anh sẽ không như vậy.”

Niels hơi nhú mày.

Phàn Hi, “Tất cả mọi người đều đang nhìn chúng ta. Tôi là người qua đường, còn anh là lão đại của bọn họ...”

Niels thông minh như vậy, dù cô nói lấp lửng, nhưng làm gì có chuyện anh không hiểu hàm ý.

Anh mím môi, trầm mặt, “Cô đang uy hiếp tôi.”

Cô chống cằm, nói, “Đúng vậy, tôi đang uy hiếp anh.”

Niels nhìn cô chằm chằm, “Phàn Hi, tôi vốn không yêu quý cô, nhưng cô đừng khiến tôi chán ghét.”

Cô cười lạnh, “Chán ghét cũng là một loại tình cảm, yêu và hận, thích và ghét, cũng chỉ cách nhau một đường.”

Anh trầm mặc.

Niels ăn cơm xong, cũng không về phòng mà đến phòng máy.

Nhìn đồng số liệu trước mắt, anh không thể suy nghĩ như thường ngày, mà trong đầu hiện lên vẻ mặt tươi cười của Phàn Hi.

Cô chỉ vào ngực mình, nói với anh, anh phải cẩn thận, Niels!

Câu nói kia, giống như lời nguyện, ăn sâu vào cơ thể anh.

Anh đẩy máy tính, đi ra bên ngoài, châm một điếu thuốc.

Đối với anh, cái gì cũng có thể nắm chắc, nhưng lại không thể xử lý được Phàn Hi. Rõ ràng anh cực kì chán ghét cô, nhưng lại nhớ từng chi tiết trên người cô. Đột nhiên anh cảm thấy căm ghét khả năng nhìn một lần là nhớ của mình, muốn quên cũng không quên được, giống như khắc sâu vào não.

Hút thuốc xong, anh lại đi vào phòng máy, một lúc sau mới trở về phòng.

Vừa đưa tay mở cửa phòng, liền có tiếng gọi, anh quay đầu lại, là người đàn ông Trung Quốc đó. Chỉ cần là người có quan hệ với cô, đều khiến anh cảnh giác.”Chương Tuyệt”nhìn anh, nói, “Tôi nói chuyện với anh được không?”

Anh lịch sự đáp lại, “Nói chuyện gì?”

“Phàn Hi.”

...

22. Chương 22

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, bên ngoài đã truyền tới tiếng bước chân, sau đó là một giọng nói trầm thấp, giống như có người đang hát.

Phàn Hi mở mắt nhìn đồng hồ, mới năm rưỡi sáng, cô trở mình, tiếp tục ngủ.

Ai ngờ yên bình không tới năm phút, tiếng gõ cửa vang lên, ở trong không gian yên lặng, tiếng gõ cửa giống như sấm sét giữa trời mưa. Đồng thời, một giọng nói của phụ nữ vang lên bên ngoài.

“Rời giường, nhanh chóng rời giường.”

Phàn Hi nghe được nhưng lơ đi, năm rưỡi sáng, dậy cái con khi, đồ thần kinh!

Namyan ở giường dưới vô cùng nhát gan, không đợi đến tiếng gõ cửa thứ hai, đã vội ngồi dậy chạy ra mở cửa.

“Cạch” một tiếng, bóng đèn bật sáng, cả căn phòng cũng lập tức sáng trưng.

Người từ ngoài đi vào là một cô gái tóc vàng, cao khoảng 1.8 mét, to lớn thô kệch y như đàn ông. Cô ta liếc Phàn Hi vẫn đang nằm ngủ, liền dùng thước gỗ gõ lên thành giường của cô, nói lớn, “Rời giường, có nghe thấy không hả?”

Sáng sớm đã bị làm phiền, Phàn Hi đã không vui rồi, giờ lại bị cô ta gõ vào thành giường, Phàn Hi mở choàng mắt, tóm lấy cây thước, một cước xệt qua trước mặt cô ta, không hề khách khí.

Nữ giáo quan không ngờ cô sẽ làm vậy, vội lùi về phía sau tránh chân Phàn Hi, cây thước cũng tuột khỏi tay.

Cô ta giật mình, kêu lên, “Cô làm trò gì thế?”

Phàn Hi lười biếng ngồi dậy, nhắm mắt nhìn cô ta, trả lời, “Khi tôi ngủ mơ, thường có khuynh hướng bạo lực.”

Nữ giáo quan bị cô làm cho tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đành dè nén cơn giận, nói, “Tôi là Barbara, là người phụ trách nữ binh.”

Cái tên này Mark từng nhắc tới, nói là người tốt, nhưng Phàn Hi nhìn cô ta chỉ có một ấn tượng, là một bà xử nữ siêu biến thái. Có vẻ như đã lâu không động vào đàn ông, nên nhìn thấy mỹ nữ mới có phản ứng như vậy.

“Tôi không phải nữ binh.” Phàn Hi trèo xuống giường, quay người lại, thì thấy Barbara như thể gặp phải quỷ, hai mắt tròn tròn nhìn mình.

Trên người Phàn Hi chỉ mặc áo bra, và chiếc quần chữ T, lộ ra cái bụng trắng nõn và đôi chân thon dài mê người, gợi cảm đến cực điểm. Cô không mặc quần áo ngay, mà đi giày cao gót, đôi chân dài trở nên thẳng tắp, ngay cả Barbara cũng không nhịn được mà nhìn cô mấy lần.

Phàn Hi tìm bao thuốc lá, bật lửa châm thuốc, hít một hơi, rồi nhìn về phía cô ta, “Sao vậy? Cô là les à?”

Barbara không hiểu, “Les là gì?”

Phàn Hi cười nói, “Đồng tính luyến ái nữ.”

Mặt Barbara lập tức trầm xuống, “Cô đừng nói bậy, giới tính của tôi bình thường, tôi thích đàn ông.”

Phàn Hi nhàn nhạt “ồ” một tiếng.

Barbara bực bội giật điều thuốc trong tay cô, ném xuống đất, dùng chân giẫm nát cái, nói, “Đây là khu vực cấm hút thuốc, ở trong ký túc tuyệt đối không được hút thuốc lá!”

Phàn Hi nhả một ngụm khói, “Tôi không phải nữ binh, không cần cô quan tâm.”

Barbara, “Ai nói vậy? Cô đã ở trong quân doanh, thì chính là thành viên ở đây, phải tuân thủ quân quy.”

Phàn Hi nhìn cô ta một lượt, nhẹ nhàng nói, “Vậy xin hỏi, quân hàm của cô là gì?”

Cô gái này, luôn nắm thóp được người khác...

Barbara đỏ bừng mặt, giọng điệu cứng nhắc, “Cho dù tôi không có quân hàm, cũng có tư cách quản lý cô.”

Phàn Hi cong cong môi.

“Cô cười cái gì? Tuy điều lệ ở đây không phải tôi đưa ra, nhưng tôi là người phụ trách, ở đây có mười hai nữ binh, thêm hai người các cô là mười bốn, đều dưới sự quản lý của tôi. Sau này mỗi ngày hai người đều như thế này, 5 giờ 30 rời giường, chạy bộ nửa tiếng, 6 giờ ăn sáng, 6 rưỡi hoạt động tự do, 7 giờ theo bộ đội vào nội thành làm nhiệm vụ, 14 giờ trở về quân doanh, huấn luyện nửa tiếng, 15 giờ hoạt động tự do, 18 giờ ăn tối, 20 giờ đi ngủ.”

Phàn Hi dựa vào tường, nghịch móng tay, đem mấy lời Barbara nói từ tai này cho sang tai kia.

Barbara thấy cô không quan tâm, liền quay đầu nhìn Namyan, lạnh lùng nói, “Lịch như vậy, cô đã rõ chưa?”

Namyan giật mình, vội đứng thẳng người, sợ hãi nói, “Rõ, rõ rồi.”

Barbara chỉ vào tủ đựng đồ, “Vội tranh thủ thay quần áo đi.”

Ánh mắt đảo qua Phàn Hi, nói tiếp, “Nơi này là quân đội, không phải sàn diễn, đừng ăn mặc khoa trương, không có tác dụng đâu. Kỷ luật ở đây nghiêm khắc, nếu cô chưa từng chịu khổ, thì cũng đừng chạy tới Afghanistan tìm chết. Tôi không quan tâm cô là ai, thân phận thế nào, nhưng đã đến nơi này, thì chính là một phần của quân đội, giữa tôi và cô chỉ có một quan hệ, là cấp trên và cấp dưới.”

Phàn Hi không lên tiếng, không gật đầu cũng không phản đối.

Namyan hỏi nhỏ, “Tôi, chúng tôi mỗi ngày đều phải chạy bộ à?”

Barbara, “Đúng vậy, nơi này là quốc gia có chiến tranh, phải rèn luyện thân thể thật tốt.”

Phàn Hi tiếp miệng, “Như vậy mới có sức chạy thoát chết.”

“Đúng...không đúng!” Barbara trừng mắt.

Phàn Hi cười nói, “VẬY cuối cùng là đúng hay không đúng vậy?”

“Không phải để chạy thoát chết, mà để hoàn thành tốt nhiệm vụ, tự bảo vệ bản thân.” Bị cô giễu cợt, Barbara thẹn quá hóa giận, “Nói nhảm từ nãy tới giờ, tôi phạt cô chạy 10 vòng sân!”

Phàn Hi không hề chớp mắt.

Barbara không muốn đôi co nữa, nhặt cây thước dưới đất, “Cho các cô mười phút chuẩn bị, rồi xuống dưới thao trường cho tôi.”

Đợi cô ta rời khỏi, Namyang mới thở phào, quay lại nhìn Phàn Hi, “Cô ta thật dữ.”

Phàn Hi, “Cô sợ cô ta à?”

Namyang lo lắng, “Sau này là cô ta quản lý chúng ta đấy.”

“Quản không nổi đâu.”

“Cô không sợ cô ta đuổi cô đi, để cô tự sinh tự diệt à? Chỗ này chỉ có ở trong quân doanh mới an toàn thôi.”

Phàn Hi cười, “Cô ta không có khả năng ấy.”

Namyang nhìn nụ cười của cô, khẽ giật mình.

“Vậy cô có xuống chạy bộ không?”

“Có chứ.” Phàn Hi thay quần áo, nói, “Ít nhất cũng có một câu cô ta nói đúng.”

“Câu gì?”

“Phải rèn luyện thân thể tốt, như vậy mới có thể tự bảo vệ bản thân.”

“...”

Lần trước đánh nhau với Niels, anh làm cô hiểu ra rằng, võ của cô học trước đây chỉ là khoa chân múa tay. Dùng để đóng phim thì được, chứ nếu gặp kẻ địch thì chẳng có tác dụng gì. Điều cô còn thiếu hiện giờ là người huấn luyện, sức lực, sức chịu đựng, tốc độ, cho nên xuống dưới kia tập luyện cùng bộ đội, có gì mà không tốt.

Phàn Hi không phải cô gái vừa sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, lại từng tập võ, người gầy chân dài, bắt đầu chạy đã giống như một cơn gió. Mười mấy nữ binh kia tuy luyện tập hàng ngày, nhưng chưa chắc có thể vượt được cô.

Cô chạy một hồi, toàn thân đầy mồ hôi, nhưng thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu. Trên bãi tập ngoài nữ binh còn có nam binh cũng đang luyện tập.

Sau khi chạy xong, mặt trời đã lên cao, chiếu ánh nắng xuống mặt đất, cô chưa từng trải qua cảm giác luyện tập vào sáng sớm như thế này.

Namyang đuổi tới từ phía sau, ánh mắt ngưỡng mộ, “Fancy, không ngờ cô lợi hại như vậy.”

Phàn Hi không đáp, cởi áo phông, trên người chỉ còn lớp áo ba lỗ.

Sáu giờ, tới giờ ăn sáng, cô đi vào nhà ăn, lấy đồ ăn nhiều như thể để ăn cả ngày,”Chương Tuyệt”kinh ngạc nhìn cô, “Em vừa vận động à?”

Phàn Hi hừ một tiếng, một ngụm uống hết nửa ly sữa.

Áo ba lỗ cô mặc là theo size bộ đội, người cô lại gầy theo tiêu chuẩn người mẫu, vì vậy áo hơi rộng. Cô tùy ý dựa vào thành ghế, vai áo trượt xuống, lộ ra nội y màu đen ở trong, tất cả mọi người xung quanh đều nhìn thấy.

Giờ là giờ ăn sáng, binh lính huấn luyện xong liền tới nhà ăn, cả gian phòng nhanh chóng chật kín người. Niels cũng đã tới, lướt mắt qua liền thấy Phàn Hi, ánh mắt hai người im ắng bắt gặp trên không trung, rồi từ từ tách ra.”Chương Tuyệt”ngạc nhiên, hình như cô không có ý định đứng lên đi tới chỗ Niels.

Phàn Hi thản nhiên nói, “Cho dù làm gì, thì cũng phải ăn no cái đã.” “Chương Tuyết” hiểu ra, liền gạt đầu, ăn no mới có đầu óc nghĩ tới mấy chuyện khác.

Cô vừa cầm bánh mì, định phết bơ lên, thì Barbara đi tới. Ánh mắt quét một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Phàn Hi.

Cô ta hùng hổ lao đến, giật lấy miếng bánh mì trên tay Phàn Hi, lớn giọng quát, “Cô nhìn cô xem, ăn mặc kiểu gì đây? Tôi nói rồi, đây là doanh trại, không phải kỹ viện!”

Cô ta nói rất to, mọi người đều nghe được, đồng loạt nhìn hai người, ngay cả Niels cũng quay sang nhìn.

Phàn Hi bình tĩnh nhìn Barbara, nói, “Trả bánh mì cho tôi. Xin lỗi tôi.”

Barbara không tin vào tai mình, “Cô nói cái gì? Xin lỗi ư? Ai cho cô tới đây ăn cơm? Tôi phạt cô chạy 10 vòng cơ mà? Đã chạy xong chưa?”

Phàn Hi không đổi sắc mặt, cũng không hề chớp mắt lấy một cái, nhưng đáy mắt cô xuất hiện tia giận dữ.

“Trả bánh mì, rồi xin lỗi tôi.” Cô vẫn nhắc lại câu vừa rồi.

Tất cả mọi người đều nhìn, Barbara càng hiểu thẳng, đưa tay tóm lấy vai Phàn Hi, nói, “Mặc áo vào, rồi đi chạy bộ cho tôi.”

Cô không nhúc nhích, giọng lạnh lùng, “Buông tay ra.” “Chương Tuyết” nhận ra cô đã thực sự tức giận rồi, vội chạy tới hòa giải, “Được rồi, đi ngay đây.”

Nhưng Barbara ngang ngược với nữ binh khác đã quen, nói với Chương Tuyết, “Liên quan gì đến anh, đừng có xen vào.”

Một giây trước cô ta vẫn đứng ngay ngắn, một giây sau Phàn Hi đã động thủ, động tác rất nhanh, khiến người khác trở tay không kịp. Cô tóm lấy cánh tay Barbara, bẻ ngoặt ra phía sau, một tay tóm gáy cô ta, ấn mặt cô ta xuống bàn, rồi dùng con dao bên cạnh cấm phập xuống mặt bàn, chỉ cách mặt Barbara 2 cm. Phàn Hi cả đời chỉ làm tốt hai việc, một là ra vẻ đáng thương, hai là chơi ác.

Cô ghét sát mặt vào Barbara, nói nhỏ, “Chị đây khuyên một câu, đừng đại mà vuốt đuôi hùm.”

Lần này, không chỉ Barbara sợ tới tái mét mặt, mà ngay cả mấy nam binh đang ăn cơm cũng choáng váng, nhìn Phàn Hi không chớp mắt...

Chỉ có thể nói, độ liều lĩnh của Phàn Hi, không hề thua kém đàn ông.

Có người đi tới khuyên can, Phàn Hi buông lỏng tay, Barbara tái mặt đứng dậy, hơi lùi về phía sau. Bốn phía nhất thời yên lặng.

Phàn Hi nói, “Đừng ra vẻ bề trên ra lệnh với tôi, tuy giờ cô không có quân hàm, nhưng kể cả có, tôi cũng đánh cho cô không ăn nổi cơm nữa.”

Sắc mặt Barbara chuyển từ trắng sang hồng, nhiều người nhìn như vậy, đúng là mắt hết mặt mũi, liền giậm mạnh chân xuống đất, quay người chạy đi. “Chương Tuyết” sau khi hoàn hồn, câu đầu tiên là, “Fancy, anh thấy em càng lúc càng ngông cuồng.”

“Là khen ngợi à?” “Chương Tuyết” không đáp.

“Em sẽ coi như là anh khen em.”

“Em kiêu ngạo như vậy, không sợ bị người Đức bọn họ đuổi đi sao?”

“Anh thấy em giống loại nhát gan lắm à?” “Chương Tuyết” thở dài, “Em đừng có thích làm gì thì làm như thế.”

Phàn Hi nói, “Anh biết nguyên tắc của em mà, người không động vào em, em sẽ không làm gì họ, nhưng nếu họ dám gây sự, em sẽ trả gấp bội.”

“Thôi thì cũng tốt. Em vừa tới nơi này đã ra oai phủ đầu, coi như sau này sẽ không ai dám động vào em nữa.” Anh ta cười cười, “Fancy, anh biết cho dù em ở đâu, cũng không để bản thân chịu thiệt.”

“Tôi thấy Fancy rất có cá tính đấy chứ.” Mark nói.

Niels đứng dậy cất khay, một chữ cũng không nói.

23. Chương 23

Bảy giờ sáng, mặt trời trên cao chiếu sáng rực rỡ, Phàn Hi và Namyan đi cùng bộ đội đến một thôn trang cách doanh trại 30 kilomet.

Một tháng trước ở đây xảy ra một trận chiến kịch liệt, quân đội Đức trang bị vũ khí tối tân, diệt sạch phần tử khủng bố, nhưng để lại tổn thất rất lớn cho nhân dân nơi đây. Sau khi kiểm tra một lượt, bộ đội giúp người dân Afghanistan sửa chữa nhà cửa, xây dựng trường học và bệnh viện, coi như là tìm con đường sống trong khoảng thời gian tăm tối.

Một đội năm người trang bị vũ khí, chuẩn bị khởi hành.

Phàn Hi không thấy Niels, liền hỏi, “Anh ấy đâu?”

“Ai cơ?”

Rõ ràng anh ta biết thừa còn làm trò, cô mỉm cười, thoải mái nói, “Lão đại của anh chứ còn ai.”

Mark đáp, “Anh ấy phụ trách kỹ thuật, nhiệm vụ bình thường thế này sẽ không đi cùng đâu.”

“Vậy tại sao hôm đó lại đến đón chúng tôi chứ?”

“Hôm đấy là ngoại lệ.”

Phàn Hi không nói nữa. Ánh mắt cô dừng lại trên chiếc súng máy Mark mang theo, hỏi, “Cái này nặng không?”

“7.8 kg, nhưng với chúng tôi thì vẫn chưa thấm vào đâu. Một chiếc ba lô bình thường tôi mang đã là 15 kg rồi.”

Cô cười cười, “Cũng không phải dễ dàng gì.”

Lúc này, xe bọc thép đã tiến vào thôn trang, khắp nơi toàn bùn đất, người dân Afghanistan đứng xung quanh, vẻ mặt ngơ ngác nhìn những cỗ xe khổng lồ đi qua trước mắt.

Phàn Hi huých huých Mark, nói, “Anh có cảm giác rất quen thuộc không?”

Anh ta xoa xoa đầu, nghĩ không ra liền hỏi, “Cảm giác gì?”

“Ba Lan thời Thế chiến thứ II.”

Cô nói xong, Mark lập tức hiểu ra, kêu lên, “Giống là giống thế nào! Lúc đó là Đức Quốc xã xâm lược, còn bây giờ là chúng tôi tới giúp đỡ bọn họ mà.”

Phàn Hi cười ha ha, “Đối với bọn họ mà nói thì chẳng khác nhau đâu.”

“Ai bảo không khác? Chúng tôi giúp họ mở trường học, xây dựng lực lượng canh gác, đánh đuổi phần tử khủng bố đi.”

Phàn Hi không tranh luận cùng anh ta nữa. Ánh mắt cô rơi vào một người phụ nữ trung niên, bà ta mặc một chiếc áo choàng màu đen từ đầu đến chân, chỉ để lộ đôi mắt. Lúc chiếc xe đi qua, con người của bà ta đảo một vòng, liếc Phàn Hi một cái, dù chỉ trong một giây ngắn ngủi, nhưng ấn tượng vô cùng sâu sắc. Yên tĩnh tựa nước đọng, như thể không còn hi vọng gì với sinh mạng, với cuộc đời này nữa.

“Cô nghĩ gì thế?”

Cô vẫn nhìn người phụ nữ kia, hỏi lại, “Bình thường khi các anh đến đây, người dân có ra ngoài không?”

“Cũng có vài người, nhưng không có phụ nữ.”

Phàn Hi nhíu mày, tuy lần đầu tiên cô đến đây, nhưng lại có cảm giác bất an kì lạ.

Thấy cô không đáp lời, vẻ mặt trầm tư, Mark hỏi tiếp, “Cô sao thế? Không khỏe à?”

“Tôi có một cảm giác kì lạ.”

“Cảm giác gì?”

Phàn Hi chỉ vào người phụ nữ áo đen, “Anh nhìn ánh mắt của người phụ nữ kia đi.”

Mark nhìn theo tay cô, nhưng chẳng nhận ra cái gì, “Ánh mắt của bà ta làm sao cơ?”

“Không có hồn.”

Mark bật cười, “Tôi biết cô có sự nhạy cảm với màu sắc mà.”

Cô không hề cười, tiếp tục nói, “Trong mắt của bà ta, chỉ có hai màu trắng và đen, đây là màu sắc của chết chóc.”

Mark kinh ngạc, “Ý cô là, trong mắt bà ta chứa đựng sự chết chóc?”

Phàn Hi sửa lại, “Là lúc bà ta nhìn chúng ta.”

“Tôi không hiểu, là ý gì?”

“Tôi thấy bà ta dường như đang đợi chúng ta tự tìm đến cái chết.”

Nghe cô nói vậy, Mark lập tức hết hoảng, “Cô đùa tôi à?”

Phàn Hi mím môi không đáp, không khí trong xe lập tức trùng xuống.

Mark lắc đầu, nói, “Nếu có lão đại ở đây thì tốt, chẳng có gì qua mắt anh ấy được cả.”

Phàn Hi bật cười, “Anh kết hôn với Niels được đấy.”

“Hả?”

“Kết hôn xong có thể dựa dẫm vào anh ấy được rồi.”

Bị cô giễu cợt, mặt Mark thoáng đỏ lên.

Phàn Hi nói, “Ba chiếc xe tổng cộng bảy người, tính mạng của chúng ta đều nằm trong tay anh.”

Mark cảm thấy áp lực, ôm đầu, “Đúng là làm chỉ huy không hề dễ.”

Anh ta nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định đảm bảo an toàn trước đã, liền nói với người lái xe, “Liên lạc với xe trước và sau, tạm thời dừng lại. Sau đó kiểm tra, dùng máy dò mìn ở khu vực phía trước.”

Chuyên gia dò mìn lập tức mặc đồ trang bị, đội mũ, cầm dụng cụ bắt đầu kiểm tra.

Không khí trong xe nặng nề, cô leo lên nóc xe, im lặng hút thuốc.

Không gian không có cát, bầu trời xanh thẳm lạ thường, mây đen ở rất xa, nhiệt độ ở sa mạc tương đối cao, ban ngày có thể lên đến 50 độ C, nhưng sau khi mặt trời lặn, nhiệt độ liên tục xuống 0 độ C.

Lúc này, Namyan cũng chui ra từ trong xe, nhưng cô ta nhát gan, không dám rời xa xe bọc thép, chỉ dám ló đầu ra, tò mò nhìn bốn phía.

Chưa hút đến một điếu thuốc, thiết bị dò mìn đã phát tín hiệu, ánh đèn đỏ cảnh báo sáng lập lòe, tiếng báo động kêu âm ỉ.

Điều này chính là muốn cảnh báo, phía trước có địa lôi! Hơn nữa, không chỉ có một quả. Mark vừa tức giận vừa thở phào, “Mẹ nó, may mắn bị chó ăn hết rồi!”

“Làm thế nào bây giờ?”

Mark hạ lệnh, “Tạm thời không gỡ mìn, tất cả mọi người nhanh chóng rút về xe bọc thép!”

Phàn Hi đập tàn thuốc lá, nhét điều thuốc hút dở vào túi, rồi mới chui vào trong xe.

Mark là người cuối cùng lên xe, xe bọc thép dừng tốc độ gấp đôi lúc đến để rút lui.

Phàn Hi nắm chặt tay vịn, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh, tim đập thình thịch. Sống và chết, thực sự chỉ cách nhau một sợi chỉ mỏng manh.

Trên xe không có tiếng nói chuyện, vô cùng khấn trương, như thể phía sau có cả trăm nghìn quân địch đuổi theo, không ai dám quay đầu lại.

Trên đường rời khỏi thôn trang, người phụ nữ mặc đồ đen không còn ở đó nữa, nhìn khắp nơi đều không thấy bóng dáng bà ta.

Phàn Hi đột nhiên cảm thấy, thế giới này không thể nắm bắt được, sống hay chết đều là số mệnh đã định.

Trong lúc mọi người trầm mặc, Mark đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi, “Cảm ơn.”

Thật lòng cảm ơn cô, nếu không nay không phải cô tùy ý nói một câu, thì có lẽ sa mạc này chính là nghĩa địa của bọn họ.

Tuy vừa nãy vô cùng hoảng sợ, nhưng qua mười phút, Phàn Hi đã lấy lại bình tĩnh, hỏi Mark, “Bây giờ chúng ta về căn cứ, hay là yêu cầu viện trợ?”

Mark nói, “Xin viện trợ. Thôn trang vừa rời là điểm chốt quan trọng, phải bảo vệ.”

Phàn Hi, “Không phải anh nói đã thanh trừng toàn bộ chứng ngại ở đây sao?”

Mark lắc đầu, “Phần tử khủng bố trà trộn vào dân thường, mỗi người dân đều khả nghi, nhưng chúng ta không thể dùng hình tra tấn bọn họ.”

Cô biết là vậy, nhưng mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng [1], cho nên nguy hiểm vẫn đang rình rập bọn họ.

[1] Minh thương dễ tránh, ám khí khó phòng: ý nói công kích công khai dễ đối phó, hãm hại ngầm thì khó phân biệt.

“Bộ đội sẽ đưa bao nhiêu người tới viện trợ?”

“Không biết. Phải xem xét tình huống. Căn cứ chúng ta có 590 người, tôi vừa tính thử, có ít nhất mười chỗ địa lôi. Để có thể xử lý sạch sẽ, cần ít nhất một ngày.”

Phàn Hi thăm dò, hỏi, “Các anh định ở lại thôn trang này à?”

“Như vậy quá nguy hiểm, khả năng không cao.” Anh ta bực bội gãi đầu, “Tôi cũng không biết nữa, phải xem cấp trên sắp xếp thế nào.”

Xe bọc thép rời thôn trang được 10 kilomet thì dừng lại.

Từng giây từng phút trôi qua, trong xe không ai dám lên tiếng, cũng không ai hút thuốc, đầu óc ai cũng căng như dây đàn.

Khoảng nửa tiếng sau, đội xe bọc thép mang quốc kỳ Đức cũng đến, Phàn Hi đếm, tổng cộng bốn chiếc.

Mark thở phào.

Chờ sau khi xe đến gần, Mark mở cửa xuống xe, đi tới nói chuyện với đối phương.

Phàn Hi nhìn Mark thương lượng với người kia, trong lòng đột nhiên có cảm giác hưng phấn. Mới lần đầu ra ngoài làm nhiệm vụ đã xảy ra chuyện này, vậy sau này sẽ còn rất nhiều thứ nguy hiểm hơn nữa...Đây chính là một cuộc thám hiểm đúng nghĩa.

Mark nói xong liền trở lại xe, dẫn đường cho bốn chiếc xe mới tới.

Mười phút sau đã quay trở lại thôn trang ban nãy, mọi người vẫn đứng đấy xem náo nhiệt.

Phàn Hi hắng giọng, Mark quay lại nhìn, tưởng cô phát hiện thêm cái gì, nhưng chỉ thấy cô cười cười, chỉ vào đám người ngoài cửa kính, “Tôi thấy bọn họ coi chúng ta như mấy con khỉ.”

Khóe miệng Mark khẽ giật giật, “...”

Tổng cộng hai mươi người tới cứu viện, tạo thành một đội, Mark cuối cùng cũng thấy bình tĩnh lại.

Đề phòng bị tập kích, bộ đội chia làm hai nhóm, một nhóm dò mìn, nhóm còn lại yểm trợ phía sau.

Phàn Hi và Namyang tay không tác sát, được sắp xếp cho ngồi trong xe, cách xa khu vực có mìn, bốn phía đều có binh lính canh gác, tương đối an toàn.

Thấy Mark phải đi, Phàn Hi kéo tay anh ta lại, “Cho tôi một khẩu súng đi.”

Mark kinh ngạc, “Cô biết dùng súng à?”

Cô gật đầu, “Tôi từng học rồi.”

Mặc dù như vậy, anh ta vẫn lắc đầu, “Thật xin lỗi, tôi không thể làm trái quân quy, nên không thể đưa cô được.”

Phàn Hi phát phát tay, “Thôi quên đi.”

Mark an ủi, “Tôi sẽ điều một người đến bảo vệ các cô.”

Phàn Hi không đáp lại.

Cô lấy điều thuốc ban nãy ra, tiếp tục châm lửa, nhìn tiểu binh Mark điều tới bảo vệ cô. Cô mỉm cười, đưa bao thuốc cho anh ta.

Anh ta ngại ngần lắc đầu, nói “No.”

Phàn Hi cất bao thuốc đi, nhìn mấy người đàn ông làm nhiệm vụ phía xa xa, sau đó lại nhìn sang mấy người dân.

Bọn họ nhìn chằm chằm binh sĩ Đức, dùng thứ ngôn ngữ cô không hiểu thì thầm trao đổi với nhau, cô nhớ tới lời Mark nói...phần tử khủng bố có thể trà trộn vào đám dân thường kia, cho nên mỗi người đều khả nghi. Có lẽ kẻ đặt bom cũng đang đứng đây quan sát, cũng có thể lát nữa sẽ xảy ra bắn nhau...Chẳng ai biết cái gì sẽ diễn ra tiếp theo.

Cô dập tàn thuốc, rồi rút điện thoại di động, chụp đám dân thường ở xa xa.

Công tác gỡ mìn tiến hành vô cùng khẩn trương, lúc này, cách đó không xa có tiếng bước chân truyền tới.

Mấy người đang cúi đầu quét mìn nghe thấy, dây thần kinh lập tức căng ra, ngẩng lên nhìn phía trước. Ở khu vực địa lôi, có một cậu trai trẻ, dắt một con lừa đi tới.

Tim Mark tựa như nhảy khỏi lồng ngực, vội thét lên, “Tránh ra, mau tránh ra!”

Người đó không hiểu tiếng Anh, vẫn từng bước đi vào khu vực có mìn.

Mark như phát điên, “Con mẹ nó chứ, ai biết cái tiếng quái quỷ ở đây mau đến phiên dịch đi!”

Một binh lính bảo vệ là người Afghanistan liền chạy ra, đang định mở miệng thì “Ầm” một tiếng.

Quả nhiên, lượng mìn ở dưới đất hơn bọn họ tính toán rất nhiều.

Tiếng nổ mạnh vang lên, đình tai nhức óc, thịt người và thịt lừa văng tứ tung, máu me nội tạng xen lẫn, rơi xuống như mưa, vô cùng kinh khủng.

Ngay cả Phàn Hi đứng xa như vậy, cũng bị bắn vài giọt máu vào người, tất cả người ở đó đều vô cùng kinh hoàng.

Không khí xộc lên mùi máu tanh, khiến người ta buồn nôn. Phàn Hi vô thức nín thở.

24. Chương 24

Buổi tối cô không đi ăn cơm, tắm rửa rồi đi ngủ.

Trong lúc mơ màng, cô thấy một người dắt con lừa, ngâm nga bài hát đi về phía mình. Trời trong nắng ấm, đột nhiên có tiếng nổ kinh thiên động địa. Sau tiếng nổ thì không thấy người đó đâu nữa, cúi đầu nhìn xuống thì thấy hai tròng mắt lặn tới cạnh chân cô. Trời đổ mưa đỏ, máu thịt dính đầy mặt cô, lau thế nào cũng không sạch, cả thế giới đều là màu đỏ, vô cùng đáng sợ.

Phàn Hi, nếu con không giúp mẹ, mẹ sẽ chết mất.

Phàn Hi, chỉ một lần, mẹ xin con, ai cũng từng mắc lỗi mà!

Tiếng thét chói tai...Có người điên rồi, liều mạng lao vào cô.

Phàn Hi thở mạnh, choàng tỉnh dậy, nhìn quanh tứ phía, mới nhận ra mình nằm mơ. Cảnh cô chứng kiến sáng nay quá kinh khủng, ngay cả trong mơ cũng không quên được, khiến cô nhất thời không phân biệt được thật giả.

Cả người cô toát mồ hôi lạnh, cô không thể ngủ lại được nữa, trời vẫn chưa sáng. Giờ vẫn còn sớm, mặt trăng ngoài cửa sổ lạnh lẽo như nước.

Cô trở mình, rời khỏi giường, trèo xuống đất.

Dưới ánh trăng, cô mở bao thuốc, rút một điếu rồi tìm bật lửa. Cô ngậm thuốc trong miệng, đang định châm lửa thì từ tầng trên truyền đến tiếng kéo ghế rất nhỏ, còn có tiếng bước chân. Cô dừng tay, đột nhiên nhớ ra người ở tầng trên là ai.

Muộn như vậy còn chưa ngủ, là vì lạnh lẽo, cô đơn giống cô ư?

Khóe môi cô cong cong, cất thuốc lá và bật lửa đi, tiện tay khoác áo ngủ lên người. Cô xỏ giày cao gót, mở cửa phòng, nhẹ nhàng rời đi như một con mèo.

Vì phải luyện tập cả ngày, nên giờ mọi người đều đã ngủ say, bốn phía vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gót giày cô va vào sàn xi măng. Bóng đêm giống như ma quỷ, len lỏi khắp không gian.

Tầng trên không có nhiều phòng, mà phòng đầu tiên chính là của Niels.

Cô đứng trước cửa phòng anh, đưa tay định gõ cửa, nhưng tự nhiên lại thấy do dự.

Cô lui về sau, tựa vào vách tường đối diện cửa, ngậm điếu thuốc trong miệng. Tay cô hơi run, vì vậy châm lửa vài lần không được. Cô nhét bật lửa và thuốc lá vào túi, đi về phía trước vài bước, đứng trước cửa phòng anh. Cô lẳng lặng nhìn cánh cửa, giống như có một đôi mắt có thể nhìn xuyên qua lớp gỗ, thấy anh ở bên trong.

Cô không gõ cửa, cửa lại đột ngột mở ra, anh trước mặt cô, như thể hai người tâm linh tương thông.

Một giây đối mặt, tựa như đã bước vào thế giới của nhau.

Ánh mắt của anh lướt qua cô, cô khoác lớp áo ngủ bằng lụa tơ tằm, bên trong là lớp áo ba lỗ mỏng, cùng với chiếc quần lót không lớn hơn bàn tay là mấy. Bởi vì lạnh, tựa như có thể thấy nụ hoa nổi trên ngực cô, khiến người ta không khỏi liên tưởng bậy bạ. Cô không mặc quần, lại đi giày cao gót màu bạc, gót giày nhọn hoắt, khiến đôi chân cô càng thêm thon dài, đường cong cơ thể càng thêm quyến rũ. Anh không tự chủ mà nghĩ tới lúc cô cao ngạo ngẩng đầu, đi về phía anh.

Thấy anh nhìn chằm chằm, Phàn Hi mỉm cười, định tiến lên.

Niels rất nhanh lấy lại bình tĩnh, đưa tay chặn cửa, thấp giọng hỏi, “Cô định làm gì?”

Cô nhìn anh, ánh mắt gian xảo, “Tôi không ngủ được, muốn tìm tình một đêm.”

Ba chữ này khiến anh vô thức nhú mày, không phải anh bài xích, mà là anh không muốn nghe mấy từ này từ miệng cô.

Thấy anh không phản ứng, cô mỉm cười, sóng mắt dập dờn, khóe miệng nhếch lên, nửa thật nửa đùa.

Cô vỗ vỗ vai anh, “Tôi đùa chút thôi, đừng căng thẳng thế.”

Anh im lặng nhìn vai mình, lui về sau một bước, đưa tay định đóng cửa phòng.

Phàn Hi tiến lên, đưa tay chặn cửa, bởi dùng sức quá mạnh nên phát ra âm thanh trầm đục, trong đêm tĩnh lặng lại càng rõ.

Đáy mắt anh xuất hiện tia tức giận, “Cuối cùng cô muốn cái gì?”

“Không muốn gì cả, chỉ muốn lúc hút thuốc, có người nói chuyện cùng thôi.”

Giọng Niels cứng ngắt, anh cự tuyệt, “Tôi muốn ngủ.”

Cô cố chấp, “Anh vẫn chưa ngủ.”

Niels nói, “Đừng ép tôi.”

Cô nở nụ cười, làm động tác đầu hàng, lùi về sau mấy bước, “Không dám.”

Niels nhìn cô một cái, đóng rầm cửa lại.

Phàn Hi dựa vào vách tường, nghịch nghịch bao thuốc lá, thăm đếm ngược.

3. Không có động tĩnh.

2. Có tiếng thở dài.

1. Cửa phòng mở ra.

Niels trừng mắt nhìn cô, sắc mặt khó coi, bởi anh đang cố kìm nén tức giận. Xem ra anh cũng hiểu được, càng vội vàng tránh xa cô, thì hai người càng cuốn chặt lấy nhau.

“Về phòng ngủ đi.”

“Nghịch thuốc lá, không ngủ được.”

“Vậy về phòng hút đi.”

“Nhưng tôi muốn hút trong phòng anh.” Câu nói của cô có chút vô sỉ.

Niels, “Không được.”

Cô nhàn nhạt nhìn anh, nhún vai nói, “Anh không cho tôi vào, vậy tôi đành ở ngoài hút vậy.”

Niels nghiêng răng, “Mặc như vậy cô sẽ chết cóng đấy.”

“Anh quản nhiều quá.”

Cô đã thành công chọc giận anh, Niels đấm mạnh vào cánh cửa, “Cô là loại người gì vậy?”

“Tôi luôn là người như vậy đấy.”

Niels nhíu mày, mím môi, đúng là anh xui xẻo mới gặp phải cô. Anh hít một hơi, đè nén cơn giận, im lặng trong chốc lát rồi chậm rãi nói, “Phàn Hi, cô chẳng những tàn nhẫn với người khác, còn tàn nhẫn với bản thân mình hơn.”

Phàn Hi mỉm cười, “Chúc mừng anh cuối cùng cũng hiểu con người tôi.”

Anh nhượng bộ rồi, mở cửa ra, quay người đi thẳng vào trong.

Phàn Hi cũng đi theo vào phòng. Mùi hương mang đầy hormone nam tính, còn có mùi thuốc lá len lỏi vào khứu giác của cô. Cô nhìn bốn phía, ngăn nắp sạch sẽ, không có bài trí thừa thãi. Mỗi vậy đều có vị trí riêng, không dính một hạt bụi.

Trên vách tường có dán một tấm poster Playboy hình một cô gái tóc vàng bán nude, nằm sấp trên mặt đất, vô cùng cuồng dã.

Phàn Hi khẽ cười, nói, “Hóa ra anh cũng có cái này.”

Tấm poster kia là bạn anh gửi cho, chỉ là trêu đùa.

Nhưng anh không giải thích, nhàn nhạt nhìn cô, đi đến mở cửa sổ, “Hút thuốc đi.”

Phàn Hi buộc dây áo ngủ, rồi đứng dậy đi đến cạnh cửa sổ, đốt một điếu thuốc.

Niels vẫn giữ khoảng cách với cô, cô gái này, như mây như khói, nhìn không thấu chạm không tới, anh vĩnh viễn không thể bắt được cô. Nhưng cô có thể đến tìm anh, ở bên anh, trói buộc anh, chỉ cần cô thích là có thể làm.

Anh biết cô có ý với mình, cô muốn ở bên anh, với đàn ông mà nói, có một cô gái chịu yêu thương nhưng nhớ mình, anh ta hoàn toàn không thua thiệt gì cả. Anh không phải thánh nhân, cũng không phải không thích người đẹp, càng không phải không có cảm giác với cô. Chỉ là anh lý trí hơn người bình thường, có thể tự khống chế. Cuộc đời của anh, giống như đã được lập trình, từng lệnh viết xuống, đầu óc anh sẽ tự nảy ra kết quả. Nếu như biết rõ không có kết quả, cần gì tốn công “viết lệnh”? Mà Phàn Hi lại là BUG, bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành virus BUG, vì vậy anh mới trốn tránh cô hết lần này tới lần khác. Cho dù có chút động lòng, cũng bị anh tự dập tắt.

Phàn Hi đảo mắt, thấy một khung ảnh trên bàn anh, bên trong không phải ảnh chụp, mà là tranh vẽ. Vẽ một cô gái, người Châu Á. Cô đột nhiên nhớ tới lời Mark nói, nhưng không thể hiện thái độ gì, ánh mắt nhanh chóng chuyển đi chỗ khác, như thể chẳng có gì đặc biệt.

Nhả một ngụm khói, cô tìm một chủ đề, hỏi, “Chuyện hồi chiều Mark đã kể cho anh chưa?”

Anh không đáp.

Nhưng Phàn Hi đoán chắc anh cũng đã biết, chuyện lớn như vậy, người trong căn cứ cơ bản chẳng ai không biết.

Cô hít một hơi thuốc lá, nói, “Tôi đã cứu được người của anh, tổng cộng năm mạng. Anh, định cảm ơn tôi thế nào?”

Một luồng gió lạnh thổi vào, áo ngủ cô bay bay, làm lộ ra đôi chân dài. Hai tay cô chống lên bệ cửa sổ, hai chân chéo nhau, bắp đùi trắng nõn vô tình cọ nhẹ vào nhau, vô cùng mê hoặc.

Vừa đưa mắt nhìn, đã thấy cổ họng anh khê giật giật.

Nuốt nước bọt, là biểu hiện gợi cảm của đàn ông. Thực ra, cô hấp dẫn anh, cũng không phải không có tác dụng.

Cô vô cùng nỗ lực khả năng kiềm chế tự chủ của anh, đây là việc vô cùng khó khăn. Nhưng cũng bởi thế, anh mới đặc biệt khiến cô chú ý, khiến cô muốn chinh phục.

Niels bước lên trước, tiến về phía cô.

Thấy anh đi về phía mình, tim cô khê loạn nhịp, ánh mắt cô di chuyển dần xuống theo cánh tay anh, cuối cùng dừng lại ở bàn tay. Trong đầu cô vô thức tưởng tượng, nếu như ngón tay anh vuốt ve từng tấc da thịt của cô, sẽ có cảm giác thế nào?

Anh đứng trước mặt cô, cả người không tự chủ được mà đứng thẳng, cô đi giày cao gót mười mấy centimet, hai người cao gần ngang nhau.

Anh không chịu đứng sát lại, vậy để cô rút ngắn khoảng cách đi.

Cô tiến lên một bước, tay phải vòng qua gáy anh, đan vào tóc anh. Hình như anh mới cắt tóc, tóc ngắn, đâm vào tay như râu ria, hơi đau. Cô sờ vào ót của anh, ngón tay xẹt qua tai anh, định di chuyển xuống dưới, lại bị anh túm lấy.

Hai người mặt đối mặt dưới ánh trăng.

Không gian vô cùng im ắng, giữa hai người chỉ có ánh trăng sáng.

Mắt anh màu lục, giống như hồ nước, tinh khiết thanh tịnh, con ngươi trong như thủy tinh, như phản chiếu bóng người đối diện. Lông mi của anh cong cong, vô cùng đẹp.

Cô lại yêu cầu, “Dạy tôi tiếng Đức đi.”

Anh nhượng bộ, “Để tôi cho người đến dạy cô...”

Cô ghé sát vào mặt anh, ngắt lời, “Tôi không muốn ai cả, chỉ muốn anh.”

Những lời này giống như có ma thuật.

Anh cảm nhận được mùi hương trên người cô, mùi hương của phụ nữ, chỗ nào cũng có, len lỏi vào đầu anh.

Gương mặt của cô dưới ánh trăng hơi nhợt nhạt, nhưng không mất đi vẻ yêu mị. Lại gần chút nữa là môi cô có thể chạm vào anh, đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, anh dùng lực đẩy cô ra, lui về sau một bước.

Phản Hi bị anh đẩy ra, lảo đảo lùi lại, dây áo lỏng ra, áo ngủ tuột xuống cánh tay. Bờ vai cô hiện ra, bộ ngực trắng như tuyết lọt vào mắt anh, còn có hai nụ hoa, khiến anh không thể rời mắt.

Anh lại gần, còn tưởng anh muốn làm gì, ai ngờ anh giật lấy điều thuốc trên tay cô, dập xuống mặt bàn. Niels túm chặt cổ tay cô, đẩy cô ra khỏi phòng, không do dự đóng chặt cửa.

Anh rút điều thuốc từ trong túi quần, nhanh chóng châm lửa, hít một hơi.

Gió cuồng loạn, lòng anh cũng cuồng loạn.

Phản Hi đứng ngoài cửa, cổ tay bị anh túm đến đỏ ửng lên, nhàn nhạt mỉm cười. Cô nhìn xung quanh, thấy một cuốn sổ rơi cách đó không xa, cô chậm rãi đi tới...

Niels hút xong một điều thuốc, mở cửa phòng thì bên ngoài đã không một bóng người. Trên vách cửa chỉ dán một tờ giấy, ghi: Chiều mai một giờ, tôi chờ anh ở đây, không gặp không về.

Ngoài mấy dòng chữ còn có một dấu son môi, cứ lảng lảng mà yêu cầu như vậy.

Anh nhìn dòng chữ, xem ra cô đã tính toán cả rồi, đến ngày nghỉ của anh cũng mò ra được.

25. Chương 25

Hôm nay là chủ nhật, không cần luyện tập, nên thời gian ăn sáng dài hơn một ít.

Phản Hi ngồi trong nhà ăn, trên bàn có một ly cà phê, cô đang đọc sách, ánh sáng chiếu qua đỉnh đầu cô, nhìn cô lúc này vô cùng cao quý lại xinh đẹp.

Tất cả mọi người đều nhìn lên cô, nhưng không ai dám đến gần, trừ Niels ra, với ai Phản Hi cũng hờ hững. Nữ thần mà, dù sao cũng cao cao tại thượng, người bình thường, chỉ cần cúng bái là được.

Bên người cô như có làn gió nhẹ, có người chắn ánh sáng trên đỉnh đầu cô, hỏi, “Tôi có thể ngồi đây không?”

Ngẩng lên nhìn, là Mark.

Cô nhướn mày, “Nói ‘No’, anh sẽ không ngồi sao?”

Anh ta cười ha ha, “Tôi ngồi mất rồi.”

Cô không đáp.

“Mấy hôm trước nếu không có cô, chúng tôi chết là cái chắc. Cảm ơn ơn cứu mạng của cô nhé.”

Phản Hi nói, “Không cần cảm ơn, là anh mạng lớn.”

Mark nhìn quyển sách tiếng Đức trong tay cô, thốt lên, “Ồ, cô bắt đầu học tiếng Đức rồi à?”

“Ừ.”

“Vì sao vậy?”

“Nói là vì quân đội, anh có tin không?”

“Không tin.”

“Vậy sao anh còn hỏi?” Ý cô là, có hỏi cô cũng không nói cho anh biết.

Hai người hàn huyên câu được câu không, lúc này, Namyan đã đến. Cô ta nhát gan, không có được vẻ tự tin xinh đẹp của Phần Hi, đứng ngoài cửa nhìn ngó một hồi, thấy Phần Hi mới dám đi tới.

“Fancy, Barbara bảo cô tới nhà kho có chuyện.”

Phần Hi “ừ” một tiếng, nhưng không hề nhúc nhích.

Namyan đợi một hồi, thấy cô không hề có ý định đứng lên, liền quay sang cầu cứu Mark.

Mark nói với Namyan, “Cô cứ đi trước đi, lát nữa Phần Hi tới.”

Namyan vô cùng cảm kích, khẽ mỉm cười.

Phần Hi không vui, “Ai nói tôi sẽ tới, tự nghĩ ra à?”

Mark không trả lời, mà hỏi, “Nghe nói, cô từng xô xát với Barbara ở nhà ăn đúng không?”

Nói đến đây, Phần Hi ngẩng lên, nhìn anh ta, ánh mắt trách cứ, “Anh nói cô ta là người tốt, tôi đã tin tưởng anh.”

Mark bày ra vẻ vô tội, “Cô ấy thực sự tốt với chúng tôi mà.”

“Mấy người là đàn ông.” Phần Hi cười lạnh.

“Cô và Barbara cũng đừng căng thẳng quá, không tốt cho cô đâu.”

Phần Hi ngoài mặt tươi cười, nhưng bắt đầu nóng mắt, “Ra khỏi quân doanh, cô ta chẳng là cái quái gì, tôi sợ gì cô ta.”

Mark ôm ngực, tựa vào ghế nhìn cô, “Cô đúng là không sợ trời không sợ đất, tôi muốn biết liệu có cái gì có thể áp chế cô.”

Phần Hi cười, “Dù sao cũng không phải anh.”

Nghe vậy, Mark lập tức khoe cơ bắp của mình, “Thật sự không muốn thử à?”

Phần Hi nhàn nhạt liếc một cái, không có hứng thú, Mark bị gọi một gáo nước lạnh, “Tốt xấu gì tôi cũng được hoan nghênh ở đây.”

“Ai hoan nghênh anh? Đàn ông à?”

Mark, “...”

“Tôi từng gặp người hơn anh rồi.” Đây là lời nói thật, trong giới showbiz, không có tốt nhất, chỉ có tốt hơn.

Mark nói, “Cô thật lợi hại, miệng lưỡi như dao, ngấm ngấm đâm chết người khác.”

“Quá khen rồi.”

Mark nghĩ ngợi một chút, lại nói, “Nghe bọn họ nói, cô là nữ minh tinh Trung Quốc.”

“Ai nói vậy?”

“Ở đây mọi người đều biết.”

Cô “ồ” một tiếng, “Truyền tai nhau cũng nhanh thật.”

Mark cười nói, “Đây là doanh trại của đàn ông, chỉ cần có một nữ binh, sẽ trở thành chủ đề bàn luận cả tối, huống hồ cô lại vô cùng xinh đẹp.”

Anh ta khen ngợi cô một cô, cô liền mỉm cười một cái.

“Cô từng đóng phim gì?”

“Không nhớ nữa.”

Anh ta ngạc nhiên, “Không nhớ ư? Vì đóng quá lâu rồi à?”

Cô sửa lại, “Là đóng quá nhiều.”

Anh ta im lặng.

“Vậy kể vài bộ tiêu biểu đi.”

Phàn Hi nói, “Mỗi một bộ, đều là tiêu biểu.”

“Vậy cô từng đến Berlin nhận giải thưởng chưa?”

“Rồi.”

“Giải gì?”

“Kim Hùng.”

Mark hít một hơi, “Quả là nữ thần, thất kính rồi.”

Cô cười vô cùng tự tin.

“Fancy, tôi muốn hỏi cô một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Cô nghiêm túc với Niels à?”

Phàn Hi buông sách, nói, “Nếu tôi nói phải, anh có tin tôi không?”

“Tôi không biết nữa.”

Cô cong cong môi, “Thực ra anh tin hay không cũng không sao cả, chỉ cần Niels tin là được.”

Mark định nói gì đó, xong lại thôi.

“Anh muốn nói gì?”

“Chỉ là, anh ấy không thích mẫu người như cô.”

Cô nhướn mày, “Thích mẫu người thế nào?”

“Trái ngược với cô.”

“Thiếu nữ thuần khiết?”

“Cũng không hẳn, mà là dịu dàng khéo léo.”

Phàn Hi nhún vai, “Thích mẫu người thế nào là việc của anh ấy chứ.”

Mark tò mò hỏi, “Vậy cô có vì anh ấy mà thay đổi không?”

“Không.”

“Vì sao?”

“Không giống mẫu người Niels thích, vậy nếu anh ấy thích tôi, chính là thật lòng. Còn nếu tôi thay đổi để anh ấy thích, thì chứng tỏ anh ấy chỉ coi tôi là thay thế. Tình cảm kiểu như vậy, tôi không cần.”

Mark duỗi tay, “Cô quả thực rất đặc biệt.”

Hai người nói thêm vài câu, Namyan lại đến thúc giục, Mark nói, “Cô mau đi đi, dù sao đây cũng là tập thể, tất cả mọi người ràng buộc lẫn nhau. Một chuyện nhỏ thôi, cũng có thể khiến cả đám bị phạt.”

Phàn Hi quay đầu, thấy Namyan vừa lo lắng vừa bất đắc dĩ, cuối cùng cô đành đứng dậy.

Đi được vài bước, đột nhiên nhớ ra chuyện gì, cô quay lại hỏi, “Con đi, nói tiếng Đức thế nào?”

Mark, “...”

Binh sĩ mới làm một nhà kho mới, cần người quét sơn, nên cho người đi mời dân bản xứ tới giúp.

Những công nhân này mới sáng sớm đã tới, tổng cộng sáu người, mang theo mấy thùng sơn. Lính gác đã kiểm tra bọn họ, xác định không có vấn đề mới đưa họ vào.

Phàn Hi đi vào nhà kho, đến khúc rẽ thì đụng phải một người Afghanistan, anh ta để râu dài, mặc áo dài, khoác áo gi-lê, mang theo một cái mũ bảo hiểm màu xám, khoảng chừng 30 tuổi.

Anh ta nói gì đó Phàn Hi không hiểu, cũng coi như là xin lỗi nên cô bỏ qua luôn.

Nhà kho xây dựng xong xuôi, chỉ còn bức tường ngoài chưa được sơn, ở đây chẳng có thiết bị công nghệ cao gì, nên mùi hơi nặng, chưa đi vào trong, mùi sơn đã xộc vào mũi.

Cô đi vào trong, trừ mấy người Afghanistan đang sơn tường, chỉ có Namyang và Barbara.

Trông thấy cô, Barbara đi tới, nhét chổi và xẻng vào tay cô, nói, “Mau dọn chỗ này đi.”

Phàn Hi, “Tôi dọn dẹp, còn cô làm gì?”

Barbara tức giận nói, “Ăn sáng! Buổi sáng tôi chưa kịp ăn gì, ngay cả ngụm nước cũng chưa uống.”

Phàn Hi định nói gì đó, nhưng nhìn gương mặt hốc hác của Namyang, liền hỏi, “Những người khác đâu?”

“Đều có nhiệm vụ rồi! Cô nghĩ chúng tôi giống cô, lúc nào cũng rảnh rỗi à?”

Phàn Hi không thèm để ý đến cô ta, Barbara càu nhàu vài câu, rồi đi ra ngoài ăn sáng.

Namyang nhỏ giọng nói, “Fancy, tôi cũng đi ăn đã, cô chịu khó một chút, tôi sẽ về ngay.”

Phàn Hi phẩy phẩy tay, ý bảo cô ta cứ đi đi.

Đợi sau khi mọi người đi ăn hết, bên ngoài chỉ còn vài người Afghanistan, cô châm thuốc, đi dạo một vòng.

Nhà kho này mới xây, kiểu dáng như tổ ong, rất nhiều căn phòng nhỏ đặt song song, rất tiết kiệm không gian, không biết là ai thiết kế đây.

Mùi sơn quá nồng nặc, lại không có khẩu trang, dọn dẹp kiểu gì?

Trước cửa ra vào có mấy thùng sơn, mùi bay ra từ đó, cô đi tới, cúi đầu nhìn.

Màu sắc của sơn, hình như có chút vấn đề...

Thời gian chậm chậm trôi qua, kim đồng hồ chỉ ba giờ. Vẫn không có tiếng gõ cửa, Niels tháo kính, dụi mắt, đi đến trước cửa sổ nhìn ra ngoài.

Có người hẹn anh lúc một giờ, bây giờ đã muộn hai tiếng, sao chưa thấy bóng dáng đâu.

Hay là cô cho anh leo cây?

Anh châm thuốc, cảm giác bị một cô gái trêu đùa thật không dễ chịu tí nào.

Niels luôn rất bình tĩnh, nhưng từ khi gặp cô, liền mất hết khả năng tự chủ.

Phía xa xa, thợ sơn vẫn bận rộn, rõ ràng có thể hoàn thành từ lâu, nhưng mãi đến bây giờ, cả nhà kho vẫn nồng mùi sơn, giống như mây đen bao phủ khắp nơi.

Nghĩ đến cô đêm hôm đó, quẩn rũ lảng lơ, nếu anh không thể kiềm chế, thuận theo tự nhiên, thì sẽ thế nào? Giả thiết này khiến anh không thể ngừng suy nghĩ, bản thân anh đã bị cô mê hoặc, nghĩ tới cô, liền không kim lòng được mà nghĩ tới việc...làm tình.

Anh hít mấy hơi thật sâu, dập tàn thuốc, trong lòng có chuyện, tinh thần không tập trung, anh tức giận tất mấy tính.

Cô gái này thật độc ác. Bám lấy anh lâu như vậy, chính là muốn khiến anh trở nên như ngày hôm nay.

Lại chờ thêm một tiếng, anh bắt đầu lo lắng, đứng dậy đi xuống lầu. Đi đến bãi tập trông thấy Mark, anh liền hỏi, “Cậu thấy Phàn Hi không?”

Mark đang chống đẩy, mồ hôi vã ra như tắm, không suy nghĩ mà đáp, “Không thấy.”

Niels không nói gì, vừa quay người định rời đi, Mark lại nói, “Đợi chút, lúc ăn sáng tôi có gặp cô ấy.”

Anh dừng bước, quay lại nhìn anh ta, “Sau đó thì sao?”

“Cô ấy bị Barbara gọi đi dọn nhà kho rồi.”

Niels khẽ giật mình, “VẬY Barbara đâu?”

“Có thể vẫn còn ở nhà kho.”

Niels không nói nữa, lập tức đi đến nhà kho.

Quả nhiên Barbara ở đó, cùng đám nữ binh vội vàng dọn dẹp, không hề thấy Niels đến.

Niels ho khan vài tiếng, khiến mọi người chú ý, nói, “Barbara, tôi có chuyện muốn hỏi cô.”

Barbara có chút tình cảm với Niels, nghe thấy anh gọi mình, lập tức vui vẻ, buông cây chổi đi tới, “Thiếu tá, sao anh lại tới đây? Có chuyện gì muốn dặn dò tôi sao?”

Niels đi thẳng vào vấn đề, “Tôi tìm Phàn Hi.”

Barbara trầm mặt, nhin không được chữ một tiếng, “Hừ, đừng nhắc đến cô ta nữa. Bảo cô ta dọn dẹp, nháy mắt người đã chạy mất rồi, chả biết đang ở đâu nữa.”

“Lần cuối cô gặp cô ấy là lúc nào?”

“Bảy giờ sáng, giờ ăn sáng ấy.”

“VẬY lúc cô ăn xong thì sao?”

Cô ta lắc đầu, “Không thấy đâu nữa.”

“Khi nào cô trở lại đây?”

“Khoảng tám giờ.”

Trong lòng Niels lạnh lẽo, hỏi tiếp, “Cô ấy biến mất lâu như vậy, cô cũng không đi tìm à?”

“Tìm rồi nhưng không thấy. Ai biết cô ta chạy đi đâu, chưa biết chừng...”

Cô ta chưa nói xong, Niels đã đoán ra ý tứ, liền trầm mặt, “Nơi này là quân doanh, không phải chỗ giải trí, không ai được phép nói xấu sau lưng.”

Thấy anh nghiêm túc, cô ta vô thức đứng thẳng, đưa tay chào, “Rõ!”

Niels nói, “Tốt, đi làm việc đi.”

Anh không giận mà uy, Barbara vô cùng nể phục, nhưng trong lòng vẫn tò mò, tại sao thiếu tá lại tìm Phàn Hi? Không phải anh rất chán ghét cô ta hay sao?

Niels nhìn mấy thùng sơn, sơn đều được quét lên tường, chỗ còn lại cũng gần như khô cạn. Anh quay người hỏi Barbara, “Nhưng công nhân này đi từ bao giờ?”

“Khoảng một tiếng trước.”

“Lúc bọn họ đến, mang theo mấy thùng sơn?”

“Bảy tám thùng gì đó.”

Anh cao giọng, “Chính xác là mấy thùng?”

Mọi người giật bắn mình, cùng nhau nhớ lại, cuối cùng đưa ra con số chính xác, “Tám thùng.”

“VẬY vì sao ở đây chỉ còn sáu thùng?”

Mọi người nhìn nhau, Barbara nói, “Có lẽ bọn họ mang về hai thùng rồi.”

Vì sao thùng sơn đều để lại, chỉ mang đi hai thùng?

Niels yên lặng đi ra ngoài, gặp Mark đứng đó, nói, “Tôi đã hỏi từng người trong quân doanh, không ai gặp Phàn Hi.”

Mark lại đùa, “Lão đại à, từ khi nào anh bắt đầu quan tâm Phàn Hi vậy? Thực ra...”

Niels cắt ngang, “Tôi không có tâm trí nói đùa. Nếu như tôi không nhầm, thì chúng ta bị đánh lén rồi.”

Nghe anh nói vậy, Mark giật mình, “Sao anh biết?”

Anh không đáp. Chuyện anh chưa chắc, thì không dám nói lung tung.

Liên quan tới an toàn của quân doanh, Mark không dám lơ là, đưa người theo yêu cầu của anh, đi khắp doanh trại cẩn thận hỏi lại.

Cuối cùng, cũng có người từng thấy Phàn Hi.

Mark đưa người đó tới gặp Niels.

“Lúc giao ban, tôi đã thấy cô ấy. Cô ấy rời khỏi doanh trại rồi.”

Niels xem qua nhật trình, nhớ kỹ thời gian giao ban của mỗi binh sĩ, trầm mặc năm phút rồi nói, “Không phải cậu giao ban từ nửa tiếng trước rồi sao?”

Tiểu binh kia đáp, “Bởi tôi là người phụ trách nhóm sơn công người Afghanistan, nên phải chờ họ rời đi, tôi mới có thể giao ban, vì vậy thời gian kéo dài thêm nửa tiếng.”

Niels khẽ giật mình, anh nghĩ, anh đã đoán được mọi chuyện rồi.

Đồng thời, anh có một dự cảm không tốt.

26. Chương 26

Mark nói, “Có lẽ là cô ấy tự đi ra ngoài. Dù sao cô ấy cũng không phải phạm nhân, cũng chẳng phải quân nhân, ra vào hoàn toàn tự do.”

Niels lắc đầu, “Không phải, không phải cô ấy tự nguyện đi ra ngoài đâu.”

Thấy anh nói chắc chắn, Mark hiểu kỳ, “Sao anh biết?”

“Xung quanh đây là đất hoang, cô ấy không có xe cũng chả có lừa, ra ngoài làm gì?”

Mark, “Vậy cho nên, ý anh là cô ấy bị người ta bắt cóc rồi?”

Anh vẫn lắc đầu, “Cô ấy ở trong căn cứ, được quân đội bảo vệ, nếu gặp nguy hiểm, tại sao không đi tìm người giúp, mà lại tự mình đi ra ngoài?”

Mark nghĩ mãi cũng không ra, “Phải, vì sao chứ?”

“Chỉ có một cách lý giải, đó là ở trong căn cứ còn nguy hiểm hơn cả bên ngoài.”

Mark kêu lên, “Sao có thể chứ?”

Niels nhìn anh ta, “Sao lại không thể?”

Mark, “Ở đây chúng ta có hơn 500 binh sĩ, đều là tinh anh...”

Niels cắt ngang, “Nếu có người uy hiếp cô ấy, nói rằng nếu không rời đi, quả bom trước mặt cô ấy sẽ nổ tung.”

Đây là một khả năng, Mark không phản bác được, đành im lặng.

Nhưng giọng Niels lập tức hoang mang, anh nói nhỏ, “Vấn đề là, sao cô ấy phát hiện ra được.”

“Phát hiện cái gì?” Mark nắm tóc, như thể sắp phát điên, anh ta hoàn toàn không thể theo kịp suy nghĩ của lão đại.

Niels không để ý đến anh ta, lại đi đến chỗ thùng sơn, ngồi xổm xuống nhìn kĩ, tổng cộng bốn màu, trong đó có một thùng, dưới đáy dính các màu lẫn lộn. Màu sắc rất nhạt, nếu không nhìn kĩ, sẽ không thể phát hiện ra.

Trong đầu anh lóe lên một tia, anh giật mình, “Màu sắc nhạt đậm không giống nhau, mọi người đều không phát hiện, nhưng Phàn Hi đã nhận ra, nhưng người này không dám manh động trong quân doanh, vì vậy dùng bom uy hiếp cô ấy, để cô ấy tự nguyện rời khỏi đây.”

Mark nắm tóc, lời của lão đại, anh ta đều thấy mơ hồ.

Niels đứng dậy, dứt tay vào túi quần, tự hỏi, “Tám thùng sơn, chỉ còn sáu thùng, hai thùng còn lại không thấy đâu. Là tại sao?”

Cho là anh đang hỏi mình, Mark tiếp miệng, “Bị mang đi chứ sao nữa.”

“Vì sao chỉ mang đi hai thùng?”

Vốn không cảm thấy có gì lạ, nhưng khi anh nhắc tới, Mark cũng thấy kì quái, liền tự hỏi, “Đúng vậy, vì sao nhỉ?”

“Trong thùng sơn có bom.”

Tim Mark như nhảy khỏi lồng ngực, “Không phải chứ!”

Niels đem suy luận của mình nói hết ra, “Trên mặt đất có vết sơn rơi xuống, gia tốc trọng lực là 9.81m/s^2 , dựa theo Định luật I Newton, tính được độ cao là 0.67 mét, tốc độ rơi là 3m/s . Như vậy, vật thể phải có trọng lượng 2.8kg mới đứng, nhưng một thùng sơn, không thể nặng quá 1kg.”

Anh nói quá nhanh, cho nên ngoại trừ đồng số liệu, Mark chẳng hiểu tí gì, trợn mắt há mồm nhìn anh cả buổi, cuối cùng nói được một câu, “Giờ chúng ta nên làm gì?”

“Tìm người, đi phá bom.”

Thấy anh đi ra ngoài, Mark cũng chạy theo, nói, “Nếu quả thực giống anh suy đoán, vậy chẳng phải cô ấy lành ít dữ nhiều?”

Niels đang đi liền dừng lại, “Cậu đưa người đi tìm cô ấy. Đừng nhìn vết bánh xe trên mặt đất, phương hướng ngược nhau, chú ý dấu vết sơn ấy.”

“Vậy còn anh?”

“Tôi phải ở lại doanh trại, tôi nghĩ tôi biết bọn họ giấu bom ở đâu rồi.”

Mark hỏi, “Ở đâu?”

“Muốn tạo tổn thất lớn, bọn họ nhất định lấp bom ở kho vũ khí và trạm xăng dầu.”

Đang xảy ra chuyện lớn, anh không biết bom hẹn giờ lúc nào, chỉ cần chậm một giây, hậu quả không thể lường được, vì vậy phải tranh thủ thời gian. Mark không dám nhiều lời, nhận lệnh rồi rời đi.

Niels đứng đó nhìn bóng lưng Mark, rồi xoay người đi về hướng khác.

Một tiếng sau, quả bom được gỡ bỏ, hai tiếng sau, Mark bé Phàn Hi trở về, cả người đầy máu.

Anh ta chạy thẳng tới phòng cấp cứu, gọi ầm ĩ, quân y lại tưởng có đội tuần tra bị tập kích, liền ào ra như ong vỡ tổ.

Bộ dạng của Phàn Hi lúc đó rất đáng sợ, quần áo loang lổ vết máu, gương mặt thì trắng bệch. Mấy bác sĩ và y tá không dám chậm trễ, vội đưa cô vào phòng cấp cứu.

Mark chờ ở bên ngoài, lo tới đứng ngồi không yên, đợi nửa tiếng, cửa phòng cấp cứu mở ra, thấy bác sĩ đi ra, anh ta vội chạy tới hỏi, “Thế nào rồi?”

Bác sĩ nói, “Cô ấy bị thương khá nhiều, nhưng may mắn chỉ là ngoài da, không nguy hiểm.”

Mark định nói gì đó lại thôi, nghĩ rằng mình hỏi thì không phù hợp lắm, nhưng không hỏi thì lại lo lắng, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là hỏi thì hơn, “Vậy cô ấy có bị...”

Bác sĩ liền hiểu ra, lắc đầu, “Không bị xâm hại, chỉ bị thương ngoài da.”

Nghe vậy, Mark mới yên lòng.

Anh ta đi vào phòng bệnh, Phàn Hi đã tỉnh, trên người mặc bộ đồng phục bệnh nhân, vết thương đã được băng bó. Sắc mặt cô tái nhợt, nhưng tinh thần không tệ, thấy vẻ mặt lo lắng của Mark, cô bật cười, “Đã nói rồi, không phải máu của tôi mà.”

Mark cười ngại ngùng, “Lúc đó tôi giật cả mình, còn tưởng cô...”

“Đã toi rồi?” Thấy anh ta gật đầu, cô nhếch môi, “Thần chết còn chưa muốn thu nhận tôi đâu.”

“...”

Mark thực sự khâm phục cô, bị thương như vậy vẫn có thể vui vẻ trò chuyện.

Thực ra, lúc mới tìm thấy cô, tim anh ta suýt nữa ngừng đập, bởi thấy cô cả người đầy máu nằm trên mặt đất, còn tưởng rằng cô lạnh ít dữ nhiều. Một cô gái tay không đánh nhau với sáu người đàn ông, chỉ riêng sự dũng cảm thôi, đã khiến anh kính nể rồi.

Nghe anh ta khen mình, Phàn Hi cười yếu ớt, “Tiềm lực được phát hiện của con người chỉ có 10%, chính đám người đó đã khai thác nốt 90% còn lại của tôi, tôi còn phải cảm ơn họ, đã giúp tôi nhận ra mình ‘trâu bò’ thế nào.”

Khi đối mặt với cái chết, ý chí chiến đấu của con người sẽ vượt qua giới hạn của bản thân.

Sau chuyện này, Mark thực sự nhìn Phàn Hi bằng con mắt khác, “Không sợ cô chê cười, trước đây tôi cảm thấy cô chỉ có bề ngoài, không xứng với lão đại.”

“Còn bây giờ thì sao?”

“Ngoài lão đại ra, không ai xứng với cô.”

Cô mỉm cười tán thưởng, “Mắt nhìn tốt đấy.”

Hai người trò chuyện một lúc, Mark thấy cô có vẻ mệt mỏi, nên không làm phiền nữa, khách sáo vài câu rồi rời khỏi phòng bệnh.

Mark đi trên hành lang, ngẩng lên thì thấy Niels đi tới, anh ta vội chạy đến, nói, “Phàn Hi tỉnh rồi, không có vấn đề gì. Có phải anh muốn đến thăm cô ấy không?”

Niels gật đầu, đi về phía trước vài bước, đột nhiên nhớ ra gì đó, liền quay đầu hỏi, “Cô ấy có nói gì không?”

Mark suy nghĩ một lúc, trả lời, “Lúc tôi tìm được cô ấy, cô ấy có hỏi một câu, là ‘Là Niels bảo anh đến tìm tôi đúng không?’”

Tim anh khẽ run lên, nhưng anh lập tức đè nó xuống, khua tay nói, “Cậu vất vả rồi.”

Niels đứng trước phòng bệnh khoảng mười phút đồng hồ, mới đưa tay gõ cửa. Tiếng gõ cửa trầm đục, không có tiếng trả lời, vì vậy anh trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trong phòng bệnh sực mùi thuốc khử trùng, hơi nhức mũi, anh chậm chậm bước về phía cô, nhưng không hề lên tiếng.

Phàn Hi mở to mắt nhìn ngoài cửa sổ, nghe được tiếng động cũng không quay đầu lại. Sắc mặt cô rất bình tĩnh, có vẻ như đã đoán được người đến là ai.

Lúc Niels đang suy nghĩ nên nói gì, giọng cô vang lên, rõ ràng trong trẻo, nói, “Cuối cùng anh cũng đến.”

Cô không ngủ, vì cô đợi anh.

Anh “ừ” một tiếng.

“Phá được bom rồi à?”

“Sao cô biết?” Anh nói xong, lập tức thấy buồn cười, rõ ràng là nói nhảm.

Cô quay đầu nhìn anh, đôi mắt đen tĩnh mịch, sâu thẳm không thấy đáy, anh chợt nhận ra, mình không thể nhìn thấu nổi cô.

“Còn phải nói sao. Anh không tới thăm tôi, chính là vì anh phải đi phá bom.” Cô cong cong khóe miệng, cười, “Có điều, cũng là chuyện bình thường, ở đây mấy trăm mạng người, còn tôi chỉ có một. Hi sinh tôi rồi, có thể cứu rất nhiều người, cũng đáng. Anh rất xứng đáng được tuyên dương.”

Nghe cô mĩa mai, trong lòng anh không hiểu sao lại cảm thấy đau đớn.

Phàn Hi liếc nhìn anh, tiếp tục khiến anh khó chịu, nói, “Chúng ta đã hẹn nhau lúc một giờ, vậy mà tới năm giờ anh mới nhận ra. Hoặc là, anh không tin tôi, hoặc là, anh vốn không để tôi vào mắt. Nếu không, anh đã hành động trước ba giờ rồi, nhưng anh lại đợi lâu như vậy.”

Anh không tìm được lời phản bác, cũng không muốn tự biện bạch, liền đổi chủ đề, “Bị thương ở đâu?”

“Ngoại trừ trên mặt, chỗ nào cũng bị thương.” Cô mỉm cười, nhưng lại chạm vào vết thương, đau đến toát mồ hôi, “Khuôn mặt chính là tính mạng của tôi.”

Anh nhíu mày nói, “Mark nói một mình cô đánh nhau với sáu người đàn ông, ba người chạy thoát, một người bị thương đến liệt cả người, còn hai người...”

Nghe vậy, ánh mắt cô trở nên sắc bén, “Đừng nói chuyện pháp luật quân quy với tôi, đối mặt với cái chết, tất cả đều không quan trọng. Nếu có súng, tôi sẽ không do dự mà bắn chết hết bọn họ.”

Niels nghe xong, lồng ngực như bị siết chặt, thả lỏng, “Tôi không trách cô, mà tôi nể cô.”

Cô cười khẽ, “Nể tôi cái gì? Dừng cảm muốn được sống? Tôi chỉ không muốn chết, khi nào chưa ngủ được với anh, tôi sẽ không chết.”

“...” Nghe cô nói vậy, anh đột nhiên cảm thấy mình hơi lo quá, vết thương của cô có lẽ không nghiêm trọng như anh nghĩ.

“Cô nghỉ ngơi thật tốt đi.” Anh quay người chuẩn bị rời đi.

“Niels.” Giọng cô đuổi tới từ phía sau, vô cùng dịu dàng.

Anh dừng bước, không quay đầu lại.

“Thời gian học bị lỡ hôm nay, tôi muốn học bù.”

Anh nghe xong vừa bực vừa buồn cười, rõ ràng bị thương như vậy, còn nghĩ tới chuyện học.

“Lúc đối mặt với cái chết, tôi đã nghĩ đến một việc.”

Biết rõ không nên tiếp lời, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, anh hỏi lại, “Chuyện gì?”

“Đợi tôi hồi phục, nhất định sẽ theo đuổi anh, để cho tương lai không phải hối hận.”

Niels nghĩ rằng sau khi nghe xong mình sẽ tức giận, nhưng không hề, anh trầm mặc một hồi, nói, “Nghĩ ngơi trước đã, chuyện khác tính sau.”

27. Chương 27

Đêm dài, Phàn Hi không ngủ được, bởi cô đã ngủ cả ngày, nên giờ tinh thần rất thoải mái.

Cô đứng dậy, rút kim truyền, tránh y tá trực ban, chạy tới WC.

Vừa nhìn thấy bản thân trong gương, cô tức đến nỗi không thở được, cả người cô, nếu không phải bị bầm tím thì là tơ máu, vết thương chưa đóng vảy, xanh xanh tím tím, vô cùng xấu xí.

Mẹ kiếp, tẩy trắng thành công rồi, cũng không cần đóng phim nữa.

Bực bội trong lòng không thể dập tắt, cô theo thói quen định hút thuốc, nhưng nhận ra mình chẳng có thuốc lá. Cô đảo mắt nhìn, phát hiện có người hút thuốc trên ban công, liền đi về hướng đó.

Cô đưa tay đẩy cửa, gió lạnh ập tới, cô vô thức ôm lấy vai. Nghe có tiếng động, người đàn ông đó quay lại, cô không quan tâm anh ta, hít một hơi thật sâu, mùi nicotin khiến cô lập tức tỉnh táo.

Một lúc sau, cô mới phát hiện một người đàn ông anh tuấn đang nhìn mình, đôi mắt màu ngọc bích sáng như sao. Cô cúi đầu nhìn bản thân, phía trong bộ đồng phục bệnh nhân không cô mặc nội y. Đàn ông đều là dã thú, vô cùng nhạy bén, một khi thấy con mồi, sẽ cắn chết không tha.

Cô cười cười, cũng không trốn tránh mà đứng thẳng người nhìn anh ta. Nhìn thì sao chứ, chẳng phải là nhìn được nhưng không ăn được sao?

Ánh mắt anh ta mang theo một tia thưởng thức, không hề có vẻ hèn mọn bỉ ổi, anh ta nhìn cô một lượt, cuối cùng trở lại khuôn mặt cô, như đang ngắm một tác phẩm nghệ thuật.

Phàn Hi nhíu mày, dằn lòng hỏi, “Cho bao nhiêu điểm?”

“Mười điểm.”

Cô nheo mắt, vẻ mặt nguy hiểm, “Trên bao nhiêu?”

Anh ta mỉm cười, “Mười.”

Cô đưa tay, “Thuốc lá.”

Anh ta im lặng nhìn bộ đồ bệnh nhân trên người cô.

Phàn Hi, “Hút một điếu, không chết được đâu.”

Anh đưa bao thuốc cho cô, lơ đãng nói, “Chết thì không chết được, nhưng sẹo sẽ không hết đâu.”

“...”

Phàn Hi dừng động tác châm thuốc lại.

Một câu đã uy hiếp được cô, người đàn ông này, cũng giỏi đấy.

Cô sợ chết, sợ đau đớn, sợ cô đơn lạnh lẽo, nhưng điều cô sợ nhất, chính là xấu xí! Vì vậy, ngay cả lúc gặp nguy hiểm, cô cũng sống chết bảo vệ khuôn mặt mình.

“Muốn hút nữa không?” Người đàn ông vẫn giữ nụ cười.

Cô ném bao thuốc cho anh ta, hừ một tiếng, “Mất hứng rồi.”

Anh ta đỡ bao thuốc, nhét vào túi.

Phàn Hi ôm vai, che đi hai điểm trước ngực khiến người ta mơ màng, khiêu khích nhìn anh ta.

Anh ta nhướn mày, tiếc rẻ thu ánh mắt lại.

Phàn Hi nói, “Tên?”

“Frank.”

Hai người nói chuyện không đầu không đuôi, Phàn Hi lập tức mất hứng, thực ra là do anh ta đã hút thuốc xong, không còn mùi thuốc lá nữa.

Giọng Frank đuổi tới từ phía sau, “Cô cứ rời đi như vậy à?”

Cô phất phất tay, không quay đầu lại.

Hôm sau y tá tới kiểm tra, lại là đo nhiệt độ, huyết áp, Phàn Hi bắt đầu mất kiên nhẫn.

“Vết thương trên người tôi bao giờ thì hết?” Đây là điều duy nhất cô quan tâm.

Y tá nói, “Miệng vết thương đóng vảy cần thời gian.”

“Cụ thể đi? Một tháng, hai tháng, hay nửa năm?”

Y tá bị hỏi tới tấp, liền nói, “Tí nữa bác sĩ tới bôi thuốc cho cô, có vấn đề gì thì cô hỏi anh ấy.”

Sau khi kiểm tra xong, Phàn Hi nằm xuống, đeo tai nghe, nghe album mới của Đỗ Ngõa, âm nhạc vô cùng sôi động, tràn đầy sức sống.

Nhạc chói tai, kết hợp giọng hát khàn khàn, giống như thiên đường và địa ngục hòa lẫn với nhau.

Cô nhắm mắt, chìm trong âm nhạc, lúc này, một bên tai nghe bị tháo ra.

Âm nhạc một bên tai không còn, cô lập tức mở mắt, chẳng biết từ lúc nào, một đồng người đứng cạnh giường cô, đều là bác sĩ và y tá. Người lấy tai nghe của cô nhìn hơi quen quen, nhưng cô nhất thời không nhớ ra là ai. Trong quân doanh mấy trăm người, cô đều thấy họ na ná nhau, nhớ từng người một, chắc sẽ chết vì một mắt. Tế bào não của cô chỉ có hứng thú với một vài người, như Niels chẳng hạn.

Thấy cô ngơ ngác, người đàn ông kia nở nụ cười, đưa tay ra, “Frank Thyssen Krupp.”

Hóa ra là người đàn ông ở ban công tối hôm qua.

Cô không đưa tay ra, mỗi lần động đây đều chạm đến vết thương.

“Thật đáng tiếc.” Frank thu tay lại. Cô không biết anh ta, nhưng anh ta lại biết cô, trong doanh trại chẳng ai không biết cô cả.

Lần thứ nhất, cô mặc một bộ váy gợi cảm, đi giày cao gót, đi trong nhà ăn, đủ loại phong tình.

Lần thứ hai, cô dùng dao đâm xuống bàn, ngay sát mặt Barbara, lạnh lùng vô tình.

Hai lần này đủ khiến mọi người nhớ kỹ mặt cô, cô gái tự tại như cơn gió.

“Tôi không có thói quen nhớ mặt người khác, nên không nhớ anh.” Lời này không hề thể hiện cô chột dạ, ngược lại còn vô cùng thẳng thắn.

Frank không để ý, cười nói, “Vậy cô phải nhớ mặt tôi kỹ một chút, vì tôi là bác sĩ phụ trách của cô.”

Cô lơ đãng “à” một tiếng, không thể hiện thái độ gì.

Frank vào thẳng vấn đề, “Cô thấy thế nào?”

“Không sống không chết.”

“Vậy chứng tỏ cô không sao.”

Phàn Hi hỏi, “Bao giờ vết thương hết?”

“Nếu không có vấn đề gì thì là 21 ngày. Không có vấn đề ở đây là không hút thuốc, không tắm rửa, không gãi vào vết thương.”

“21 ngày không hút thuốc, tôi sẽ chết.”

Frank nhún vai, “Quyết định là ở cô.”

Cô tức giận nghiêng rằng, “Vậy còn tắm rửa? Cũng không thể sao?”

“Sau một tuần có thể đựng vào nước, nhưng phải cẩn thận, đừng làm bong vảy.”

“Sẽ để lại sẹo sao?” Đây là điều cô quan tâm nhất.

“Nếu chăm sóc tốt thì không.”

Frank nhìn cô, “Nếu không còn chuyện gì, bây giờ tôi kiểm tra cô một chút.”

Phản Hi nằm thẳng trên giường.

“Huyết áp 70,110 bình thường; nhịp tim 65 bình thường; đường huyết 6 bình thường...”

Mấy thứ liên quan y học không hấp dẫn được cô, cô rời mắt khỏi người anh ta, lén vặn âm lượng to hơn.

Sau khi kiểm tra cơ bản xong, Frank nói, “Bây giờ tôi sẽ bôi thuốc cho cô.”

Cô nhắm mắt lại, im lặng không đáp, nhưng thực tế, cô hoàn toàn không nghe thấy anh ta nói gì.

Frank nhìn cô, rồi kéo váy cô lên, phía dưới là làn da trắng nõn, nếu không phải có vết thương khắp người, cơ thể này sẽ thật hấp dẫn.

Anh ta hơi mạnh tay, Phản Hi thấy đau liên kêu một tiếng, mở mắt ra nhìn Frank. Thấy anh ta cũng nhìn mình, ánh mắt như đang cười, không nhanh không chậm nói một câu xin lỗi.

Tuy thái độ của anh ta vô cùng nghiêm chỉnh, nhưng cô chắc chắn vừa rồi là anh ta cố tình, không phải vô ý.

Cô chau mày, tháo tai nghe, lạnh lùng nói, “Tôi không phải vật thí nghiệm của anh, nếu không có tay nghề, thì về trường học lại đi.”

Y tá bên cạnh vừa nghe xong, như hít một hơi lạnh, Frank là người đứng thứ hai trong số các bác sĩ ở chiến trường. Có thể đắc tội tư lệnh, nhưng không thể đắc tội quân y, nếu không sẽ lãnh đủ, vì vậy mọi người đều có phần kính nể anh ta.

Frank nghe xong, không hề tức giận mà cười, “Thật xin lỗi, tôi sẽ cẩn thận.”

Ánh mắt cô lạnh lùng, rõ ràng là khẩu Phật tâm xà. Trong giới showbiz chẳng thiếu những người như vậy, khiến người ta chán ghét.

Sau khi xử lý vết thương phía trước, y tá cẩn thận đỡ cô xoay người, nằm sấp trên giường. Vừa kéo lưng váy lên, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Phản Hi nhìn đồng hồ, một giờ rồi, không lệch một giây.

Cô nói, “Vào đi.”

Cửa phòng lập tức mở ra, là Niels đến dạy cô tiếng Đức.

Không nghĩ tới có bác sĩ ở trong, anh nhìn cô đang bôi thuốc, liền nói, “Tôi đợi ở bên ngoài.”

Phản Hi chống cằm, “Không cần.”

Thấy Niels trốn tránh, giọng cô truyền đến, “Cơ thể của tôi, đâu phải anh chưa từng nhìn thấy, tránh cái gì.”

Một câu nói, không lớn, nhưng cũng đủ để khiến động tác bôi thuốc của Frank dừng lại.

Thấy mọi người đổ dồn ánh mắt về phía mình, Niels không thể phủ nhận, cũng không giải thích. Anh không đi ra ngoài nữa, mà đứng chờ bên cạnh cô.

Phản Hi không nhìn thấy anh, nhưng trong không khí có mùi của anh, mùi thuốc lá nhàn nhạt, còn có mùi hormone đàn ông. Trong phòng nhiều người như vậy, nhưng cô vẫn phân biệt được.

Niels nhìn lưng cô, trong lòng có cảm giác khó tả, một ngày trước, cô vẫn là viên ngọc đẹp đẽ nguyên vẹn.

Không biết do bị đau, hay vì cái gì, cô khẽ kêu lên, âm thanh trầm thấp, vô cùng hấp dẫn.

Niels mím môi, là cô cố ý.

Frank liền hỏi, “Đau lắm à?”

Phản Hi nghiêng đầu, “Kỹ thuật tốt sẽ không đau.”

Mỗi một câu nói, đều là khiêu khích.

Frank giật mình, “Thì ra là thế.”

Cuối cùng cũng bôi thuốc xong, Frank sửa lại áo cô, che đi bờ mông tròn trịa và vòng eo nhỏ nhắn.

Y tá giúp cô quay người lại, dựa vào thành giường, cô nhìn Niels cười cười. Niels vẫn nhìn cô lạnh lùng như trước.

Frank có nói gì đó nhưng Phàn Hi nghe không lọt, ánh mắt cô còn đang mải tương tác với người đàn ông đứng phía xa kia.

Cuối cùng, những người không phận sự đã rời khỏi phòng, chỉ còn hai người. Niels kéo một cái ghế đến cạnh giường cô, ngồi xuống, thuận tay để quyển sách tiếng Đức lên chân của cô.

Phàn Hi đẩy chân ra, cố tình co một chân lên. Đồng phục bệnh viện chỉ là một cái váy dài, vừa co chân lên, váy đã trượt xuống, lộ ra đôi chân dài trắng nõn.

Niels nhìn thoáng qua, lập tức rời mắt đi, anh đưa tay kéo chân, “Tôi đồng ý với cô, là vì cô cứu được người của tôi.”

Cô nhún vai, “Không sao, tôi chỉ quan tâm kết quả.”

“Cô muốn học thể nào?”

“Anh dạy thể nào, tôi học thể đấy.”

Niels nói, “Vây học từ cơ bản.”

Hai người học vài từ đơn, Phàn Hi dùng tiếng Đức hỏi anh, “Anh bao nhiêu tuổi?”

Anh không hề giấu diếm, “Ba mươi hai tuổi.”

Cô lộ vẻ ngạc nhiên, lắc đầu, “Không tin được, tôi còn tưởng anh mới hai lăm, hai sáu.”

Anh không để ý đến cô.

Vì vậy cô lại nói tiếp, “Anh dùng não nhiều như vậy, không sợ tóc mọc không nổi sao?”

Anh sầm mặt, “Nếu cô không muốn học, cứ nói thẳng, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

“Ai bảo tôi không học?” Cô cầm sách, nghiêm túc hỏi, “Em yêu anh, câu này nói thế nào?”

Niels biết cô có ý gì, liền nói, “Cô không cần biết câu này.”

“Vì sao chứ?”

Anh im lặng.

Phàn Hi ngạc nhiên, “Anh không biết à, ra nước ngoài nhất định phải biết ba câu này: Xin chào, em yêu anh và tạm biệt.”

“...”

Thấy anh không nói gì, cô hỏi tiếp, “Chẳng lẽ không đúng à?”

Anh nghiêm mặt, “Với tôi thì không.”

Cô lắc đầu, “Bởi vì anh chưa từng yêu ai.”

“Cô từng yêu rồi à?” Anh hỏi lại.

Phàn Hi nhìn anh hồi lâu, mới nói, “Trước khi gặp anh, chưa từng. Sau khi gặp anh...”

Cô ngừng lại.

Niels hỏi, “Như thế nào?”

Cô cười, “Chưa biết.”

28. Chương 28

Trải qua bảy ngày, cuối cùng cũng có thể đung vào nước rồi. Nước ấm chảy dọc cơ thể, lỗ chân lông được giãn nở, cảm giác giống như nắng hạn lâu ngày gặp mưa rào.

Tắm gội xong, Phàn Hi để tóc ướt đi về phòng. Lúc còn ở Trung Quốc đều là nhà tạo mẫu tóc giúp cô, bây giờ ở đây chỉ có thể tự làm, sấy qua một lúc, cô không đủ kiên nhẫn nữa. May mà không khí khô ráo, tóc cũng khô khá nhanh.

Cô mở bao thuốc lá, nhét một điếu vào miệng, châm lửa hút một hơi, rồi dập điếu thuốc đi. Vì nhan sắc, cô phải chịu đựng.

Nhưng, nghiện thuốc mà không được hút khiến cô bức bối một cách khó hiểu. Lúc này mọi người đều luyện tập ở thao trường, không thể tìm người nói chuyện để phân tán chú ý được.

Cô đang muốn bày trò quậy phá, thì tầng trên truyền tới tiếng bước chân, cô lập tức đóng tai nghe. Phàn Hi tự chế giễu, từ khi Niels ở tầng trên, thính giác cô trở nên đặc biệt nhanh nhạy.

Cô mở cửa, đi ra ngoài.

Làm việc cho tới trưa, Niels tháo kính, xoa xoa mắt.

Mấy ngày trước, hệ thống quân đội lại bị hack, nhưng lần này không bị trộm cơ mật, mà để lại một khuôn mặt cười, cùng dòng chữ tiếng Đức: Tôi vẫn đang theo dõi anh.

Trò đùa này, chắc chắn là nhắm vào Niels.

Anh biết, đối thủ của mình rất mạnh. Mục tiêu từ đầu của người đó là hệ thống quân đội, nhưng giờ, mục tiêu là anh.

Niels đổi mật mã, phức tạp gấp mấy lần, đầu tiên là dùng mật mã Caesar, rồi đến mã hóa bất đối xứng RSA, cuối cùng là số nguyên tố. Với tư cách là một thiên tài toán học, anh dùng mã hóa 3D này, dù là Albert Einstein, nếu không có trình tự giải mã, cũng không phá giải được.

Quả nhiên, người đó không còn xâm nhập nữa.

Bộ phận kỹ thuật đều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy hacker sẽ không xâm nhập được nữa, chúc mừng lẫn nhau, nhưng Niels vẫn cảm thấy chỉ là tạm thời bình yên. Đây có thể là sự bình yên trước cơn bão, đối phương chỉ đang tạm thời nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cuộc tấn công lớn hơn.

Anh đứng bên cửa sổ hút thuốc, đại não như hình vuông 3D thần bí, tính toán các công thức và khẩu lệnh, xoay tròn 360 độ.

Tiếng gõ cửa nặng nề phá vỡ suy nghĩ của anh, tàn thuốc cháy chạm vào ngón tay, anh vội dập thuốc, đi ra mở cửa.

Người ngoài cửa là Phàn Hi.

Cô gái như mây như gió, mờ mờ ảo ảo.

Anh nhíu mày nói, “Giờ tôi không có thời gian dạy cô.”

Cô ngửi thấy mùi thuốc lá trên cơ thể anh, lập tức ghé sát vào, hít một hơi.

Mùi thơm xộc vào cánh mũi, vô cùng kích thích.

Anh lùi về phía sau, kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Cô thừa cơ tiến lên, đóng chặt cửa, rồi dựa lên đó.

“Tôi đến không phải để học tiếng Đức.”

“Vậy cô đến làm gì?”

“Tìm người nói chuyện phiếm.”

Giọng Niels vẫn bình tĩnh, “Tôi không có thời gian chơi với cô.”

Phàn Hi lướt qua anh, “Vậy anh cứ kệ tôi, tiếp tục làm việc đi.”

Lúc hai người lướt qua nhau, cô khẽ hất tóc, mái tóc dài quệt qua mặt anh, trong không khí lập tức tràn ngập mùi hương từ tóc cô.

Cô ngồi xuống ghế, lấy chiếc bật lửa từ trong túi áo, vuốt vuốt, mắt cô đảo qua máy tính của anh, toàn những con số chi chít nhau, nhìn một lần liền không muốn nhìn lại lần nữa.

Niels nhìn cô, cũng chẳng sợ cô ăn cắp cơ mật quân sự, bởi mấy số đó, đến chuyên gia cũng chưa chắc giải được.

Phàn Hi quét mắt một vòng, cuối cùng dừng lại ở tấm ảnh trên bàn anh. Bên trong khung quả thực là tranh vẽ, không phải ảnh chụp. Tranh vẽ một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt dài nhỏ, là một cô gái Châu Á. Du học sinh sao?

Cô có chút hứng thú, liền hỏi, “Người này là ai thế?”

Ma xui quỷ khiến thế nào, anh lại trả lời, “Bạn bè.”

“Là anh vẽ à?”

Anh “ừ” một tiếng, ánh mắt không đổi.

“Thật không ngờ anh cũng làm mấy việc này, cũng không hẳn là một con mọt sách.”

Anh im lặng.

“Có thể lấy ra xem không?”

Anh không trả lời.

Cô coi như anh đã ngầm đồng ý. Cô tháo tranh ra từ trong khung, một tay cầm tranh, một tay nghịch bật lửa, cẩn thận xem xét.

“Vẽ rất có hồn, anh thích cô ấy à?”

Niels trầm mặt, “Cô hỏi nhiều quá.”

“Chỉ là tò mò thôi.” Cô nhún vai, cảm giác mình đã gãi đúng chỗ ngứa, tiếp tục dò hỏi, “Vì sao cô ấy không thích anh?”

Không đáp.

“Cô ấy tìm được người tốt hơn à?”

Vẫn không đáp.

“Tôi không tin.” Trong mắt Phàn Hi, anh gợi cảm, thông minh, lý trí, cảm dục, không ai có thể tốt hơn anh.

Niels đi tới, định giật lại bức tranh trong tay Phàn Hi, cô giơ tay lên, khiến anh túm huyệt.

“Đưa cho tôi.”

Cô đứng dậy, khiêu khích nhìn anh, “Không đưa đấy, anh làm gì được tôi?”

Anh cảnh cáo, “Cô đừng quá đáng.”

Niels càng muốn giành lại, Phàn Hi càng không đưa, cô mở bật lửa trong tay, đốt tờ giấy.

Cô nhìn anh mỉm cười, “Anh không cần cô ấy, hiện tại không, tương lai cũng không.”

Lời nói này, một câu hai nghĩa.

Gương mặt cô lơ mờ sau ánh lửa, có chút lảng lơ, nụ cười mang theo một tia lạnh khốc, giống như một con quỷ.

Ban đầu Niels cho rằng cô chỉ đùa, không ngờ cô dám làm thật, khuôn mặt anh biến sắc. Ở trong doanh trại, anh nổi tiếng là tốt tính, bình thường rất ít khi tức giận. Nhưng bây giờ, bao nhiêu tức giận đã bộc lộ hết trên mặt. Anh túm lấy tay cô, nhưng Phàn Hi tránh được, khiến anh túm trượt.

Lúc anh giật được bức tranh, cả hình vẽ đã bị cháy hết, dập lửa xong chỉ còn một cái lỗ đen to đùng.

Không khí trong phòng lập tức đóng băng, mặt anh u ám đáng sợ.

Đường nét khuôn mặt anh vốn cương nghị, giờ lại tức giận, càng cứng rắn lạnh lùng hơn. Dưới ánh sáng, khuôn mặt nửa tối nửa sáng, không rõ cảm xúc.

Phàn Hi trầm nghĩ, hóa ra vẻ mặt anh lúc tức giận lại gợi cảm như vậy.

Mấy người biết anh đều bảo anh kiểm chế tốt, ít khi nổi giận, nhưng cô gái này hết lần này tới lần khác chọc giận anh. Bây giờ, cô đã thực sự chạm tới giới hạn của anh rồi.

Anh bỏ mũ, cởi áo khoác, nới lỏng caravat, tiến lên túm lấy vai cô, đè cô lên vách tường.

Hai tay anh chạm vào ngực cô, giật mạnh cổ áo sơ mi, chỉ nghe thấy tiếng cúc áo rơi đầy sàn nhà. Anh cúi đầu cắn vào một bên ngực cô, cô đau tới mức hít mạnh một hơi.

Niels cởi quần cô, luồn tay vào, đầu ngón tay anh chạm đến nơi sâu nhất. Cảm giác không nói nên lời, tất cả tình cảm trong lòng, giờ lại giống như dã thú, như trả thù, tàn bạo thô lỗ, không có quy tắc.

Cô cắn chặt môi, cả người run lên, bị anh kích thích tới mức đứng không vững.

Một người bình thường lạnh như băng, không ngờ lại có lúc mãnh liệt thế này.

Anh đưa tay vào sâu hơn, dường như cô có thể cảm nhận được ngón tay của anh ở trong cơ thể cô khuấy động từng chút từng chút một. Cảm giác càng lúc càng rõ, cô mở miệng, nhưng không thể phát ra âm thanh. Anh muốn cô hiểu, hậu quả của việc cô vừa làm sẽ thế nào, để cô biết rằng, anh không phải kẻ vô dụng.

Cô vô thức đẩy anh ra, ngón tay chạm vào vai anh, nếu không phải còn cách một lớp áo sơ mi, chắc chắn cô sẽ cào rách da thịt anh.

Tay Niels vẫn ở đó, tay còn lại bóp cầm cô, ép cô nhìn mình, nheo mắt lại, “Không phải cô muốn như thế này sao? Giờ lại thể hiện thái độ đó, cô muốn ai xem?”

Phàn Hi không chịu yếu thế, một tay nắm lấy khóa quần anh, dùng sức mở ra. Tay còn lại cô túm lấy tóc anh, kéo đầu anh ra phía sau, liếc mắt cười lạnh.

Anh túm lấy cổ tay cô, ép cô buông tay.

Bị anh áp sát vào tường, Phàn Hi không thể cự quấy, nhưng mỗi tế bào trong cơ thể cô đều đang bị anh thiêu đốt. Trận chiến này, cô muốn thắng.

Cô giãy giụa, tiện tay túm lấy một đồ vật, cô chẳng kịp nhìn xem là thứ gì, trực tiếp đập mạnh vào đầu anh.

“Bộp” một tiếng, thủy tinh nhọn đâm vào da anh, tạo thành một vết rách, máu lập tức rỉ ra. Cuối cùng anh cũng rời khỏi người cô, đưa tay lên trán, thấy máu. Đôi môi mỏng mím thành một đường, đôi mắt màu lục thâm trầm như sỏi.

Anh chống hai tay lên tường, giam cô trong lòng mình, cúi đầu cắn tai cô. Hơi thở nóng bỏng phả vào tai, cô khẽ kêu lên, không do dự dùng đầu gối thúc mạnh vào bộ phận giữa hai chân anh.

Thân dưới đau nhức, anh khẽ nhíu mày.

Cô liếm môi, nheo mắt nói, “Niels, cuối cùng anh cũng không kiểm chế được nữa.”

Lời của cô như có ma thuật.

Anh bóp mạnh vai cô, xoay người, áp mặt cô sát vào vách tường, một tay giữ gáy, tay kia túm lấy áo sơ mi, cuối cùng lột lớp áo ngoài của cô xuống. Cô mặc áo lót màu đen, bộ ngực đầy đặn, dính sát vào tường, vô cùng gợi cảm, khiến anh hít một hơi, áp môi lên mái tóc cô.

Mùi hương say lòng người, cơ thể say lòng người.

Nửa người trên lộ ra, khiến cô hơi run lên, có thể cảm nhận bàn tay anh đang mơn trớn da thịt mình. Không ngờ một người bình thường ngồi trước máy tính nho nhỏ như anh, lúc thú tính bộc phát lại có thể cuồng dã đến vậy, khiến cô không thể chống cự.

Sau khi cởi áo cô, anh nắm lấy áo lót, kéo một cái.

Cơ thể cô hoàn toàn lộ ra trước mắt anh, cô giãy dụa muốn quay người lại, liền bị anh đè xuống.

Lúc này, anh không muốn thấy mặt cô, cảm giác muốn chiếm lấy cơ thể cô lúc này có phần tàn bạo.

Bên ngoài có đồng sự đi qua, không muốn thấy người khác nghe thấy hay đi vào, Niels đưa tay bịt miệng cô, không cho cô phát ra âm thanh. Anh thò tay khóa cửa “tạch” một tiếng.

Giữ chặt cô xong, anh bắt đầu cởi quần.

Bộ phận nóng như lửa dính sát vào hông cô, chỉ cách một chút thôi, như thể muốn tiến thẳng vào cơ thể cô. Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếng đập cửa ầm ỉ, có người gọi.

“Lão đại, xảy ra chuyện lớn rồi!”

29. Chương 29

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, bên ngoài truyền đến tiếng gọi của Mark, Niels liền ngừng động tác.

Cảm nhận được anh đã ngừng lại, Phàn Hi xoay người, dựa lưng vào tường, duỗi chân ôm lấy hông anh, ánh mắt muốn nói: anh có giỏi thì đừng dừng lại.

Sự điên cuồng biến mất, Niels dần lấy lại tỉnh táo. Anh lùi lại một bước, Phàn Hi vẫn không buông, chân phải vẫn quắp chặt lấy hông anh.

Mark đứng ở ngoài không nghe được gì, lại gõ cửa, “Lão đại, anh có ở trong đó không? Xảy ra chuyện rồi.”

Niels nhìn cô cảnh cáo, cất giọng bình tĩnh, “Có chuyện gì?”

“Đội tuần tra sáng nay của chúng ta bị đánh lén, hai binh sĩ bị Taliban [1] bắt làm tù binh. Bọn chúng cho người gửi đến một cuộn băng, ghi tên người nhận là anh. Mọi người đều đang ở phòng họp, chỉ thiếu anh thôi.”

[1] Taliban: một phong trào chính thống Hồi giáo Sunni Pashtun cực đoan và dân tộc thống trị phần lớn Afghanistan.

Niels nghe xong, biết là không phải chuyện đùa, liền không còn tâm trí ở bên cạnh Phàn Hi, nói, “Cho tôi năm phút, tôi sẽ tới ngay.”

Mark tuân lệnh rời đi, Niels nhanh chóng sửa sang trang phục, không hề liếc cô lấy một cái.

Phàn Hi lạnh nhạt nhìn anh. Cô chậm rãi kéo quần áo, cắn chặt môi, trong lòng càng muốn chinh phục anh hơn nữa. Niels, nhất định sẽ có một ngày anh nằm trong tay tôi.

Lúc Niels đến phòng họp, từ thủ trưởng đến cấp dưới đều đông đủ, chỉ thiếu mỗi anh.

Bầu không khí đông cứng, không ai nói chuyện, anh đành lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Không ai trả lời, cuối cùng là người lãnh đạo trực tiếp của Niels, Paul nói, “Cậu tự xem đi.”

Một tiểu binh tới bật cuộn băng, dài một phút, nội dung ngắn ngủi nhưng khiến người xem kinh hãi. Hai binh sĩ kia đã bị Taliban sát hại, nhưng không phải xử bắn, mà là dùng dao rạch họng, giống như giết gia súc. Bị cắt yết hầu, sẽ không chết ngay, mà cứ thoi thóp, máu xối xả nhuộm đỏ tất cả. Cuộn băng đó là bộ phim kinh dị chân thực nhất.

Đến cuối đoạn băng, trên màn hình xuất hiện một người đàn ông đeo mặt nạ, chỉ thấy đôi mắt sâu thẳm.

Người đó nói, “Niels, đừng quá hoảng sợ, đây mới chỉ là bắt đầu, bây giờ, tôi chính thức tuyên chiến với anh.”

Trong phòng họp không ai lên tiếng, thủ đoạn tàn bạo như vậy họ chưa từng gặp qua. Một người Đức cuộn chặt tay, chỉ muốn băm dăm Taliban đó thành trăm mảnh, ngay cả người bình tĩnh như Niels, ánh mắt cũng vô cùng tức giận.

Anh hít một hơi thật sâu, ép bản thân trở nên tỉnh táo, điều đối phương muốn chính là khiến lòng bộ đội hoang mang. Không thể hoang mang, cũng không thể tức giận.

Paul hỏi, “Cậu có manh mối gì không?”

Niels lắc đầu, “Không có.”

“Người đó chỉ mặt gọi tên cậu, nhất định có biết cậu, còn cậu, thực sự một chút manh mối cũng không có sao?”

Niels vẫn lắc đầu.

Anh là người phụ trách khoa học kỹ thuật, sau khi đến Afghanistan, rất ít khi rời khỏi doanh trại, cũng không tiếp xúc trực tiếp với dân bản xứ. Vì vậy anh không thể gây thù chuốc oán với ai cả. Điểm khả nghi duy nhất là mấy vụ hack lần trước. Ba lần xâm nhập, ở thời khắc mấu chốt đều bị anh ngăn cản. Lần tuyên chiến này, có lẽ là vì nguyên nhân ấy. Nhưng thân phận người này hết sức khả nghi, đa số dân bản xứ đều mù chữ, phân biệt được mấy chữ cái đã giỏi lắm rồi. Nhưng người trong clip không chỉ biết tiếng Đức, mà còn là chuyên gia máy tính, nhất định người đó từng được đào tạo, tiếp xúc với công nghệ cao, có khi là ngay tại Đức, vì vậy không thể loại trừ khả năng hai người từng gặp nhau.

Mọi người thảo luận trong chốc lát, vẫn không có đầu mối. Niels đứng dậy, xem lại clip một lần, rồi lại một lần nữa, không bỏ qua dù chỉ một chi tiết nhỏ. Cách dùng từ, giọng điệu, thói quen động tác của người đó... chỉ cần một chút sơ hở thôi, cũng có thể giúp anh phán đoán. Đáng tiếc là không có.

Không phải anh không nhớ ra, mà trong đầu anh hoàn toàn không có người nào phù hợp.

Anh đi đến bên cửa sổ hút thuốc, một điếu, rồi lại một điếu nữa.

Đột nhiên anh ngừng lại, trên ngón tay anh không chỉ có mùi thuốc lá, mà còn có mùi của phụ nữ. Là mùi của cơ thể cô, nghĩ đến cảnh mình điên cuồng ban nãy, lòng anh tự nhiên rối loạn. Chỉ mất tập trung mấy giây, nhưng anh không thể quay trở về trạng thái suy nghĩ ban đầu.

Frank khóa cửa phòng làm việc, chuẩn bị rời đi, vừa quay lại thì thấy Phần Hi đứng phía sau. Dưới ánh đèn, làn da trắng nõn của cô trở nên trong suốt.

Thấy anh ta nhìn mình, cô chủ động lên tiếng, “Anh có rảnh không?”

Anh làm vẻ mặt vừa vui vừa sợ, nửa đùa nửa thật nói với cô, “Cô tìm tôi, tất nhiên tôi rảnh rồi.”

“Miệng vết thương hở rồi, phải bôi thuốc.”

Frank ngạc nhiên, mấy hôm trước vừa kiểm tra cho cô, miệng vết thương đã khép rồi, sao lại...

“Cô vừa vận động mạnh à?”

Nghe anh ta hỏi vậy, Phần Hi mỉm cười, nụ cười mang theo tia trào phúng, “Anh muốn hỏi trên phương diện nào?”

Frank khoảng 30 tuổi, cũng từng có vài người bạn gái, sao có thể không hiểu ý cô. Anh ta thuận theo ý cô, hỏi, “Là phương diện như cô nói.”

“Không phải.” Cô thu lại nụ cười, bình tĩnh trả lời, “Hôm nay lúc đi tắm, tôi không cẩn thận bị cào vào.”

Frank rút chìa khóa, mở cửa phòng làm việc, làm động tác mời.

Đợi cô vào rồi, anh ta đóng cửa lại, hỏi, “Bị rách ra ở đâu?”

Phàn Hi cởi cúc áo sơ mi, Frank nhìn theo tay cô, một cúc rồi lại một cúc, rõ ràng là cởi bình thường, nhưng trong mắt anh ta, mỗi động tác đều như khiêu khích.

Cô cởi bốn cái cúc, toàn bộ bả vai đều lộ ra. Ở đó có một vết thương lớn, đã được băng bằng vải xô, nhưng lúc này bị máu thấm đỏ thẫm.

“Nhìn qua thì cô không chỉ vận động mạnh, cô đánh nhau với ai à?”

Phàn Hi mỉm cười, “Anh đoán xem.”

Frank nhướng mày, nhưng không tiếp miệng.

Tháo băng vải ra, miệng vết thương quả nhiên rách ra rồi, một vết lớn, hơi rướm máu.

“Nếu cô không muốn để lại sẹo, trừ khi liên quan tới sống chết, không thì đừng vận động mạnh.”

Phàn Hi tự giễu, “Với tôi mà nói, để lại sẹo chính là chết rồi.”

Nghe cô nói vậy, Frank tò mò hỏi, “Là người nào không có mắt, đắc tội với cô thế?”

Ha ha, đúng là không có mắt thật.

Frank lấy băng gạc, kéo, thuốc mỡ từ trong tủ, sau đó băng bó vết thương cho cô.

Trong lúc thay thuốc, cô hỏi, “Nghe nói hôm nay lại có người tập kích, hơn nữa còn liên quan đến Niels?”

Frank dừng động tác, không đáp mà hỏi lại, “Sao cô biết?”

Phàn Hi, “Đừng làm ra vẻ như bí mật quân sự.”

Frank cười cười, “Tôi không rõ lắm.”

Anh ta không nói ra, bởi chuyện này tạm thời bị phong tỏa, trên dưới quân doanh, số người biết không vượt quá mười. Nói là bí mật quân sự cũng không sai.

Thấy anh ta không muốn tiết lộ, Phàn Hi cũng không hỏi nữa.

Thay thuốc xong, anh ta ném băng gạc cũ vào thùng rác, Phàn Hi sửa lại quần áo, nhàn nhạt nói cảm ơn.

Thấy cô phải đi, Frank gọi với theo, “Không muốn hút thuốc à?”

Cô dừng bước, quay lại nhìn anh ta, “Không phải anh nói không thể hút sao?”

Anh ta nở nụ cười, “Cô không thể hút, đâu có nghĩa là tôi cũng không thể?”

Cô lập tức hiểu ý của anh ta.

Frank nói, “Tôi hiểu cảm giác nghiện thuốc rồi lại không được hút.”

Phàn Hi không nói gì. Anh ta nói trúng điểm quan trọng rồi, Phàn Hi thực sự nghiện thuốc lá.

Thấy cô không phản đối, Frank rút một điếu, châm lửa, hút một hơi. Ánh mắt anh ta chăm chú nhìn Phàn Hi, nâng cằm cô lên, nhả một ngụm khói vào mặt cô.

Cô lập tức hít lấy, rồi hé môi thổi ngược lại, gương mặt vô cùng yêu mị.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, cô cong cong khóe môi, nở nụ cười kiêu diễm.

Nụ cười này của cô giống như khiêu khích, Frank cho rằng cô đang câu dẫn mình. Đôi mắt xanh như ngọc bích nheo lại, anh ném điều thuốc hút dở sang một bên, đưa tay gạt hết giấy tờ trên bàn, túm lấy cổ tay Phàn Hi, bế cô lên bàn, rồi cúi xuống đặt nụ hôn nóng bỏng lên môi cô.

Phàn Hi không nói gì, đưa tay cầm chiếc kéo trên bàn kề đến cổ anh ta.

Còn chưa chạm vào môi cô, tất cả động tác lập tức ngừng lại, Frank giơ tay làm động tác đầu hàng. Cô từ từ đứng dậy, anh ta cũng tự lùi về phía sau, kéo giãn khoảng cách hai người.

“Tôi cho rằng tôi có thể thay đổi khẩu vị của em.” Trong giọng nói anh ta có chút thất vọng.

Phàn Hi lạnh lùng nhìn anh ta, “Bây giờ anh biết đáp án rồi đấy.”

Frank nói, “Còn chưa tới cuối cùng mà, tương lai biết đâu em sẽ đổi ý.”

Phàn Hi vứt cái kéo đi, rời khỏi phòng, ném lại cho anh ta một bóng lưng lạnh lùng.

Phàn Hi đến nhà ăn, lấy cơm tối rồi ngồi xuống, ăn được một nửa, vị trí đối diện đã bị người khác chiếm mất, cô ngẩng đầu nhìn, là Frank.

Cô lạnh nhạt, “Đến từ đâu thì về đấy đi.”

Frank mỉm cười, “Lúc này chỉ là hiểu lầm, tôi xin lỗi.”

Cô mím chặt môi.

“Coi như không thể làm người yêu, thì có thể là bạn bè. Hơn nữa nơi này là Afghanistan, càng nhiều bạn càng tốt.”

Phàn Hi cười, “Nói cũng đúng.”

Lúc này Niels đã đến.

Phàn Hi không động đậy, Frank liền gọi, “Niels, ở đây.”

Ánh mắt hai người gặp gỡ trên không trung, rồi không hẹn mà cùng rời đi chỗ khác.

“Gọi anh ấy làm gì?”

Frank mỉm cười, “Em không thích tôi, là vì anh ta.”

Phàn Hi hừ một tiếng, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Niels lấy xong cơm, liền đi tới, ngồi xuống đối diện Frank, bên cạnh Phàn Hi.

Cô rửa mắt, cắt thịt bò, không thèm liếc anh lấy một cái.

Niels cũng không nói gì, mùi hương từ tóc cô khiến anh nhớ đến chuyện hồi chiều, mùi hương ấy lại len lỏi vào cánh mũi anh. Rõ ràng anh đã rửa sạch tay, nhưng không thể tẩy hết được.

Frank nhìn hai người, rồi nói với Niels, “Tuần sau là sinh nhật anh rồi, anh định thế nào?”

Niels nói, “Không quan trọng.”

“Sao lại không quan trọng, mở tiệc nhé?”

“...”

30. Chương 30

Phàn Hi mới học mấy từ đơn, đã bắt đầu thấy khó chịu.

Thời tiết càng lúc càng nóng, cả phòng chẳng có nổi cái quạt điện, mở hết cửa sổ ra, cũng chẳng có lấy một cơn gió. Mồ hôi không ngừng chảy xuống, lau cũng không khô, Phàn Hi hận không thể tự lột da mình ra.

Đến Afghanistan, nơi chó ăn đá gà ăn sỏi cái gì cũng không có. Thú vui duy nhất của cô là trêu chọc đám nam binh trong quân đội.

Trong lúc khó chịu cô liền nghĩ đến việc hút thuốc, nhưng vẫn chưa qua 21 ngày, chỉ có thể tiếp tục nhịn.

Lúc Frank đến, Phàn Hi đang nổi cáu, nghe thấy tiếng gõ cửa, không suy nghĩ mà ném luôn quyển từ điển, “Cút đi.”

Frank cười nói, “Em không biết ai đến, đã đuổi người ta đi. Ngộ nhỡ là người em muốn gặp thì sao?”

Phàn Hi đáp, “Anh ấy sẽ không tới.”

Anh ta giật mình, “Ngộ nhỡ đến cơ mà.”

“Tôi có thể nghe được tiếng bước chân của anh ấy.”

Frank sờ sờ sống mũi, nhìn cô, “Xem ra em thực sự thấy nhàm chán.”

Phàn Hi ngồi trên bệ cửa sổ, lười biếng quay đầu, nhìn anh ta một cái, “Anh đến thay thuốc à?”

Frank không đáp mà hỏi lại, “Gần đây em có đánh nhau với ai không?”

Cô lắc đầu, “Không.”

“Vậy thì không cần thay đâu.”

“Anh đến tìm tôi làm gì?”

Frank đề nghị, “Ra ngoài đi dạo một vòng nhé?”

“Tứ phía là cát, có cái gì mà dạo.”

“Hôm nay có phiên chợ.”

“Hả?”

Thấy cô không hiểu, Frank giải thích, “Dân bản xứ buôn bán với chúng ta, mừng mười hàng tháng, sẽ dựng quầy bán ở mảnh đất trống trước doanh trại.”

Phàn Hi nhướn mày, “Không sợ bị tập kích à?”

Frank nói, “Những thứ họ bán đều được chúng ta kiểm tra tuyển chọn rồi.”

Cô cười lạnh, “Đám thợ sơn lần trước cũng là các người kiểm tra. Không phải đã để lọt lưới sao?”

Thấy cô nói vậy, Frank đành nhượng bộ, “Được rồi, nếu em sợ thì thôi, ở trong phòng mới là an toàn nhất.”

Cô hừ một tiếng, “Ai sợ chứ?”

Thấy mình khích tướng thành công, Frank mỉm cười, cúi người làm động tác mời.

Phàn Hi nhận ra mình mắc mưu anh ta, người đàn ông này chính là loại khẩu Phật tâm xà.

Có điều, cô cũng muốn ra ngoài dạo một vòng, cô ở trong phòng này chán tới mức muốn móc meo luôn rồi.

Cô đứng dậy xỏ giày.

“Không mang giày cao gót nữa à?” Trong ấn tượng của anh ta, cô luôn đi giày cao gót, cao quý lãnh diễm.

“Không thích.”

Anh ta không nói nữa.

Hai người sóng vai đi ra ngoài, vừa vắn gặp Niels, anh đứng trước di ảnh hai binh sĩ hi sinh, vẻ mặt nghiêm trang, cúi đầu mặc niệm.

Frank đi qua vỗ vai anh, “Đừng tạo áp lực cho bản thân quá.”

Niels nói, “Áp lực càng nhiều, thì động lực càng lớn. Mỗi ngày tôi đều tới gặp họ, để nhắc nhở trọng trách nặng nề của bản thân.”

Frank cũng trầm mặc một hồi, rồi nói, “Hôm nay có phiên chợ, đi xem với chúng tôi một vòng đi.”

Anh lắc đầu, vừa định nói thì Frank cắt ngang, “Đi đi, thư giãn một tí, biết đâu lại thu hoạch được thứ gì đấy.”

Lúc nói câu này, ánh mắt của anh ta chuyển sang Phần Hi, Niels cũng nhìn theo. Phần Hi mặc áo ba lỗ, bởi vì áo hơi dài nên cô buộc lên ở bên hông, lộ ra một phần bụng, phía dưới mặc quần short, cặp đùi thon dài hiện ra trước mắt. Cho dù cô mặc thế nào, cũng vô cùng xinh đẹp.

Anh nhìn thoáng qua rồi thu lại ánh mắt.

Frank kéo tay anh, “Sinh nhật anh sắp đến rồi, đừng nói anh em không nghĩ đến nhau, anh ra đó chọn một món quà đi.”

Nếu từ chối thì không hay lắm, Niels không nói gì, ba người lần lượt ra khỏi doanh trại.

Phiên chợ ở bãi đất trống trước quân doanh, bốn phía có xe tăng bọc thép của binh sĩ, còn có trạm gác, người dân hai nước muốn mua bán cái gì cũng không phải đơn giản.

Sạp hàng dựng rất đơn sơ, đồ vật cũng chẳng có gì mới, chất lượng thì khỏi bàn. Với người toàn dùng đồ hàng hiệu như Phần Hi, mấy thứ này đều là đồ bỏ đi, dùng vào người có khi còn sợ dị ứng. Vì vậy, cô chỉ xem lướt qua.

Ở đây cũng bán băng đĩa, là phim ảnh lậu, từ Pakistan chuyển đến, cũng có loại từ Trung Quốc.

Frank liền nịnh nọt cô, “Afghanistan và Trung Quốc có biên giới trực tiếp, như vậy cũng không cách nhà em quá xa.”

Phần Hi thản nhiên nói, “Vây sao?”

“Em không biết à?”

“Tôi học địa lý không giỏi.”

“...”

Người đẹp mà lại lạnh như băng, không cho anh cơ hội đến gần, khiến anh cảm thấy hơi nhụt chí.

Cô cúi đầu xem mấy đĩa phim, đột nhiên thấy một tấm ảnh bìa quen thuộc, không khỏi giật mình,

Cô gái trên bìa mặc quần áo da màu đen, mái tóc đen dài, tay cầm súng, cuồng dã vô hình.

Đây chẳng phải là bộ phim đầu tiên “Tình hỏa kỳ duyên” của cô sao?

Trước đây cuộc sống biến thành hai thế giới song song, khiến cô thấy lạ lắm xa xôi. Nhưng bây giờ cô vừa sống vừa diễn, thật thật giả giả, bản thân cô đôi lúc cũng không phân biệt nổi.

Thấy cô cúi đầu, vẻ mặt chăm chú, Frank quơ quơ tay, hỏi, “Đang nghĩ gì thế?”

Phần Hi hoàn hồn, không để ý đến anh ta, lấy đĩa CD, nói với ông chủ, “Tôi muốn cái này, bao nhiêu tiền thế?”

Ông chủ dùng ngón tay vẽ mấy số.

Cô không có Afghani, liền đưa 100 đô la. Vừa thấy số tiền lớn, ông chủ trợn mắt há mồm, vỗ túi áp ứng, “Tôi, tôi không có tiền trả lại.”

Phần Hi phất phất tay, quay người rời đi, căn bản không hề quan tâm đến tiền thừa.

Đợi cô đi xa rồi, Frank ngoắc ngoắc tay với ông chủ, khẽ sát vào tai ông ta, nói, “Đĩa CD cô ấy vừa mua, tôi cũng mua một cái.”

Đi dạo một vòng, thấy có cửa hàng bán đồ truyền thống của Afghanistan, mũ dài áo khoác quần thụng, giống cách ăn mặc của Tân Cương. Frank thấy thú vị, liền kéo Niels đến, nói với ông chủ, “Dựa theo số đo của anh ấy, cho tôi một bộ.”

Niels chau mày, “Đừng có điên.”

Frank cười ha ha, “Không phải sinh nhật anh sắp đến rồi sao, đây là quà của tôi.”

Niels đành im lặng.

Phàn Hi khoanh tay đứng một bên xem kịch vui.

Chủ tiệm muốn kiếm tiền, thấy Phàn Hi đứng nhìn, liền giới thiệu trang phục nữ cho cô. Trang phục nữ ở đây ngoại trừ mấy bộ đồ hàng ngày, còn có trang phục múa hai mảnh, áo phía trên có rèm châu tua rua, vô cùng diễm lệ, quần lụa mỏng mềm mại phiêu dạt.

Múa bụng vốn bắt nguồn từ Trung Đông, từ Pakistan, Iran, Afghanistan, rồi mới đến Âu Mỹ. Vì vậy rất nhiều binh sĩ đóng quân ở đây mua một bộ về tặng bạn gái hoặc người nhà, coi như là đặc sản địa phương.

Phàn Hi vốn không mấy hứng thú, nhưng khi Frank nói một câu, cô liền đổi ý.

Anh ta nói, sinh nhật Niels sắp đến rồi.

Hai người ngồi đối diện nhau, nhân lúc Frank không có ở đó, Phàn Hi đưa chân dưới gầm bàn, cọ cọ vào chân anh.

Khuôn mặt Niels cứng đờ, nhìn cô cảnh cáo.

Phàn Hi nhìn anh nói, “Anh định cả đời này không để ý đến tôi à?”

“Cô nghĩ nhiều rồi.”

Cô dùng mu bàn chân chà vào chân anh, lên lên xuống xuống, tràn đầy khiêu khích.

Tuy quần anh dày, nhưng vẫn khiến cơ thể anh có phản ứng, anh lui về phía sau, đến chỗ chân cô không chạm tới.

Phàn Hi liếc qua giữa hai chân anh, nếp gấp của quần không che nổi bộ phận đang có dấu hiệu thức tỉnh, khóe miệng cô cong lên, lộ vẻ đắc ý.

“Gần đây ngủ không đủ à?”

“Đủ.”

“Có mơ thấy tôi không?”

Anh trả lời ngay, “Không.”

Trả lời nhanh như vậy tức có tật giật mình, nhưng Phàn Hi không vạch trần, cô nhướn mày, ngón tay chậm chậm tiến về phía Niels.

Móng tay của cô vẽ vẽ lên mu bàn tay anh, mập mờ nhỏ giọng, “Thế nhưng tôi lại mơ thấy anh. Quả nhiên phải tiếp xúc, giấc mơ mới trở nên chân thực.”

Câu nói này như khắc sâu vào đầu anh, khiến anh trở tay, đặt tay mình lên tay cô.

Môi anh mím chặt hơn, anh chưa từng gặp cô gái nào, có thể đàn ông đùa giỡn câu dẫn anh như thế.

Phàn Hi lật tay, đan ngón tay thon dài vào tay anh.

Cô mỉm cười, nụ cười sáng hơn cả mặt trời.

Anh rút tay về, hỏi, “Cô cười cái gì?”

Phàn Hi đứng dậy, đi đến bên cạnh anh, nói, “Bộ dạng của anh lúc tự lừa dối bản thân rất đáng yêu.”

“ ... ”

Cô rời đi rồi, nhưng áp lực vẫn còn, ngón tay anh có mùi hương của cô. Anh xoa xoa tay, muốn tẩy sạch mùi hương đó. Nhưng mùi hương của cô trong lòng anh, có cố thể nào cũng không xóa được.

Mấy phút sau, Frank trở lại, ngơ ngác hỏi, “Cô ấy đâu rồi?”

Anh bình tĩnh đáp, “Đi rồi.”

“Đi rồi? Không phải đã nói là ăn trưa với nhau sao? Tôi mua đồ ăn rồi, cô ấy lại rời đi?”

Niels nhún vai, thò tay lấy túi trong tay anh ta, “Mua gì thế, cho tôi xem.”

Đúng lúc đói bụng, anh lấy ra bánh bao thịt dê, không hề khách khí mà ăn luôn, tiện tay mở một lon coca, uống một ngụm lớn.

“Ồ kìa, không phải của anh.”

“Cảm ơn.”

“ ... ”

Frank tò mò hỏi, “Cuối cùng quan hệ của anh và cô ấy là thế nào?”

“Không có quan hệ gì.”

Anh ta không tin, “Anh ngủ với cô ấy rồi à?”

“Không.”

“Thật là không không? Vậy vì sao cô ấy cứ bám lấy anh thế?”

Niels tập trung ăn cơm.

Frank thò tay cướp lấy cái bánh bao, “Anh ăn đồ của tôi, thì phải kể cho tôi chứ.”

Anh ngẩng đầu, “Cậu thích cô ấy à?”

“Cô gái có tính cách như vậy, thế gian tìm được mấy người? Tại sao lại không thích?” Frank dừng lại, nói tiếp, “Chẳng lẽ anh không thích ư?”

Niels, “Ừ”.

“Ừ gì mà ừ, mau nói đi.”

“Cậu đi hỏi cô ấy có phải nhanh hơn không? Tôi không có hứng thú.”

Sau khi nói mấy lời này, đầu anh hiện lên khuôn mặt như cười như không của Phàn Hi, cô nói, tất cả là gạt người.

Ăn xong hai cái bánh bao, Niels đứng lên nói, “Cảm ơn.”

Frank gọi, “Này, đi đâu thế?”

“Trở về làm việc.”

“Làm cái gì mà làm, bây giờ đang giờ nghỉ mà.”

Niels quay đầu lại, “Vậy cậu bảo tôi nên làm gì?”

Frank lắc lắc đĩa CD, nói, “Đương nhiên là xem phim rồi!”

Sợ anh từ chối, Frank vội thêm một câu, “Diễn viên chính của phim này, là Phàn Hi.”

31. Chương 31

Niels phạm sai lầm rồi, lẽ ra anh không nên xem bộ phim đó, vì giờ chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu anh đều là hình ảnh của Phàn Hi.

Cuối cùng anh cũng biết, từng cử chỉ của cô, từ xinh đẹp đến gợi cảm, khiêu khích, tùy tiện hay lười biếng, cô đều có thể thể hiện, bởi cô là diễn viên! Với cô mà nói, cả thế giới đều ở dưới chân cô, gương mặt của cô chính là mặt nạ, cơ thể là đạo cụ, mỗi lời nói là một câu thoại, mỗi biểu cảm đều là đùa giỡn.

Không thể phủ nhận, cô là một diễn viên xuất sắc. Khi anh nhìn cô trên màn hình, nói chính xác hơn là nhân vật cô đóng bị nhân vật nam chặn lại, xé quần áo, cưỡng bức, bộ phận nào đó của anh đã phản ứng. Anh nhìn người ở trên cơ thể cô không phải nam diễn viên nữa, mà là chính bản thân mình, anh đột nhiên nhớ đến ngày hôm đó...

Sau khi xem phim xong, anh bị mất ngủ, không ngủ được, cũng không làm việc được.

Cô gái này là yêu quái, chuyên đi mê hoặc, quyến rũ người khác.

Đóng quân ở Afghanistan tuy nguy hiểm, nhưng bình thường rất nhàm chán, không có gì giải trí, nên khi nghe Niels mở tiệc sinh nhật, mọi người đều vô cùng phấn khởi. Tất nhiên Niels biết, mấy người này có suy nghĩ khác, chính là mượn cơ tiệc sinh nhật của anh, để có thể thư giãn bớt căng thẳng. Vì vậy, anh cũng không thể từ chối.

Ngoại trừ lính gác và những người thi hành nhiệm vụ, còn lại đều tập trung ở nhà ăn. Nhà ăn cũng được trang trí, trên bàn bày bia, thuốc lá, đồ ăn vặt, nhạc nhẽo ầm ĩ.

Bị mọi người vừa thuyết phục vừa dồn ép, Niels không còn cách nào khác, đành thay bộ trang phục của đàn ông Afghanistan. Cổ áo khoét chữ V sâu, khiến cơ ngực anh như ẩn như hiện dưới lớp áo.

Phàn Hi đứng dựa vào tường, nhìn Niels trò chuyện với mọi người ở phía xa, trong đầu tưởng tượng ra cảnh Đường Tăng bị lột áo cà sa, ép làm phò mã ở Nữ Nhi Quốc.

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được mà bật cười.

Người đàn ông ở bên cạnh liền hỏi, “Cười gì thế?”

“Chỉ có thể tự hiểu thôi.” Mấy chuyện này, đúng là không thể nói ra bằng lời.

Nhà bếp nướng bánh ngọt, nhưng không đủ nên, đành cầm một cái tượng trưng.

Sau khi thổi nến, bắt đầu cắt bánh ngọt, vì có quá nhiều người, nên mỗi người chỉ được một miếng nhỏ xíu, cho vào miệng một lần là hết.

Niels đổi lại trang phục, mặc áo ba lỗ, trên đùi buộc băng súng. Phàn Hi nheo mắt đánh giá, nhìn tới nhìn lui, vẫn thấy anh là người thuận mắt nhất.

Bữa tiệc bắt đầu, kỳ thực cũng chẳng có tiết mục gì, mọi người túm tụm lại uống rượu trò chuyện, ai tự nguyện thì ra chính giữa nhà ăn, hát, nhảy, hoặc chơi ghita...Cho dù không có năng khiếu, nhưng chỉ cần có gan lên là được.

Có người kêu lên, “Barbara, không phải cô biết nhảy hiphop sao, lên nhảy một đoạn đi.”

Nghe vậy, đám người lập tức ồn ào, “Đúng đấy, lên đi.”

Barbara bị mọi người hô hào đến xấu hổ, nói, “Nhưng tôi nhảy không đẹp lắm.”

“Ai để ý chứ, mau lên nhảy đi!”

Barbara nhìn Niels, thấy anh cũng đang mỉm cười nhìn mình, khiến cô ta tự nhiên thấy tự tin hẳn. Cô ta đi đến trung tâm nhà ăn, nhìn Niels nói, “Tiết mục này là tặng Niels, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Âm nhạc bắt đầu, Barbara nhảy lên. Khi bắt đầu nhảy, Barbara như biến thành con người khác, có thể thấy vũ đạo khá tốt. Một tay chống xuống đất, xoay 360 độ, động tác chuẩn xác, vô cùng phong độ, khiến bốn phía vỗ tay ào ào.

Những người quen biết Barbara đều không biết cô ta có năng khiếu nhảy hiphop, âm thanh tán thưởng ủng hộ vang lên liên tiếp.

Frank quay đầu hỏi Phàn Hi, “Nhảy cũng đẹp đấy nhỉ?”

Cô hé mắt, “Ừ, cũng tạm.”

Anh ta cười, “Tôi thấy đẹp đấy chứ. Nghe nói trước đây cô ấy từng dạy vũ đạo.”

“Thật à?”

Frank nhìn cô, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Phàn Hi nhìn anh ta, “Muốn nói gì?”

“Không muốn thử sao?”

“Thử cái gì?”

“Em hiểu rồi còn hỏi.”

Phàn Hi nói, “Tôi sợ...”

Anh ta nhướn mày, “Cái gì cơ? Em sợ á?”

Phàn Hi cong môi, nhìn anh ta cười cười, “Tôi sợ mình sẽ khiến đàn ông các anh không chịu được.”

“...”

Frank phản bác, “Sao dám mạnh miệng thế chứ?”

Phàn Hi nói, “Anh không cần khích tôi, tôi là người thế nào anh cũng biết rồi đấy.”

Nếu cô không có tài năng, sao có thể trụ vững trong giới showbiz?

...

Phàn Hi trở về ký túc xá, mọi người đều đang tập trung ở nhà hàng, vì vậy ký túc vô cùng vắng vẻ.

Cô lấy bộ trang phục múa bụng mua lần trước ra, bộ váy màu đỏ như lửa, áo ở phía trên chẳng lớn hơn bra là bao nhiêu, trước ngực đính đá sáng lấp lánh và tua rua, chỉ cần chuyển động nhẹ, bức rèm tua rua liền đung đưa như múa. Nửa người dưới là chân váy dài, nhưng không phải bằng vải, mà bằng các sợi dây trăn châu, khiến cặp chân dài của cô gần như lộ hết ra bên ngoài. Chân cô vừa trắng lại dài, là mơ ước của không biết bao nhiêu người.

Mặc đồ xong, cô vẫn muốn trang điểm thêm.

Kẻ mắt, vẽ mày, đánh son...

Ở nhà ăn bên kia.

Frank mở một lon bia, đưa cho Niels, “Hôm nay là sinh nhật anh, không thể không uống, chúng ta cạn ly.”

Niels không thể từ chối ý tốt của anh ta, đành phải đưa tay nhận, anh rất ít uống bia rượu, bởi còn sẽ ăn mòn khả năng tự chủ của con người, không hề tốt tí nào.

Frank cũng tự mở một lon cho mình, uống một ngụm.

“Sao Phàn Hi lại đến quán doanh của chúng ta nhỉ?”

Cũng khó trách Frank hiếu kỳ, bởi trong mắt anh ta, Phàn Hi giống như một ngôi sao sáng, tự nhiên lại chạy tới nơi khỉ ho cò gáy này, chắc chắn phải có lý do.

Niels nhún vai, “Tôi không biết.”

Frank bắt mắt, “Này, sao anh lại không biết? Anh có phải đàn ông không thể?”

Niels không hiểu, “Liên quan gì ở đây?”

“Đàn ông đều yêu người đẹp! Trừ khi anh là gay.”

“ ... ”

Niels trầm mặc một hồi, rồi nói, “Tôi thích phụ nữ.”

Frank bật cười, định mở miệng nói gì đó, đột nhiên đèn trong nhà ăn vụt tắt, mọi người lập tức xôn xao.

“Có chuyện quái gì thế?”

Frank vừa chửi thầm một câu, âm nhạc liền vang lên, một giọng nữ cất tiếng hát.

Em cho rằng, kể cả khi thời gian trên thế giới này ngừng lại,

Anh vẫn là của riêng em,

Em chạm vào mái tóc anh, bàn tay anh, khuôn mặt anh,

Anh là tiếng ca,

Khiến lòng em rối bời...

...

Lời bài hát là tiếng Đức, dù biết không phải Phàn Hi hát, nhưng Niels vẫn chột dạ, động tác lập tức ngừng lại.

Mỗi câu chữ đều khiến tim anh như nhảy lên, anh vô thức nín thở.

Trong lúc đám người ngơ ngác, một bóng người xuất hiện, như một con chim lửa, thiêu đốt ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Trước mặt cô có một tấm voan che mỏng, chỉ để lộ đôi mắt đen linh động, cô đưa tay, xoay một vòng.

Bài hát rõ ràng rất quen thuộc, nhưng điệu múa của cô lại vô cùng thần bí.

Điệu múa của cô không phải Samba, cũng chẳng phải điệu múa truyền thống của Trung Quốc, mà là múa bụng bắt nguồn từ Trung Đông.

Cô dựa theo nền nhạc, lắc nhẹ hông, vòng eo mềm mại khẽ run rẩy, những sợi trần châu trên váy cũng nhẹ nhàng xoay tròn đung đưa.

Múa bụng là vũ đạo vô cùng khéo gợi, mà Phàn Hi múa thì lại càng quyến rũ mê người. Đôi chân dài nhỏ như ẩn như hiện, phong cảnh mơ hồ dưới lớp váy cũng khiến người ta không ngừng tưởng tượng.

Cô phô hết vẻ đẹp cơ thể, từ bộ ngực đầy đặn, đến phần bụng bằng phẳng săn chắc, vòng eo nhỏ nhắn, có thể sờ thấy được xương chậu nhô lên ở đai váy, vô cùng gợi cảm.

Thời khắc này, cô chính là nữ thần trong mắt mọi người.

Frank thấp giọng, “Là Phàn Hi.”

Anh ta không nói, Niels cũng thừa biết, đáng người như vậy, ngoài cô ra thì không có người thứ hai.

Động tác của cô rất nhanh, khiến người ta hoa mắt, vòng eo mềm mại chuyển động như rắn nước. Bờ mông đung đưa, mỗi động tác đều vô cùng khéo gợi, câu dẫn ánh mắt của đàn ông.

Frank uống một ngụm bia lớn, không nhin được mà chửi một câu, gầm nhẹ, “Phải làm sao đây? Tôi muốn ngủ với cô ấy! Để cô ấy ở dưới thân mình, nhất định vô cùng sung sướng.”

Niels nhìn anh ta, quát nhỏ, “Câm miệng!”

Frank, “Câm miệng cái gì? Tôi chỉ nói hộ tiếng lòng của đám đàn ông ở đây.”

Niels không thể phản bác, anh ta nói đúng, một cô gái quyến rũ gợi cảm, đám đàn ông ở đây đều là sói đói lâu ngày, đương nhiên vô cùng căng thẳng. Đêm nay, nhà tắm mới thực sự có tác dụng...

Frank tức giận châm thuốc lá, dùng sức hít một hơi, nói, “Cô ấy nói đúng, chúng ta thực sự không trụ được! Mẹ kiếp, đây mới thực sự là trả thù!”

Niels không tiếp lời, khẽ nhếch môi, ánh mắt vẫn dán chặt lên người cô. Đây là lần đầu tiên anh không thể tự khống chế bản thân, ánh mắt anh rơi vào ngực cô, bụng cô, cả bộ phận giữa hai chân cô nữa, trong đầu cũng hiện lên từng hình ảnh. Giống như Frank nói, ngọn lửa ở bụng dưới đang cháy rực, thiêu đốt, làm con dã thú trong cơ thể sống lại, khiến anh không thể nhịn được.

Điệu múa này chưa có ai múa, sau này cũng chẳng ai múa được đẹp hơn cô. Từ đầu đến cuối cô không hề tháo mảnh che mặt, nhưng cơ thể của cô, động tác của cô đã khắc sâu vào tâm trí mọi người.

Vũ điệu cuồng nhiệt kết thúc, nhưng không ai lên tiếng, mọi người đều ngây dại, nhất thời không thể hoàn hồn, bốn phía vô cùng yên ắng tĩnh lặng.

32. Chương 32

Đêm đó, Phần Hi ngủ rất ngon...

Sáng hôm sau mặt trời còn chưa mọc, cô đã rời giường.

Lúc đi rửa mặt, cô nghe thấy mọi người bàn tán, “Nữ yêu quái đó đêm qua náo loạn cả nhà ăn.”

Nữ yêu quái, tất nhiên là nói Phần Hi.

Cô nhướn mày, coi như là lời khen.

“Hôm qua nửa đêm vẫn còn có người tắm rửa, đến ba giờ sáng mới yên tĩnh.”

“Kỳ lạ, người nào ưa sạch sẽ vậy chứ?”

“Cái gì mà sạch sẽ, có mà xuân tâm rạo rực, không ngủ được thì có.”

Những lời này thoảng qua tai Phần Hi, cô đi đến cạnh bồn rửa mặt, vắn vòi nước, hắt một ít lên mặt.

Nghe thấy tiếng động, mấy nữ binh quay đầu lại. Vừa rồi bọn họ bàn tán hăng say, giờ nhìn thấy cô lập tức im lặng, ánh mắt nhìn cô có phần đồ kỵ.

Barbara vốn chú ý đến cô, lần trước cô khiến cô ta mất mặt ở nhà ăn, khó khăn lắm hôm qua Barbara mới có cơ hội thể hiện, coi như là lấy lại hình tượng của mình. Ai ngờ Phần Hi xuất hiện giữa chừng, cướp mất hào quang của cô ta. Cục tức này, cô ta nuốt không trôi.

Nếu chỉ có hai người, Barbara đành phải nhịn, nhưng giờ có cả đám người xung quanh, khiến cô ta vô cùng tự tin.

Barbara ném khăn mặt vào chậu, hung hăng đi đến trước mặt Phần Hi, nói, “Phần Hi, cô đừng quá kiêu ngạo.”

Phần Hi không để ý đến cô ta, tiếp tục đánh răng rửa mặt, chẳng buồn liếc một cái.

Bị tảng lờ, Barbara tức giận thò tay vắn vòi nước, rồi lấy tay chặn lại, khiến nước bắn mạnh vào mặt Phần Hi, cô ta quát, “Loại đàn bà dâm loạn câu dẫn đàn ông.”

Phần Hi đứng thẳng dậy, nhìn Barbara.

Barbara cười lạnh, “Nhìn cái gì, không phải cô thích ngủ với đàn ông lắm sao?”

Phần Hi nhếch môi, tạo thành đường cong như trăng lưỡi liềm, lạnh lẽo vô tình. Nụ cười của cô rất đẹp, nhưng lại xen lẫn một tia hiểm ác.

“Barbara.”

Nghe cô gọi tên mình, Barbara lạnh toát sống lưng, nhưng cô ta vẫn tỏ vẻ hung hăng, “Tôi nói sai à?”

Đôi mắt đen sắc bén, cô tiến về phía trước một bước, Barbara vô thức lùi lại phía sau. Phần Hi nhìn thẳng vào mắt cô ta, nhả từng chữ, “Cho dù là vậy, thì cô lấy cái gì để đấu với tôi?”

Một câu, vô cùng đơn giản nhưng thành công đánh vỡ vòng bảo vệ, khiến Barbara lạnh toát người. Barbara nhận ra, khí chất của cô gái này, vốn là tự có, không phải mượn từ bên ngoài.

Ngày thứ 56 kể từ khi tới Afghanistan, vết thương trên người Phần Hi cũng khép miệng, cô đã có thể đi làm nhiệm vụ cùng mọi người.

Nhiệm vụ lần này, là đến một thôn nhỏ tên là Fazat ở phía Bắc quận Kang, xây dựng trường học, và một trạm y tế tạm thời. Đội trưởng vẫn là Mark, chỉ có điều trong đội lần này có thêm hai người, Niels phụ trách khoa học kỹ thuật, và Frank phụ trách y thuật.

Mặt trời chiếu qua đỉnh đầu, nóng tới bỏng rát, phóng tầm mắt ra xa, tứ phía đều là cát vàng mênh mông.

Vì nắng nóng, Phần Hi cuốn kín từ đầu đến chân, còn đeo cả kính râm, không để lộ một mảng da thịt nào.

Mark thấy vậy liền trêu cô, “Cô nói xem, cô là một đại minh tinh, không ở trong nước hưởng thụ, lại chạy tới đây làm gì?”

Phần Hi liếc anh ta một cái, “Tìm đàn ông.”

Frank nghe thấy, liền chạy tới bên cạnh, chẳng biết xấu hổ mà nói, “Tìm tôi này.”

Mark đáp cho anh ta một cái, “Tính theo thứ tự trước sau thì còn lâu mới tới cậu, cút sang một bên.”

Niels ho khan một tiếng, liếc qua hai nam một nữ kia, nghiêm túc nhắc nhở, “Giờ là giờ làm việc.”

Phần Hi nhìn anh, áo ba lỗ trên người anh bị mồ hôi thấm ướt đẫm, dính chặt vào cơ thể, cơ bụng mờ mờ dưới lớp áo mỏng. Ánh mắt cô trượt xuống dưới, phía trước có một bộ phận hơi nổi lên, tuy không rõ ràng nhưng cũng khiến người khác liên tưởng bậy bạ, phía sau là bờ mông săn chắc, quần của bộ đội tương đối chặt, vì vậy chỉ cần cử động nhẹ, cũng có thể thấy được đường cong trên cơ thể. Trên đùi buộc băng súng màu đen, vô cùng cường tráng mạnh mẽ.

Cô liếm môi, miệng cô đột nhiên trở nên khô khốc, không biết là do nắng nóng, hay là hình ảnh đang lóe lên trong đầu.

Thấy cô ngẩn người, Frank liền hỏi, “Nhìn gì thế?”

Cô không đáp, vươn tay ra, “Thuốc.”

Frank rút một điều đưa cho cô.

Cô đưa tay nhận, không thèm liếc anh ta lấy một cái.

Phần Hi châm lửa, nhả một ngụm khói, khói thuốc bị gió thổi tản ra, ánh mắt của cô vẫn dán chặt trên người Niels, nhất cử nhất động của anh trong mắt cô đều vô cùng hấp dẫn.

Phần Hi hít thêm một hơi nữa rồi ném điều thuốc đi, đứng dậy đi đến cạnh Niels. Cô đặt tay lên vai anh, ghé sát vào tai nói nhỏ.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Niels lập tức thay đổi. Anh mím môi im lặng, nhanh chóng trở lại vẻ bình thường, như thể vừa rồi giữa hai người chẳng xảy ra chuyện gì.

Frank và Mark nhìn thấy, không khỏi tò mò liền hỏi, “Cô ấy nói gì thế?”

Niels thấp giọng, “Đừng có nhiều chuyện, làm việc đi.”

Không được thỏa mãn trí tò mò, một người kêu lên, “Nhất định là có gian tình.”

Người kia phụ họa theo, “Đúng đấy.”

Niels không để ý đến bọn họ, cúi đầu làm việc.

Không moi được tin, hai người kia liếc nhau, xoa xoa mũi rồi rời đi chỗ khác.

Niels ngồi trước màn hình máy tính, ánh mắt lơ đãng nhìn tàn thuốc Phàn Hi ném ở dưới đất, trên đó còn dính son môi của cô. Đôi mắt xanh lục đột nhiên trầm xuống.

Cô nói, tôi ướt, là vì anh.

Từng chữ trong câu nói của cô, đều đang khiêu khích giới hạn tự chủ của anh.

Muốn xây dựng nhà cửa ở sa mạc cũng không hề dễ dàng. Đầu tiên phải kiểm tra xem có nước ngầm hay không, sau đó phải xem sức gió, còn có phương hướng lưu động của cát, tất cả những điều này đều thuộc về kỹ thuật, là nhiệm vụ của Niels. Những người khác đều làm việc dưới sự chỉ đạo của anh.

Ngoài người Đức thì còn có người bản xứ cùng làm việc, Mark nói, những thứ này đều là chống lại Taliban.

Phàn Hi hỏi, “Các anh giúp bọn họ xây dựng trường học bệnh viện miễn phí, tại sao Taliban lại tấn công các anh?”

Mark nói, “Vì bọn chúng không thích chúng tôi.”

“Vì sao?”

Mark không biết giải thích thế nào, liền để cho Frank trả lời.

Frank nói, “Bởi vì tín ngưỡng.”

Đạo Hồi, Đạo Do Thái và Đạo Cơ Đốc là ba giáo phái lớn trên thế giới, bắt đầu từ Thập Tự Chinh 1000 năm trước cho tới bây giờ vẫn luôn như nước với lửa. Tiêu diệt Đạo Do Thái và Đạo Cơ Đốc thì Đạo Hồi sẽ là giáo phái lớn duy nhất, tuy rằng đây chỉ là giấc mộng của những người theo đạo nhưng cũng vì thế mà thấy được dã tâm và tham vọng của họ. Nhưng khi người phương Tây nhúng tay vào, ví dụ như xây dựng trường học, truyền bá bình đẳng giới, đã đi ngược lại với truyền thống và tín ngưỡng trước nay của họ. Đối với những người theo chủ nghĩa tôn giáo cực đoan, đây là một loại xâm lược tinh thần kinh khủng, vì vậy chiến tranh hết sức căng thẳng.

“Bọn họ chiến đấu vì tín ngưỡng, còn người Đức các anh là vì cái gì?”

Bị Phàn Hi nói trúng tim đen, Frank thở dài, “Là do người Đức chúng tôi ăn no rửng mỡ, làm mấy chuyện hao người tốn của ngu xuẩn.”

“Vậy sao anh vẫn đến đây?”

“Tôi đến là vì muốn xem, chính phủ nước chúng tôi ngu ngốc đến mức nào.”

“...”

Hơn hai tuần sau, cuối cùng cũng xây xong trường học, người vui vẻ nhất chính là mấy đứa bé bản xứ. Vì ở đây con gái không được đi học, Phàn Hi và Namyan đành bất chấp nguy hiểm, đến từng nhà để thuyết phục.

Ngoại trừ Hội Chữ thập đỏ, còn có một tổ chức nữa ở địa phương, là Liên minh phụ nữ Mazar-Sharif, trợ giúp những phụ nữ bị bạo hành. Người phụ trách là một người đàn ông trung niên, tên là Khan, và phụ tá của ông ta là Sally, hai người họ đến từ Pakistan, đều là thành viên của một tổ chức từ thiện thế giới, giờ hai người hoạt động một mình ở đây.

Nhờ có sự giúp đỡ của hai người họ, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn, ít nhất là không còn trở ngại về ngôn ngữ nữa.

Sally nói cho Phàn Hi và Namyan biết, ở cái thôn nhỏ này đã từng phát sinh vài cuộc chiến quy mô nhỏ, đã bị dập tắt, Taliban không chết cũng bị đuổi đi, nhưng nguy hiểm ở đâu cũng có, các cô nhìn mấy người

đàn ông kia, dù già hay trẻ, một giây trước còn là một người dân bình thường, một giây sau cũng có thể trở thành phần tử khủng bố.

Nhưng điều Phàn Hi sợ là mấy đứa nhỏ ở đây, lúc nào cũng hoạt bát ồn ào, khiến cô thấy đau đầu.

Tuy rằng không phải đóng học phí, thậm chí còn được phát đồ dùng học tập, nhưng đại đa số gia đình không muốn cho con đi học. Hỏi thăm một hồi mới biết, hóa ra bọn họ bị Taliban uy hiếp, nếu dám đưa con đến trường, chúng sẽ dùng súng máy bắn nát nhà cửa bọn họ.

So với Namyar dốc sức thuyết phục, Phàn Hi yên tĩnh hơn nhiều, cô im lặng ngồi xem một bên, không nói một lời. Tuy không có phần tử khủng bố ở đây, nhưng ám ảnh trong lòng bọn họ không thể biến mất, muốn thuyết phục mấy người này thay đổi tư tưởng, còn khó hơn lên trời. Cô đã nhìn thấu vấn đề, nên không dư hơi để nói mấy câu thừa thãi.

Phàn Hi ngồi một lúc, cơn nghiện thuốc lá lại xuất hiện, cô liền đứng dậy đi ra ngoài cửa hút thuốc.

Cô kéo khăn che mặt xuống, để lộ mái tóc đen dài, rút một điếu thuốc ngậm vào miệng. Cô ngửa đầu thở dài, nhìn nơi sa mạc hoang vu này, khẽ chữm thầm một tiếng. Đúng là cô ăn no rồi việc, chạy đến nơi này chịu khổ cực, khi ở trong nước, cho dù cô không còn là nữ thần quốc dân nổi tiếng, thì cũng có thể làm một bà chủ giàu có.

Cô cúi đầu, phát hiện thấy hai cô bé đứng cách đó không xa, hai mắt mở to, rụt rè nhìn bật lửa zippo trong tay cô.

Cô vẫy vẫy tay, hỏi, “Thích à?”

Một trong hai đứa bé gật đầu.

Cô thò tay ra, “VẬY CHỊ CHO NÀY.”

Đứa bé nhỏ hơn đưa tay định nhận thì bị chị nó kéo lại, nhìn Phàn Hi bằng ánh mắt cảnh giác.

Phàn Hi không để ý nữa, hút xong điếu thuốc liền ném cái bật lửa về phía hai đứa bé, xoay người rời đi. Ai ngờ đi được vài bước, sau lưng truyền đến tiếng nói chuyện, còn có tiếng giẫm đạp, cô vô thức quay đầu nhìn.

Chỉ thấy cái bật lửa bị đứa lớn hơn giẫm lên, một nửa vùi trong cát.

Cô cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, xoay người khoanh tay trước ngực, nhìn từ trên cao xuống, nói, “Các em cảm thấy chị là người xấu sao?”

Hai đứa bé nghe không hiểu, đứa bé lớn kéo đứa em, nhìn cô đề phòng.

Phàn Hi thấy thú vị, kéo khăn che mặt xuống, tiến đến gần hai đứa nhỏ, hỏi, “Hai đứa mấy tuổi rồi? Đã đi học chưa?”

Đứa bé lớn hét gì đó, cô nghe không hiểu, nên không chú ý.

Đột nhiên, đứa bé đó quát một tiếng, đưa tay ném gì đó về phía cô. Phàn Hi giật mình, ban đầu cô tưởng là cát, nhưng lại có một mùi hương xộc đến, giống như hương liệu. Mùi vị quá nồng, thu hút côn trùng trên sa mạc, bên tai cô truyền đến tiếng côn trùng kêu, như có con gì đó chích vào mặt cô một cái. Cô quơ quơ tay, kéo khăn che mặt, quay người trở lại phòng.

Namyar thấy cô liền hỏi, “Cô đi đâu thế?”

Phàn Hi bình tĩnh đáp, “Hút thuốc.”

Bận rộn cả buổi sáng, cuối cùng hai người cũng về tới trường học, có lẽ do quá nắng, Phàn Hi hơi chóng mặt, liền tìm chỗ râm tránh nắng. Cô kéo khăn che, lấy tay quạt quạt, quạt mấy cái, tiếng vo ve lại xuất hiện. Đuổi mãi không hết, cô đành đứng dậy tìm chỗ khác.

Mark thấy vậy, cười cười, “Cô đúng là trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Phàn Hi liếc anh ta một cái, hỏi, “Niels đâu rồi?”

“Tôi đã hiểu thế nào là một ngày không thấy, tựa xa cách ba thu rồi.”

Cô nhú mày, “Tôi có việc cần nói.”

Thấy cô không vui, Mark vội nói, “Anh ấy ở dưới sườn núi.”

“Cảm ơn.” Cô xoay người rời đi.

Niels đang thăm dò vị trí mạch nước ngầm, đột nhiên một mùi hương len lỏi vào khứu giác, anh quay lại thấy Phàn Hi đang đứng đó.

“Tôi phải về rồi.” Cô nói.

Anh lơ đãng nói, “Về đâu?”

“Về căn cứ.”

“Bây giờ đang rất bận.”

“Tôi không đợi được.”

Niels không để ý đến cô.

Đầu cô càng lúc càng choáng váng, cô cắn răng, tiến lên túm chặt lấy thắt lưng anh, nói, “Đưa tôi về căn cứ.”

Niels tưởng cô cố ý gây sự, hất tay cô ra, lực đẩy của anh không lớn, ai ngờ hai chân Phàn Hi mềm nhũn, bị anh hất ngã ra phía sau. “Bộp” một tiếng, trán cô đập vào thành giếng, lập tức ngất xỉu.

33. Chương 33

Dù Niels đẩy tay cô ra, nhưng lực không hề lớn, không thể khiến cô bị ngã.

Phàn Hi thích bày trò, cái này Niels biết rõ, anh nghĩ rằng cô đang chơi trò lật mềm buộc chặt, nên không để ý đến cô. Mấy phút sau, cô vẫn nằm cạnh giếng, không có tiếng động gì, anh mới bắt đầu cảm thấy không đúng.

Anh ngồi xổm xuống, kéo lớp khăn che của cô ra, mặt anh lập tức biến sắc. Anh vội bế cô lên, chạy về phía xe của quân đội. Trên đường đi gặp Mark, Mark thấy anh bế Phàn Hi, còn cười toe toét trên choker.

Niels nói, “Cô ấy bị trúng độc của trùng đông, hình như là bị dị ứng.”

Nghe anh nói vậy, Mark mới nhìn nửa bên mặt bị sưng đỏ của cô, lo sợ kêu lên, “Sao lại thế chứ? Ban này vẫn còn tốt mà.”

Niels không có tâm trí nói lời vô nghĩa, liền hỏi, “Frank đâu rồi?”

“Cậu ta ở phòng khám rồi. Hôm nay ở đó bắt đầu mở cửa.”

Niels nói, “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

“Anh muốn đưa cô ấy đi à?”

“Ừ.”

Nơi này cách phòng khám bọn họ mới xây không xa, đi mất khoảng 10 phút, vì vậy Mark không nói gì, móc chìa khóa ra đưa cho anh.

Niels đạp chân ga, xe Jeep vọt đi.

Trên đường xóc nảy, Phàn Hi liền tỉnh lại, nhưng trên mặt vừa sưng vừa đau, cô đưa tay định chạm vào. Thấy vậy, Niels chặn tay cô lại, nói, “Đừng đụng vào.”

Bàn tay của anh rất lớn, lại ấm áp, trái tim Phàn Hi khẽ run lên, cô hỏi, “Tôi bị làm sao thế?”

“Bị côn trùng đốt, tôi đưa cô đến phòng khám của Frank.”

Phàn Hi cười hì hì, nhìn anh nói, “Không phải anh nói anh bận, không muốn tôi làm phiền sao? Xem ra trong lòng anh tôi cũng quan trọng đấy chứ.”

Anh muốn rút tay về, liền bị Phàn Hi nắm lấy, mười ngón tay đan vào nhau giống như đôi tình nhân.

Mười phút rất nhanh trôi qua, Niels mở cửa xe, đợi cô tự đi xuống. Ai ngờ, cô ỷ lại, duỗi hai tay về phía anh, làm nũng, “Tôi không có sức gì cả, anh bế tôi đi.”

Anh nhú mày, nhưng vẫn đưa tay bế cô lên.

Cô dựa vào lồng ngực anh, hỏi, “Tôi có nặng không?”

Anh lắc đầu.

“Vậy sao anh lại nhú mày?”

Cô đưa tay định chạm vào mặt anh, lại bị anh nghiêng mặt tránh đi.

“Cô giữ lại ít sức lực đi có được không?”

“Không được.” Cô nhìn anh, cười nham hiểm, “Sức lực của tôi chính là để trêu anh.”

Niels im lặng.

Frank đang bận rộn khám bệnh, thấy Niels bế Phàn Hi đến, vội đứng dậy đón, “Làm sao thế?”

Niels không nói gì, kéo khăn che mặt cô ra cho anh ta nhìn.

Sắc mặt Frank vô cùng nghiêm trọng, chỉ vào giường bệnh, “Để cô ấy nằm xuống kia.”

Phàn Hi nằm ngửa, nhìn Niels từ đầu đến chân. Niels bắt đầu thấy đau đầu, cô gái này đã xảy ra chuyện, còn không chịu ngoan ngoãn.

Frank hỏi, “Em có biết mình bị dị ứng với cái gì không?”

Phàn Hi lắc đầu, “Không biết.”

“Trước đây từng bị dị ứng bao giờ chưa?”

“Chưa từng.”

Frank quay đầu nói với Niels, “Tôi phải biết cô ấy bị dị ứng với cái gì, ở đây thiết bị không đủ, tôi không kiểm tra được.”

Niels thấy cô vẫn tỉnh táo, liền nói, “Vậy để cô ấy ở chỗ cậu một thời gian, phiền cậu chăm sóc cô ấy.”

Frank nói, “Anh yên tâm đi.”

Nghe vậy, Phàn Hi nén cơn choáng váng xuống, ngồi dậy hỏi, “Anh phải đi à?”

Niels gật đầu, “Tôi không phải bác sĩ, có ở lại cũng vô dụng.”

Phàn Hi trèo xuống giường, “Vậy tôi cũng đi.”

Hai người còn chưa kịp ngăn cản, chân cô đã mềm nhũn ra, ngã ngồi xuống đất. Cô ngẩng lên, vừa vặn nhìn thấy mình trong gương trên bàn làm việc của Frank, một bên mặt sưng đỏ nhìn như quỷ, cô giật mình, sợ hãi hét lên.

Cái gì cũng có thể mất đi, chỉ có khuôn mặt này là không thể, khuôn mặt này là thứ giúp cô kiếm tiền.

Hô hấp của cô trở nên dồn dập, há miệng nhưng lại không có âm thanh, tựa như có bàn tay bóp nghẹt cổ họng cô, khiến cô không thở nổi.

Frank biến sắc, vội nói, “Giữ cô ấy lại, tôi tiêm adrenalin cho cô ấy. Tôi không biết dị ứng này có hại thể nào, cứ phải đưa đến bệnh viện đã.”

Tiêm xong, dấu hiệu co rút dần biến mất, mắt cô cũng không còn thần thái, mà trống rỗng vô hồn, có dấu hiệu của cơn sốc.

Niels không chút nghĩ ngợi, cầm chìa khóa nói, “Tôi đưa cô ấy về căn cứ.”

Frank nói, “Anh điên à? Không có lực lượng vũ trang bảo vệ, một mình anh trở về, ngộ nhỡ bị tập kích thì sao?”

Niels ngẩng đầu nhìn anh ta, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, “Nếu không thì biết làm thế nào?”

Frank cắn răng, buông lỏng tay, nói, “Được rồi, đi đường cẩn thận.”

Niels bế cô vào xe, người cô được tiêm thuốc nên mềm nhũn, không thể ngồi thẳng được.

“Cố chịu đựng một chút, chúng ta sẽ đi nhanh thôi.”

Không có tiếng trả lời, mặt cô trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền.

Mấy phút trước cô còn trò chuyện vui vẻ, sức lực của tôi chính là để trêu đùa anh. Không ngờ, mấy phút sau cô liền trở thành như vậy.

Niels mím môi, cố che giấu cảm xúc, nhưng cũng không thể đè nén sự lo lắng trong lòng.

Anh đạp chân ga, nắm chặt vô lăng, chỉ hi vọng có thể đi nhanh hơn một chút nữa.

Nhưng dự tốc bất đạt, chiếc xe quân đội Đức đơn độc chạy trên sa mạc cát vàng, đám Taliban đang ẩn nấp bắt đầu rục rịch.

Quả thực càng lo lắng cái gì, thì càng dễ gặp phải, đằng sau xuất hiện hai chiếc xe Jeep khả nghi, rất rõ ràng, mục tiêu của chúng chính là anh. Taliban từng treo giải, bắt được một binh lính bình thường của Đức, tiền thưởng là 100 đô, một sĩ quan sơ cấp là 300, sĩ quan cao cấp là 500, chắc chắn, Niels chính là con dê béo bở trong mắt chúng.

Đám người phía sau bám chặt không rời, khu vực này vắng vẻ rộng lớn, hoàn toàn không thể cắt đuôi.

Niels quay đầu nhìn Phàn Hi, cô đang hôn mê, nếu hôm nay anh không thể chạy thoát, vậy thì cô cũng chỉ còn con đường chết. Anh cắn răng, đạp vào chân phanh, lốp xe ma sát với mặt đất, vang lên tiếng gào thét chói tai, bụi cát bay mù mịt. Thấy anh dừng xe lại, mấy xe phía sau bắt đầu nổi sùng, một viên đạn găm vào thân xe Jeep. May mắn, thân xe rắn chắc, chặn được phát súng này. Niels kéo người Phàn Hi, đều cô gối đầu vào đùi mình, đề phòng bất trắc.

Anh tập trung cao độ, đại não giống như máy tính, ma trận số liệu bắt đầu xuất hiện. Một phút sau, anh đã tính ra thời gian hai xe gặp nhau, khoảng cách, tốc độ trung bình, gia tốc thời gian, gia tốc tốc độ, lực cản xung đột và lực cản của gió, dùng những thứ này để lập kế hoạch chiến đấu. Niels chăm chú nhìn đồng hồ trên cổ tay, với anh mà nói, phải tranh thủ từng giây.

Đúng lúc kim phút chỉ số 3, anh không do dự mà đạp vào chân ga, một tay lái xe, tay kia giữ ghế phụ, anh nghiêng người, bẻ ngoặt vô lăng, chiếc xe quay đầu lao về hướng ngược lại. Thời gian trùng khít, xe của anh lao về phía hai chiếc xe Jeep phía sau như một tia chớp, bởi tốc độ quá nhanh, hai lái xe kia không kịp phản ứng. Đầu Niels chột lóe lên, sống chết chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Không chậm một giây, Niels đạp phanh, quay đầu xe sang một hướng khác, lao vụt đi.

Thời gian anh tính toán không sai, chờ hai chiếc xe Jeep kia quay đầu xong, xe của anh chỉ còn là một chấm đen nhỏ xíu.

Niels nhìn qua kính chiếu hậu, không còn xe đuổi theo nữa, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi ngoài kế hoạch A, anh còn có kế hoạch B, nhưng kế hoạch B là phải dụ chúng đến khu địa lôi chưa được gỡ, nguy hiểm hơn kế hoạch A rất nhiều. Nhưng may mắn kế hoạch A đã thành công.

Bắt được liên lạc với tổng bộ, anh đánh tay lái, chạy xe vào một lối nhỏ. Con đường này ở trong đầm lầy hoang mạc, uốn lượn vòng vèo như mê cung. Nếu không quen thuộc thì sẽ rất nguy hiểm, bởi vậy rất ít xe qua lối này, phần tử khủng bố cũng không mai phục ở đây. Nhưng nơi đây cũng là an toàn nhất, Niels

chọn con đường này, bởi lúc anh dùng vệ tinh định vị, đã từng tìm hiểu nơi này, tuy rằng mới nhìn một lần, nhưng đã khắc sâu trong não.

Phàn Hi mơ một giấc mơ rất dài, mơ thấy quá khứ bất hạnh của mình.

Luôn luôn ép bản thân quên đi, cô đã làm được. Nhưng khi cơ thể yếu đi, ý chí của cô cũng giảm bớt, rất nhiều chuyện tưởng như đã vùi rất sâu, lại một lần nữa hiện lên.

May mà cô nhanh chóng tỉnh lại.

Mở mắt ra, nhìn thấy Niels ở bên cạnh.

“Tôi đang mơ à?”

Anh lắc đầu, nói ngắn gọn, “Cô bị dị ứng với nọc của ong mật, nhưng giờ không sao rồi.”

Nghe anh nói vậy, cô dần nhớ lại, “Anh đưa tôi về bệnh viện à?”

Anh gật đầu, trong mắt cất giấu tia tiêu tụy, như thể vừa trải qua một trận chiến sinh tử.

Phàn Hi đột nhiên đưa tay, cản tầm nhìn của anh, “Không cho anh nhìn tôi.”

Anh tránh tay cô, nói, “Làm sao?”

Giọng cô có chút hờn dỗi, “Anh không được nhìn cái mặt như trò hề của tôi.”

Tuy rằng đã tiêm và bôi thuốc, nhưng nửa bên mặt cô vẫn sưng đỏ như quả bóng, quả thực rất buồn cười.

Niels nhìn phản ứng của cô, vừa bực vừa buồn cười, “Tính mạng suýt không giữ được, cô còn lo đến cái mặt cơ à?”

Phàn Hi thu lại nụ cười, nghiêm trọng nói, “Mất đi khuôn mặt này, với tôi còn đáng sợ hơn chết.”

Niels nhìn cô chăm chăm, phát hiện cô không hề đùa giỡn, liền hỏi, “Cô quan tâm diện mạo, bởi cô là người nổi tiếng à?”

Cô trầm mặc.

Cô không đáp, anh cũng không truy hỏi.

Thực ra nếu cô nói đúng vậy, cũng chẳng có gì khó hiểu, người nổi tiếng dựa vào mặt kiếm cơm, tất nhiên đặc biệt chú trọng nhan sắc.

Hai người im lặng một hồi, Niels đột nhiên hỏi, “Cô rất nhớ nhà sao?”

Phàn Hi khẽ giật mình, “Sao anh hỏi thế?”

“Bởi lúc hôn mê, cô luôn miệng gọi mẹ.”

“...”

Phàn Hi khép mi, không đáp mà hỏi lại, “Trước khi Chương Tuyết đi, anh ấy đã nói gì với anh?”

Niels nhìn mặt cô, ánh mắt có chút phức tạp.”Chương Tuyết”nói ra thân phận của Phàn Hi, ít nhiều cũng thay đổi cách nhìn của anh với cô. Lúc mới gặp cô, anh thật sự tò mò, rốt cuộc gia đình cô kiểu gì, lại dạy dỗ cô thành người như vậy. Giờ anh đã hiểu mọi hành động của cô. Nhưng hiểu không có nghĩa là đồng cảm, anh và cô, vẫn không thể đi chung một con đường.

34. Chương 34

Dị ứng đến nhanh mà đi cũng nhanh, ba ngày sau, khuôn mặt sưng đỏ của Phàn Hi đã xẹp dần, chỉ còn vết đỏ nhàn nhạt.

Frank an ủi, “Yên tâm, mấy vết này sẽ mất hết thôi.”

Phàn Hi ngồi hút thuốc, “Khuôn mặt này là tính mạng của tôi.”

Frank cướp điếu thuốc trên tay cô, “VẬY em đừng hút nữa.”

Cô ngoan ngoãn làm theo anh ta, nhả một ngụm khói rồi nói, “Hôm nay anh không đến thôn đó khám bệnh à?”

“Thay phiên nhau, hôm nay tôi phụ trách ở đây.”

Cô nhàn nhạt “ồ” một tiếng, cầm lấy gương, cẩn thận xem xét khuôn mặt mình. Đến cái chỗ hoang vu này, đã không có ánh hào quang, da thì thêm nếp nhăn, lỗ chân lông vừa thô vừa to, cô bất mãn nhíu mày.

Frank nhìn cô, nói, “Fancy, tôi xem phim em đóng rồi.”

“Ừ.”

Anh ta khen ngợi, “Em đóng rất đạt.”

“Cảm ơn.” Cô không có tâm trạng trò chuyện, mấy lời khen như vậy cô nghe mòn tai rồi. Với cô mà nói, Frank cũng giống như các fan hâm mộ khác của cô mà thôi.

“Tôi cũng lên mạng tìm hiểu về em, sau đó đã vào weibo của em.”

Khóe miệng cô giật giật, “Anh biết tiếng Trung à?”

“Không, nhưng chữ số vẫn đọc được, xem ra fan của em cũng không ít.”

“Đã giảm một nửa rồi.” Từ sau scandal clip nóng.

Anh ta nhìn cô, hỏi, “Sao lại thế chứ?”

Cô cắn môi, mỉm cười, “Bởi tôi bị lộ clip sex ở trên mạng.”

Frank khẽ giật mình, không phải bởi lời nói của cô, mà bởi động tác cô vừa làm, vô cùng khiêu khích, khiến toàn thân anh ta run rẩy, máu nóng trong người lập tức cuộn cuộn.

“Là người đàn ông may mắn nào thế?”

Phàn Hi phát tay, “Không đáng để nhắc đến.”

Frank thuận thế bắt lấy tay cô, chân thành đề nghị, “Thật sự không thể cân nhắc đến tôi sao? Thực ra tôi cũng rất tuyệt, sẽ không làm em thất vọng đâu.”

Ở nước ngoài vô cùng thoáng, với anh ta mà nói, chuyện lộ clip nóng cũng chẳng có vấn đề gì.

Phàn Hi rút tay về, giọng nguội lạnh, “Anh không phải người tôi muốn.”

Anh ta vẫn kiên trì, “Chúng ta chỉ cần thỏa mãn nhu cầu của đối phương, không bàn tới chuyện yêu đương.”

Cô cười, “Nhiều đàn ông như vậy, dựa vào cái gì mà tôi phải tìm anh chứ?”

Nghe vậy, Frank kéo áo lên, để lộ cơ bụng săn chắc, nói, “Dựa vào cái này, thấy thế nào?”

Phàn Hi liếc một cái, hờ hững nói, “Chẳng thế nào cả.”

Anh ta ôm ngực, “Tôi tan nát cõi lòng rồi.”

Phàn Hi bật cười. Trong showbiz cô từng gặp rất nhiều “tiểu thịt tươi”, dù là cơ thể hay khuôn mặt đẹp, đều không thiếu. Nhưng điều cô muốn lại khác. Chính là có thể gặp một người, sau khi nhìn thấy người đó, liền hiểu thế nào là rung động.

Frank không cam lòng, hỏi, “Nếu như là Niels thì sao? Em có cự tuyệt anh ấy không?”

Phàn Hi nói, “Không.”

“Em thích anh ấy ở điểm nào?”

“Đầu óc.”

“Đúng là khó ai có thể so sánh với IQ của anh ấy.”

Nhưng Frank vẫn không nhịn được, lại thêm câu nữa, “Nhưng luận về khuôn mặt, tôi cũng đâu kém anh ấy.”

Cô nhún vai. Mỗi người có một khẩu vị riêng, không thể ép được.

Frank thấy cô không có hứng thú, không khỏi nhụt chí, nói, “Em đã đập vỡ lòng tự trọng của tôi rồi.”

Phàn Hi ngẩng đầu, nở nụ cười, giống như bậc nữ vương cao cao tại thượng.

Khóe mắt cô cong cong, vô cùng quyến rũ, Frank hơi sững người, lại cảm thấy đáng tiếc.

Lúc này, có người bên ngoài gõ cửa, cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người.

Frank bảo Phàn Hi chờ một lát, kéo rèm đi ra ngoài.

Người đến là Niels, anh đến kiểm tra sức khỏe định kì.

Phàn Hi đứng lên, định rời đi, nhưng thấy bên ngoài là Niels, liền từ bỏ ý định.

Frank khoác áo blouse, nói, “Anh chọn thời gian thật đúng, sớm không tới muộn không tới, tới đúng lúc tôi chuẩn bị nghỉ trưa.”

Niels cởi áo khoác, xoa xoa sống mũi, “Họp tới tận trưa, nên tôi không có thời gian.”

Nói thêm mấy câu nữa, Frank lấy kim tiêm, rút từ tay Niels hai ống máu.

Anh ta dán giấy lên, đặt ở giá gỗ, nói, “Cởi quần áo đi. Tôi cho anh năm phút.”

Niels xoay người, tháo dây giày, vừa cởi giày vừa hỏi, “Phòng khám ở thị trấn kia hoạt động thế nào?”

Frank đáp, “Chưa đâu vào đâu cả. Một đám ngu ngốc mù chữ, mấy loại thuốc đơn giản cũng không phân biệt nổi.”

Niels cởi tất, đặt vào trong giày, đẩy sang một bên, nói, “Không còn cách nào, tố chất của người dân ở đây không cao, chúng ta chỉ có thể hướng dẫn từng chút, hi vọng bọn họ có thể tiếp thu được.”

Frank cười cười, “Tôi không kiên nhẫn được như anh, mẹ kiếp, nhiều lúc chỉ muốn đánh người.”

Niels đang định cởi quần áo, ai ngờ bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa, Frank đi ra mở, là đồng sự của anh ta.

Người đó nhìn thấy Niels ở bên trong, xấu hổ cười, “Thật xin lỗi, cho tôi mượn Frank mấy phút nhé.”

Niels làm động tác cứ tự nhiên, hoàn toàn không để ý.

Frank hỏi, “Có chuyện gì?”

“Trong kho được bị thiếu mấy ống khí cười”

Khí cười [1], có tác dụng gây tê. Frank nghe xong, mặt lập tức biến sắc, hỏi lại, “Cậu chắc chắn?”

[1] Khí cười: Là tên thường gọi của hợp chất đi-ni-tơ mô-nô-xit, để làm thuốc giảm đau và gây tê trong phẫu thuật, nha khoa.

“Tôi không chắc. Tôi không có chìa khóa kho, vì vậy không thể kiểm tra.”

Người giữ chìa khóa chỉ có bác sĩ chủ nhiệm và Frank, anh ta sờ vào túi quần, nói, “Tôi đi với cậu.”

Đi được vài bước, Frank đột nhiên nhớ ra trong phòng còn một người nữa, đúng là oan gia, nơi nào không gặp lại gặp đúng nơi này.

Nghĩ đến Phàn Hi, đáy mắt anh ta xuất hiện tia nham hiểm, anh ta muốn trêu hai người, liền nói với Niels, “Tôi đi xem kho được một chút, sẽ quay lại ngay, anh cởi quần áo trước đi, nằm trên giường chờ tôi.”

“ ... ”

Niels không có phản ứng gì, ngược lại là Phàn Hi, cô không tự chủ được mà nhúu mày.

Thời gian như ngừng trôi, Phàn Hi hơi vén rèm, tay cô khẽ run lên.

Niels đứng ở cửa sổ, quay lưng về phía cô, anh đang cởi quần áo.

Chỉ thấy anh nắm lấy gấu áo, kéo nhẹ một cái, phần bụng săn chắc lập tức lộ ra. Áo ba lỗ nhanh chóng được cởi ra, cánh tay anh vì dùng sức mà cơ bắp nổi lên cuộn cuộn, trầm ổn mạnh mẽ.

Anh cởi trần, hai điểm đỏ trước ngực vô cùng gợi cảm. Lúc anh cởi áo, cơ bụng bị kéo căng ra, càng tôn thêm cơ thể quyến rũ.

Anh cầm áo đặt lên giường, bắt đầu cởi thắt lưng.

Cởi thắt lưng, là động tác khơi gợi nhất của đàn ông.

Phàn Hi nhìn tay anh, một lần ngón tay anh chuyển động, tim cô cũng như nhảy lên theo, quả thực nhìn trực tiếp vẫn hấp dẫn hơn rất nhiều.

Niels cởi khóa quần, buông tay, chiếc quần rơi xuống đất, trên người anh chỉ còn độc chiếc quần lót. Vai rộng eo nhỏ, đường nhân ngư, chân dài...không thể quyến rũ hơn được nữa.

Cô không nhìn được mà cắn chặt môi, cổ họng như có vật gì thiêu đốt, khô khốc bỏng rẫy. Trong đầu cô xuất hiện suy nghĩ xấu xa, muốn hôn anh, chạm vào anh, ở trên cơ thể anh.

Ánh mắt cô chậm chậm chuyển xuống dưới, nhìn quanh eo anh một vòng, cuối cùng rơi vào chiếc quần lót màu đen của anh. Bộ phận nổi lên ở đó thật khiến người ta không thể kiềm chế.

Tay anh đặt ở cạp quần, kéo nhẹ xuống...

Cuối cùng Phàn Hi cũng được thấy thứ cô chờ đợi, trong nháy mắt, đồng tử của cô giãn ra, hô hấp dồn dập. Trong đầu cô hiện lên các hình ảnh hỗn loạn, nhưng cuối cùng tất cả đều biến thành bộ phận đó của anh, rõ ràng nguyên vẹn, giống như đồ đặc lợn xộn trong nháy mắt trở về đúng vị trí.

Đây là cơ thể đàn ông hấp dẫn nhất cô từng thấy, chưa có ai vượt qua.

Cô hít một hơi, tim đập mạnh, hai chân như đứng trên mây. Cô cảm giác như hít phải một loại thuốc phiện, tên là Niels, khiến cô muốn dứt ra mà không được.

Người anh không một mảnh vải che thân, cúi người nhặt quần lên, đặt ngay ngắn trên giường. Sau đó anh châm một điếu thuốc, dựa vào tủ hít một hơi, ánh mắt tự lự nhìn ra ngoài cửa sổ. Niels không biết trong phòng còn có Phàn Hi, vì vậy mỗi động tác đều vô cùng tự nhiên.

Phàn Hi lùi về phía sau, dựa vào vách tường, hít thở để bình ổn nhịp tim, nhưng không có tác dụng. Cô thở hắt ra, phát hiện từ nãy mình luôn cắn môi nín thở, cô đã tự cắn rách môi mình, cả khoang miệng toàn mùi máu tanh.

Chỉ một tiếng động nhỏ nhưng đã thu hút sự chú ý của Niels, anh quay đầu nhìn xung quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chỗ rèm vải.

Anh kẹp điếu thuốc, hít một hơi, từng bước tiến về phía đó.

Nghe thấy tiếng bước chân của anh, lòng cô lập tức rối bời.

Anh đã ở rất gần, cô có thể ngửi được mùi thuốc lá, cả mùi hormone trên cơ thể anh. Anh và cô, chỉ cách nhau một tấm vải.

Phàn Hi luôn là người chủ động, cho dù là tình huống gì, cô cũng nắm đằng chuôi. Lần này nếu bị anh phát hiện, cô sẽ ngẩng đầu ưỡn ngực, bước ra như một nữ vương.

Niels vươn tay định kéo tấm rèm, đột nhiên sau lưng có tiếng mở cửa.

Frank nhìn anh hỏi, “Anh làm gì thế?”

Thấy biểu hiện khác thường trên mặt Frank, Niels có thể đoán ra có vấn đề, nhưng anh không muốn tìm hiểu thêm.

Anh đi tới, hít một hơi thuốc, ngồi xuống giường bệnh hỏi, “Trong kho có thiếu không?”

Frank lập tức nghiêm mặt, gật đầu nói, “Thiếu hai ống.”

“Báo cáo lại chưa?”

“Báo rồi.” Đây là chuyện lớn, ai dám giấu chứ.

Niels hỏi, “Tất cả thuốc đều được cất trong kho à?”

“Cơ bản là thế.”

“Cơ bản là sao?”

“Thuốc chưa dùng thì cất trong tủ bảo vệ. Nhưng để tiện thì chúng tôi để một ít dự phòng ở ngoài.”

“Vậy thuốc bị đánh cắp cũng là đồ dự phòng à?”

“Ừ.”

“Là nội gián.”

“Tôi cũng đoán thế. Nhưng là ai chứ? Ở đây đều là người Đức...” Nói tới đây, Frank nhớ đến cô gái ở trong phòng, đột nhiên ngừng lại.

“Ý cậu là ai?”

Frank lắc đầu.

Niels rất tinh ý, hầu như không thể giấu anh được cái gì, anh nhìn khắp phòng, trong nháy mắt đã hiểu mọi chuyện.

Anh không hỏi tiếp, mà đổi chủ đề khác, “Kiểm tra sức khỏe cho tôi đi.”

35. Chương 35

Chờ Niels đi rồi, Phàn Hi mới kéo rèm đi ra ngoài.

“Thấy xong liền phát nghiệm?” Frank cười gian xảo như hồ ly.

Trước đây, lúc mới gặp anh cô đã phát nghiệm rồi, nhưng cơn nghiện này càng lúc càng mãnh liệt, dù sao với những thứ khó đạt được, càng khiến con người ta điên cuồng hơn.

Cô không đáp lời, đi ra mở cửa.

Frank gọi với theo, “Em đi đâu thế?”

“Tập luyện.”

Anh ta nhướng mày, “Bây giờ á? Mọi người nghỉ trưa hết rồi.”

Đúng lúc thật, thao trường vắng tanh chẳng có lấy một bóng người.

Cô trở về phòng, đóng sầm cửa lại.

Lúc này, Namyan đang dọn đồ, thấy cô đến, cô ta vui vẻ nói, “Fancy à, chúng ta đi ăn cơm đi.”

Phàn Hi lắc đầu, “Không muốn ăn.”

Namyan nghe xong, mặt mày ủ rũ, “Không ăn à? Tôi lại phải đi ăn một mình sao?”

Phàn Hi không nghe thấy lời cô ta, cô đang mãi thay quần áo. Cởi áo ba lỗ ra, cô mặc một bộ đồ tập thể dục bình thường. Phía trên là áo lót thể thao, phía dưới là quần short cạp trễ, đơn giản mà gợi cảm.

Cô đi ra ngoài, lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người. Khen cũng được, chê cũng không sao, cô đã quen rồi, với cô, chỉ cần bản thân thích là được.

Trời vừa mưa, mặt đất hơi ẩm ướt, tạm thời đẩy lùi cơn nóng bức. Cô buộc tóc đuôi ngựa, đi đến chỗ xà đơn.

Trên bãi tập, Mark đang huấn luyện binh sĩ.

Mọi người tập tới mức mặt mũi đỏ bừng, đột nhiên lại có một cô gái đi tới, cảnh tượng có chút đối lập.

Mark ngạc nhiên nhìn Phàn Hi, “Sao vậy, cô cũng muốn tập mấy cái này à?”

“Không được sao?”

“Được thì được, nhưng không biết cô có làm được không.”

Phàn Hi bật cười, “Chưa thử sao biết được hay không.”

Mark giơ ngón cái về phía cô, “Được đấy.”

Cô xoay xoay cổ tay, rồi thoa phấn vào lòng bàn tay, hai tay nắm lấy xà đơn, kiểm tra độ cao, rồi bắt đầu nâng cơ thể lên.

Cô tập trung tinh thần, cơ bắp toàn thân căng ra, cơ thể chậm rãi nâng lên, tuy hơi chậm nhưng rất đều đặn.

Phàn Hi có nền tảng do lúc trước là diễn viên đóng thế, từng chịu rất nhiều khổ cực.

Cô làm bảy, tám cái một lần, cánh tay không chịu nổi nữa đành thả ra. Cả người cô vã mồ hôi, như thể toàn bộ sức mạnh được bộc phát, vô cùng thoải mái.

Cô chống tay vào chân xà ngang nghỉ ngơi, vì thở dốc nên lồng ngực phập phồng, xương quai xanh lúc ẩn lúc hiện, mồ hôi chảy dọc theo cơ thể, vô cùng gợi cảm. Cô ngẩng đầu, bắt gặp có người nhìn lên mình, người đó thấy cô phát hiện, không khỏi xấu hổ, vội thu lại ánh mắt.

Mark đến gần cô, nói, “Không ngờ cô cũng siêu đấy chứ.”

Phàn Hi có chút kiêu ngạo, “Năm tôi 14 tuổi đã đi học võ rồi.”

“Vậy sao cô lại chọn làm diễn viên?”

Phàn Hi mỉm cười, “Anh đoán xem.”

Mark lắc đầu, “Không đoán nổi.”

Cô nhếch môi, bắt đầu nói khoác mà không biết ngượng, “Bởi vì tôi đẹp.”

“...”

Mark nhìn cô từ trên xuống dưới, rồi chặc chặc lắc đầu cảm thán, “Đúng là không thể phản bác.”

Phàn Hi nghỉ ngơi trong chốc lát rồi lại tiếp tục tập.

Dùng sức, thở dốc, hướng lên, hít không khí...

Bất cứ lúc nào cô cũng không chịu thua, không chịu cúi đầu trước kẻ khác, cũng không cúi đầu trước bản thân.

Phàn Hi nghiêng răng, lộ rõ vẻ quyết tâm.

Xa xa, Niels và Frank đi qua, liền bị cô thu hút.

Frank thở dài, “Cô gái này thật sự thích phô trương.”

Niels im lặng, trong lòng ngầm đồng ý với anh ta. Phàn Hi biết sở trường của mình là gì, biết điểm yếu của đàn ông ở đâu, biết cách dùng sở trường của mình để khiêu khích nhược điểm của anh, làm gì có chuyện cô không thắng lớn chứ?

Tập thêm tám cái nữa, Phàn Hi mất dần sức, cô thả lỏng tay, từ từ tụt xuống.

Thấy cô không cam lòng, còn muốn tập thêm, Mark ngăn cản, “Một ngày 15 cái là được rồi.”

Cũng đúng, dục tốc bất đạt.

Đã lâu rồi cô không tập võ, xương cốt đều ngứa ngáy, Phàn Hi nói, “Đánh với tôi một trận đi.”

Mark ngoáy ngoáy lỗ tai, hỏi lại, “Cô nói gì cơ?”

“Đánh nhau.” Cô xoay xoay khớp cổ, bẻ tay, làm động tác võ thuật quen thuộc.

Mark lắc đầu, “Tôi không đánh phụ nữ.”

Cô sửa lại, “Là luyện tập.”

Mark không muốn đánh nhau với phụ nữ. Anh ta làm không được.

Phàn Hi bắt đầu sốt ruột, “Lề mề thế? Anh có phải đàn ông không vậy?”

“Vì là đàn ông, nên tôi không thể đánh...”

Còn chưa dứt lời, Phàn Hi đã tung chân đá về phía anh ta, tất cả mọi người đều sững sờ. Mark xuất thân là bộ đội đặc chủng, đám binh lính kia còn không phải đối thủ của anh ta, mỗi khi huấn luyện đều là mười người lên đánh với anh. Nhưng Phàn Hi lại lớn gan, dám một mình đương đầu với Mark.

Mark không ngờ cô đánh thật, bị cô đá mạnh vào bụng, lập tức đau buốt.

Anh ta không nhịn được, kêu lên, “Fancy, cô điên à? Sao lại mạnh chân như vậy chứ?”

Phàn Hi cười lạnh, “Không phải anh là bộ đội đặc chủng sao? Mau lấy bản lĩnh của mình ra đi.”

Mark nói, “Đừng ép tôi.”

Phàn Hi không để ý đến lời anh ta, vừa nói một câu, cô liền vung nắm đấm.

Cú đấm xé gió, Mark lấp bắp kinh hãi, vội né sang một bên. Không ngờ tốc độ của cô rất nhanh, bị cô dồn vào góc chết, phía sau là vách tường, không thể tiếp tục tránh, chỉ có thể đánh lại.

Mark luyện tập hàng ngày, cơ thể cường tráng, không thể so sánh với Phàn Hi.

Ra tay trước, cô phát hiện mình quá “khinh địch”, cho dù là lực đạo hay tốc độ đều không thể so sánh với Mark, chỉ có thể dùng độ nhạy bén. Cơ thể cô mềm mại, tránh trái tránh phải, anh ta muốn dồn cô, cũng chẳng phải đơn giản.

Ở Trung Quốc, Phàn Hi từng học võ, nhưng không phải để phòng vệ, mà để phục vụ hình thể, chụp ảnh quay phim. Vì vậy người ngoài nhìn cô khoa chân múa tay, thì nghĩ cô thật giỏi võ, nhưng trên thực tế gặp kẻ địch thực sự thì chẳng có tác dụng gì. Mà Mark lại học võ một cách bài bản để sinh tồn, đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì nhanh, chính xác, tàn nhẫn.

Qua mấy chiêu, Phàn Hi biết mình không phải đối thủ của Mark, anh ta cũng không muốn làm cô bị thương, nên hầu hết lấy thủ làm chủ.

Thể lực dần suy kiệt, vẫn không thắng nổi một trận.

Sau khi đỡ cú đấm của anh ta, cô thu tay lại.

Mark hỏi, “Sao lại dừng đánh rồi?”

“Đánh không lại, tôi thua rồi.”

Mark nói, “Vừa rồi không phải cô kêu gào đòi đánh sao?”

Cô nhìn anh ta một cái, không đáp lời, lau mồ hôi rồi xoay người rời đi.

Mark khê giết mình, lập tức cảm thấy như mình bị chơi xỏ, vội đuổi theo nói, “Tôi nói không đánh cô cứ đánh. Tôi đánh rồi cô lại dừng. Cô chơi tôi đấy à?”

“Không có.”

“Vậy sao cô lại bỏ đi?”

“Đói rồi.”

“...”

Mark đột nhiên cảm thấy bất lực với cô. Mấy cô gái anh ta từng gặp, gộp tất lại cũng chẳng khó đối phó bằng cô!

Trận đánh nhau vừa rồi của hai người khiến không biết bao người kinh ngạc, tuy Mark cố ý nhường, nhưng thân thủ cô cũng rất khá. Thậm chí mỗi chiêu thức còn đẹp mắt hơn Mark. Trung Quốc là đất nước có nền văn minh lịch sử hàng nghìn năm, mà võ công Trung Quốc lại nổi danh khắp thế giới, những thế võ đó thường chỉ thấy trên ti vi, bây giờ được chứng kiến tận mắt, mọi người có chút ngỡ ngàng không tin vào mắt mình.

Thấy Phàn Hi đi tới, mọi người tự động tránh qua hai bên, nhường đường cho cô, ngay cả Barbara cũng vô thức lùi lại, bây giờ cô ta đã hiểu câu nói của Phàn Hi: Cô dựa vào cái gì mà đòi đấu với tôi?

Lúc cô múa võ cùng phong tình, lúc cô đánh nhau lại phong độ hiên ngang, giống như hai con người khác nhau hoàn toàn, không thể so sánh. Barbara đột nhiên cảm thấy mình không thể chán ghét cô, thậm chí có chút sùng bái, cô giỏi văn giỏi võ, mỗi nụ cười, mỗi cái cau mày đều khiến đàn ông chú ý, quả thực là nữ thần!

Phàn Hi toát đầy mồ hôi, nhưng tinh thần vô cùng sảng khoái, xem ra cứ phải đánh nhau một trận, buồn bực trong người mới có thể giải tỏa.

Thấy cô ngồi bên cửa sổ, Frank đi qua, giả bộ nghiêm mặt, nói, “Hôm nay em vận động nhiều như vậy, chắc chân tối nay thắt lưng sẽ đau nhức, có cần tôi bóp cho không?”

Phàn Hi vốn không để ý đến anh ta, nhưng cô nhìn thấy Niels đứng phía xa xa, cô lập tức đổi ý. Cô mỉm cười nhìn Frank, tiện tay gạt chén đĩa qua một bên, “Bóp” một tiếng, cô gác một chân lên mặt bàn, nói, “Được, anh bóp luôn đi.”

Frank chỉ là nói đùa, trêu cô một chút thôi. Ai ngờ cô đồng ý thật, anh ta lúng túng, “Bây giờ có nhiều người quá.”

Cô nhướn mày, “Sợ mất mặt à?”

Frank nói, “Tất cả mọi người nhìn thấy, như vậy không hay lắm.”

Phàn Hi không nhiều lời, cầm tay anh ta đặt lên đùi mình.

Anh ta hít một ngụm khí lạnh, cảm giác như N con mắt đang hướng về phía mình, chết toi rồi!

Frank giống như chạm phải nước sôi, vội vã muốn rút tay về, nhưng Phàn Hi không chịu buông, cô bình tĩnh mỉm cười, “Không phải anh rất thích tôi sao? Giờ cho anh cơ hội, sao anh lại rút tay lại?”

Anh ta định giải thích, lúc này Niels đặt ly cà phê xuống, đi đến trước mặt hai người.

Anh nhìn đôi chân dài trắng nõn của Phàn Hi, nói, “Tôi có chuyện muốn nói.”

Phàn Hi hừ một tiếng, “Nói với ai cơ? Ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn.”

Niels không còn cách nào khác, đành nhìn cô, nói, “Phàn Hi, cô đi ra ngoài một lát, tôi có chuyện muốn nói.”

Phàn Hi đặt chân xuống đất, trước khi đi còn ngoái lại, cố ý nói to với Frank để mọi người nghe thấy, “Không phải anh muốn xoa bóp sao, tối nay nhớ đến phòng tôi nhé.”

Da đầu Frank tê rần, thâm than, chết tôi mất, đụng phải nữ ma đầu rồi.

Hai người một trước một sau đi tới sau lưng nhà ăn, nơi này vắng vẻ, thích hợp để nói chuyện.

Thấy anh trầm mặc, cô ra vẻ tủi thân, nói, “Anh muốn nói gì?”

Niels vừa tắm xong, thay áo sơ mi, phía dưới vẫn là quần rằn ri.

Anh im lặng một lúc lâu, mới hỏi, “Cô không phải loại người đó, đúng không?”

Cô hơi giật mình, lập tức cười nói, “Loại đó là loại nào?”

Niels nhìn cô, ánh mắt anh sâu thẳm như đại dương, như vực sâu không đáy, khiến người ta nhìn không thấu. Anh đứng đó, nhìn cô tròn vẹn một phút, đột nhiên bước về phía trước, nâng cằm cô, cúi đầu, không do dự mà hôn xuống.

Bình thường anh đối xử với cô lạnh lùng như băng, không ngờ cũng có lúc nhiệt tình đến mức mãnh liệt như thế, Phàn Hi giật mình, không kịp chống đỡ.

Cô vừa giãy giụa, anh đã giữ chặt, Niels ôm lấy eo cô, ép cô sát vào tường, môi anh điên cuồng quần lấy môi cô.

Một tay anh giữ gáy cô, không cho cô động đậy, anh hôn cô như thể đang trừng phạt. Nụ hôn của anh vô cùng mạnh bạo, anh cắn vào môi cô, khoang miệng lập tức ngập mùi máu.

Lực của anh rất lớn, bị anh giữ chặt, cô không thể phản kháng, tất nhiên cô cũng không phản kháng. Cô vòng tay qua cổ anh, nồng nhiệt đáp trả, đầu lưỡi len lỏi vào khoang miệng anh, quần quýt không rời. Từ trước tới nay, cô chưa giờ chịu yếu thế.

Phàn Hi vẫn mặc đồ thể thao, áo ngoài không lớn hơn bra là bao, ngực anh đè lên ngực cô, hạ thể bắt đầu phản ứng, tuy cách hai chân cô một lớp quần áo, nhưng cảm giác như có thể chọc thủng qua lớp vải ấy.

Cô giương mắt nhìn anh, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, như thể muốn nói: Niels, tôi đã nói rồi, sẽ có một ngày anh thuộc về tôi.

Tay anh luồn vào đáy quần cô, ý của anh rất rõ ràng, anh muốn cô.

Cô không chịu yếu thế, cởi khóa quần anh, ngón tay chạm vào bộ phận nóng rẫy, anh đã sớm phản ứng rồi. Cô hơi ngẩng mặt, nheo mắt, nâng eo hướng về phía anh, hai chân quần lấy người anh, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve, da thịt chạm vào nhau như có dòng điện chạy xẹt qua. Cô đưa lưỡi liếm nhẹ quanh tai anh, ánh mắt xinh đẹp tựa xà nữ, mê hoặc lòng người.

Niels bị cô trêu chọc, tay anh chạm vào hạ thể của cô, cũng đã ướm dẫm. Lúc này, Phàn Hi đột nhiên cắn vào môi anh, tuy không mạnh nhưng cũng đủ khiến anh giật mình.

Tay anh vẫn ở trong cơ thể cô, nhưng cô lại chậm chậm rút tay về, Niels như thể hít phải một hơi lạnh.

Nhìn biểu cảm thống khổ của anh, cô nhếch môi. Cô thả tay, đem bộ phận kia trả về chỗ cũ, rồi đưa tay vỗ vỗ.

Đôi mắt Phàn Hi quyến rũ lẳng lơ, giống như đang mỉa mai khiêu khích, im lặng mỉm cười nhìn anh. Cô không nói gì, nhưng anh nhìn vẻ mặt của cô, cũng đoán được ý cô muốn nói.

Cô đang trêu đùa anh, cô muốn hòa với anh một ván.

36. Chương 36

Hôm sau, Hội Chữ thập đỏ chuyển đến rất nhiều đồ quyn góp, quần áo, lương thực, đồ dùng học tập gì đó, để gửi cho dân bản xứ.

Người Đức cũng có đồ cần chuyển, liền để chung một chỗ. Xe bắt đầu khởi hành, Phàn Hi đã đi qua con đường này nhiều lần, chẳng còn lạ lẫm nữa. Bên đường là sườn núi cát vàng, ở đầu và cuối có hai chỗ rẽ, bên phải là đi quận Kang, bên trái là đến thôn Fazat, còn trường học và phòng khám được xây dựng ở giữa.

Sau khi xe dừng lại, một đám trẻ con ào tới vây quanh, vỗ vỗ vào cửa kính xe, cười đùa ầm ĩ. Phàn Hi không khỏi nhíu mày, cô nghĩ tới 30 triệu fan hâm mộ, lúc ở trong nước, cho dù cô đi đến bất cứ đâu, cũng khiến nơi đó ồn ào.

Cảm giác giống như các vì sao vây quanh mặt trăng...Cô có chút hoài niệm.

Có điều ở nơi này, cô vẫn là nữ vương, chỉ là người ở bên cạnh khác đi mà thôi.

Thấy cô ngẩn người, Mark ném cho cô hai cái túi, nói, “Cho cô đây.”

Cô mở ra, bên trong đều là bánh kẹo, socola, “Tôi không thích đồ ngọt.”

Nghe vậy, Mark cười ha ha, chỉ đám trẻ con bên ngoài, “Ai bảo để cô ăn chứ? Tôi cho cô là để cô phát cho đám trẻ ngoài kia kia.”

Chơi đùa với trẻ con không phải sở trường cả Phàn Hi, cô liền nói muốn đi bê gạch. Nhưng chân tay cô trắng nõn thế này, cho dù cô muốn, đám binh lính kia cũng không cho cô làm, nên mới để mấy việc nhẹ nhàng cho cô.

Mark mở cửa xe, chân trái vừa bước xuống, chân phải đã bị đám trẻ ôm chặt lấy, dùng tiếng Pashto nói, “Quà quà quà!”

Mark chỉ về phía Phàn Hi ngồi trong xe, vì vậy đám trẻ chuyển mục tiêu, chạy về phía cô.”

Phàn Hi thở dài, đành leo xuống xe.

Mấy đứa bé này đúng là lòng tham không đáy, phát hết đồng bánh mà chúng vẫn bám chặt quần áo của cô, còn định giật túi của cô nữa.

Bởi vậy, cô ghét nhất là trẻ con, nhất là mấy đứa trẻ không được dạy dỗ tử tế. Nhưng những khổ sở cô đang phải chịu, đều là do cô tự chuốc lấy.

Bị đám trẻ bám chặt không rời, cô không thể di chuyển, đành ném nắm kẹo ra xa. Thấy vậy, chúng lập tức thả quần áo cô ra, nhào ra cướp kẹo.

Niels vừa xuống xe thì chứng kiến cảnh đó, khiến anh vừa bức vừa buồn cười.

Phàn Hi ngồi trên một tảng đá lớn, vắt chéo chân, trên mặt không để lộ cảm xúc gì, thỉnh thoảng ném một nắm kẹo đi, đám trẻ lại đuổi theo nắm kẹo. Về mặt cô vô cùng thờ ơ, khiến người ta nhìn thấy còn nghĩ cô đang cho vẹt ăn chứ không phải đang phát đồ cho đám trẻ.

Cảm nhận được ánh nhìn, cô quay đầu lại, bốn mắt gặp nhau giữa không trung.

Đôi mắt xanh lục tịch mịch như có một thế giới khác, một thế giới khiến anh không thể không chế bản thân, bởi trong thế giới đó có cô.

Hai ánh mắt giao nhau trong chớp nhoáng cũng đủ để gọi lại những hình ảnh trong đầu, cơ thể mềm mại, đầu lưỡi linh hoạt, ngón tay mảnh khảnh của cô, còn có cả nơi ẩm ướt kia nữa...

Những hình ảnh đó khiến cổ họng anh lập tức siết chặt, khô khốc.

Anh dời mắt, tiếp tục làm việc của mình.

Giao từng nhiệm vụ cho cấp dưới xong, Niels cúi đầu nhìn bản đồ, nhưng toàn bộ kế hoạch sớm đã tính sẵn trong đầu, anh chỉ đang giả vờ mà thôi. Toàn bộ chú ý của anh vẫn tập trung trên người Phàn Hi, mặc dù

quay lưng về phía cô, nhưng anh biết cô vẫn đang nhìn mình. Bởi anh có thể cảm nhận được ánh mắt của cô. Từ sau khi biết Phần Hi, anh đã hiểu cái gì gọi là cảm giác tồn tại.

Phần Hi cầm nắm kẹo socola cuối cùng ném đi, thế là hoàn thành nhiệm vụ. Cô phải tay đứng dậy.

Tim Niels như nhảy ra ngoài, anh có thể cảm nhận cô đang đi về phía mình. Gió nhẹ nhẹ, mùi thơm nhàn nhạt nhưng vô cùng mê hoặc.

Anh cho rằng cô định nói gì với mình, nhưng hóa ra cô đến trước mặt Mark, hỏi, “Các anh định làm gì tiếp?”

Mark nói, “Nhà của trưởng thôn mới ở trong kia, chúng ta phải vào đó bàn bạc.”

Cô tiếp tục khách sáo, “Về chuyện của trường học, phòng khám à?”

Mark vốn không coi Phần Hi là người ngoài, hơn nữa đây cũng chẳng phải cơ mật, nên nói hết với cô.

“Không phải, nói về cánh đồng cây anh túc ở đây.”

“Cây anh túc?” Cô cảm thấy thú vị, liền hỏi, “Có thể cho tôi đi xem không?”

“Được.”

“Không được.”

Hai âm thanh vang lên cùng lúc. Người nói “được” là Mark, người nói “không được” là Niels.

Phần Hi lạnh lùng nhìn Niels, “Sao vậy? Sợ tôi nuốt hết chỗ anh túc đấy à?”

Mark sợ nhất là phụ nữ nổi giận, mà Phần Hi còn là người đẹp, vội nói, “Không phải, không phải, tại ở quanh đây có đầm lầy. Lão đại sợ tôi không biết đường.”

Mark đang tìm lối thoát, nhưng Phần Hi không chịu hiểu, nói tiếp, “Không biết đường, anh là bộ đội đặc chủng kiểu gì thế?”

Bị cô nói vậy, Mark lập tức im lặng, chẳng trách Frank nói cô là nữ ma đầu, quả không sai!

Chuyện này vốn không phải Mark châm ngòi, nên anh ta nhanh chóng rút lui thì hơn, Mark nhìn Niels, như thể muốn cổ vũ anh chiến đấu một mình thật tốt, rồi quay người chuẩn bị đi.

Chỉ còn lại hai người, Phần Hi đi đến cạnh Niels, nhìn thoáng qua tấm bản đồ, hỏi, “Tối hôm qua, ngủ có ngon không?”

Niels bất động, “Ngon.”

“Có hay không...” Ánh mắt cô dán chặt vào quần anh, mặc dù cô không nói rõ, nhưng anh thừa hiểu ý của cô.

“Ngon.”

“Anh nói dối.” Cô cầm bản đồ, vẻ mặt như thể không quan tâm, nhưng từng lời của cô đều khiến anh kinh hãi, “Nếu như ngủ ngon, tại sao ba giờ sáng vẫn còn tiếng kéo ghế, còn có cả âm thanh...”

Lòng anh lập tức nóng như lửa đốt. Cô nói không sai, đúng là anh...dùng tay phải, trong đầu tưởng tượng đến cô, mỗi cái cau mày, mỗi nụ cười, mỗi động tác. Anh cho rằng chỉ có mình anh biết, không ngờ cô cũng sớm biết rồi.

Cô gái này thật đáng sợ.

“Cuối cùng cô muốn thế nào?” Giọng nói của anh đã không còn sự bình tĩnh như trước. Phần Hi chính là người đầu tiên dẫn anh vào chân tường.

Phần Hi cười nói, “Tôi như thế nào, phụ thuộc ở quyết định của anh.”

Niels nhìn cô, “Có phải chỉ cần tôi ngủ với cô, sau này cô sẽ không làm phiền tôi nữa?”

Cô buông bản đồ, nheo mắt lại, nửa người cô dán chặt vào cánh tay anh, ngón tay sờ soạng phía dưới của anh, “Vậy phải xem cảm giác thế nào, là không có gì đặc sắc, hay là muốn ngừng nhưng không được.”

Anh trầm mặc một hồi, đột nhiên nói, “Phản Hi, cho dù quá khứ của cô đau khổ tới đâu, cô cũng đừng si nhục bản thân như thế.”

Cô khẽ giật mình, lập tức đứng thẳng dậy, nhếch môi cười lạnh, “Đàn bà tìm đàn ông vì tình dục là si nhục. Vậy anh tự ‘lái máy bay’ thì là cái gì?”

Giọng nói của cô vô cùng sắc bén, Niels biết mình đã lỡ lời, định nói thêm gì đó rồi lại thôi.

Mark đã xong việc, định hỏi Niels xem làm gì tiếp theo, không ngờ hai người họ vẫn vô cùng căng thẳng. Anh ta lập tức hối hận, vội hỏi, “Lão đại, chúng ta có cần tìm trưởng thôn nữa không?”

Niels thu lại cảm xúc, nói, “Có. Tiểu đội một và hai thu đội. Tiểu đội ba đóng giữ ở đây.”

Phản Hi nói, “Tôi cũng đi.”

“Chúng tôi làm nhiệm vụ, cô đi làm gì?”

Phản Hi cười, “Tôi cũng đi làm nhiệm vụ.”

Niels nghe xong, da đầu liền tê rần, nói, “Ngộ nhờ xảy ra nguy hiểm, ai sẽ bảo vệ cho cô?”

“Không phải các anh đã kiểm tra thôn này rồi sao?”

Niels lắc đầu, “Ở đâu cũng có nguy hiểm.”

Phản Hi tiếp lời, “Đúng thế, ở đâu cũng có nguy hiểm, vì vậy ở lại nơi này cũng có thể bị tập kích.”

Niels không muốn cãi nhau với cô, mở bộ đàm phân công nhiệm vụ.

Cô nhìn anh một cái, xoay người rời đi.

Còn tưởng rằng cô đã bỏ cuộc, ai ngờ 10 phút sau, người trong Liên minh Phụ nữ Mazar-Sharif tới, đi sau là Phản Hi.

“Thiếu tá, nghe nói anh muốn tìm trưởng thôn?” Người nói là Khan.

Niels gật đầu.

“Vậy cho tôi đi cùng. Tôi muốn thuyết phục trưởng thôn cho các bé gái đến trường học, nhưng một người thấp cổ bé họng như tôi không thể thuyết phục ông ta dễ bằng các anh. Hơn nữa tôi cũng có thể làm phiên dịch.”

Niels không còn cách từ chối.

Phản Hi nhìn anh, khoe miệng cong cong như khiêu khích.

Niels không nhìn cô, ngồi ở ghế phụ.

Mark leo lên xe, ngồi cạnh Phản Hi, hạ giọng, “Cô được lắm, một khi anh ấy đã quyết định, không ai có thể thay đổi.”

Phản Hi bình tĩnh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bởi anh vô dụng thôi.”

Nụ cười của Mark lập tức cứng đờ...

Xe chạy đến thị trấn nhỏ, bởi vì không có đường cho xe, mọi người đành xuống đi bộ.

Hai đội nhỏ, tổng cộng 8 người, đều trang bị vũ khí đầy đủ. Trong tay bọn họ cầm súng AK, ba người phía trước mở đường, ba người phía sau bảo vệ, Mark và một người nữa đi hai bên, Niels đi giữa.

Phản Hi nhìn bóng lưng của anh, trầm nghĩ, nhiều người bảo vệ như vậy, có muốn tấn công anh cũng khó.

Fazat vô cùng đơn sơ, chỉ có một con đường, lại còn là do người Đức làm, những chỗ khác đều là cát vàng. Nửa đêm mưa lớn, đất cát ngâm nước, trở nên lầy lội bắn thiu.

Hai bên đường có nhiều phụ nữ và trẻ nhỏ đi lại, bọn họ nhìn đám đàn ông lạ mặt, vội kéo khăn cúi đầu. Ngược lại là đám trẻ con, nhìn thấy người lạ còn cười toe toét.

Cũng có vài người đàn ông trung niên, mỗi lần thấy họ, đám binh sĩ liền nắm chặt súng, đề cao cảnh giác, luôn ở trong trạng thái chiến đấu.

Đã đến nhà trưởng thôn, gọi là nhà nhưng cũng là xây bằng đá, nguyên thủy thô ráp, chẳng khác thời tiền sử là mấy.

Niels đứng lại, lúc này, mấy đứa trẻ trong nhà chạy ào ra, ôm lấy chân binh lính Đức, còn thò tay vào túi quần bọn họ, luôn miệng kêu, “Kẹo, kẹo.”

Niels có chuẩn bị đồ, liền đem phân phát cho chúng, nhưng Mark chẳng đủ kiên nhẫn, liền ném ra xa.

Thấy bọn họ định đi vào trong, Khan ngăn lại, nói, “Trưởng thôn thích yên tĩnh, không muốn nhiều người vào trong, lại còn mang theo vũ khí nữa.”

Mark ngẩng đầu nhìn Niels, chờ anh lên tiếng.

Niels trầm ngâm nói, “Mark vào với tôi, những người còn lại chờ ở ngoài, nếu nửa tiếng sau tôi không trở lại, lập tức hành động.”

“Rõ!”

Khan vô cùng quen thuộc nơi này, vì vậy anh ta dẫn đường phía trước.

Trưởng thôn hiện tại là Jammy, trưởng thôn trước ông ta bị đám Taliban bắn chết trước khi người Đức đặt chân tới đây.

Nếu không phải người Đức bảo vệ nơi này, chẳng ai dám nhận vị trí trưởng thôn, bởi cứ có một người nhận, đám khùng bố liền giết người đó. Bọn chúng không muốn người ở đây liên kết với binh lính ngoại quốc.

Đường vô cùng nhỏ hẹp, còn có mấy người đàn ông ngồi bên đường, ánh mắt bọn họ nhìn chằm chằm Phàn Hi, tựa như không hiểu tại sao phụ nữ có thể xuất hiện cùng với đàn ông.

Mark quay đầu nói, “Cô cẩn thận chút, đừng để đám người ở đây bắt về làm vợ.”

Phàn Hi đá vào vách tường, vách tường lập tức vỡ một lỗ, bụi đất mù mịt.

Mark sờ sờ mũi, ngó đi chỗ khác, đám đàn ông Afghanistan vừa nhìn cô cũng không dám nhìn thẳng nữa.

Nhưng cô cảm thấy Mark nói cũng đúng, cứ đề phòng thì hơn, vì vậy cô kéo khăn trùm kín mặt.

Đi một hồi cuối cùng cũng đến nhà trưởng thôn.

Mark vừa định đi vào, Khan lại ngăn anh lại.

37. Chương 37

Khan hỏi, “Các anh muốn mang súng vào à?”

Mark không kiên nhẫn liền nói, “Nói vớ vẩn. Chúng tôi là quân nhân, không thể rời súng được.”

Khan tỏ ra khó xử, “Như vậy không ổn lắm. Giống như không tôn trọng.”

Mark định tiếp lời, không ngờ Niels ra lệnh, “Tháo băng đạn, để súng ở ngoài.”

Mark chẳng phục ai, chỉ có Niels nói gì anh ta liền nghe nấy, nếu lão đại đã lên tiếng, anh ta cũng không còn gì để nói.

Hai người cõ súng máy, thu băng đạn, chuẩn bị đi vào, lại bị Khan ngăn lại.

“Lại làm sao nữa đây?”

Về mặt Khan khó xử, “Có thể cởi giày được không?”

Mark không kiềm chế được nữa, “Con mẹ nó chứ, sao lăm yêu cầu thế?”

Niels không nói gì, cúi xuống cởi giày trước.

Mark không còn cách nào, đành cởi giày, vừa cởi vừa lăm bầm, “Cũng chẳng phải đến gặp Lạt ma Tây Tạng, chẳng biết có cần ba lạy chín dập đầu không nữa.”

“...”

Khan vén tấm rèm đi vào trong.

Sau khi đi vào nhà, không gian cảm giác rộng hơn nhiều, có điều cấu trúc vô cùng đơn giản thô sơ. Cửa sổ không có kính, cửa ra vào không có cánh, tất cả đều dùng rèm vải thay thế. Trong nhà cũng chẳng có đồ đạc gì mấy, chỉ có một tấm thảm Ba Tư và mấy tấm nệm.

Một ông già mặc áo dài đội mũ ngồi trên thảm, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, không thể đoán được tuổi của ông ta, chỉ thấy trên mặt ông ta có nhiều nếp nhăn, râu ria cũng đã bạc trắng. Thấy có tiếng động, Jammy mở mắt, nhìn đám người mới tới, rồi nói một câu bằng tiếng Pashto.

Phàn Hi và Mark đều không hiểu, chỉ có Niels đáp lại.

Jammy lập tức kinh ngạc, “Anh biết tiếng của chúng tôi sao?”

Niels gật đầu, “Tôi biết một chút.”

“Ai dạy anh thế?” Ông ta đưa mắt nhìn Khan, Khan vội lắc đầu.

Niels nói, “Là tôi tự học.”

Jammy híp mắt lại, vươn tay chỉ vào vị trí đối diện, “Trí giả [1], mời ngồi.”

[1] Trí giả: chỉ những người có trình độ học vấn uyên thâm, hiểu biết sâu rộng.

Mark thấy vậy liền lăm bầm, “Không thể tin được, anh ấy có thể ngồi, còn chúng ta phải đứng sao?”

Khan nghe được nhưng không dám phiên dịch.

Niels ngồi khoanh chân đối diện với Jammy.

Trưởng thôn Jammy vẫy tay, hai đứa cậu bé khoảng mười mấy tuổi đi tới. Hai cậu bé mặc đồ khá giống Jammy, một đứa xách ấm đồng, một đứa bưng khay, chiều cao và khuôn mặt không khác nhau mấy, có vẻ như là anh em.

Trên khay chỉ có một cái cốc, sau khi rót nước trà thì đưa cho Niels.

Jammy giới thiệu, “Đây là hai đứa con trai của tôi.”

Niels gật nhẹ đầu.

Anh uống một ngụm trà, rồi nói với trưởng thôn, “Tôi muốn giao dịch với ông.”

“Giao dịch cái gì?”

Niels nói, “Bình sĩ chúng tôi có một khoản kinh phí, có thể dùng nó giúp người trong thôn này xây dựng trường học, bệnh viện, sửa đường sá, xây cầu. Chúng ta có thể hợp tác.”

Trưởng thôn từ chối, “Chúng tôi không cần sự trợ giúp của các anh.”

Niels không đổi sắc mặt, “Vì sao?”

Trưởng thôn xoa xoa tấm thảm, không đáp lời.

Niels thận trọng nói, “Bởi vì ông e ngại Taliban?”

Vừa nhắc tới cái tên kia, khuôn mặt của trưởng thôn lập tức biến sắc, hai tay nắm chặt, không nói một lời.

Niels tiếp tục thăm dò, “Khu vực này đã nằm trong sự kiểm soát của quân đội Đức, mà quân đội Mỹ cũng ở gần đây, nếu Taliban dám ngóc đầu trở lại, chúng tôi có thể đảm bảo an toàn cho thôn này.”

Trưởng thôn liền nói, “Không.”

Niels cúi đầu uống trà, ngẫm suy đoán ý định của đối phương. Anh chưa từng làm việc gì mà không nắm chắc kết quả, trước khi đến đây, anh đã từng tìm hiểu quốc gia này và người dân nơi đây. Bọn họ tuy nghèo đói, nhưng chính sự thiếu thốn vật chất khiến bọn họ có một tinh thần vô cùng mạnh mẽ và kiêu ngạo.

Anh trầm mặc một hồi, lại mở miệng, giọng nói vô cùng nghiêm túc, “Tôi nghĩ ông biết, người dân ở đây có được cuộc sống bình yên là nhờ sự bảo vệ của chúng tôi, một khi quân đội Đức rút khỏi đây, hậu quả sẽ thế nào?”

Hậu quả sẽ thế nào? Chính là đám Taliban sẽ lại xâm chiếm, cuộc sống của người dân sẽ bị bọn chúng đe dọa.

Anh nói trúng tim đen, khiến trưởng thôn không thể đáp lại.

Niels nắm trúng thời cơ, đưa ra đề nghị, “Hợp tác như tôi vừa nói, không chỉ dừng lại ở xây dựng trường học bệnh viện, mà còn có thể tiến xa hơn.”

Jammy liền hỏi, “Là sao?”

Niels theo dõi từng thay đổi trên khuôn mặt ông ta, nói, “Tập hợp đàn ông khỏe mạnh trong thôn này, xây dựng quân đội và cảnh đội, dựa vào năng lực của bản thân để bảo vệ nơi này.”

Trưởng thôn bắt đầu lung lay.

Niels lắc nhẹ chén trà, tiếp tục nói, “Chúng tôi sẽ cung cấp vũ khí.”

Trưởng thôn cẩn thận hỏi, “Vậy điều kiện trao đổi của các anh là gì?”

Niels gờn ngón trở ra, “Có một điều kiện.”

“Điều gì?”

“Cánh đồng cây anh túc.”

“Anh muốn cây anh túc của chúng tôi?”

Niels gật đầu.

Khuôn mặt trưởng thôn lộ vẻ tức giận, ném chiếc ấm đồng vào tường, âm thanh chói tai. Mark không hiểu hai người họ nói gì, cho rằng xảy ra chuyện, vô thức sờ vào khẩu súng bên đùi.

Niels quát anh ta lui ra, nhìn Jammy, gương mặt không thay đổi, “Tôi biết, bọn chúng cho các ông 600 đô, các ông dựa vào số tiền này để lo cho người dân.”

“Nếu anh biết như vậy, sao còn muốn cướp đi điều đảm bảo cuối cùng của chúng tôi?”

“Bởi tôi có thể cho ông thứ tốt hơn.”

Ông ta chần chừ, “Là cái gì?”

Niels nói, “Vừa rồi tôi có nhắc tới quân đội và cảnh đội, chúng tôi sẽ trả tiền lương cho họ, để họ lo cho gia đình mình.”

Jammy hoài nghi nhìn anh, hỏi, “Ý của anh là, anh thuê đàn ông ở thôn chúng tôi?”

Niels không muốn phức tạp hóa mọi chuyện, nghe ông ta hỏi vậy, liền gật đầu, “Có thể hiểu như thế.”

Jammy không đáp lời ngay, Niels cũng không giục, cúi đầu uống trà, nhưng trong lòng anh đã tính trước.

Mười phút sau, Jammy nhượng bộ, “Được, tôi đồng ý với anh. Nhưng anh phải giữ lời.”

Niels không nói gì, đặt tay trước ngực, hơi khom lưng, làm động tác hứa hẹn của người bản xứ.

Hai người cứ như vậy hợp tác, Khan ở bên cạnh nhìn, không nhịn được liền đi đến, “Đợi chút, còn một điều kiện nữa.”

Thấy mọi người đều nhìn mình, Khan có chút căng thẳng, nói, “Các bé gái có quyền được đi học.”

Jammy nghiêm mặt từ chối, “Không thể.”

Khan lập tức ngậm miệng.

Niels hỏi, “Vì sao các bé gái không thể tới trường?”

Có thể thấy, Jammy có phần kiên nhẫn Niels, nên thái độ nói chuyện cũng khác. Ông ta giải thích, “Vì con gái phải làm việc.”

Niels gật đầu, “Cái này tôi hiểu, nhưng đám trẻ có thể đến trường vào buổi sáng, chiều thì về nhà làm việc.”

“Bởi vì Kinh Qur”an [2] cấm họ xuất hiện, đây là tín ngưỡng của chúng tôi.”

[2] Kinh Qur”an (Kinh Koran): là văn bản tôn giáo quan trọng nhất của đạo Hồi.

Niels nói, “Theo như tôi biết thì không phải như thế. Kinh Qur”an không nhắc tới điều này, ngược lại là ở tiết 5 Surah Mecca [3] thứ 36 có nhắc tới, đối xử tốt với phụ nữ mới là một người đàn ông chân chính.”

[3] Surah Mecca: surah có thể hiểu nó là chương/chapter, Mecca là nơi viết (trong kinh Qur”an thì có hai nơi viết là Mecca và Medina).

Jammy kinh ngạc, “Anh từng đọc kinh Qur”an rồi sao?”

Niels mỉm cười, “Tôi từng xem qua.” Xem qua, liền nhớ như in.

Trưởng thôn đành thừa nhận, “Anh nói không sai, nhưng đó là phụ nữ, không phải các bé gái.”

“Nhưng trong tiết thứ 4 có nhắc tới, tri thức chính là của cải. Thậm chí theo lời nhà tiên tri Muhammad của các ông, là một tín đồ của đạo Hồi, thì việc nắm giữ tri thức là trách nhiệm của tất cả mọi người. Điều này không phải muốn nói, nam hay nữ đều có quyền bình đẳng về việc được tiếp thu tri thức sao?”

Trưởng thôn kinh ngạc đến ngây người, “Anh là một binh sĩ Đức, sao lại hiểu biết rõ như vậy?”

Niels chỉ vào ngực mình nói, “Chỉ cần dùng trái tim.”

Trưởng thôn liền mỉm cười, “Anh thực sự rất có tâm. Tới nơi này không chỉ tìm hiểu về quốc gia và con người, mà còn tìm hiểu cả về tín ngưỡng của chúng tôi nữa.”

Niels, “Biết càng rõ, cơ hội thắng trận càng lớn.”

Jammy nói, “Vì vậy anh là trí giả.”

Niels hỏi, “Vậy ông có đồng ý cho các bé gái đến trường không?”

“Điều kiện tiên quyết là các anh hãy thực hiện lời hứa lúc trước.”

Niels không đáp lời mà đưa tay ra.

Trưởng thôn Jammy cũng đưa tay, hai người nhanh chóng thỏa thuận.

Đám binh sĩ Đức ở bên ngoài canh giữ không ngừng nhìn đồng hồ.

Nửa giờ Niels hẹn ban đầu, chỉ còn hai phút nữa là hết.

Binh sĩ nắm chặt súng, chỉ cần kim giây chạy thêm 2 vòng nữa, họ sẽ không do dự mà xông vào trong.

Nhưng khi còn 80 giây, Mark đi ra trước, phía sau là Phàn Hi và Khan, Niels đi cuối cùng.

Ba mươi phút đàm phán, không có xung đột, không có tranh chấp, kể cả thời gian cũng trùng khít dự định của anh.

Giống như Jammy nói, anh là trí giả, luôn được kính trọng.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, có thể trở về trường học rồi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lúc đi trên con đường cũ, họ trông thấy bên đường có đám người túm tụm lại, còn có tiếng chó sủa sắc bén.

Niels dừng bước, quay đầu nhìn, đôi lông mày nhíu lại.

Mark không nhìn rõ lắm, hỏi, “Sao thế?”

“Bọn họ chơi chó.”

Bố mẹ Niels có nuôi một đàn chó, lúc còn ở Đức, khi rảnh rỗi anh thường chơi với chúng. Cho nên anh rất thích động vật. Ở Đức chơi chó bị cấm, nhưng nơi này là Afghanistan, sống chết của con người còn không có giá trị, nói gì đến một con chó.

Sau trận chơi chó, mặt đất đầy máu tanh, mọi người dắt chó của mình rời đi. Chỉ còn một con thua cuộc nằm run rẩy trên mặt đất, bộ lông trắng muốt của nó loang lổ máu, bị thương nặng như vậy mà không chết, đúng là kì tích.

Người ta nói, chó cũng có tình cảm, đối diện với sinh ly tử biệt, chúng sẽ chảy nước mắt.

Trước đây Phàn Hi không tin, nhưng khi cô nhìn thấy ánh mắt của con chó, cô lập tức tin. Ma xui quỷ khiến thế nào, cô chen qua đám binh sĩ đi tới, trong mắt cô lúc này không phải là hơi thở sắp tàn, không phải toàn thân bị thương, mà là một sinh mệnh đang nỗ lực giành lấy sự sống.

Vạn vật trên thế gian này đều có trí thông minh.

Đôi đồng tử của con chó như phản chiếu hình ảnh của cô.

Cô ngồi xổm xuống, đưa tay sờ đầu nó, thầm nghĩ, liệu đây có phải duyên phận không?

Động tác của Phàn Hi khiến Niels chú ý, anh không ngờ cô sẽ làm thế.

Cô kéo khăn trùm đầu xuống, quần quanh người con chó, quay đầu nói với Niels, từng câu từng chữ vô cùng bình tĩnh, “Tôi muốn đưa nó về.”

Mark nói đùa, “Đưa về làm thịt à?”

Cô nói, “Mang về chăm sóc.”

“Đừng đùa, cô không thấy nó sắp chết à?”

“Nó sẽ không chết.”

“Sao cô biết?” Người hỏi lần này là Niels.

“Bởi vì,” Cô quay đầu nhìn anh, mỉm cười, “Tôi biết rõ là như thế.”

Niels, “Cô từng nuôi chó à?”

Phàn Hi thành thật đáp, “Chưa từng.”

Niels nghiêm túc nói, “Nếu cô quyết định nuôi nó, cho dù là sống hay chết, cô đều phải chịu trách nhiệm, cô có làm được không?”

Cô đứng thẳng người, cao ngạo đáp, “Không cần anh dạy tôi phải làm gì.”

Anh thoáng dừng lại, rồi nói, “Nếu có vấn đề gì, cô có thể tới hỏi tôi lúc nào cũng được.”

Lời vừa nói ra, anh lập tức hối hận.

Quả nhiên, cô hơi nhíu mày, “Thật à? Lúc nào cũng được sao?”

Ban đầu định tới trường học, nhưng vì con chó đang sống dở chết dở, bọn họ đành đến phòng khám.

Thấy Phàn Hi đến, Frank cười tươi như hoa chạy ra đón, “Sao lại tới thăm tôi thế?”

Còn chưa nói hết liền thấy Mark đứng sau lưng Phàn Hi, tay ôm một thứ chẳng rõ là con gì, toàn thân đầy máu.”

“Cái gì đây?”

“Con chó.” Mark hoàn thành nhiệm vụ vận chuyển, đưa cho Frank xong liền vui vẻ chạy đi.

Phàn Hi hỏi, “Anh có thể cứu nó không?”

Frank bất mãn nói, “Tôi là quân y, không phải bác sĩ thú y.”

“Có thể cứu không?”

“Cứu thì cứu được, nhưng tôi không muốn.”

“Có cứu không?”

Frank vội đầu hàng, “Cứu, nhưng tôi muốn em cầu xin tôi.”

Cô trầm mặc một hồi, rồi nói, “Được, giờ tôi đem nó đi chôn.”

Frank vội đuổi theo, kéo cô lại, bất đắc dĩ nói, “Cô gái này thật là...Không thể nhường tôi một bước sao?”

Phàn Hi không để ý đến anh ta, “Anh có cứu không?”

Frank không cứng nổi năm giây đã mềm nhũn ra, nói, “Được, tôi cứu, tôi cứu!”

38. Chương 38

Buổi chiều, trời nắng chói chang.

Niels ở trong phòng viết báo cáo, ghi lại từng chuyện xảy ra mấy ngày nay. Sau khi viết xong, anh tắt máy tính, tựa lưng vào ghế, rút một điều thuốc, khê thở dài.

Còn chưa hút hết một điều, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, là tiếng giày cao gót gõ lên sàn nhà.

Anh lập tức ngừng hút thuốc, trái tim nhảy dựng lên.

Không có tiếng gõ cửa như mọi lần, nhưng anh lại tự động đứng lên, đi tới cửa.

Anh đặt tay lên nắm cửa, dừng lại một giây, rồi nhanh chóng mở ra.

Cô mặc bộ váy màu đỏ đứng chờ ở ngoài.

Anh lùi về phía sau một bước, Phàn Hi đi vào phòng, thuận tay đóng cửa lại.

“Cạch” một tiếng, như hòn đá thả xuống nước.

Hai người nhìn nhau, im lặng nhưng vô cùng ăn ý.

Cô trang điểm kĩ càng, mặc một bộ váy đỏ, cổ khoét chữ V rộng để lộ bả vai tròn, bộ ngực trắng như tuyết, và cả xương quai xanh khiến người ta lưu luyến. Váy rất ngắn, ôm lấy hông cô, cặp đùi dài nhỏ trắng nõn, cô đi một đôi giày cao gót màu bạc, mỗi bước đi đều như tỏa sáng rực rỡ, giống như bước ra từ trong phim.

Thấy bàn tay buông thõng của anh đang kẹp điều thuốc, cô nâng cánh tay anh lên, trực tiếp hút một hơi thuốc.

Dầu son đỏ như lửa dính lại điều thuốc, cô nhìn anh, đôi môi đỏ hơi hé ra, chậm chậm nhả khói vào mặt anh.

Anh không tránh, nhìn cô qua làn khói, chỉ thấy đôi mắt mèo đang nheo lại, vô cùng yêu mị.

Nhìn anh trầm mặc, cô mỉm cười, đi về phía bàn làm việc của anh.

Có phải chỉ cần ngủ với cô, cô sẽ không bám lấy tôi nữa?

Vậy phải xem cảm giác thế nào.

Đó là lời của cô và anh nói với nhau, giờ cô đến đây, mục đích của cô, anh hoàn toàn hiểu rõ.

Vậy, lựa chọn của anh thế nào?

Anh chăm chú nhìn cô, đôi mắt xanh lục tĩnh mịch sâu không thấy đáy.

Phàn Hi đến trước bàn làm việc của anh, trên mặt bàn vẫn còn khung ảnh màu bạc, nhưng bức tranh bên trong đã không còn nữa.

Cô quay đầu, nhìn anh cười nói, “Anh có muốn vẽ cho tôi một bức không?”

Niels trầm mặc, không đồng ý cũng chẳng từ chối.

Im lặng, chính là đồng ý.

Cô đi qua bàn đọc sách, ngồi trên bệ cửa sổ, cô nửa nằm nửa ngồi, nói, “Vẽ đi.”

Anh nhìn cô đứng năm phút, rồi từ từ đi đến.

Phàn Hi thường xuyên chụp hình tạp chí, u buồn, gợi cảm, thanh thuần,...Tất cả phong cách biểu cảm, cô đều có thể thể hiện, nhưng điều đặc biệt là mỗi biểu cảm của Phàn Hi, trong quầng rũ có u buồn, trong thanh thuần có gợi cảm.

Anh lấy giấy và bút từ ngăn kéo, rồi kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô.

Cô đổi động tác, hai tay đặt trên khung cửa sổ, bộ ngực dề xuống. Đường cong quầng rũ, khuôn mặt u buồn mê hoặc, thanh thuần gợi cảm...đều là đòn chí mạng với đàn ông.

Mỗi lần đổi động tác, tay Niels đều run lên, anh biết cô đang cố ý câu dẫn anh.

Niels không vẽ nổi nữa, liền đặt bút xuống, thấy vậy cô nhướn mày.

“Tôi cần hút thuốc.”

Cô hừ một tiếng, rồi cười nhẹ, mang theo một tia trêu chọc.

Niels rút điếu thuốc, định dùng cách này để bình tĩnh lại, nhưng đều vô ích.

Tâm đã loạn, tất thấy đều loạn.

Phàn Hi nhẹ nhàng gọi tên anh.

Niels ngẩng đầu, cô đột nhiên tách hai chân ra, bên trong cô không mặc gì cả, phong cảnh dưới lớp váy lập tức lộ ra.

Dụ dỗ một cách trắng trợn, trần trụi, không hề che giấu.

Đáy mắt anh lóe lên một tia, giống như giữa bầu trời mây đen âm u, đột nhiên xuất hiện một tia lửa, hơi thở anh lập tức gấp gáp, cơ bắp căng cứng, cả gian phòng ngập trong cảm giác kích thích.

Cô ngồi trên bệ cửa sổ, khoe miệng cong cong, im lặng nhìn anh.

Trước khi xảy ra chuyện gì, ngăn cản vẫn còn kịp.

Anh đứng dậy, đi về phía cô, mỗi bước đều vô cùng chậm chạp, dài như cả thế kỷ.

Phàn Hi cúi đầu nhìn anh, ánh nhìn bóng râm như mặt trời.

Anh đứng trước mặt cô, ngẩng đầu lên, trong tích tắc, trong mắt hai người chỉ còn đối phương.

Thời khắc này, cả hai đều không thể chống đỡ được nữa.

Cô khẽ cười, duỗi đôi chân dài, vòng qua eo của anh, kéo về phía mình. Vùng bụng anh lập tức dính sát vào giữa hai bắp đùi cô. Phàn Hi đưa tay nắm tóc anh, ép anh ngẩng đầu, không cho anh lùi lại hay cự tuyệt, cúi đầu hôn anh.

Cô dùng lưỡi tách khoang miệng anh ra, quấn lấy đầu lưỡi anh. Niels giống như bị điện giật, lập tức tránh sang một bên.

Con người xanh lục xuất hiện tia tức giận, cô gái này luôn hành động trước như vậy sao?

Phản Hi mỉm cười, nụ cười vô cùng lẳng lơ. Cô hất tóc, lơ đãng làm tuột một bên vai váy, để lộ nửa bộ ngực. Lần này cô tấn công triệt để, ngoài lớp váy ra, bên trong hoàn toàn không mặc nội y.

Yết hầu Niels chuyển động, từ phần bụng dưới như có ngọn lửa bốc lên, khiến anh như sắp phát điên, đã đến nước này mà anh còn có thể chịu đựng, thì anh không phải đàn ông! Anh không hề lưỡng lự mà giữ chặt gáy cô, hôn lên môi cô. Lần này, anh nắm quyền chủ động.

Anh hôn rất sâu, không có khoảng cách, không còn lối thoát. Anh cắn cánh môi của cô. Nụ hôn nóng rực như môi lửa, khiến trái tim anh không thể kiềm chế mà nảy lên. Chóp mũi hai người chạm vào nhau, cánh môi quần quít.

Niels đỡ gáy cô, môi anh lướt xuống cằm cô, tham lam cắn mút. Ngón tay miết nhẹ trên mặt cô. Anh dời môi từ cằm cô xuống đến giữa chiếc cổ mảnh khảnh, đầu lưỡi liếm nhẹ huyết quản, cảm giác tê dại len lỏi vào từng tế bào trong cơ thể Phản Hi.

Cô ngửa mặt, há miệng, giống như cá mắc cạn, hô hấp nặng nề. Anh đang trừng phạt cô, dùng cách này để trêu chọc, khiến cô không thể ngừng được, sau đó sẽ khuất phục trước anh. Là cô khinh địch, anh không hề khoan nhượng như cô nghĩ, anh hiểu đàn bà, biết rõ cô muốn cái gì. Cách anh làm tình giống cách xử sự của anh, hoặc là không làm gì, hoặc là một phát trúng mục tiêu!

Cô không cam lòng yếu thế, bất cứ lúc nào, cô cũng là nữ vương, kể cả ở trên giường. Cô túm lấy vai anh, ghé sát vào tai anh, đầu lưỡi liếm một vòng quanh lỗ tai, rồi ngậm lấy vành tai anh.

Cảm giác ấm áp làm anh run rẩy, không nhịn được mà khẽ phát ra âm thanh trầm đục.

Hòa nhau một ván.

Tay anh đặt trên bộ ngực tròn, dùng sức bóp một cái, cô hít một hơi, vô thức đưa tay cởi đồ của anh, lại bị anh đẩy ra.

Anh nhìn cô, đôi mắt màu xanh lục khiến người ta nghĩ tới loài sói trong rừng sâu. Anh đứng trước mặt cô cởi quần áo, tháo thắt lưng, kéo khóa quần. Chỗ đó đã sớm phát hỏa.

Tay anh đặt trên hông cô, ôm cô xuống, cửa động ướt át chạm vào vật bóng rẩy, khiến cô không tự chủ mà khẽ run lên.

Không để cô đợi lâu, anh dùng lực tiến về phía trước, phá tan giới hạn.

Hai người đều run lên, cơ thể cô căng chặt khiến anh hít thở không thông, còn hạ thể của cô như bị anh xé rách, còn đau hơn cả lần đầu tiên. Phía dưới đau nhức tới mức không thở nổi, Phản Hi đã không còn quan tâm là ai chủ động.

Anh lùi lại, cô còn chưa kịp thở ra, anh lại tiến vào, ấn cô sát vào vách tường.

Lần này là xâm nhập triệt để, như thể chạm tới linh hồn cô. Nơi đó, chưa từng có ai chạm tới.

Cô suýt chút nữa kêu lên, lại bị bàn tay anh chặn lại. Bờ môi ướt át của cô áp vào lòng bàn tay anh, vô tình khiêu khích, khiến anh rối loạn.

Niels bắt đầu chuyển động từ từ, ra ra vào vào, nhẹ nhàng nhưng thật sâu, mờ mịt nhưng điên cuồng.

Một cảm giác không thể miêu tả lan tỏa trong lồng ngực, cô túm lấy bả vai anh, móng tay cắm sâu vào da thịt anh. Khác nhau giữa nam và nữ, đôi khi chính là sự thô bạo đơn giản như vậy.

Cơ thể của cô còn mềm mại hơn tưởng tượng. Một khát vọng không thể chờ đợi xuất hiện trong lòng anh, anh giữ chặt lấy eo cô, mỗi một lần tiến vào đều chạm đến nơi sâu thẳm nhất. Anh đang trừng phạt, đang phát tiết, đang cảnh cáo, rằng uy nghiêm của đàn ông chính là râu hổ, không thể vượt bừa.

Phản Hi cắn chặt môi, vẻ mặt vừa thống khổ, vừa hưng phấn, thứ anh mang đến cho cô là thiên đường, cũng là địa ngục, giao thoa lẫn nhau, khiến người ta muốn tránh mà không được.

Trầm mặc trong nháy mắt, động tác kịch liệt, mồ hôi hai người tuôn ra như tắm.

Ngoài cửa truyền đến tiếng hô tập luyện của binh sĩ, 1234, mỗi âm thanh lọt vào tai anh, lại khiến tốc độ của anh nhanh hơn, càng kích thích hơn.

Anh ôm lấy cô, xoay người, vật nóng bỏng kia vẫn ở trong cơ thể cô.

Cô cúi đầu, trong lúc xoay người, ánh mặt trời chiếu vào mắt anh. Cặp mắt xanh biếc dưới ánh mặt trời gần như trong suốt, đường nét rõ ràng giống như một khối mã não, đẹp đến mê người.

Tim cô khẽ xao động, đôi chân vô thức quẩn chặt lấy eo anh, cô cúi mặt, hôn lên mắt anh.

Xuống một chút là môi anh, cô tham lam cắn mút đôi môi. Anh nhiệt tình đáp lại, ngậm lấy môi dưới của cô, cắn nhẹ. Hai cặp môi chạm nhau, hôn đến triền miên.

Anh ôm lấy cô, cơ bắp trên người nổi lên cuộn cuộn, từng đường nét vô cùng hoàn mỹ, cô không nhìn được mà khẽ thở dài, ngón tay vuốt ve bờ vai anh.

Bị cô trêu chọc, anh ném cô lên giường.

Cơ thể trong chốc lát trở nên trống rỗng, cô khép hai chân, ngửa đầu nhìn anh.

Bộ váy đỏ như lửa, cơ thể trắng như tuyết, mái tóc đen dài...

“Phàn Hi.”

Cô nhìn anh, chờ anh nói.

“Em là ma quỷ.”

Anh tách hai chân cô ra, một lần nữa tiến vào.

Phàn Hi vuốt ve sống lưng anh, thuận theo cột sống chạm vào móng anh. Da thịt của anh bị cô chạm vào, run rẩy co rút lại, hai chân anh quẩn lấy cô, vô cùng mạnh mẽ.

Cô đã tưởng tượng chuyện này rất nhiều lần, cuối cùng cũng thành hiện thực.

Bàn tay to lớn của anh vén tóc cô, một khi kích thích bộc phát, chính là không thể cứu vãn.

...

Huấn luyện ở bên ngoài vẫn chưa kết thúc, các binh sĩ mồ hôi chảy ròng ròng, còn bọn họ thì ở đây.

Mặt trời chiều chiếu vào, căn phòng ngập tràn xuân sắc.

Anh ôm cơ thể cô, xoay người, cô ngồi dậy, chậm rãi vặn eo. Phàn Hi nhìn hạ thể, hôn lên hai điểm trên ngực anh, ngón tay lướt nhẹ qua cổ ảnh, động tác ở thân dưới không nhanh cũng không chậm.

Cô đè lên người anh, nâng người lên, nhẹ nhàng hất tóc, ngửa đầu thở dài.

Mỗi động tác của Phàn Hi, đều là đòn tra tấn trí mạng với anh.

Niels không nhìn được, kêu một tiếng, giữ lấy vòng eo nhỏ của cô, bắt đầu “đánh trả”...

Cơ thể cô ở trên người anh không chống đỡ được, chỉ có thể chống vào vách tường, động tác ở thân dưới vẫn chưa ngừng lại. Nếu như đây là một trận chiến, cả hai đều không thua đối phương.

...

Mặt trời ngả về tây, buổi tập huấn bên ngoài đã kết thúc.

Còn bọn họ vẫn triền miên.

Kết thúc một lần, lại tiếp tục, dường như không biết mệt mỏi, giống như muốn bù lại tất cả những lần trước.

Không có tiếng nói, chỉ có quẩn quít.

Thân thể va chạm.

Hai người hấp dẫn lẫn nhau, không ai có thể xen vào.

...

Ánh trăng lạnh lạnh, lơ lửng trên cao.

Đêm đã khuya.

Thể lực cạn kiệt, cô nằm trên giường, nửa tỉnh nửa mê.

Tiếng thở dốc vẫn còn bên tai, cơ thể vẫn đỏ bừng, cô run rẩy nhẹ nhàng như đóa hồng kiều diễm.

Không, không phải hoa hồng, là hoa anh túc.

Độc.

Toàn thân là kịch độc.

Nhưng lại vô cùng hấp dẫn.

Anh nhìn cô, ánh mắt thâm sâu, tất cả kích tình và nhiệt tình của anh đều bị cô ép ra hết rồi. Có lẽ sau này không còn chuyện này nữa.

Cô là nữ vương, là ma quỷ, và cô cũng là ngôi sao lóe sáng giữa đêm đen.

Tuy rằng anh không biết tại sao cô sống phóng túng như vậy, nhưng anh biết rằng, cô và anh như hai hành tinh, sau khoảnh khắc gặp gỡ ngắn ngủi này, rồi sẽ tiếp tục lướt qua nhau.

Gió thổi tới, cô tỉnh lại, mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt màu xanh lục.

“Mấy giờ rồi?”

“Mười một giờ.”

Cô ngồi dậy.

Trên giường lộn xộn, nhưng trong không khí tràn ngập mùi vị tình ái.

Cô mặc váy, xoay người đi giày cao gót.

Một màn cuồng nhiệt, để lại dư vị trong lòng.

Đáng tiếc, tất cả đã kết thúc rồi.

Sau này, có thể có hay không cũng chưa biết.

Phản Hi đẩy cửa đi ra ngoài, không quay đầu lại.

Cô rời đi, biến mất như một cơn gió, chẳng để lại một lời, chỉ có bóng lưng mảnh mai.

Nếu không phải trên giường còn có dấu vết của cô, thì tất thấy chỉ tựa như một giấc mơ.

Niels đứng dậy hút thuốc, nhặt tờ giấy vẽ rơi trên mặt đất, tiếp tục vẽ nốt phần dang dở.

39. Chương 39

Mấy ngày sau, sau khi huấn luyện xong, Phản Hi đến nhà ăn sáng. Bên cạnh cô là Mark, đối diện là Frank, còn một vị trí trống không.

Là chỗ của Niels.

Khoảng mười phút sau, một bóng người cao lớn chậm rãi đi tới, Phản Hi ngược mắt nhìn, gương mặt cô liền trầm xuống.

Mark vẫy vẫy tay, gọi lớn, “Lão đại, ở đây.”

Niels nhìn Phàn Hi, chỉ thấy cô ngồi im lặng ở đó, như thể cô gái nóng bỏng như lửa trong đêm đó chưa từng tồn tại.

Sau đêm cuồng nhiệt, hai người liền giống như người lạ, cô không hề bám lấy anh nữa. Có điều, lòng anh hiện giờ như hồ nước bị ném một hòn đá vào, sau một hồi xao động, vẫn còn cuộn cuộn nổi sóng. Với cô, đây là tình một đêm, nhưng với anh thì không phải.

Cô gái này, quả thực rất lợi hại.

Tạo một cái bẫy, lừa anh nhảy vào, giờ khoanh tay đứng nhìn anh giãy giụa trong đó, bản thân cô lại chẳng quan tâm.

Cô đang chơi đùa anh, anh biết rõ, nhưng lại không biết nên làm gì.

Niels mím môi, gương mặt thoáng nét u ám phiền muộn, nhưng vẫn đi về hướng đó.

Mark nhanh nhồm nhanh miệng, nhìn anh từ đầu đến chân, hỏi, “Lão đại, sắc mặt anh không tốt lắm. Mấy ngày nay ngủ không ngon à?”

Quả thực anh ngủ không ngon.

“Suy nghĩ sâu hơn chút đi.” Frank trêu ghẹo, đồng thời đảo mắt qua Phàn Hi.

Phàn Hi mỉm cười không nói gì.

Sắc mặt Niels không thay đổi, anh cho một chút sữa vào cà phê, vừa khuấy vừa nói, “Nghĩ nhiều rồi.”

Hai người đàn ông kia lập tức bật cười lớn.

Mark đột nhiên nhớ đến một chuyện, liền hỏi, “Fancy, cô học tiếng Đức thế nào rồi?”

Phàn Hi bật ra một từ, “Depp.”

‘Depp’ nghĩa là ngu ngốc.

Mark nghe xong liền cười lớn, nhìn Niels, “Lão đại, là anh dạy à?”

Niels lắc đầu.

Sao anh có thể dạy cô mấy từ đó chứ.

Phàn Hi nói, “Là Frank dạy.”

Frank làm mặt vô tội, chỉ vào ngực mình kêu lên, “Tôi dạy lúc nào chứ?”

Phàn Hi không đổi sắc mặt, “Anh ở trong phòng khám suốt ngày nói ‘depp’.”

Frank lập tức hiểu ra, cười ha ha, “Bối đảm người đó thực sự ngu dốt, dạy thế nào cũng không vào đầu. Nên tôi không nhận được.”

Trầm mặc một hồi, Niels hỏi, “Kho được đã đủ chưa?”

Nhắc tới phòng khám, Frank liền nghiêm túc, lắc đầu, “Chưa đủ, khan hiếm lắm. Hệ miễn dịch của người bản xứ rất kém, chỉ cần gió lạnh một chút cũng có thể ốm nặng, tôi phải tiêm vắc xin cho họ.”

“Cậu đã đưa đơn đề nghị chưa?”

“Đưa rồi.”

“Cho ai?”

“Paul.”

“Đưa lúc nào?”

“Khoảng hai tuần trước.”

Niels nhúm mày, “Tuần trước tôi vừa viết một bản tiểu kết cho Tổng bộ, nhưng Paul không hề nhắc đến chuyện kia.”

Frank nghe xong, lập tức chửi một câu, “Mẹ kiếp.”

Mark liền hỏi, “Có phải là quên mất không?”

“Chuyện quan trọng như thế có thể quên sao?”

Niels nói, “Cậu thử viết lại đơn lần nữa, tôi sẽ báo cáo.”

Frank gật đầu, “Trong tất cả mọi người, cũng chỉ có anh là đáng tin tưởng.”

Mark cũng đồng ý.

Ba người họ nói chuyện quan trọng, Phàn Hi không chen lời được, đành im lặng.

Tuy ngồi chung một bàn, nhưng Niels không hề nói với cô nửa câu, cho dù ánh mắt hai người giao nhau thì cũng vô cùng bình tĩnh.

Im lặng một hồi, Phàn Hi đột nhiên lên tiếng, “Frank.”

“Hả?”

“Bụi bay vào mắt tôi, thổi cho tôi với.”

Người được gọi không phải là Niels, Frank khẽ giật mình, có chút ngỡ ngàng. Người đẹp có chuyện, đương nhiên phải tận tâm giúp đỡ, anh ta vươn nửa người tới, ghé sát miệng vào mặt cô, giúp cô thổi bụi. Người ngoài nhìn vào, thì thấy động tác này tương đối mập mờ.

Mark vô cùng bất mãn, kêu lên, “Fancy, tôi ngồi ngay cạnh cô, sao cô không cho tôi thổi chứ?”

Phàn Hi nhếch môi, “Lần sau đến lượt anh.”

Mark định nói gì đó, Niels đột nhiên đứng phắt dậy, chiếc ghế anh ngồi bị đẩy ra sau, phát ra âm thanh lớn, khiến mọi người đều chú ý.

Anh nhìn cô, không nói một lời, ánh mắt lạnh đến xương tủy. Niels nghiêm mặt, quay người rời đi.

Mark nhìn bóng lưng của anh, ngơ ngác hỏi, “Sao thế nhỉ?”

Frank cũng hỏi, “Sao anh ấy không ăn cơm? Lãng phí đâu phải tác phong của anh ấy.”

Chỉ có Phàn Hi bình tĩnh cười, “Có thể là không đói.”

Đúng là không đói, vì bị cô làm cho tức tới no rồi.

Jammy đồng ý cho các bé gái đi học, nhưng bắt nam nữ tách riêng, may là trường học có hai phòng, nam trái nữ phải. Namyan quản lý nam sinh, Phàn Hi quản lý nữ sinh.

Trên đời này Phàn Hi ghét nhất là chơi với trẻ con, nhưng chuyện tốt này cứ hết lần này đến lần khác tìm tới cô, đúng là khiến cho người ta dở khóc dở cười.

Tên người Afghanistan cô không tài nào nhớ nổi, nên để phân biệt học sinh, cô đánh đánh số, một, hai, ba...cho đến mười. Bé lớn nhất là 15 tuổi, nhỏ nhất mới 9 tuổi, tất cả đều mù chữ, nên gộp tất cả vào một lớp để dạy cũng không vấn đề gì.

Phàn Hi chủ yếu dạy đám trẻ tiếng Anh và toán, dạy những từ đơn giản nhất. Cuối cùng cô cũng hiểu điều làm Frankd đau đầu, mấy đứa trẻ này không có năng lực lý giải, dạy vài chủ đề đơn giản của môn toán, mà giải thích cũng mất cả ngày trời.

Cô thừa nhận cô không phải cô giáo giỏi, cũng chẳng kiên nhẫn, cô cứ dạy thôi, còn hiểu hay không là việc của chúng.

Trong đám học sinh, thông minh nhất là số một, chăm chỉ nhất là số ba, nghịch ngợm nhất là số tám, còn mấy đứa khác giống hệt nhau.

Sau tiết học, Phàn Hi dọn sách giáo khoa, đi ra ngoài, ngồi trên tảng đá lớn hút thuốc. Cảm nhận được có người chăm chú nhìn mình, cô quay lại thì thấy số ba lén lút trốn sau vách tường, chỉ thò gương mặt nhỏ xíu ra. Cô nhả một ngụm khói, vẫy tay ý bảo cô bé lại gần.

Số ba không thông minh cũng chẳng xinh xắn, nhưng lại rất chăm chỉ, vì vậy Phàn Hi ấn tượng nhất với cô bé này.

Cô bé cúi đầu, nhìn điệu thuốc Phàn Hi kẹp trong tay.

Phàn Hi cho rằng cô bé muốn hút thuốc, liền chìa bao thuốc lá ra.

Số ba ngáp ngừng rút một điệu thuốc ra, nhét vào miệng. Cô bé chưa từng đụng vào thuốc lá, không biết cách hút, ngoại trừ cảm giác có một mùi khói nhân nhật thì chẳng thấy gì khác.

Phàn Hi mỉm cười, châm lửa, “tạch” một cái, bật lửa lóe sáng.

Số ba giật bắn mình, há miệng ra, điệu thuốc rơi xuống đất. Cô bé sợ Phàn Hi nổi giận, luống cuống cúi xuống nhặt, phúi cát dính trên điệu thuốc rồi nhét vào miệng. Cô bé chần chừ ghé mặt định châm lửa, nhưng mãi hút không được.

Phàn Hi nhìn cô bé, rồi làm động tác hút vào, số ba giật mình, rồi thử lại lần nữa. Cuối cùng cũng hút được.

Mùi thuốc lá nồng nặc xộc vào cổ họng, cô bé liền ho sặc sụa.

Thực ra số ba cũng chẳng muốn hút thuốc, chẳng qua cô bé thấy Phàn Hi khi hút thuốc nhìn rất xinh đẹp, nên muốn bắt chước thử.

Hai người có rào cản ngôn ngữ, chẳng thể trò chuyện với nhau.

Lúc này, nam sinh ở phòng bên đã tan học, một đám con trai ào ra.

Số ba đang ngồi, khuôn mặt tự nhiên đỏ ửng, Phàn Hi nhìn thoáng qua lập tức hiểu, trong đám con trai kia có người cô bé thích.

Mười bốn, mười lăm tuổi, chính là mối tình đầu.

Phàn Hi dùng tiếng Pashto, hỏi, “Đứa nào?”

Bị cô nhìn thấu tâm tư, số ba lại đỏ mặt, cúi đầu không đáp.

Phàn Hi cũng chẳng tò mò, chỉ là nhầm chán nên tùy tiện hỏi, cô bé không nói, cô cũng không ép. Cô vắt chân, tiếp tục hút thuốc.

Nước Đức là quốc gia của bóng đá, văn hóa này đi tới đâu thì được truyền bá tới đó, trong thời gian nghỉ ngơi, đám con trai liền kéo Mark đi đá bóng với chúng.

Trừ vài người canh gác, mấy người còn lại đều cởi áo chống đạn, bỏ súng, thư giãn một chút.

Hút xong một điệu, Phàn Hi lại rút ra một điệu nữa. Một đám đàn ông thân hình cường tráng đang chạy qua chạy lại trước mắt cô, vai rộng, eo thon, chân dài...thật đẹp mắt.

Ánh mắt cô dừng lại ở một người, có văn có võ, lại có kĩ năng trên giường, là nhân tài, có điều không dễ khuất phục.

Cô ngồi một lúc thì Namyan đi tới, cô ta hỏi, “Tối nay có trận bóng, cô có xem không?”

Phàn Hi thuận miệng, “Trận bóng gì?”

Namyan kinh ngạc, “World Cup, đừng bảo là cô không biết nhé.”

Phàn Hi hỏi lại, “Sao tôi phải biết?”

Namyan, “Được rồi được rồi. Cô không phải fan hâm mộ.”

“Khi nào bắt đầu? Nước nào với nước nào?”

“Mười giờ tối. Đức và Ba Tư.” Cô ta nghĩ một lát, rồi bổ sung một câu, “Đã là vòng bán kết rồi.”

Phàn Hi “ồ” một tiếng.

Namyan không nhịn được mà hỏi, “Là chiều trực tiếp đấy, cô có tới xem không?”

Mấy môn thể thao đó không phải sở thích của cô, nhưng cô cũng không từ chối, nhàn nhạt “ừ”, “Đến lúc đấy rồi nói.”

Buổi chiều chuẩn bị trở về căn cứ, Frank đã đến, mang theo con chó của Phàn Hi.

Sau hai tuần chăm sóc cẩn thận, nó đã hồi phục, nhìn thấy đám người Phàn Hi là sủa loạn lên.

Mark kinh ngạc, “Là cái thứ chúng ta nhặt về đây sao?”

Frank gật đầu, “Chính là nó.”

Mark dùng sức đánh anh ta một cái, “Frank, cậu được đấy! Thần y!”

Frank nói, “Sống thì sống, có điều chân nó què rồi, không đi bình thường được.”

“Sống được là tốt rồi.”

Frank hỏi, “Em định xử lý như thế nào?”

Phàn Hi hỏi ngược lại, “Có thể mang về căn cứ không?”

Frank, “Cái này phải hỏi Niels.”

Nghe vậy, cô quay qua nhìn anh.

Niels hỏi, “Đã tiêm vắc xin phòng dại chưa?”

Frank, “Tiêm hết rồi.”

Niels nhìn Phàn Hi, “Cô có thể chịu trách nhiệm với nó không?”

Cô cong cong môi, “Không biết được.”

Anh lập tức trầm mặt, “Nếu không chịu trách nhiệm được, thì đừng bắt đầu.”

Trong lời nói còn có hàm ý khác.

Phàn Hi nhướn mày, “Không bắt đầu, sao biết cảm giác thế nào.”

Niels nhíu mày, “Không quan tâm tới người khác, ích kỷ.”

Cô không chịu thua, “Tôi chỉ chịu trách nhiệm với bản thân mình.”

Mark nhìn trái, lại nhìn phải, nhịn không được liền xen vào, “Xin hỏi, hai người đang nói về con chó à?”

“Đúng.” Cả hai đồng thanh.

Frank sờ sờ sống mũi, “Sao tôi lại cảm thấy, hai người đang nói đến vấn đề khác nhĩ.”

Mark lập tức tán thành, “Đúng thế, hóa ra không phải tôi nghĩ nhiều.”

Niels nhìn cô một cái, không tranh luận nữa.

Sau khi cho con chó vào cốp xe, Phàn Hi lên xe.

Bầu không khí trong xe có chút áp lực, Mark liền hỏi, “Fancy, cô định đặt tên con chó là gì?”

Phàn Hi liếc người đàn ông ngồi ở ghế lái phụ, không hề nghĩ ngợi mà nói, “Niels.”

Niels nhìn cô, chờ cô nói.

Phàn Hi lại cười, “Ý của tôi là, tên con chó là Niels.”

“...”

Trong xe thoáng yên lặng...

40. Chương 40

Nửa đêm có tiếng lửa kêu.

Bén nhọn thê lương.

Có người mở cửa sổ, nhếch miệng cười, đưa tay bóp cổ cô, kêu lên, Phàn Hi, tao muốn giết mày.

Phàn Hi bừng tỉnh, mở tròng mắt nhìn, mới phát hiện chỉ là mơ.

Cô trèo xuống giường, Namyang không có ở đây, cả ký túc xá vô cùng yên tĩnh, chỉ có Phàn Hi và con chó.

Con chó chạy tới, nằm phục dưới chân cô, lè lưỡi liếm ngón chân cô. Đột nhiên cô nhớ tới đêm đó, đầu lưỡi anh vô cùng ấm áp... Tất thấy đều để lại dư vị trong lòng cô.

Đoạn đối thoại với Chương Tuyệt lúc trước hiện lên trong đầu cô, nếu anh yêu cô thì sao? Cô sẽ thật lòng với anh chứ?

Lúc ấy, cô đã trả lời là không biết, bây giờ câu trả lời ấy vẫn là không biết.

Cô không thể xác định mình có thể thật lòng với anh không, nhưng cô muốn trái tim anh. Cô không phải là người hiền lành, cũng chẳng phải “tiểu bạch thỏ”, cô là rắn độc, muốn yêu thì yêu, không chịu trách nhiệm với bất cứ ai, chỉ có trách nhiệm với bản thân mình. Đây là tính cách của cô.

Phàn Hi híp mắt, cúi người, xoa xoa đầu con chó.

Có lúc, đàn ông còn không bằng một con chó trung thành, vì vậy muốn thuần phục anh, không thể thiếu thủ đoạn.

Cô đến bên cửa sổ, theo thói quen rút một điều thuốc, lại phát hiện nhà ăn phía dưới vẫn sáng đèn. Cô chợt nhớ ra đêm nay là bán kết World Cup, bây giờ là mười giờ, trận đấu vừa bắt đầu.

Bên ngoài náo nhiệt như thế khiến Phàn Hi không còn buồn ngủ nữa, cô khoác áo choàng, xỏ giày cao gót, đi xuống tầng dưới.

Cô đứng trước nhà ăn, đang định đi vào thì đột nhiên thay đổi ý định.

Trên bậc thang có mấy người đang ngồi nói chuyện.

Phàn Hi ngồi xuống một chỗ không xa bọn họ, nhìn ống nhòm trong tay hỏi, hỏi, “Xem gì thế?”

A đáp, “Nhìn người.”

B nói, “Nhìn con lửa.”

C khái quát, “Nhìn người quan hệ với lửa.”

Bởi vì phụ nữ ở Afghanistan quá ít, đàn ông không đủ tiền cưới vợ, nên buổi tối dành quan hệ với lửa, người đau, lửa cũng đau, tiếng kêu vô cùng thê thảm.

Phàn Hi nghe xong, lẳng lặng nhả khói, ánh mắt lười biếng, cô nhàn nhạt cất giọng, “Các người đúng là rảnh rồi.”

“Không phải!” A liên tục giải thích, “Người quan hệ với lửa, là phạm pháp ở Đức.”

Phàn Hi cảm thấy thú vị, liền hỏi, “Phạm pháp gì?”

A, “Ngược đãi động vật.”

Phàn Hi phì cười, “Ai ngược đãi ai còn chưa biết.”

“ ... ”

Nghe vậy, ba người kia lập tức bàn tán, xem người và lừa, ai là S, ai là M. Lúc này Niels đi đến.

“Mấy người làm gì vậy?”

Trong câu nói có chút nguy hiểm, mấy tên lính quèn lập tức im lặng.

Phàn Hi ngửa đầu, nhả khói, trả lời họ, “Nhìn người quan hệ với lừa.”

“ ... ”

Niels trừng mắt, “Nhàn rồi quá thì đi canh gác đi.”

Ba người kia không dám cãi lại, cúi đầu đi vào nhà ăn xem World Cup.

Bốn phía thoáng cái yên tĩnh trở lại, ngoại trừ tiếng gió bên tai, thì chỉ còn tiếng lừa kêu thỉnh thoảng vang lên.

Ha ha, con lừa cũng rên rỉ.

Phàn Hi nở nụ cười mờ ám, ánh mắt lơ đãng bắt gặp ánh nhìn của anh.

Niels nhìn cô, trong mắt có tia trách cứ.

Cô cúi đầu nhìn, hai điểm trước ngực lộ rõ. Phàn Hi nhướn mày, vẻ mặt như thể: tôi thích làm gì thì kệ tôi, anh quản được sao?

Niels cảnh cáo, “Trong doanh trại cô nên khiêm tốn một chút.”

Cô cười cười không đáp lời, nhưng trong lòng muốn nói, trong doanh trại, không phải anh muốn giữ tôi lại cả đêm sao?

Hai người rơi vào không khí trầm mặc.

Niels bật lửa, châm một điếu thuốc, hút một hơi thật sâu. Anh đứng, cô ngồi, mỗi người đều có mục đích của riêng mình.

Phàn Hi quay đầu nhìn anh, bóng người cao lớn dưới ánh trăng, mang tới cảm giác đầu đội trời chân đạp đất.

Cô đột nhiên hỏi, “Anh sẽ ở lại Afghanistan bao lâu?”

“Không biết.”

Đây là lời nói thật, nhưng cô lại nghĩ anh không muốn nói.

Lại không nói chuyện, hai người lẳng lặng hút thuốc.

Im lặng một lúc, Niels cất tiếng, “Còn cô?”

Anh chủ động mở miệng, cô hơi ngạc nhiên, trả lời, “Đến khi nào tẩy trắng thành công.”

Niels lại hỏi, “Khi nào tẩy trắng thành công?”

“Không biết nữa.”

“Nếu như không thể tẩy trắng thì sao?”

Cô hờn dỗi liếc mắt, “Đừng rửa tôi.”

Anh không nói nữa.

Hút thuốc xong, anh quay người đi.

Anh biết, cô và anh là hai đường thẳng, gặp nhau tại một điểm, nhưng cuối cùng vẫn là lướt qua nhau.

“Niels.” Giọng cô đuổi theo, vẫn là giọng nói trong trẻo ấy.

Anh dừng bước.

“Tình một đêm.” Cô hơi dừng lại, “Tự nhiên tôi không muốn nữa.”

Một câu không đầu không cuối, khiến anh nhíu mày, “Là ý gì?”

Phàn Hi cười tươi như hoa, “Ý nghĩa trên mặt chữ.”

Câu này có thể hiểu thành hai ý: Một, cô không muốn tình một đêm, mà muốn tình nhiều đêm, phát triển quan hệ ổn định. Hai, nơi này nhiều đàn ông như vậy, sau này cô không còn tìm anh nữa.

Phàn Hi cố ý nói mập mờ, khiến đầu anh trở nên rối rắm.

Niels mãi không lên tiếng, nhưng cô thấy cánh tay anh hơi run run, cô biết anh đang siết chặt tay thành nắm đấm.

Anh suy nghĩ thật kỹ, nhưng vẫn chẳng đoán nổi tâm tư của cô.

Bốn bề yên tĩnh trong chốc lát, rồi tiếng của anh lại vang lên, “Cảm ơn.”

Chỉ có hai chữ, giống như lưu lại sự lo lắng.

Anh cảm ơn cái gì? Là cảm ơn cô đã buông tha anh, hay là cảm ơn cô đã giúp anh nhìn thấu trái tim mình?

Hai người “giao chiến”, cuối cùng không phân thắng bại, hai người cũng chẳng ai chịu nhường một bước.

Phàn Hi che giấu nụ cười, người đàn ông này, quả thực...rất hợp khẩu vị của cô.

Mây thoáng qua, che khuất mặt trăng, quần áo mỏng khiến cô hơi lạnh, Phàn Hi liền đứng dậy.

Lúc đi qua nhà ăn, Phàn Hi vô tình nhìn thấy, Niels ngồi trên ghế xem ti vi, trên mặt bàn để một lon bia.

Sườn mặt anh tuấn, vô cùng kiên cường, trong lòng cô thầm tán thưởng, rất có mùi vị của đàn ông.

Cô đứng ở cửa, không xem bóng đá, mà xem người.

Lúc ấy, trên màn hình ti vi, đội nước Đức tấn công mạnh mẽ, một cầu thủ làm động tác bọ cạp quẫy đuôi, quả bóng bay vào khung thành đối phương một cách hoàn mỹ. Lập tức, cả sân vận động như vỡ òa, đám quân nhân người Đức trong nhà ăn cũng trở nên kích động, chạm cốc chúc mừng.

Lúc này có người tới mời rượu, Niels không nhanh không chậm nâng lon bia, cụng ly một cái rồi uống một ngụm.

Phàn Hi nhìn anh, yết hầu anh khẽ chuyển động, gọi cảm muôn phần.

Sau màn ghi bàn, máy quay chuyển về phía khán giả. Trên khán đài, giữa hàng vạn con người đang đứng lên, có một cô gái người Châu Á, trong tay bế một bé trai con lai, chừng ba bốn tuổi.

Phàn Hi không khỏi giật mình, cô nhớ rõ gương mặt này, là cô gái trong bức tranh trên bàn Niels, bức tranh mà cô đã đốt rụi.

Lúc đó tiếng bình luận viên truyền tới, tiền đạo nước Đức Julian, sau khi ghi bàn, anh ta hướng mặt về phía khán giả, gửi lời chào tới vợ mình.

Phàn Hi mỉm cười, đột nhiên hiểu ra, người anh thầm yêu, chính là vợ của cầu thủ kia.

Gió thổi tới, Phàn Hi hắt hơi một cái, âm thanh không lớn nhưng khiến mọi người trong nhà ăn quay đầu lại nhìn.

Mây đen tan đi, ánh trăng dần xuất hiện, chiếu xuống người cô, chiếc bóng mảnh khảnh đồ dài trên mặt đất.

Phàn Hi đứng tựa vào cửa, tóc dài tới eo, chiếc váy tơ tằm bay trong gió.

Nhìn người của cô, cô nhìn bọn họ, gương mặt lạnh lùng không thể hiện cảm xúc. Ánh mắt cô dạo một vòng, rồi trở lại người Niels, ở đó có rất nhiều người, nhưng chỉ có anh không nhìn cô; và cũng có rất nhiều người ở đó, nhưng chỉ có gương mặt anh ẩn chứa tia tức giận.

Phàn Hi nở nụ cười, không nói gì mà quay người rời đi.

Niels quay lại, chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng cô.

Cơ thể cô dưới ánh trăng như ẩn như hiện, eo của cô rất nhỏ, chân rất dài. Dáng người cô lúc đi giống như con rắn nước, chân lại đi giày cao gót...chỉ có bốn chữ để hình dung: vô cùng phong tình.

Niels uống một hớp bia, không kim lòng được mà đứng dậy theo. Mặt anh không đỏ sẫm, nhưng trong lòng rất rõ, chỗ đó đã cứng ngắc.

Phàn Hi trở lại phòng, cởi áo khoác, tựa vào cửa sổ ngắm cảnh.

Thực ra cũng chẳng có cảnh đẹp, bên ngoài tối đen như mực, thỉnh thoảng truyền đến tiếng reo hò, và tiếng lửa kêu.

Đứng một lúc, bên ngoài có tiếng gõ cửa, cô nói, “Vào đi.”

Cửa phòng mở ra, một người đàn ông đứng ở cửa, mặc quân phục.

Không cần nhìn cô cũng biết là ai.

Người nào mất kiên nhẫn trước, thì người đó thua, đây là quy tắc của trận chiến này.

Có điều, cho đến bây giờ, hai người vẫn rất tỉnh táo. Còn tương lai thì chưa biết.

Niels nhìn cô, con mắt xanh lục càng thâm trầm.

Phàn Hi mặc áo màu trắng, bó sát vào người, dưới ánh trăng như thể trong suốt. Phía dưới là quần chữ T màu đen. Cô đặt một tay trên bệ cửa sổ, hơi nghiêng eo, tựa nửa người vào cửa sổ. Cổ áo trượt xuống đến khuỷu tay, để lộ bờ vai trơn bóng, cảnh sắc trước ngực như ẩn như hiện, cô quay đầu thoáng nhìn anh một cái.

Cái nhìn này, nặng tựa nghìn cân.

Dáng vẻ của cô lúc này, rõ ràng là đang dụ dỗ.

Anh khóa cửa lại, đi tới, giữ lấy cô, tay trái nâng cằm, cúi xuống hôn cô. Tay phải túm vào áo cô, dùng sức xé một cái, tiếng vải lụa rách vang lên, tay anh chui vào áo, nắm lấy ngực cô.

Cô hít một hơi, vô tình tạo cơ hội cho anh tiến vào khoang miệng, đầu lưỡi anh càn quấy, như một trận cuồng phong.

Lửa giận như trút qua nụ hôn của anh, anh tức giận, bởi anh không thể nhìn thấu được tâm can của cô. Anh có thể đoán được suy nghĩ của tất cả mọi người, nhưng lại không thể hiểu nổi trái tim cô.

Cô muốn quay người, anh không cho, lồng ngực anh giữ chặt người cô, bàn tay anh rời khỏi ngực cô, luồn vào giữa hai chân cô.

Một mảng ướt át.

Anh cười lạnh.

Hormone nam tính thổi qua tai cô, khiến cô run rẩy, trong lòng trở nên trống rỗng. Cô không thể chờ được nữa, đưa tay ôm lấy cổ anh.

Niels túm lấy tay cô, bắt chéo tay cô ra sau lưng, đây là tư thế phòng vệ khi bắt kẻ địch, nhưng giờ lại dùng với cô. Có thể thấy được, cô là gì ở trong lòng anh.

Hai tay bị vịn ngược, khiến cô có chút thống khổ, nhưng trong thống khổ lại có hưng phấn. Đàn bà, ít hay nhiều tâm lý đều có phần phức tạp. Trong yêu có hận, trong hận có yêu, giống như gió bão, khiến con người ta không thể tránh khỏi.

Mặc dù Phàn Hi là nữ thần, nhưng cũng chẳng thể ngăn cản khát vọng trong lòng.

Niels biết cô đang nghĩ gì, cũng biết cô muốn cái gì, nhưng anh không cho, mặc dù anh cũng đã tới cực hạn. Nhưng lý trí đang lớn hơn tình cảm.

Tay anh xâm nhập vào cửa động, trêu chọc bộ phận ẩm ướt kia, phía trên thì cắn mút môi cô.

Cô run rẩy, hai chân như mềm nhũn ra, không thể đứng thẳng, chỉ có thể dựa vào ngực anh, cảm giác như sắp bị anh giết chết. Cô muốn nói chuyện, nhưng lại bị nụ hôn của anh chặn lại, không thể phát ra âm thanh.

Cuối cùng anh cũng xoay người cô lại, nhìn cô một cái, rồi chậm rãi quỳ xuống trước hai chân cô.

...

Cảm giác tồn tại quá mãnh liệt, đảo loạn tim cô, cô nắm lấy tóc anh, cắn chặt môi.

Anh khiến cô cảm nhận được dự vọng, một giây trước còn ở trên thiên đường, một giây sau như bị lửa thiêu dưới địa ngục.

Phản Hi vô thức vận vẹo cơ thể, như một điệu múa, càng khiến anh điên đảo.

Cô muốn, anh không cho. Anh muốn, cô cũng không cho.

Một người đùa cợt tình cảm, một người đùa cợt cơ thể, rất công bằng.

Anh đứng lên, lại hôn cô lần nữa, khoang miệng anh có mùi vị của cô, vừa quen vừa lạ.

Cô giãy giụa, liền bị anh giữ chặt.

Cô thò tay kéo khóa quần anh, chỗ đó cũng đã phát hỏa.

Nhưng vẫn bị anh trấn áp.

Cô đột nhiên nhận ra, anh đang trả thù, đang trêu chọc cô.

Uy nghiêm của anh, không thể đùa cợt, mà cô hết lần này tới lần khác không chịu khuất phục.

Lúc này, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân. Nắm cửa khẽ động, nhưng không mở ra, bên ngoài truyền đến tiếng Namyan.

41. Chương 41

“Fancy, cô ngủ rồi à?” Tiếng của Namyan truyền tới.

Cơ thể cô run lên.

Niels rời khỏi môi cô, nâng cằm cô lên, gương mặt hai người gần trong gang tấc, đôi mắt xanh lục trong đêm đen ẩn chứa tia nguy hiểm.

Hô hấp của cô dồn dập, ngực phập phồng.

Không nghe được tiếng trả lời, Namyan lại gõ cửa, “Fancy, tôi quên chìa khóa rồi, cô mở cửa cho tôi với.”

Niels lùi về sau một bước, nhìn cô từ trên xuống dưới, sau đó cầm áo khoác đưa cho cô.

Cô đưa tay, anh thả cái áo ra, ai ngờ cô lại rút tay về, áo khoác liền rơi xuống đất.

Anh nhìn cô không nói gì, quay người rời đi.

Namyan đang gõ cửa, có đánh chết cô ta cũng không ngờ người mở cửa là Niels, vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc. Cô ta vốn nhát gan, tuy Niels bình thường rất ôn hòa, nhưng điều khiến người kính nể anh chính là trí tuệ và sự uy nghiêm.

Cô ta muốn hỏi sao anh lại ở đây.

Nhưng lời nói lại nghẹn ở cổ họng, không thể phát ra.

Niels nhìn cô ta một cái, rồi nói “Thật xin lỗi.”

Namyan mãi mới hoàn hồn, quay đầu nhìn bóng lưng anh đã đi xa.

Rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ?

Gió lạnh thổi qua, Namyan run lên, lập tức tỉnh táo trở lại, đi vào phòng đóng cửa.

Vừa đi vào, suýt chút nữa cô ta ngã ngã.

Phàn Hi đang tựa vào tường, quần áo trên người rách tan nát. Không những vậy, môi cô còn sưng đỏ, trên bộ ngực trắng như tuyết còn in dấu tay, trên cổ thì có dấu hôn, chỉ cần liếc qua cũng hiểu lúc này hai người họ khóa cửa để làm gì.

Namyan che miệng, giọng vô cùng kinh ngạc, “Fancy, có phải cô bị...Trời ơi, không ngờ Thiếu tá Dirichlet lại là loại người ấy.”

Phàn Hi nhặt quần áo lên, khoác áo khoác, Namyan ở bên cạnh vẫn lăm nhăm, cô phát tay, “Không phải anh ấy ép, là tôi tự nguyện.”

Namyan nghe xong, hai mắt mở to kinh ngạc.

Mark đang ở phòng huấn luyện tập boxing, Phàn Hi liền bước vào.

Anh ta dừng động tác đâm bao cát, hỏi, “Sao thế, lại thấy nhàm chán à?”

Phàn Hi, “Tôi tới để nhờ anh huấn luyện.”

Mark xoa xoa đầu mình, tỏ vẻ hoài nghi.

Cô gạt đầu, “Anh không nghe lầm đâu, tôi muốn trở nên mạnh mẽ.”

Mark tháo găng tay, vẽ mặt thành thật, “Cô đã rất mạnh rồi. Thật sự là bên cạnh tôi không có ai mạnh mẽ giống cô.”

Phàn Hi lắc đầu, “Vẫn chưa đủ.”

“Như thế nào mới là đủ?”

“Ít nhất là có thể tự bảo vệ bản thân ở nơi này.” Nói xong, ánh mắt cô rơi vào băng súng trên đùi anh ta.

Mark, “Tôi không thể dạy cô bắn súng, như thế trái với quy định.”

Người Đức đứng là ngu ngốc tới đáng yêu, Phàn Hi duỗi tay, chỉ chỉ, “Chỉ có trời biết, đất biết, tôi biết, anh biết thôi.”

“Vậy cũng không được. Lão đại mà biết sẽ bóp chết tôi mất.”

“Anh to khỏe như thế, anh ấy bóp chết sao được.”

“Không đâu, anh ấy chỉ liếc một cái là chân tôi mềm nhũn luôn.”

Phàn Hi nói, “Anh không cần dạy, chỉ cần làm động tác, tôi sẽ tự học.”

Mark vẫn lắc đầu, “Không được. Tôi không thể làm trái quân quy.”

Phàn Hi không thể thuyết phục được anh ta liền nhứu mày, đám binh sĩ người Đức này quả thực vô cùng cứng nhắc.

Cô trầm mặc một hồi, rồi nói, “Vậy anh dạy tôi đánh nhau đi, tôi muốn dùng một chiêu mà đánh chết kẻ địch.”

“...”

Mark nuốt nước bọt, “Fancy à, đây không phải phim ảnh, một chiêu là chết người chỉ có trong phim thôi. Ngoài đời lấy đâu ra.”

Phàn Hi, “Tôi biết.”

Mark bó tay rồi, cô đã biết mà còn trêu anh ta.

“Người bình thường luyện cái gì?”

“Boxing.”

“Vậy tập boxing đi.”

Mark thở phào, “Cái này thì được.”

Phàn Hi búi tóc lên, lấy găng tay ra, đội mũ bảo hiểm.

Một cô gái xinh đẹp, giờ mặc thể này nhìn không ra nam hay nữ, thật sự có thể sao?

Mark nhìn cô, hỏi, “Cô chắc chắn chứ? Tập cái này rất vất vả đấy.”

Phàn Hi gật đầu, “Từ hôm nay trở đi, một tuần ba buổi.”

Mark đành nói, “Được rồi.”

Đấm thẳng tay trái, đấm thẳng tay phải, bày quyền, đấm móc...Mark làm mẫu từng động tác, còn chỉ ra mẫu chốt.

Phàn Hi học rất nhanh, như thể vừa hướng dẫn cô liền làm được ngay.

...

“Được rồi, đều làm mẫu hết rồi.” Anh vỗ vỗ vào ngực mình, “Bây giờ cô tấn công tôi đi.”

Nhưng anh ta nhanh chóng nhận ra, bản thân mình đã đánh giá thấp cô rồi, giống như cô nói, cô có nền tảng. Hơn nữa còn ra tay tàn nhẫn hơn cả đàn ông.

Ban đầu Mark còn chống đỡ được, sau mới biết cô hoàn toàn không giữ sức. Bị cô hét đập đến đá, cuối cùng anh ta không nhịn được, kêu lên, “Fancy, có phải cô bị ai chọc giận rồi tìm tôi phát tiết không hả?”

Chọc giận? Phàn Hi nghĩ đến Niels, hơi híp mắt lại, rồi đá một cước, nếu không phải Mark mặc áo bảo hộ, thì chắc hôm nay cả người anh ta “hỏng” rồi.

Anh ta làm động tác dừng lại, nói, “Coi như tôi không nhìn ra từ đầu, hôm nay không phải cô muốn luyện tập, mà muốn phát tiết, hay là cô đi đánh bao cát đi.”

Phàn Hi không đuổi theo anh ta nữa, dồn toàn bộ chú ý lên bao cát, Mark liền thở phào nhẹ nhõm.

Gặp phụ nữ biết võ thật đáng sợ! Khiến anh ta nhớ tới giáo quan bộ đội đặc chủng năm đó, đúng là nữ ma đầu.

Vừa chuẩn bị hút thuốc để thư giãn thì Niels tới. Anh nhìn lướt qua Phàn Hi, rồi hỏi Mark, “Có thời gian không? Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Mark cắn điều thuốc, cùng anh đi ra ngoài, “Có chuyện gì thế?”

“Chuyện xây dựng quân đội.”

Mắt Mark sáng lên, “Có kinh phí rồi à?”

Anh gật đầu.

Mark liền hỏi, “Bao nhiêu?”

“Năm trăm nghìn Euro một năm.”

Tuy số tiền kia không quá lớn, nhưng theo Jammy nói ông ta dựa vào 600 đô nuôi sống cả thôn, thì năm trăm nghìn Euro không hề nhỏ.

“Có điều...”

Nghe được từ này, Mark vội hỏi, “Có điều làm sao?”

“Có điều, chỉ quận Kang và Fazat thôi chưa đủ, chúng ta cần thêm nhiều thôn nữa gia nhập liên minh.”

Mark không hiểu, hỏi lại, “Là sao?”

Muốn củng cố chính quyền một quốc gia, nhất định phải có lực lượng quân đội và cảnh vệ, vì vậy kết quả thảo luận của Mỹ và NATO là tập trung dân bản xứ Afghanistan thành lực lượng quân sự. Nhưng vấn đề là Afghanistan nhiều năm chiến tranh loạn lạc, chính phủ chia rẽ. Trong một thôn làng thị trấn, chỉ khi nhổ tận gốc đám khủng bố, mới có thể tập hợp thanh niên trai tráng xây dựng quân cảnh.

Bây giờ ở phía Bắc Afghanistan, chỉ có quận Kang và Fazat nằm dưới sự khống chế hoàn toàn của quân đội Đức, năm trăm nghìn Euro tất nhiên chẳng thể dâng không cho hai nơi nhỏ bé ấy. Phía trên truyền đạt lại là, minh quân sẽ đưa tất cả các thôn trang phía Bắc vào khu vực an toàn, mở rộng tài nguyên. Nói cách khác, binh sĩ Đức còn phải tiếp tục “càn quét” đám khủng bố, liên hợp dân bản xứ, mở rộng lực lượng quân cảnh.

Mark nghe xong, đầu liền đau nhức, như vậy các cuộc chiến lớn chiến nhỏ sẽ không ít.

“Người Đức chúng ta đóng quân ở đây có 1500 người. Mà doanh trại này mới hơn 900, chỉ có một nửa là quân cố định. Đùa chắc?”

Niels nói, “Sẽ có minh quân viện trợ.”

“Minh quân? Là ai? Là đám người Mỹ không đáng tin kia sao?”

Niels gật đầu, “Quân Mỹ, còn có thành viên khác của NATO, Bỉ, Na Uy, Hà Lan.”

Mark hừ một tiếng, “Trừ người Mỹ ra, các nước khác càng không đáng tin cậy.”

“Không đáng tin thì cũng là người, có năng lực tức là có thể giúp chúng ta.”

Mark thở dài, “Những ngày bình yên đã qua hết rồi.”

“Afghanistan có bao giờ bình yên đâu.” Niels trầm ngâm, “Nhìn thoáng ra thì chúng ta có thể giải phóng thêm dân bản xứ là tù binh của Taliban.”

Mark hỏi, “Lúc nào ra trận?”

Tuy kể từ Thế chiến II, đã 70 năm nước Đức không đánh trận, nhưng dùng từ “ra trận” này cũng không sai. Muốn giành được thôn trang, thì phải đánh nhau với Taliban, lúc đó sẽ phải điều động xe tăng bọc thép và máy móc hạng nặng.

“Đội tập hợp bọn họ rồi nói.” Bọn họ, chính là quân Mỹ và các nước NATO.

“...”

Hai người nói chuyện một lúc, Niels cúi đầu nhìn dấu chân trên người Mark, liền hỏi, “Có chuyện gì thế?”

Không nói thì không sao, vừa nhắc tới, Mark kể khổ, “Là Fancy đấy, không biết ai bị mù lại đi chọc giận cô ấy.”

Niels khẽ giật mình, “Như thế nào?”

“Ai biết cô ấy bị làm sao, đừng đừng chạy đến đòi tôi dạy bắn súng.”

“Cậu đồng ý à?”

Mark vội khoát tay, “Không, tuyệt đối không! Cô ấy nóng tính như vậy, sao tôi dám dạy, chẳng may bệnh thần kinh tái phát, một người một súng bắn chết người trong căn cứ chúng ta, lúc đó tôi biết khóc với ai.”

Anh ta không nói, Niels cũng đoán được cô sẽ không từ bỏ mà nhờ Mark dạy đánh nhau.

“Anh khuyên cô ấy đi, con gái không thể hung hãn như thế, nếu không chẳng thể kiếm người yêu đâu.” Anh ta hừ một tiếng, “Ai chọc giận cô ấy nhỉ?”

Niels cười cười không đáp.

Hai người nói chuyện phiếm thêm mấy câu, Niels rời đi còn Mark trở lại phòng huấn luyện.

Cả người Phàn Hi toàn mồ hôi, trên bao cát chi chít dấu chân cùng dấu quyền, nghe thấy tiếng đóng cửa, cô liền quay đầu lại.

Mark bị ánh mắt sắc bén của cô làm toàn thân run run, tim đập thình thịch, anh ta vội cười làm lành, “Tốt lắm, tiếp tục đi.”

Phàn Hi không để ý tới anh ta, bay người lên đá một cái, “bộp” một tiếng, bao cát lõm một mảng.

Mark theo phản xạ khép chặt hai chân.

Phàn Hi tập thêm một lúc, đến khi cả người ướt đầm mới thu tay về.

Mark “chân chó” đưa khăn mặt, “Trước đây cô từng tập boxing à?”

Cô cởi mũ, tháo áo bảo hộ, nói, “Mười bốn tuổi tôi được đưa tới học viện võ thuật.”

“Võ thuật Trung Quốc! Hồi thiếu niên tôi cũng rất thích.”

Khóe miệng cô cong cong, “Anh không muốn thử đâu.”

Mark hỏi, “Bố mẹ cô không đau lòng à? Dù sao cũng mới mười bốn tuổi, vẫn nhỏ mà.”

Phàn Hi nhú mày, “Không đâu. Nhưng tôi rất cảm ơn họ, nếu năm đó họ không quyết định làm vậy, thì sẽ không có tôi của hôm nay.”

Mark hiểu kì, “Cô học gì ở đó?”

Phàn Hi chỉ vào đầu, “Ý chí.”

Mark nhướng mày.

“Huấn luyện viên nói, nếu tôi không đánh người khác thì sẽ bị người ta đánh, vì vậy trước lúc người đó ra tay, tôi phải khiến cho họ không dậy nổi.”

Mark cảm thán, “Huấn luyện viên của tôi cũng từng nói như vậy. Có điều, tôi là bộ đội đặc chủng.”

Cô mỉm cười yếu ớt. Giáo dục của Trung Quốc vốn rất đáng sợ.

Mark nói, “Khổ như vậy, lúc còn bé cô không khóc sao?”

Cô lắc đầu, “Huấn luyện viên ghét nhất cái này, ai khóc thì buổi tối sẽ không được ăn cơm.”

Mark nghe xong cảm thấy không tin nổi, “Tôi thật không ngờ, sao cô lại làm diễn viên chứ, lẽ ra nên đại diện cho Trung Quốc tham gia Olympic.”

Phàn Hi mỉm cười, vẫn là câu nói đó, “Bởi vì tôi đẹp, khí chất trời sinh.”

42. Chương 42

Thông qua bản thiết kế khoa học của Niels, nước ngầm ở chân núi được dẫn lên núi, đám trẻ nhỏ không cần phải chạy hơn một kilomet để mức nước nữa.

Giữa trưa, mặt trời chói chang, Phàn Hi dạy học xong, đang thu dọn bụi giảng. Lúc này, Jammy và một đám thanh niên trai tráng đi tới, trên tay bọn họ bưng đồ ăn và trà.

Đi đến trước mặt Niels, Jammy đặt tay lên ngực, nói, “Đây là người của thôn trang chúng tôi, sau khi ăn cơm xong, các anh có thể đưa họ đi.”

Niels từ tốn đáp lễ.

Kê lại bàn ghế, trải thảm trên mặt đất, đồ ăn bày ở chính giữa, mọi người ngồi thành một vòng tròn.

Phàn Hi ở bên cạnh hút thuốc, Namyan chạy tới, xoa xoa hai tay, chuẩn bị ngồi xuống, ai ngờ Jammy đột nhiên nói, “Phụ nữ không thể ngồi ăn chung với đàn ông.”

Namyan lúng túng đứng dậy, cô ta nhát gan, chẳng dám nói gì. Phàn Hi cười lạnh, “Hôm nay tôi không thể ngồi đây sao?”

Jammy lắc đầu, “Không.”

Cô quay sang nhìn Niels, anh không nói gì, ánh mắt ý bảo cô ra ngoài trước.

Phàn Hi búng tàn thuốc xuống bên cạnh chân anh, Niels ngẩng lên nhìn cô cảnh cáo.

Phàn Hi chẳng nói gì, đứng dậy, nhưng lúc đi ngang qua Jammy, cô đá mạnh một cước vào cánh cửa. Lực chân của cô không nhỏ, cánh cửa yếu ớt liền thủng một lỗ, xà nhà rung rung, một đồng bụi màu xám tro rơi xuống, vừa vụn rơi vào đồ ăn của bọn họ.

Cô nheo mắt nhìn đám đàn ông, dáng vẻ vô cùng cao quý tựa nữ thần.

Mấy người đàn ông Afghanistan cả đời chưa từng gặp cô gái nào hung dữ như vậy, liền quay sang nhìn nhau.

Mark nói với Jammy, “Trường thôn, tôi có thể đưa ra một đề nghị không?”

Jammy gật đầu.

Mark nói, “Gây chuyện với ai cũng được, nhưng đừng bao giờ chọc vào nữ ma đầu này.”

“...”

Đi ra bên ngoài, Namyan đuổi theo nói, “Fancy, cảm ơn cô đã trút giận cho tôi.”

Phàn Hi lắc đầu, “Không phải vì cô, đừng tưởng bở.”

Namyan biết rõ cô mặt lạnh tim nóng, vì vậy ngoài miệng không nói gì nữa, nhưng trong lòng vô cùng cảm kích.

Phàn Hi trước giờ rất lạnh lùng, chẳng thích tạo quan hệ với người khác, vì vậy Namyan chỉ nói với cô được vài câu thì không thể tiếp tục nữa.

Mặt trời chói chang nhưng gió cũng lớn, nên không hề cảm thấy nóng.

Phàn Hi đứng ở sườn núi, dõi mắt ra xa. Dưới chân núi có một mảng lớn cây anh túc, đúng mùa hoa nở, cả biển hoa đỏ rực, dập dờn như thủy triều.

Kiều diễm, nhưng có độc.

Cô đứng nhìn một lúc, rồi rút điện thoại ra, không có sóng, không thể gọi điện. Cô tự chụp một bức, nhưng để quá gần nên không lấy được toàn cảnh.

“Để tôi chụp giúp cho.”

Phàn Hi ngẩng đầu, là Mark. Cô đưa điện thoại cho anh ta, rồi nói cảm ơn.

Mark nhìn màn hình, rồi lại nhìn cô, “Cô có muốn tạo dáng không?”

Phàn Hi nhướn mày, “Chỉ cần trong ảnh có tôi, động tác nào cũng là tạo dáng.”

Mark lập tức cạn lời, bật ngón cái về phía cô.

Anh ta chụp một tấm, trong tấm ảnh, cô mỉm cười nhẹ, khăn lụa bay phấp phới. Cô nói không sai, tùy ý làm một động tác cũng khiến người ta điên đảo. Tay Mark run run, lại chụp thêm tấm nữa rồi mới trả lại di động.

“Anh không ăn cơm với họ mà chạy tới đây làm gì?”

Mark chợt nhớ ra mục đích của mình, “Tôi có phần cô đồ ăn, cô có đi không?”

Phàn Hi không buồn chớp mắt.

Mark biết cô còn tức giận, vội khuyên giải, “Lão đại cũng là bắt đắc dĩ, chúng tôi đang thỏa thuận với Jammy, chỉ có thể chiều theo ý ông ta.”

“Mark.”

Nghe thấy cô gọi tên mình, Mark vội thưa.

“Tôi không giận anh, anh không cần giải thích đâu.”

“...” Mark nói, “VẬY ĐI ĂN CƠM ĐI. BẠN RỘN CẢ SÁNG RỒI, CÔ KHÔNG ĐÓI À?”

Cô quay đầu, “Anh làm cho Niels đến đây đi.”

Mark thở dài, “Cuối cùng giữa hai người có chuyện gì thế? Cứ phải đối đầu với nhau làm gì.”

Phàn Hi hừ một tiếng, “Ai thêm đối đầu với anh ấy.”

Mark nói, “Mất tôi đâu có mù, thấy hết rồi. Nếu không phải vừa mất nhau rồi, ai thêm ăn no rồi việc, chẳng có vấn đề gì cũng cãi nhau chứ.”

Cô không đáp lời.

Mark định nói gì đó, nhưng lại chợt nhớ ra, liền bảo, “Fancy, thực ra Niels vô cùng ầm ập.”

Ầm ập? Phàn Hi phì cười, ngoại trừ chỗ kia nóng, thì còn chỗ nào nóng chứ?

“Không tin. Tôi thấy anh ấy giống như ngọn núi, núi băng ấy.”

Mark vội giải thích, “Đây là do cách xử sự của cô chưa phù hợp. Cô dịu dàng với anh ấy một chút, núi băng cũng phải tan thôi.”

Phàn Hi nhìn anh ta, “Tôi thấy anh tan thì có.”

Mark xấu hổ gãi đầu, “Tôi nói thật mà.”

Phàn Hi, “Tôi biết rồi.”

Biết nhưng cô vẫn không đi, cô phải ở đây chờ Niels đến nhường cô, Mark nhìn cô, bắt đắc dĩ trở về chuyện lời.

Gió thổi phần phật bên tai, Phàn Hi kéo khăn trùm xuống.

Mái tóc xoăn đen dài bị gió thổi mạnh, trên nền trời xanh mây trắng, vô cùng tương phản.

Sau lưng cô truyền tới tiếng bước chân, tim cô khẽ run lên, cô biết là Niels đến.

Niels đến bên cạnh cô, hai người đứng sóng vai, đều trầm mặc.

Phàn Hi muốn hút thuốc, nhưng gió quá lớn, không thể đốt nổi. Niels thấy vậy, liền rút bật lửa từ trong túi ra, thông thả đến trước mặt cô, dùng thân thể cao lớn chắn cơn gió mạnh.

Cuối cùng cũng châm được thuốc, Phàn Hi hít một hơi thật sâu, vừa hé miệng, khói thuốc đã bị gió thổi tan.

Sau khi đốt thuốc xong, Niels định lùi lại thì bị cô túm lấy, móng tay cô đâm vào mu bàn tay anh. Anh nhìn cô, đôi mắt xanh lục vô cùng trong trẻo, cô cũng nhìn anh, nhưng lại nheo mắt, giống như con mèo lười biếng. Hai người họ, một người quay lưng, một người đứng đối diện với ánh mặt trời, hai người đứng đối đầu với nhau.

Phàn Hi hỏi, “Các anh đến nơi đây làm gì?”

“Giải phóng quốc gia này.”

“Giải phóng thế nào?”

“Mang lại độc lập, tự do, bình đẳng.”

Cô nghe xong liền mỉm cười, “Vừa rồi anh đã không truyền quan niệm này cho bọn họ, ngược lại lại bị họ làm ảnh hưởng.”

Niels thoáng trầm mặc, rồi nhượng bộ, “Cô nói đúng. Vừa rồi là tôi xử lý không tốt. Tôi xin lỗi.”

Cô kẹp điều thuốc, khoanh tay trước ngực nhìn anh, như thể đang đoán trong lời của anh có mấy phần thật lòng.

Lại một trận gió lớn thổi qua, tóc của cô khẽ quệt vào mặt anh.

Niels nhìn cô, trong lòng như có bàn tay đang cào quấy.

Tóc cô rối tung, bay trong gió.

Cô gái này, không hề thuộc về nơi đây.

Nhưng, cô vẫn xuất hiện hàng ngày, cảm giác tồn tại vẫn mạnh mẽ như thế.

Anh vô thức vươn tay, vén nhẹ tóc cô.

Phàn Hi nhìn anh, đột nhiên ghé mặt, đưa lưỡi liếm vào cổ tay anh. Hơi mặn, mùi vị của mồ hôi xen lẫn cát đá, còn có mùi vị của đàn ông, khiến cô thoáng rung động.

Tim Niels đập mạnh một cái, cảm giác mềm mại ẩm ướt như một luồng điện, xuyên qua da thịt, chui vào huyết quản của anh, đánh thức tất cả các tế bào trong cơ thể.

Thấy anh nhìn mình, cô cười, để lộ hàm răng trắng.

Cô đứng dưới ánh mặt trời, vô cùng cuồng dã.

Cô lướt qua anh, đi về phía trường học, đi được vài bước thì quay lại, cười cười, “Tôi chấp nhận lời xin lỗi của anh.”

Nụ cười nhẹ nhàng nhưng động lòng người, anh lẳng lặng nhìn cô, nhất thời thất thần.

Đột nhiên, một tiếng nổ cực lớn vang lên, mặt đất như thể sắp nứt ra, Phàn Hi suýt chút nữa ngã xuống đất.

Cô quay đầu lại, thấy vẻ mặt Niels vô cùng nghiêm trọng, chưa kịp mở miệng hỏi, lại một tiếng nổ nữa vang lên.

Niels nhanh nhạy hơn cô nhiều, như thể cảm nhận được trước tiếng nổ, anh nhào tới ôm cô ngã xuống. Phàn Hi không kịp đề phòng, đầu đập xuống đất, liền cảm thấy choáng váng. Cùng lúc đó, cát bay mù mịt, mặt đất rung chuyển.

Cô nằm trong lòng anh, hốt hoảng nhìn cảnh vật qua khe hở từ cánh tay. Không thể nhìn thấy mặt trời, đất cát khắp nơi, một đám mây màu đen giăng kín trời. Cảnh vật tựa như phim trường, nhưng thật hơn rất nhiều.

Phải hiểu rằng, vừa rồi thần chết và cô chỉ cách nhau một sợi chỉ.

Cô chớp mắt, tai ù đi, tim đập mạnh, hô hấp dồn dập, nhất thời không thể bình tĩnh. Cô thậm chí còn không cảm nhận được tay chân mình.

Một phút sau, ý thức mới dần trở lại, trên mặt cô bắt đầu thấy đau, cô bừng tỉnh lại. Đập vào mắt cô là Niels, đôi mắt anh ngập tràn lo lắng, lúc ấy cô chợt nghĩ, hóa ra, một người đàn ông trầm ổn cũng có lúc hốt hoảng đến mức này.

“Phàn Hi, cô không sao chứ? Có bị thương không?”

Cô nắm tay anh, giọng hờn dỗi, “Không bị thương thì cũng bị anh đè cho thành bị thương.”

Anh thở phào nhẹ nhõm, định trở mình rời khỏi người cô, lại bị cô vòng tay qua cổ.

Niels nhú mày, “Đừng...”

Lời còn chưa ra khỏi miệng, môi đã chạm nhau. Cô ôm lấy khuôn mặt anh, vuốt ve lỗ tai anh, dùng đầu lưỡi của mình thấm ướt đôi môi của anh.

Một nụ hôn, ngắn ngủi rồi lại triển miên, cô rời khỏi môi anh, dùng mũi cọ nhẹ chóp mũi anh. Chỉ một giây trăm mắt, môi hai người lại quấn lấy nhau. Nhưng lần này là anh chủ động.

Nụ hôn mãnh liệt trong cát bụi, sau lưng là ngọn lửa bùng cháy, nếu Mark thấy được, sẽ kinh ngạc tới không nói nên lời.

Lúc này, sau lưng truyền đến tiếng thở hổn hển của Mark, “Lão đại, lão đại, anh có sao không?”

Niels như bừng tỉnh, nhanh chóng đẩy Phần Hi ra, “Tôi không sao.”

Mark nói, “Tình hình không ổn rồi, người của chúng ta thì thương nhẹ, nhưng trưởng thôn và đám người của ông ta bị thương nặng. Anh mau tới xem đi.”

Sự việc khẩn cấp, Niels lập tức đứng dậy, Phần Hi cũng đứng dậy theo.

Ai ngờ vừa đi được hai bước, một viên đạn không rõ từ hướng nào bắn tới, ngay cạnh chân phải của Phần Hi. Chỉ lệch một ly thôi là chân cô trúng đạn rồi.

Không ngờ có người đánh lén, mặt Niels biến sắc, anh kéo cô ra sau lưng mình, Phần Hi chưa kịp đứng vững thì có cơn gió lớn thổi tới. Đúng lúc đó, ở eo Niels đau buốt, anh đứng không vững, ngã ra phía sau, kéo theo Phần Hi cùng lăn xuống sườn dốc.

Hai người lăn tới chân núi, mở mắt ra thì thấy cả cánh đồng hoa anh túc rộng lớn.

Tai Phần Hi ù đi, lực phủ ngũ tạng như bị đảo lộn, ngồi xổm nôn khan vài cái.

Cô đột nhiên nhớ ra Niels, anh nằm cách đó không xa, chẳng rõ sống chết. Cô nhớ tới chuyện lúc nãy, lòng cô thất lại, lúc lăn xuống dốc, anh bị trúng đạn. Mà phát súng đó là anh đỡ thay cô!

Bất an, hoảng hốt, cô vội bò về phía anh.

Niels nằm trong cánh đồng hoa, cả người không hề có vết máu. Anh mặc áo rất dày, không thể nhìn được là bị thương ở đâu, Phần Hi hoảng loạn kiểm tra hơi thở của anh.

Không còn thở nữa!

Thời khắc này, tim cô như thể ngừng đập theo.

43. Chương 43

Trong lúc hoảng hốt, cô chợt nhớ ra trước đây khi tham gia hoạt động công ích, cô từng học biện pháp cấp cứu.

Nâng mặt anh lên, nắm lấy mũi, cô hít một hơi thật sâu, thổi khí vào miệng, đồng thời ấn vào ngực anh.

Niels!

Phần Hi thấp thỏm, không ngừng thổi ngạt, xoa bóp tim ngoài lồng ngực, máu trong cơ thể sôi sục, khiến tay chân cô run lên. Cô trước giờ không sợ trời không sợ đất, nhưng giờ phút này lại vô cùng sợ hãi, sợ anh chết ở nơi này, vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Cái chết vô cùng đáng sợ, cô không muốn.

Cô cắn răng, mơ mơ hồ hồ lặp đi lặp lại động tác, lúc này, cô chỉ mong có thể khiến anh tỉnh lại.

Một lúc sau, anh đột nhiên thở hắt ra, ho khan vài tiếng, cuối cùng cũng có phản ứng.

Phần Hi lau mồ hôi, vỗ vỗ vào mặt anh, kêu lên, “Niels, Niels! Anh thế nào rồi?”

Niels mở trừng mắt, bởi tiếp xúc ánh sáng đột ngột, đồng tử co rút lại. Nhưng anh nhanh chóng tỉnh táo, theo phản xạ ngồi bật dậy, rút súng từ chân ra.

Không có tập kích, chỉ có hoa anh túc dập dờn.

Phàn Hi thấy anh không sao, nhẹ nhõm thở phào, hai tay vòng qua cổ anh nói, “Tôi còn tưởng hôm nay anh nằm luôn ở đây.”

Một câu thật lòng, không hề có lừa gạt hay khiêu khích.

Niels vô thức nắm tay cô, lấy lại bình tĩnh, đảo mắt, mới phát hiện hai người đã lặn xuống chân núi.

Phàn Hi hơi đẩy anh ra, kéo áo khoác của anh, “Viên đạn trúng vào đâu thế? Cho tôi xem vết thương.”

Về mặt vôi vàng của cô khiến anh ngẩn người, trong mắt anh, cô vô cùng xảo trá. Cười là giả, khóc cũng là giả, ở đâu cũng có thể diễn kịch. Bình thường đã quen cô như vậy, giờ thấy chân tình của cô, có chút không quen. Không, không phải không quen, là không tin thì đúng hơn, có lẽ cô đang diễn kịch.

Niels ngăn tay cô, nói, “Không sao, tôi mặc áo chống đạn.”

Phàn Hi tỏ vẻ nghi ngờ.

Anh đành kéo khóa áo cho cô xem, miệng vết thương chỉ là một mảng xanh tím lớn, như bị cái gì đánh mạnh vào.

“Không gãy xương chứ?”

Anh lắc đầu.

Phàn Hi đưa tay sờ, đầu ngón tay chạm vào cơ bắp rắn chắc, anh hít một hơi, không phải vì đau, mà vì tay cô như thể có điện, co rút tim anh.

Nghe thấy anh hít mạnh, cô lập tức rút tay lại, “Tôi nợ anh một cái mạng.”

Niels không muốn cô cảm thấy mắc nợ, liền nói, “Vừa rồi cô cũng cứu tôi, chúng ta không ai nợ ai cả.”

Thấy anh vôi vàng phân rõ giới hạn, Phàn Hi không vui, vỗ mạnh vào vết bầm trên bụng anh, lạnh lùng nói, “Tùy anh.”

Niels đau tới mức đổ mồ hôi, nằm vật ra đất. Anh rút bộ đàm gọi Mark, nhưng chẳng có tiếng trả lời.

Cảm giác không lạnh, bầu không khí nặng nề, hai người không ai lên tiếng.

Niels chống tay đứng dậy, “Chúng ta phải nghĩ cách đi lên.”

“Đi lên tìm chết à?”

Anh lắc đầu, “Xe ở trên đó.”

Phàn Hi không tiếp lời.

Thấy cô im lặng, anh nghĩ cô đang sợ, liền cởi áo chống đạn ra.

Phàn Hi hỏi, “Anh làm gì thế?”

Niels đáp, “Cho cô mặc.”

“Tôi không mặc.”

“Vì sao?”

Cô ngắt một đóa anh túc, ngẩng đầu nhìn anh, “Anh chết rồi, tôi cũng chỉ còn nước chết. Tôi chết rồi, anh vẫn có thể sống tiếp, và sẽ ăn hận cả đời.”

Giọng nói trong trẻo của cô khiến người ta dao động, Niels trầm ồ đáp, “Chúng ta sẽ không ai chết cả.”

Giọng anh khàn khàn, giống như lời cam đoan, Phàn Hi mỉm cười, “Hi vọng là thế.”

Trở lại sườn núi, bốn bề yên tĩnh, trong không khí ngập mùi thuốc súng, còn có mùi máu tanh.

Người chết la liệt.

Đồng thi thể trên mặt đất, vết máu loang lổ, cách đây không lâu vừa xảy ra một trận chiến kịch liệt. Phàn Hi ép mình nhìn lại, người chết không phải binh sĩ Đức, cũng chẳng phải đàn ông trong thôn, chắc là đám người tập kích.

Niels để Phàn Hi đi sau lưng mình, anh dò xét bốn phía, Phàn Hi nín thở, “Anh phải cẩn thận.”

Bốn chữ nặng tựa ngàn cân, ngày hôm nay, số mệnh hai người nằm chung một chỗ.

Cô biết, anh cũng biết, vì vậy mỗi quyết định đều vô cùng áp lực.

Niels khẽ gật đầu.

Hai người từ từ đi về phía trường học.

Vừa rồi có vụ nổ, rồi lại có bắn nhau, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Niels kiểm tra một vòng, không có gì khả nghi, anh quay trở lại chỗ Phàn Hi.

Niels thở phào, “Bọn họ về căn cứ rồi.”

“Sao anh biết?”

Niels nói, “Không thấy xe.”

Người bị thương cũng không còn.

Phàn Hi nhíu mày, “Chúng ta trở về kiểu gì đây?”

“Bọn họ để lại cho chúng ta một chiếc xe.”

“Anh có chìa khóa à?”

Anh gật đầu, “Tôi chuẩn bị hết rồi.”

“...”

Phàn Hi đi theo anh, men theo thân xe, cảnh giác nhìn tứ phía. Lúc này không ai nói chuyện, chỉ có tiếng tim đập thình thịch.

Sau khi lên xe, Niels đạp chân ga, phóng xe rời khỏi trường học, lúc này hai người mới bình tâm lại.

Cô mỉm cười, tự giễu nói, “Như là phim điện ảnh.”

Kinh khủng, khoa trương.

Niels không đáp lời, gương mặt vô cùng căng thẳng.

Trên đường đi, bắt gặp hai chiếc xe dân dụng. Đó là xe Jeep, vô cùng bắt mắt, nhưng anh không biết liệu có phải Taliban không.

Niels nói, “Chúng ta đi đường vòng.”

Rời khỏi đường lớn, đi vào khu vực đầm lầy, dù không đụng mặt khủng bố, nhưng có thể lạc đường.

Phàn Hi nhìn sắc trời, nhắc nhở, “Mặt trời sắp lặn rồi, đến tối nhiệt độ sẽ giảm xuống còn 0.”

Anh mỉm cười, “Tôi biết.”

Hai chữ ngắn ngủi, nói rõ tất cả.

Cô cắn môi, đặt tay trái lên tay phải của anh. Ngón út lơ đãng vuốt vuốt mu bàn tay anh, vô tình kích động lòng anh.

Tay anh khẽ run lên, nhưng không di chuyển.

Trong xe không có tiếng nói chuyện, chỉ có tiếng hô hấp nặng nề.

Niels biết anh phải tập trung để ứng phó tình huống bất ngờ, nhưng sự hiện hữu của cô khiến lòng anh nhộn nhạo.

Nguy hiểm, khẩn trương nhưng kích thích.

Hai người cùng im lặng, rất nhiều hình ảnh không nên xuất hiện lại từ từ hiện lên.

Phàn Hi nói, “Đêm nay tôi tới tìm anh.”

Sáu chữ, từng chữ khắc sâu vào lòng anh.

Niels quay lại, nói đúng một chữ, “Được.”

Sau đó lại rơi vào im lặng.

Phàn Hi đổi tư thế ngồi, lơ đãng nhìn qua gương chiếu hậu, phát hiện hai chiếc xe phía sau.

“Phía sau có xe.”

Thực ra Niels đã sớm phát hiện, chỉ là anh không muốn cô lo lắng. Anh đạp chân ga, xe phóng vụt về phía trước.

Nhưng hai chiếc xe sau vẫn kiên trì bám theo.

Quả nhiên, mục tiêu là bọn họ.

Đột nhiên, Niels túm lấy tay cô, quát nhỏ, “Cúi xuống!”

Lúc đó, một viên đạn bay tới, găm vào thành ghế. Đám người phía sau bắt đầu nổ súng, nhưng bởi tốc độ quá nhanh, đạn chỉ bắn trúng đất đá, bụi bay mù mịt.

“Cô biết lái xe không?”

“Biết.”

“Cô lái đi, tôi sẽ phân tán chú ý của chúng.”

Anh ngã ghế lái, Phàn Hi đưa chân qua, nhanh chóng ngồi vào chỗ anh, giẫm lên chân ga. Đợi cô giữ chắc tay lái, anh đổi sang ghế phụ, tuy không phải dễ dàng nhưng hai người phối hợp ăn ý, trong nháy mắt liền đổi xong.

Niels trèo xuống ghế sau, rút súng ngấm ra, trong đầu nhanh chóng tính toán trọng tâm và gia tốc. Dựa theo phương trình Euler, xe của quân đội làm trục tọa độ, đối phương là phụ thuộc tọa độ, vận động theo trục cái. Giả thiết tốc độ trung bình của ô tô là trọng tâm tốc độ v , gia tốc là a , $a=dv/dt$, từ đó tính được tốc độ bay của viên đạn. Thêm chỗ một viên đạn là 6 giây, tốc độ trung bình của viên đạn là 800m/s, gia tốc ô tô là 4.31m/s², tốc độ trung bình của vật thể là 2m/s. Vậy khi tốc độ xe đạt tới 130km/h, hai xe cách nhau 500 mét, thì là thời điểm tốt nhất để bắn.

Nói một hồi, Phàn Hi chẳng hiểu gì, đỡ trán, “Nói tiếng người đi.”

“Để vận tốc là 130km. Chạy thẳng không tăng giảm, không cần rời khỏi đường.”

Mở cửa kính, Niels thò nửa người ra ngoài, đặt súng trên bả vai, đợi lúc tốc độ xe ổn định, anh bắn phát súng đầu tiên làm vỡ kính chắn gió của đối phương, một giây sau, chiếc xe đó nghiêng tay lái, lệch khỏi đường lớn, đâm vào cát ở bên đường. Nhưng còn một chiếc nữa vẫn bám chặt.

Một phát trúng đích, Niels không ham chiến, anh trở lại vị trí, nói, “Phía trước một kilomet là khu vực cấm.”

Khu vực cấm hay còn gọi là khu địa lôi, vì vật tư không đủ, quân đội Đức không thể gỡ bom, đành phong tỏa đường.

Phàn Hi run tay, không tin nổi, “Chúng ta lao vào đó ư?”

Niels gật đầu, “Đúng vậy.”

Nhớ lại người và con lừa bị bom nổ tan xác ngày đó, Phàn Hi cắn môi, hai tay nắm chặt vô lăng, tim đập mạnh.

Thấy cô căng thẳng, Niels nắm lấy vai cô, hỏi, “Cô có tin tôi không?”

Giọng của anh chưa bao giờ ôn nhu đến thế.

Phàn Hi khẽ giật mình, nhìn anh qua gương chiếu hậu, đôi mắt xanh lục vẫn trầm ổn như thế, dường như anh đã nắm chắc mọi chuyện trong tay, khiến người ta vô cùng tin tưởng mà giao tất cả chuyện cho anh xử lý.

Cô gật đầu, vẻ mặt kiên định.

Nếu như hôm nay cô chết ở đây thì là ý trời. Còn nếu không chết, cũng là ý trời, khi trở về cô nhất định phải ngủ với anh!

Sợ cô vội vàng, Niels nói rất chậm, “Cô nghe tôi đếm ngược, khi tôi đếm tới 0, cô đạp phanh, giảm tốc độ về 80km/h, sau đó đánh tay lái sang phải, chỗ đó có một chỗ rẽ. Nhưng nhớ, cô chỉ có 3 giây, nếu lệch một giây, chúng ta sẽ lao vào địa lôi, cô hiểu chưa?”

Phàn Hi hít sâu, nghiêm túc gật đầu.

Niels tính lại lần nữa, mục tiêu càng lúc càng gần, anh luôn trầm ổn giờ cũng có chút căng thẳng.

Phía trước xuất hiện chướng ngại niêm phong, Phàn Hi bắt chấp lao tới.

Niels kêu lên, “Bây giờ, phanh lại, rẽ phải!”

Chỉ có ba giây.

Trong chớp nhoáng, cô hiểu ra thế nào là ranh giới giữa sống và chết.

44. Chương 44

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Phàn Hi đạp phanh, kim chỉ tốc độ nhanh chóng hạ xuống. Theo lời Niels, cô đánh tay lái sang bên phải.

Tiếng gào thét chói vang lên, bánh xe ma sát với mặt đất bắn ra tia lửa, nếu đây không phải bánh xe của xe quân dụng, chắc hai bánh trước đã rời ra rồi. Góc rẽ 90 độ, khiến cả xe nghiêng sang phải. Cô còn tưởng xe sẽ lật nhào, suýt thì hét lên, nhưng Niels đã tính được tốc độ, góc độ,...chuẩn không lệch một ly. Chiếc xe chỉ lắc lư mấy cái mà thôi.

Sau khi rẽ phải, giọng Niels tiếp tục vang lên, vô cùng dồn dập, “Tăng tốc tăng tốc!”

Phàn Hi không kịp phản ứng gì nữa, đạp lên chân ga, xông thẳng về phía trước. Cùng lúc đó, phía sau vang lên tiếng thắng xe chói tai, rồi có tiếng nổ kinh thiên động địa. Cô nhìn qua gương chiếu hậu, chiếc xe phía sau do không phanh kịp mà lao thẳng vào địa lôi, lập tức nổ tung.

Vụ nổ khiến đất cát bụi mù mịt.

Phàn Hi vô cùng kinh hoàng, chiêu dụ địch này có thể nói vô cùng tàn nhẫn và mạo hiểm, bởi chỉ cần sai một ly, chính là thịt nát xương tan.

Cô cắn môi, khoang miệng xộc mùi máu tươi, cô nắm chặt vô lăng, khớp ngón tay trắng bệch. Cô đạp hết cỡ chân ga, trên con đường nhỏ hẹp, cô tăng vận tốc lên 120km/h, phi như bay ra ngoài.

Cô không thể bình tĩnh, chuyện vừa rồi quá đáng sợ.

Trong lòng ngáy ngốc, cô vô thức quay đầu, ánh mắt Niels màu xanh lục dưới ánh mặt trời vẫn tỏa sáng rực rỡ.

“Đã qua hết rồi.”

Chuyện vừa xảy ra vô cùng kinh khủng, anh lại chỉ dùng bốn chữ để trấn an, Phàn Hi hơi rùng mình.

“Suýt thì mất mạng, sao anh vẫn bình tĩnh thế? Chẳng lẽ anh không sợ chết à?”

“Sợ. Nhưng tôi sợ mất đi sự kiểm soát hơn.”

Bởi vậy, anh luôn tỉnh táo, tỉnh táo đến mức đáng sợ.

Đường lớn dần hiện ra trước mắt, Phàn Hi hỏi, “Có phải đi đường vòng không?”

“Có.”

Lần này cô không thắc mắc, cô không muốn lặp lại màn rượt đuổi ban nãy nữa.

Xe quay đầu, đi vào chỗ rẽ, ở đây không có đường, chỉ có cát, cùng các hố gập ghềnh.

“Cẩn thận!”

Niels đã chậm một bước, cả xe rung lên, bánh xe trượt vào vũng bùn. Phàn Hi đạp chân ga, bánh xe vùi trong đồng đất, thân xe cũng ngập trong cát, không thể thoát ra được.

Không ra được, chính là không thoát ra được.

Đúng là sợ cái gì thì sẽ gặp cái đó!

Phàn Hi tức giận đạp mạnh vào vô lăng, chửi một câu.

Niels nắm lấy vai cô, “Đừng căng thẳng, tôi có cách rồi!”

Lòng cô đang rối loạn, nghe được lời này lập tức bình tĩnh trở lại.

Anh mở cửa xe, lấy ra từ cốp xe một tấm đệm bọt biển, đặt ở dưới lớp xe, rồi đi đến ghế lái trước, nói, “Cô đánh tay lái theo tôi.”

Phàn Hi hít một hơi, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, theo hướng dẫn của anh, gạt cần số, chân ga, tiến lên, rồi lại gạt cần, chân ga, lùi về phía sau...

Vật lộn nửa giờ, bánh xe thoát khỏi bùn đất, cô giẫm lên chân ga, xe vọt ra ngoài.

Cô reo lên một tiếng, ngẩng lên nhìn bốn phía, thì không thấy Niels đâu nữa.

Tim Phàn Hi nhảy dựng lên, thầm nghĩ, hay là anh bị lớp xe chẹt lên người rồi? Cô vội mở cửa xe, nhảy xuống.

Sau xe, dưới xe đều không có bóng dáng anh.

Niels không phải người thích đùa giỡn lung tung, hơn nữa một người sống sờ sờ chẳng thể bốc hơi được, cô lập tức lo lắng.

Cô nhìn mặt trời dần xuống núi, trong lòng sốt ruột, kêu lên, “Niels?”

Gọi mấy tiếng, cô cũng nghe được giọng Niels, “Tôi ở sau lưng cô góc ba giờ.”

Phàn Hi thở phào, quay người lại, vì ở đó có một đồng cát, cô chỉ thấy nửa người anh. Cô định chạy tới thì anh ngăn lại, “Đừng đến đây, có cát lún!”

Cát lún!

Mặt Phàn Hi trắng bệch, trong đầu lập tức hiểu ra, chắc chắn lúc anh giúp cô điều khiển xe, đã không cẩn thận rơi vào vùng cát lún.

Cát lún giống đầm lầy, một khi bước vào sẽ lún xuống. Cát đã dâng tới bắp đùi anh, mà anh vẫn tiếp tục chìm xuống, Phàn Hi cảm giác như tim mình ngừng đập. Lúc này thì có vụ nổ, bị người ta đuổi giết, khó khăn lắm mới chạy thoát được, thì giờ bị thiên nhiên vây hãm. Trong một ngày mà trải qua quá nhiều chuyện, ý chí kiên cường đến mấy cũng bị phá vỡ.

“Phàn Hi, Phàn Hi!”

Nghe anh gọi mình, cô lấy lại tinh thần, hít thật sâu, cố giữ bình tĩnh.

“Tìm dây thừng trong xe!”

Phàn Hi không dám chậm trễ, chạy về xe. Mắt Phàn Hi đỏ hoe, cô chạy đến cạnh xe, mở cốp tìm kiếm, nhưng không thấy dây thừng đâu.

Cô như sắp phát điên, tay chân run rẩy. Đây là một cơn ác mộng! Nhưng cô không thể tỉnh lại.

“Niels, tôi không thấy, dây thừng đâu cả.”

Giọng cô bị gió thổi lạc cả đi.

Mặt trời dần khuất, gió bắt đầu nổi lên.

Niels vẫn lún sâu trong cát, cũng may không còn lún thêm nữa, anh nhìn cô gái trước mắt, trong lòng bình tĩnh kì lạ.

Mái tóc cô bay bay trong gió, trong lúc chạy trốn trên sa mạc, giống như các tinh linh len lỏi trong đêm đen.

Thời khắc này, trong mắt anh chỉ có một người, đó là Phàn Hi.

Phàn Hi hít một hơi, ngẩng lên nhìn trời, ánh chiều dần biến mất, khi ánh sáng tan biến hết, nơi này sẽ trở thành thế giới khác. Lạnh lẽo, ẩm ướt.

Hai người mặc quần áo mỏng, sẽ chết cồng mắt.

Niels nhìn cô, đột nhiên nói một cách dứt khoát, “Đi đi, Phàn Hi, đi khỏi đây đi! Đi tìm người đến cứu tôi!”

Phàn Hi đứng im, chăm chú nhìn anh, lúc này cô tự hỏi, cô nên đi, hay nên ở lại.

Nhưng, cô chọn ở lại.

Cô nhìn anh, nói từng chữ một, “Tôi không đi đâu cả, tôi sẽ ở đây chịu chết cồng với anh!”

Mỗi một chữ, đều khắc sâu vào tim anh.

Niels há miệng, không nói nên lời.

Phàn Hi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, cô nhanh chóng cởi khăn, rồi đến áo, rồi quần dài. Cuối cùng trên người cô chỉ còn nội y.

Anh lập tức hiểu ý cô, cô muốn buộc quần áo thành dây để kéo anh lên.

Mặt trời khuất núi, tứ phía đen kịt chẳng thấy gì. Vì vậy, Phàn Hi ngồi vào xe, nổ máy, bật đèn pha.

Gió đêm như một cây đao, cắt vào làn da trắng như tuyết trên người cô, Niels thấy cô không ngừng run rẩy, vòng eo mảnh khảnh tựa như có thể gãy bất cứ lúc nào. Nhưng cô rất mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn bất cứ ai!

Phàn Hi lạnh tới mức không mở được miệng, cả người run rẩy, không có quần áo che chở, cô cảm thấy bất an.

Cuối cùng cũng nối quần áo xong, cô ném về phía Niels, nhưng ném không tới, còn cách khoảng một cánh tay.

Phàn Hi như phát điên, Niels kêu lên, “Lốp dự phòng! Trong xe có lốp dự phòng!”

Phàn Hi như tỉnh mộng, cô chạy tới khiêng lốp xe, nhưng vì quá nặng, cô không bê nổi. Đột nhiên, cô nhìn thấy súng máy ở ghế sau.

Niels thấy cô vác súng, trong lòng hốt hoảng, vội nói, “Phàn Hi, cô tháo đạn ra đi! Nếu không sẽ bị thương!”

Phàn Hi đâu có tâm trí nghe mấy lời này, cô buộc khăn vào đuôi súng, dùng lực ném về phía Niels.

“Túm lấy, tôi kéo anh lên!”

Nhưng sức của cô không đủ, không thể kéo một người đàn ông lún sâu trong cát lên.

Quá lạnh rồi, cô lạnh tới mức run cầm cập, không thể suy nghĩ được, cô đau khổ nhìn Niels, “Tôi không kéo được, làm sao đây? Tôi không thể kéo anh lên được!”

Niels vội nói, “Phàn Hi, cô cài súng vào sau xe Jeep, rồi lái xe. Để xe kéo tôi lên!”

Phàn Hi nghe anh nói vậy, lập tức có hi vọng, cô chạy về xe, lái xe ngược lại. Cô nhanh chóng cài súng vào xe.

Niels nói, “Đừng lái nhanh quá, giữ tốc độ 15 km/h, nếu nhanh quá sẽ rách vải.”

Phàn Hi gật đầu, chui vào xe khởi động.

Xe tiến lên một đoạn, cuối cùng cũng kéo được Niels ra khỏi cát, Phàn Hi tắt máy, mở cửa nhảy xuống.

Cô ôm lấy cánh tay anh, dùng sức kéo anh lên mặt đất. Phàn Hi thở phào nhẹ nhõm, cả người thả lỏng, hai chân mềm nhũn, quỳ xuống bên cạnh anh.

Lúc kéo lên, cô mới phát hiện mặt Niels tái nhợt, môi tím tái, trên tay trên mặt lạnh toát, còn lạnh hơn cả người cô.

Phàn Hi cởi áo chống đạn của anh ném ra xa, dùng sức đỡ anh, nói, “Lên xe đi, trong xe có điều hòa.”

Anh gật đầu, cả người dựa lên người cô, hai người dìu nhau vào trong xe. Trong chớp mắt, cô cảm nhận được cảm giác vui sướng sau khi thoát chết.

Phàn Hi tắt đèn, mở điều hòa, mười phút sau, xe cũng ấm trở lại.

Nhưng hai người vẫn rét run, người Niels hơi giật giật, anh nói, “Trong xe có rượu.”

Phàn Hi tìm được một chai Vodka từ cốp xe, cô không suy nghĩ gì mà bật nắp, ngửa cổ tu một hơi. Mùi vị nóng bỏng lan tỏa khắp cuống họng, làm ấm cơ thể cô. Do cô uống vội, rượu tràn qua khóe miệng, thuận theo cổ cô chảy xuống khe ngực.

Trong xe hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có tiếng gió bên ngoài, Phàn Hi cúi đầu, nhìn thấy cặp mắt xanh lục như sói của Niels đang nhìn chăm chăm mình, cô mỉm cười, đưa tay cởi quần anh.

Anh túm lấy tay cô, hơi hé miệng, đôi mắt xanh càng thâm trầm hơn.

Niels cởi giày, rồi cởi chiếc quần dính đầy bùn đất, để lộ cặp chân dài to lớn.

Phàn Hi đảo mắt qua giữa hai chân anh. Cô nghiêng tay, đổ rượu vào bộ phận giữa hai chân anh, đưa tay sờ soạng.

Niels giữ bàn tay không an phận của cô lại.

Phàn Hi ngẩng đầu, thành thật nói, “Tôi sợ hạ thân của anh bất toại, tương lai không thể làm tôi hạnh phúc.”

Anh bất đắc dĩ, “Bây giờ còn có tâm trạng nói đùa à?”

Cô nhún vai, “Sao lại không chứ?”

Thời gian nguy hiểm nhất đã qua, chỉ còn lại những tia nắng sau cơn bão. Ít nhất đối với cô là vậy.

“Có muốn uống rượu không?”

Cô nhìn anh cười cười, không đợi anh trả lời, liền đưa chai rượu đổ vào miệng anh.

Niels không thể không há miệng, rượu Vodka lập tức tràn ngập khoang miệng.

Phàn Hi nhìn chăm chăm môi anh, ánh mắt chậm rãi di chuyển xuống dưới, rơi vào cổ anh. Vì anh uống rượu, yết hầu chuyển động lên xuống, vô cùng gợi cảm, cô vô thức liếm môi.

Cô chậm rãi tiến đến gần anh, ghé vào tai anh nói, nhỏ, “Tối nay tôi đến tìm anh.”

Đây là câu cô nói lúc chiều, câu trả lời của anh là “được”, mà bây giờ...

Niels nhìn cô, đặt bình rượu xuống, gật đầu, “Được.”

Bây giờ, câu trả lời của anh vẫn là “được”.

Cô không nói gì, vòng tay qua cổ anh, cọ cọ mũi mình vào mặt anh, cúi xuống hôn...

45. Chương 45

Đôi môi hai người quấn quít, trong miệng nồng vị Vodka, khiến cả hai cùng chìm đắm, say sưa.

Nụ hôn kết thúc, Phần Hi lẳng lặng nhìn anh.

Niels không nói gì, đưa tay giữ lấy eo cô, kéo cô ngồi lên hai chân mình. Cô nắm áo ba lỗ của anh, nhanh chóng cởi ra. Anh ngồi thẳng, cơ bụng cơ ngực kéo căng...vô cùng nam tính.

Phần Hi nhếch môi, để lộ ý cười mập mờ. Cô vòng qua cổ anh, cúi đầu, đưa lưỡi liếm lồng ngực săn chắc, hạ thể của anh bắt đầu tỉnh dậy, nóng bỏng áp vào giữa hai chân cô.

Niels nâng cằm cô lên, khê cắn môi cô, đầu lưỡi anh len lỏi vào khoang miệng thăm dò. Nụ hôn của anh không hề ôn nhu, mà như càn quét, nhưng cô thích. Chính là cảm giác chế ngự này, khiến cô không dứt ra được.

Phần Hi cũng nhiệt tình đáp trả anh, mười đầu ngón tay đan vào mái tóc ngắn, kéo anh sát về phía mình. Đối với anh, cô có chút thô bạo. Tình cảm giữa hai người, giống như trận bão cát đột ngột xuất hiện, mãnh liệt mà kích động.

Tay anh gầy nhẹ, áo bra tuột ra, để lộ tấm lưng trần nhẵn mịn. Phần Hi phối hợp, ngửa người về phía sau, cả bộ ngực đầy đặn bày ra trước mắt anh.

Cô tự tin với cơ thể của mình, như anh tự tin với bộ não của anh.

Bàn tay Niels đỡ gáy cô, đôi môi men theo chiếc cổ trắng như tuyết, hướng đến đôi gò bồng đảo, anh ngậm lấy nụ hoa của cô.

Cô khê rên rỉ, run rẩy trong lòng anh, vuốt ve bờ vai anh, rồi chuyển tay xuống dưới, chạm vào bộ phận giữa hai chân anh. Miệng cô ghé sát vào tai anh, “I’ll make you sweat.”

Niels cầm hai tay của cô bắt chéo ra sau lưng, ngậm lấy vành tai cô, đáp lại, “I’ll.”

Không phân cao thấp.

Cô nở nụ cười, khoe mắt thấp thoáng nét yêu mị, áp ngực mình vào ngực anh, vòng eo chậm rãi vặn vẹo.

Anh hít một hơi, cực hạn của anh đã vỡ tan, như muốn nổ tung. Anh không thể cởi quần lót của cô, liền đưa tay xé tan, ôm lấy hông cô, mạnh mẽ tiến vào.

Cơ thể cô trong lòng anh hơi co lại. Tiếng thở dốc nặng nề, cơ thể căng chặt của cô khiến cả hai người có chút căng thẳng, anh giữ chặt eo cô, như thể muốn bóp nát cơ thể cô.

Đột khi anh dần thích ứng, cô vòng tay qua cổ anh, khê chuyển động eo, như một con rắn nước, nhịp nhàng lên xuống.

Cô gái này, quả thực là ma quỷ.

Hô hấp của Niels đục ngầu, giây phút này, anh chỉ muốn ném cô xuống đất, để cô phải cầu xin anh.

Hai tay anh giữ chặt eo cô, dùng sức tiến vào, đảo khách thành chủ. Mỗi lần tiến vào, đều chạm tới nơi sâu thẳm nhất, chạm tới linh hồn của cô, cô không thể ngồi vững, chỉ có thể chống tay vào cửa kính xe.

Ngoài trời lạnh như băng, mà trong xe vô cùng ấm áp, tạo thành hai thế giới đối lập. Trong nóng ngoài lạnh, khiến cửa kính xe phủ một lớp sương mỏng, ở giữa nơi hoang vu rộng lớn, hai trái tim, không hề gò bó mà nhịp nhàng hòa quyện.

...

Sau trận hoan ái, người cô mềm nhũn như bùn, nằm sấp trên người anh, không động đậy.

Anh giữ chặt eo cô, ôm cô vào lòng, hôn lên mái tóc đen dài.

Cả hai người đều không thấy lạnh.

Cô nằm trong lòng anh, cũng không thấy sợ hãi nữa.

“Niels.”

Anh khẽ thưa.

Cô không ngẩng lên, tiếp tục áp mặt vào lồng ngực anh, hỏi, “Anh động lòng rồi à?”

Anh khẽ giật mình, cúi đầu nhìn cô, cô như con mèo nhỏ cuộn tròn trong lòng anh, hai tay ôm ngang eo anh.

Không nghe được câu trả lời, cô ngẩng lên nhìn anh, eo cô vô tình vụng vẹo.

Chỗ đó của anh vẫn ở trong cơ thể cô, động tác vừa rồi khiến chỗ đó lại thức dậy.

Phàn Hi cười xấu xa, cắn môi anh, “Có phải lại muốn rồi không?”

Cô bóp cằm anh, nói, “Cầu xin đi, tôi sẽ cho anh.”

Anh giữ lấy eo cô, cơ bắp hoàn mỹ lại hiện ra, ngón tay cô vuốt ve từng tắc từng tắc, cho tới khi chạm tới cực hạn.

Niels túm lấy tay cô, chậm chạp ra vào...

Dưới đêm đen, trong không gian nhỏ hẹp, tiếng thở dốc liên tục.

Cuối cùng, Phàn Hi không chống đỡ nổi nữa, tựa vào ngực anh, mơ màng chìm vào giấc ngủ. Anh hơi ngả ghế ra sau, anh nằm ngửa, cô nằm sấp, mặc dù tư thế không thoải mái, nhưng cả hai đều không bận tâm.

Mái tóc dài của cô dán vào ngực anh, hơi ngứa, nhưng anh không dám động đậy.

Trước giờ đã quen thấy cô quậy phá, giờ cô yên tĩnh thế này, anh không quen lắm.

Hơi ấm trong xe không đủ, nhiệt độ trong xe dần hạ xuống, cô sợ lạnh, vô thức rúc sâu vào lòng anh. Niels thò tay lấy áo khoác của mình, trùm lên lưng cô.

Hai tay anh đặt ở eo cô, vòng eo rất nhỏ. Anh cúi đầu nhìn, lúc cô ngủ không hề cao ngạo như nữ vương mà giống như một thiên sứ.

Anh từng tìm hiểu về cô trên mạng, có rất nhiều tin tức, nhưng đều không hay ho gì.

Những lời chửi rủa, chê bai, sỉ nhục, thậm chí có người còn photoshop những bức ảnh vô cùng khó coi. Niels không hiểu, rõ ràng cô không có lỗi, tại sao lại im lặng hứng chịu sự chỉ trích của dư luận?

Có điều, nói đi phải nói lại, nếu không nhờ chuyện đó, sao anh và cô có thể gặp nhau ở nơi khỉ ho cò gáy này.

Ý trời.

Cô không muốn tỉnh lại, nhưng khí lạnh làm cô thức giấc.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Cô trở mình, ngồi về ghế lái, mặc bra trước mặt anh. Ánh mắt anh không tự chủ được mà rơi vào ngực cô.

Cô không quay đầu nhưng có thể cảm nhận được ánh nhìn của anh, vì vậy cố ý hất tóc một cái.

Phàn Hi mặc áo ba lỗ của anh, che khuất cơ thể trắng nõn và cả hạ thể. Quần lót của cô bị anh xé rách mất rồi.

Ánh mắt Niels càng thâm trầm.

Áo của đàn ông rất lớn, cô mặc luôn thành váy, chỉ để lộ cặp chân thon dài.

“Có thuốc không?” Mắt cô rất lạnh lùng, dường như con người nhiệt tình ban nãy không hề tồn tại.

Anh mở ngăn kéo ném bao thuốc cho cô.

Trong bao thuốc có một cái bật lửa, cô rút một điếu, ngậm trong miệng rồi châm lửa.

Hít một hơi rồi nhả khói.

“Mấy giờ rồi?”

Niels nhìn đồng hồ, “Vẫn chưa sáng.”

“Bây giờ trở về sao?”

Anh lắc đầu, “Đợi trời sáng đã.”

Vì vậy, cô thả lỏng người, vắt chéo chân gác lên vô lăng, vạt áo hơi trượt xuống, để lộ bắp đùi trắng nõn.

Niels đưa tay kéo áo cô, che đi phong cảnh.

Cô nhìn anh một cái, tiếp tục hút thuốc.

Bên ngoài xe mà bầu trời đêm vô hạn, sao sáng lấp lánh.

Phàn Hi chẳng phân biệt được các chòm sao, chỉ vào một ngôi sao, hỏi, “Đây là sao gì?”

“Chòm Đại Hùng.”

“Cái phía dưới thì sao?”

“Chòm Tiểu Hùng.”

Phàn Hi lại hỏi, “Cái bên trái?”

“Chòm Tiên Hậu.”

Cô không tin anh biết hết, liền chỉ thêm một ngôi sao nữa, “Còn cái này?”

“Chòm Thiên Nga.”

Phàn Hi co chân lại, ngồi bó gối, rồi lại duỗi chân gác lên đùi anh, “Bọn họ nói anh là kinh thánh.”

Anh cười cười, vô cùng cuốn hút.

Phàn Hi khẽ giật mình, do cô quên hút thuốc, tàn thuốc rơi vào áo, cháy một lỗ nhỏ.

Cô tiện tay dập điếu thuốc, ném vào gạt tàn, nói, “Vợ của cậu thủ bóng đá đó...”

Phàn Hi vừa nói, mắt Niels khẽ dao động, cô tiếp tục, “Anh từng yêu cô ấy à?”

Anh lắc đầu, “Nói yêu thì hơi quá, chỉ là từng thích, không hề sâu đậm.”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh, như thể đang suy nghĩ xem lời anh có mấy phần thật lòng.

Niels bình thần đối mặt với cô.

Phàn Hi đột nhiên mỉm cười, ôm lấy cổ anh, hỏi, “Còn tôi thì sao? Có khiến anh khắc cốt ghi tâm không?”

Câu trả lời là “có”, nhưng anh không nói ra. Tương lai không thể đoán trước, nếu cô là một cô gái bình thường, anh nhất định sẽ theo đuổi. Nhưng không, cô có quỹ đạo của riêng mình, sẽ chẳng vì ai mà dừng lại, cũng chẳng ai đuổi kịp cô, kể cả anh.

Anh biết rõ, vì vậy anh mới giữ khoảng cách.

Cô cũng biết rõ, vì vậy mới tìm mọi cách để chinh phục anh.

Càng khác biệt, càng ngăn cấm thì càng muốn có được. Nhưng vì không chiếm được, nên mới dốc sức liều mạng. Pháo hoa dễ tàn, nhưng luôn để lại ấn tượng sâu sắc.

Niels hỏi, “Trong lòng cô, tôi là gì?”

Sóng mắt cô đập dồn, “Anh đoán xem.”

Anh lắc đầu.

Phản Hi cười, “Anh là bạn tình ‘mạnh mẽ’ nhất từ trước đến giờ của tôi.”

Ánh mắt Niels lạnh lẽo, anh nắm lấy vai cô, đẩy mạnh ra.

Lực tay anh không nhỏ, lưng cô đập vào cửa kính, hơi đau nhưng cô lại bật cười. Tiếng cười như ma chú, đâm vào lòng anh.

“Trêu anh tí thôi. Anh tưởng thật à?”

“...”

“Có điều,” Phản Hi đảo mắt qua thân dưới của anh, nói, “Mạnh mẽ là thật. Tôi nghĩ, cả đời này tôi sẽ không thể quên được anh. Tiếp xúc cơ thể cũng có thể nảy sinh tình cảm, có khi còn mãnh liệt hơn ấy. Ai mà biết được.”

Anh trầm mặc một lúc lâu.

“Phản Hi.”

Nghe anh gọi, cô quay sang nhìn.

Niels nói, “Cô cứ như vậy, người mới gặp không biết còn tưởng cô là ngôi sao phim AV.”

“...” Đến lượt Phản Hi cạn lời.

“Có nhạc không?”

“Không.”

“Có radio không?”

“Không.”

“Vậy có giấy không?”

Anh lấy một tờ giấy ghi chép trong ngăn kéo đưa cho cô.

Cô lại hỏi, “Có bút không?”

Anh nhìn cô cảnh cáo.

Cô vô tội nhún vai.

Anh đành rút cây bút từ trong túi áo, đưa cho cô.

Cô đảo mắt, cầm bút viết mấy chữ, rồi gấp giấy thành con hạc.

“Một nghìn con hạc giấy.” Cô quơ quơ trước mặt anh, “Anh từng nghe thấy chưa?”

Niels gật đầu, “Tôi từng đến Trung Quốc.”

Cô ngạc nhiên, “Đến tham gia chương trình Siêu trí tuệ sao?”

“...”

Cô nhún vai, cài con hạc giấy lên tóc anh.

Niels thò tay lấy xuống.

Bắt gặp ánh mắt ngờ vực của anh, Phàn Hi mỉm cười, “Đây là địa chỉ và số điện thoại ở Trung Quốc của tôi.”

Cô bổ sung thêm một câu, “Của tôi đây, của cá nhân thôi.”

46. Chương 46

Phàn Hi mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Niels cả đêm không ngủ, ở nơi này bắt buộc phải có một người thức, người đó đương nhiên là anh rồi.

Anh là đàn ông, nhiệm vụ gánh vác trọng trách không thể từ chối.

Đêm, cũng không quá dài, tính tới sáng là khoảng bốn tiếng, cũng chỉ hơn 200 phút.

Ánh mắt anh rơi vào khuôn mặt cô, gương mặt không trang điểm nhưng khí chất vẫn như cũ, vẫn là nữ thần cao cao tại thượng.

Anh vén tóc cô, ngón tay miết nhẹ lông mày cô, đáy mắt xuất hiện một tia ôn nhu.

Cô nói, đây là lúc cô xấu nhất, vì cô không trang điểm.

Nhưng, anh lại cảm thấy đây là lúc cô đẹp nhất, vì cô không phải ngủ trang.

Trang điểm chính là mặt nạ của cô, càng tinh xảo thì càng giả.

Anh gỡ con hạc giấy ra, bên trong là địa chỉ của cô, có cả tiếng Anh và tiếng Trung, còn cả số điện thoại nữa. Anh nhìn lướt qua, cũng chỉ cần lướt qua thôi.

Afghanistan là giao điểm của hai người, sau đó, có lẽ là tiếp tục lướt qua. Anh sẽ đi tìm cô sao?

Đáp án trong lòng anh rất rõ ràng, chính là không.

Cô muốn một người đàn ông làm cô thỏa mãn, cho nên dù là bất kì ai, hợp mắt cô là được.

Anh muốn có một cô gái ở bên cạnh mình, nhưng không thể chọn bừa, nhất định phải là người yêu anh thật lòng.

Thế giới của hai người, không thể ở bên nhau, không thể có tương lai.

Anh bóp nát tờ giấy ghi địa chỉ, ném vào gạt tàn.

Một lúc sau, trời tờ mờ sáng.

Niels liền đánh thức Phàn Hi.

Đầu cô nặng trĩu, ánh mắt mơ màng.

“Gọi cô dậy ngắm mặt trời mọc.”

“...”

Cô im lặng, nhắm mắt ngủ tiếp.

Niels lại gọi cô dậy.

Phàn Hi tức giận nói, “Anh muốn làm gì?”

Sắc mặt anh vẫn bình tĩnh, “Mặt trời mọc trên sa mạc, rộng lớn hùng vĩ, cả đời chỉ được thấy một lần thôi.”

Phàn Hi chưa tỉnh hẳn, chẳng có hơi sức tranh luận, rút một liều thuốc rồi châm lửa.

Hút một hơi mới dần tỉnh táo lại, cô ngẩng đầu nhìn ra xa.

Tia nắng đầu tiên đã phá vỡ đêm tối, chậm rãi đánh thức vạn vật.

Phàn Hi hít một hơi thuốc, đảo mắt nhìn, phát hiện con hạc giấy của mình nằm lẫn trong tàn thuốc. Cô nhú mồm, dùng hai ngón tay kẹp tờ giấy đã bị vò nhàu nhĩ, hoài nghi hỏi, “Sao lại vứt đi?”

Niels không đổi sắc mặt, “Không cần đến.”

Tim cô nhảy dựng lên, “Vì sao?”

“Không chung đường, không cần đến nhà làm gì.”

Một câu đơn giản, lại khiến không khí trong xe trùng xuống, dường như nhiệt độ cũng giảm theo.

Đồ không biết điều!

Phàn Hi là ai? Là nữ thần trong lòng mọi người. Nhưng anh lại chẳng thèm để ý đến cô. Anh càng không quan tâm, cô càng muốn thu hút sự chú ý của anh.

Phàn Hi nheo mắt, hít sâu một hơi, dập tắt lửa giận, lạnh lùng nói, “Niels, là anh cố ý, muốn chơi trò lật mềm buộc chặt.”

Niels nhướn mày, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, khiến cô phải suy đoán.

Cô dập thuốc, không nói gì nữa.

Trong lúc im lặng, mặt trời ló ra, chiếu sáng cả sa mạc. Đất trời bừng sáng rực rỡ, quả thực rất đẹp.

Phàn Hi dồn sự chú ý về phía đường chân trời, chăm chú nhìn mặt trời lên cao.

Mặt trời đỏ như lửa, sa mạc biến thành màu hồng vàng, dưới ánh hào quang nhưng tĩnh lặng, cô đơn.

Cô nhìn một lúc rồi thu ánh mắt lại, vặn chìa khóa xe, đạp chân ga. Trong nháy mắt đã vứt ánh mặt trời trên sa mạc lại phía sau.

Đường trở về vô cùng yên tĩnh, chẳng có chuyện gì xảy ra.

Vừa về đến căn cứ, Mark đã chạy vọt ra. Ôm lấy hai người, kêu lên, “Tôi vừa báo cấp trên cầu cứu viện đi tìm hai người. Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Phàn Hi bị anh ta ôm nghẹt thở, đưa tay véo vào hông anh ta một cái.

Mark có máu buồn, vội buông tay, kêu lên, “Fancy, cô làm gì thế?”

Cô liếc anh ta một cái, xoay người rời đi.

Lúc này Mark mới phát hiện cô mặc áo ba lỗ của Niels, để hở cặp chân dài. Mỗi một bước đi đều vô cùng gợi cảm, thu hút đám nam binh đang luyện tập. Mark quay đầu lại, càng khiếp sợ hơn. Bộ dạng của lão đại cũng chẳng khác hơn, ở trên mặc áo, phía dưới độc một chiếc quần lót.

Tối hôm qua...Phàn Hi ngủ với lão đại sao?

Chuyện này quá bất ngờ, anh ta không kịp tiêu hóa, lắp bắp hỏi, “Anh, anh cùng Fancy, hai người, có phải hai người...”

Niels trừng mắt, “Không phải, đừng nghĩ vớ vẩn.”

“Vậy quần của anh đâu? Quần đi đâu rồi?”

“Trong xe. Hôm qua tôi rơi vào cát lún, Phàn Hi cởi quần áo buộc thành dây, mới có thể kéo tôi ra.”

Mark nhìn chiếc xe, tiếp tục hỏi, “Hai người thật sự không làm chuyện đó?”

“Không có.” Nói dối chắc như đinh đóng cột...

Mark thở phào, nhưng lại lắc đầu, “Đáng tiếc.”

Niels không đếm xỉa tới anh ta, đi về phía kí túc xá. Mark cũng vội chạy theo.

“Tất cả mọi người đều đã trở về rồi à?”

Mark nói, “Rút lui về hết rồi.”

Niels hỏi, “Thương vong thế nào?”

“Trưởng thôn và người của ông ta bị thương nặng, may mà không có người chết, tạm thời đã được đưa đến bệnh viện của chúng ta. Mấy ngày nay Frank được dịp bận rộn rồi.”

“Lát nữa đến phòng làm việc của tôi, báo cáo cụ thể.”

Mark đưa tay chào theo nghi thức bộ đội, “Rõ.”

Niels cho tay vào túi áo, hình như trong túi có gì đó.

Anh lấy ra xem.

Màu đen...Viền hoa...

Mark thấy mặt anh biến sắc, hiểu kỳ hỏi, “Cái gì thế?”

Anh rút vào túi, bình tĩnh đáp, “Không có gì.”

Mark vẫn không buông tha, “Tôi thấy hình như là đồ lót nữ.”

“Mark.”

“Gì?”

“Mắt cậu có vấn đề rồi, đi đo kính đi.”

“...”

Niels trở về phòng, đóng cửa lại rồi lấy vật trong túi áo ra.

Là quần lót của Phàn Hi bị anh xé rách, không biết cô nhét vào túi anh từ lúc nào.

Thấy Phàn Hi trở về, Namyan lo lắng chạy ra, giữ chặt tay cô, “Fancy, cô không sao chứ? Cả đêm cô không về, tôi đi tìm Mark nhưng anh ta bảo đợi trời sáng mới có thể hành động. Tôi lo muốn chết.”

Phàn Hi vốn lạnh lùng, cô gỡ tay Namyan ra, nói, “Tôi không sao, cô đừng lo nữa.”

Namyan nhìn trái nhìn phải, xác nhận cô không sao, mới thở phào. Cô ta tò mò hỏi, “Hôm qua cô ở cạnh Niels à?”

Phàn Hi gật đầu.

Cởi áo của anh ra, cô tìm một chiếc áo khác, quay người lại thấy Namyan vẫn nhìn mình, liền hỏi, “Cô thoát thân kiểu gì vậy?”

Nghĩ tới vụ nổ hôm qua, Namyan vẫn hoảng hốt, vuốt vuốt ngực, “May mắn hôm qua tôi đi với Mark, nên thoát chết.”

Phàn Hi nhướn mày, “Sao cô lại đi với Mark?”

“Anh ta gọi tôi đến ăn gì đó.”

Phàn Hi nhớ lại, lúc đó cô không đi, nên Mark đi tìm Namyan.

“Sau vụ nổ đó, mọi người rút lui thế nào?”

“Không rút lui ngay đâu, lúc đó có kẻ đánh lén, hai bên nổ súng. Tôi rất sợ nên chạy đi tìm chỗ trốn, nên chuyện cụ thể thế nào tôi không rõ lắm. Sau khi tiếng súng ngừng lại, Mark đưa tôi lên xe, cả đường tôi ngơ ngác, về kiểu gì cũng không biết.”

Phàn Hi gật đầu, “Frank đâu?”

“Tôi không biết, từ hôm qua đã không gặp anh ta rồi.”

Phàn Hi xoa xoa mũi, nói, “Tôi mệt quá, muốn ngủ một giấc, cô có thể để tôi một mình được không?”

Namyan lập tức đáp, “Cô nghỉ ngơi đi. Tôi đến nhà ăn, giữa trưa sẽ về.”

“Cảm ơn.”

Đợi cô ta đi rồi, Phàn Hi bò lên giường.

Quả thực cô rất mệt, vừa chạm gối đã chìm vào giấc ngủ.

Vụ nổ lần này, đám người trưởng thôn có sáu người chết, chín người thương nặng, bảy người thương nhẹ.

Hiện trường rất đáng sợ, thi thể máu thịt lẫn lộn, có người còn cụt tay chân. Nghe được tin, người nhà của họ vội chạy đến nhận xác. Người chết đều là thanh niên trai tráng, là trụ cột gia đình, giờ họ chết rồi, trong nhà chỉ còn người già và trẻ em, tiếng khóc thê lương vang vọng khắp nơi.

Bệnh viện ở doanh trại tiếp nhận rất nhiều binh sĩ bị thương, kín hết chỗ, để đảm bảo an toàn cho căn cứ, phải chuyển một số bệnh nhân qua phòng khám ở thôn trang, đồng thời điều một số quân y và y tá qua.

Càng nhiều người thì càng nhiều tai mắt, Niels báo cáo lên cấp trên, cần mười chiếc xe bọc thép đến tiếp viện. Xây dựng cửa khẩu, phân công lính canh, phòng khám liền trở thành điểm quan trọng.

Lúc xảy ra vụ nổ, Niels không ở hiện trường, nên Mark phải báo cáo sự việc với anh từ đầu đến cuối.

Mark nói, “Tổng cộng hai vụ nổ. Vụ thứ nhất nổ ở phòng học nam sinh, sau khi nghe thấy chúng tôi đã chạy tới đó xem xét. Đợi chúng tôi rời khỏi phòng, thì nổ lần thứ hai.”

“Cách nhau bao lâu?”

“Chừng năm phút.”

“Lúc đó Jammy và người của ông ta đang làm gì?”

“Ăn cơm. Đám người bọn họ cũng muốn ra ngoài xem, nhưng bị tôi ngăn lại, ai ngờ vụ nổ thứ hai ở ngay chỗ bọn họ.”

Niels không nói gì.

Mark hỏi, “Sao vậy?”

“Cho đến nay, mục tiêu đánh lén của phần tử khủng bố là chúng ta. Một binh sĩ Đức tương đương 100 đô, chúng ta ở đây có ít nhất 10 người, nếu nổ chết hết thì bọn họ phí mất hơn 1000 đô, đây là số tiền không nhỏ.”

Nghe anh nói vậy, Mark cũng thấy kì lạ.

“Nhưng đối phương lại bày một vòng tròn, dụ chúng ta ra ngoài, nói cách khác, bọn họ không quan tâm đến tiền, mà mục tiêu vô cùng rõ ràng, chính là đám người Afghanistan.”

Mark kêu lên, “Cái này chẳng hợp lý tí nào. Sao chúng phải giết đám thôn dân kia chứ, bọn họ gần như trắng tay.”

Niels hít một hơi thuốc lá, ánh mắt sắc bén, “Cũng không phải tay trắng, bọn họ có cả cánh đồng hoa anh túc.”

Măng hoa anh túc đó tương ứng với bao nhiêu lợi nhuận, chẳng cần nói thì ai cũng biết.

Mark lập tức giật mình, “Sau khi Jammy hợp tác với chúng ta, đồng ý giao đồng hoa anh túc ra, đám Taliban liền giở trò uy hiếp, muốn giết một người mà răn trăm người!”

Anh gạt đầu, “Đây là một mặt, mặt khác, chúng không muốn bọn họ xây dựng lực lượng quân cảnh bản địa, sẽ cản trở chúng hành động.”

Mark đập bàn, nói, “Khá lắm, vì vậy chúng tạo ra vụ nổ, một chết trăm.”

Niels nói, “Đây không phải trọng điểm. Quan trọng là, rõ ràng đối phương có thể một mẻ tóm gọn tất cả chúng ta, khiến chúng ta tổn thất lớn, tại sao lại không làm vậy?”

Mark không nghĩ ra lí do, liền hỏi, “Cuối cùng là có vấn đề gì?”

Niels đáp, “Người đó nhất định hiểu rất rõ chúng ta, thậm chí có thể ở ngay giữa chúng ta. Người đó biết quả bom gài ở đâu, cũng biết rõ cách kích nổ, có hai khả năng. Một là lúc đó kẻ đó ở trong phòng, muốn đi ra ngoài nhưng sợ người khác nghi ngờ, nên mới tạo vụ nổ đầu tiên, phân tán mọi người rồi mới nổ phát thứ hai. Hai là, trong đám binh sĩ Đức có một người kẻ đó không muốn xuống tay, vì vậy chỉ có thể hoàn thành một nửa nhiệm vụ. Nhưng cho dù là khả năng nào, đó cũng là nội gián.”

Mark giật mình, “Nội gián sao?”

Niels không cần nghĩ ngợi mà gạt đầu.

Anh ta không nhận được liền hỏi, “Là ai?”

Niels trầm mặc, trước mắt chưa tìm được chứng cứ, anh không muốn đánh rần động cỏ.

47. Chương 47

Một tuần sau, minh quân đã đến.

Người Mỹ, Người Na Uy, người Hà Lan, người Bỉ, dựng trại bên cạnh căn cứ của người Đức, tổng cộng hơn 300 người.

Nathan, người phụ trách quân Mỹ, vừa bước chân tới đã hỏi, “Niels người anh em tốt của tôi đâu rồi?”

Trong phòng họp rất nhiều người, quân hàm của Niels không thấp, nhưng cũng không phải cao nhất. Mà Nathan vừa đi vào đã tìm Niels, rõ ràng là không coi ai ra gì. Bị anh ta lơ đi, mọi người có chút không thoải mái, đặc biệt là Paul, người lãnh đạo trực tiếp của Niels.

Bị gọi thẳng tên, Niels đành tiến lên, bắt tay Nathan, đại diện quân đội Đức chào đón anh ta.

Bắt tay còn chưa đủ, Nathan dang tay ôm anh một cái, nói, “Nếu không phải ở đây có cậu, còn lâu tôi mới đích thân tới.”

Một câu nói, lại khiến anh trở thành tấm bia để mọi người chỉ trích.

Niels ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng oán hận, cái người cao to đơn bào này thật sự đang giúp anh có thêm kẻ thù.

Thành viên NATO cũng lần lượt đến, mọi người hàn huyên vài câu rồi đi vào chủ đề chính.

Nathan nói, “Nghe nói ở đây vừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn?”

Paul, “Chúng tôi bị Taliban tấn công.”

Nathan hỏi, “Vậy cánh đồng cây thuốc phiện sao rồi?”

Paul, “Vẫn trong sự kiểm soát của chúng tôi.”

Nathan, “Xem ra mảnh đất đó là mục tiêu của chúng.”

Niels, “Cây thuốc phiện chính là nguyên nhân. Tôi cho rằng, còn có một lý do khác, chính là bọn chúng muốn ngăn cản chúng tôi thành lập quân đội.”

Thượng úy Na Uy Michael nói, “Thương vong thế nào?”

Niels nói, “Vô cùng nghiêm trọng. Trưởng thôn và một bộ phận thanh niên chết tại chỗ, còn lại cũng bị thương, những người trong thôn từ 18 tuổi trở lên chỉ còn 15 người.”

Nathan nói, “15 người, không thể thành lập đội quân, phải mở rộng thêm.”

Lời này, nói thì dễ mà làm thì khó.

Nhất thời, không ai mở miệng.

Vì vậy, Nathan lại hỏi, “Tình hình trước mắt của những thị trấn thôn trang quanh đây thế nào?”

Paul rút bản đồ, trải ra trước mặt mọi người, ngón tay chỉ vào một địa điểm, rồi khoanh tròn xung quanh, “Đây là phạm vi quản lý của chúng tôi, nhưng Taliban vẫn ẩn nấp, chúng tôi không thể quét sạch chúng.”

Đây cũng là chỗ khó khăn của nhiệm vụ, phần tử khủng bố trà trộn vào dân thường, một giây trước còn là thôn dân, một giây sau liền lấy vũ khí biến thành Taliban. Cũng như vậy, một giây trước chúng còn là đám Taliban giết người cướp của, một giây sau đã buông vũ khí thành người dân lương thiện.

Minh quân không thể tàn sát tất cả người dân, cũng chẳng có quyền giam những kẻ khả nghi lại, trận chiến này vốn không thể kết thúc.

Mọi người đều biết rõ điều này, nên càng nặng nề hơn, Nathan giữ vững tinh thần, nói, “Cho dù thế nào, thành lập lực lượng vũ trang địa phương là lối thoát duy nhất của chúng ta. Tuần sau bắt đầu, triển khai mở rộng cả các thị trấn khác, giống như cách các anh thuyết phục quận Kang và trưởng thôn Fazat, đẩy mạnh hành động.”

Niels đột nhiên hỏi, “Vậy cánh đồng cây thuốc phiện thì sao?”

Nathan không do dự mà đáp, “Thieu hủy toàn bộ.”

“Không được.”

Thấy Niels căng thẳng, Nathan hơi giật mình, hỏi, “Sao lại không được?”

“Trước mắt, đó là thẻ bài duy nhất trong vụ thương lượng của chúng tôi và người Afghanistan.”

Nathan nhượng bộ, “Được rồi. Cậu là thiên tài, tôi nghe lời cậu.”

“...”

Buổi tối, sau khi đám binh sĩ mới tới dựng trại xong, căn cứ mở một bữa tiệc nhỏ, chào đón minh quân.

Đồ nướng, âm nhạc, bia.

Mùi thơm của thức ăn kéo Phàn Hi tới.

Cô vừa tập luyện xong, vẫn còn mặc áo lót thể thao và quần short, mồ hôi chảy dọc theo cơ thể, từ chiếc cổ trắng nõn xuống khe ngực.

Một cô gái xinh đẹp đi qua, đám binh sĩ lập tức mở to mắt, giống như kẹp giấy với nam châm, Phàn Hi đi tới đâu, bọn họ nhìn theo tới đó, quên cả nướng thịt.

Ngửi thấy mùi khét, Mark đi tới, cầm lấy kẹp trở miếng thịt. Anh ta cúi đầu nhìn, chỉ thấy một mặt của miếng thịt cháy đen sì. Mark cầm cái kẹp gõ vào đầu từng người một, nói, “Nhìn cái gì, nhìn cái gì? Bình thường lúc tập luyện sao các cậu không tập trung như thế?”

“...”

Vừa quất đám binh sĩ xong, trước mặt xuất hiện hai binh sĩ người Mỹ. Phàn Hi lơ đãng hất tóc, mái tóc đen dài hơi dính nước, lập tức thu hút sự chú ý. Hai người kia vừa đi vừa quay đầu nhìn, suýt nữa va vào cột điện.

Phàn Hi nhìn thoáng qua, nhàn nhạt nhếch môi, vẻ mặt như cười như không.

Mark thầm oán trách, kĩ năng câu dẫn đàn ông của cô gái này ngày một tăng lên.

Thấy Mark đứng nướng đồ, Phàn Hi đi tới, “Nướng thế nào rồi? Có thể ăn không?”

Mark lầm bầm, “Chỉ cần cô không đến thì có thể ăn.”

“Anh nói gì thế?” Phàn Hi không nghe rõ.

Mark lớn tiếng đáp lại, “Chưa được, phải nướng thêm.”

Nói xong anh ta lại chăm chú nướng thịt, nhưng vừa cúi đầu thì bắt gặp bộ ngực của cô.

“Fancy à.”

“Hả?”

“Cô đi thay quần áo đi.”

“Vì sao?”

“Tôi sợ cô cứ đứng đấy, thịt sẽ không chín nổi.”

“...”

Phàn Hi hất tóc rồi rời đi.

Nữ vương vừa đi, lập tức có người chạy đến, là gã người Mỹ suýt nữa đụng phải cột điện ban nãy, anh ta túm lấy Mark hỏi, “Cô gái xinh đẹp ban nãy là ai vậy? Là người của quân đội các anh à?”

Mark nói, “Là của Hội Chữ thập đỏ.”

“Holy shit! Hội Chữ thập đỏ cũng có người đẹp đến vậy sao. Có chủ chưa?”

Mark nghe anh ta hỏi như vậy, nghiêm mặt nhắc nhở, “Trong quân doanh này từ trên xuống dưới, ai cậu cũng có thể chọc vào, nhưng tuyệt đối đừng động vào cô ấy.”

Binh sĩ Mỹ kia giật mình, hỏi, “Vì sao thế?”

“Cô ấy có độc.”

Đối phương căn bản không quan tâm lời Mark nói, cười ha ha, “Medusa à?”

Mark nhún vai, “Chính xác.”

Phàn Hi thay quần áo, xuống lầu ăn cơm.

Cô mặc áo ba lỗ quân đội, vạt áo buộc ngang hông, phía dưới là quần short.

Đây là trang phục đơn giản nhất của cô rồi.

Phàn Hi đến trước mặt Mark hỏi, “Thịt nướng chín chưa?”

Mark đã chuẩn bị xong từ lâu, đưa đĩa cho cô, nói, “Tùng này đã đủ chưa?”

Phàn Hi cúi đầu nhìn, thịt heo bò gà đủ cả, còn có cả rau củ, khá phong phú.

“Đủ rồi, cảm ơn anh.”

Mark nháy mắt với cô một cái, “Không cần cảm ơn, làm gì thực tế chút đi.”

Nghe anh ta nói vậy, Phàn Hi cũng không nhiều lời, nâng cằm anh ta, hôn lên mặt anh ta một cái.

Lần này, linh hồn bé nhỏ của Mark đã bay lên tận trời cao.

Thấy phản ứng của anh ta, Phàn Hi cười nhạt, quay người tìm chỗ ngồi xuống. Vừa ăn được hai miếng thì có người đến gần.

“Fancy?”

Cô ngẩng đầu lên, gương mặt này quen quen nhưng cô không nhớ ra là ai.

Thấy cô ngơ ngác, người đó tự giới thiệu, “Tôi là David người Canada, chúng ta cùng nhau từ Pakistan đến đây, cô còn nhớ không?”

Cuối cùng cô cũng nhớ ra, mỉm cười nhàn nhạt chào hỏi.

David nói, “Dạo này cô khỏe không?”

“Khỏe.”

“Chúng tôi đang hoạt động với quân đội Mỹ.” Nói chuyện phiếm vài câu, anh ta đi vào chuyện chính, “Lần này, tôi chuẩn bị chụp một đề tài về Afghanistan, đưa tin về thực trạng hiện nay của nơi này đến toàn thế giới, nhưng cảm thấy chưa đủ sức hút. Nên tôi muốn nhờ cô một chuyện.”

Phàn Hi nhướn mày, hỏi, “Chuyện gì?”

“Tôi đã tìm hiểu trên mạng, thấy ảnh hưởng của cô ở Trung Quốc không nhỏ, còn từng đến Berlin nhận giải thưởng, nên tôi cảm thấy nên thêm phần phỏng vấn cô, sẽ khiến người ta chú ý.”

Thấy cô không nói gì, David tiếp tục, “Cô yên tâm đi, về phần của cô, chúng tôi sẽ cố gắng làm đẹp nhất.”

Cô nhúm mày, “Làm đẹp nhất cái gì?”

David lập tức nhận ra mình dùng từ không chuẩn, bèn sửa lại, “Ý tôi là, đưa tin đúng sự thật.”

Phàn Hi phì cười, “Đừng căng thẳng thế, anh biết tôi sẽ không từ chối.”

Quả thực sẽ không, cô đến Afghanistan để cứu vãn thanh danh, đề nghị này vô cùng có lợi cho cô.

David cười lớn, vươn tay ra, “Vây chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Cô cũng đưa tay, nắm chặt tay anh ta, “Hợp tác vui vẻ.”

David nói, “Tôi sẽ báo cáo với quân đội Mỹ, đợi họ phê chuẩn, chúng ta sẽ xuất phát.”

Phàn Hi phất tay, “Tùy anh sắp xếp, xong xuôi thì bảo tôi.”

David đi rồi, cô tiếp tục ăn cơm.

Mark cho hơi nhiều đồ, cô ăn không hết đành phải lãng phí. Đứng dậy đi đến cạnh thùng rác, đang chuẩn bị đổ đồ ăn đi, có người dùng tiếng Anh nói, “Này, một cô gái tốt sẽ không lãng phí đồ ăn.”

Cô chẳng để tâm, cũng chẳng ngẩng đầu lên, ném cả đồ ăn và dao đĩa vào thùng rác.

Thấy cô làm vậy, một giọng nói khác vang lên, “Một cô gái tốt cũng sẽ không quay clip sex.”

Nhắc tới chuyện này, hai người kia cùng nở nụ cười mập mờ, cười đến mức bất lịch sự.

Phàn Hi không đổi sắc mặt, gương mặt nhìn, hai gương mặt một trắng một đen.

Đối phương dường như chẳng ý thức được lời mình, thấy cô ngẩng đầu, liền đưa tay làm động tác thổi tiêu, vô cùng mờ ám.

Động tác này đang sỉ nhục cô.

Sắc mặt cô trầm xuống. Lửa giận bắt đầu bùng lên.

Hai người kia không biết tính các của cô, vẫn trêu chọc, “Này người đẹp, chúng tôi đã xem clip của cô trên youtube. Cô có hứng thú...”

Cô lạnh lùng cắt ngang, “Không.”

Thấy cô định rời đi, người đó túm lấy tay cô, ai ngờ Phàn Hi hất tay, không để anh ta chạm vào người mình, quay người tung cước đá vào má phải của anh ta. Lực chân của cô không nhỏ, khiến đối phương ngã nhào vào cái thùng rác. Nghe được tiếng ồn ào, mọi người liền quay ra nhìn.

Thấy bạn mình bị đá, người kia lập tức bày động tác quyền anh, khiêu khích cô.

Phàn Hi nheo mắt, khẽ nhếch môi. Thật đúng lúc, mấy ngày nay không có ai để đánh, cô ngứa tay lắm rồi. Cô đảo mắt, nhặt cái đĩa rơi trên mặt đất. Thấy cô cầm đĩa, đối phương giật mình.

Nhưng, Phàn Hi vung tay lên, dùng đĩa búa tóc mình lại.

Cô hé miệng cười, đồng thời ra tay, vừa nhanh vừa tàn nhẫn. Người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, có thù tất báo. Đây là quy tắc của Phàn Hi.

Một tên to con nặng 100kg, hoàn toàn không phải đối thủ của cô, một cô gái kiêu ngạo như vậy, mọi người lần đầu tiên được nhìn thấy.

Nơi này có xô xát, thu hút sự chú ý của mọi người, Mark đưa tay đỡ trán, “Đám người Mỹ này, đã bảo không nên chọc giận Phàn Hi rồi.”

48. Chương 48

Sau khi đá người kia ngã lăn ra đất, Phàn Hi còn muốn đánh thêm, đột nhiên, sau lưng truyền đến tiếng nạp đạn lên nòng. Một vật cứng chạm vào gáy cô, là súng.

“Không được nhúc nhích, giơ tay lên.” Giọng nói trầm thấp vang lên.

Phàn Hi ngoan ngoãn giơ hai tay làm động tác đầu hàng.

Người phía sau tiếp tục ra lệnh, “Xoay người lại.”

Cô làm theo.

Người trước mặt mặc quân phục Mỹ, đôi mắt sắc như đao, anh ta nhìn cô chằm chằm, hai tay nắm chặt súng.

Cô nhìn anh ta, buông tay xuống.

Anh ta lại nói, “Hai tay ôm đầu, không được nhúc nhích.”

Phàn Hi tiến lên, áp trán vào họng súng, cười lạnh, “Nơi này là căn cứ của quân đội Đức, anh dám không?”

Người kia khẽ giật mình.

Ngón tay anh ta vẫn đặt trên cò súng, dường như có thể bóp bất cứ lúc nào.

Mark thấy vậy, vội đặt đĩa đồ nướng xuống, chạy như bay tới hòa giải. Anh ta gạt súng của binh sĩ Mỹ kia xuống, nói, “Hiểu lầm hiểu lầm thôi. Đây là người một nhà.”

Phàn Hi, “Ai là người một nhà với đám người Mỹ chứ.”

Binh sĩ Mỹ kia thu súng lại, kéo người của mình đứng dậy, đảo mắt qua Phàn Hi, nói, “Việc này tôi sẽ báo cáo lại.”

Mark cười ha ha, “Không cần đâu.”

Rồi chỉ vào Phàn Hi, “Để cô ấy xin lỗi là được.”

Cô hừ một tiếng, “Sợ anh chịu không nổi.”

Mark ôm đầu, thấp giọng nói, “Nói xin lỗi là được, nghe lời đi.”

Phàn Hi nhếch môi, cất giọng đủ để mọi người nghe được, nói với tên binh sĩ kia, “Được, tôi nhận lời xin lỗi của các người.”

Mark có cảm giác không đỡ nổi, “Ý tôi là cô xin lỗi bọn họ ấy.”

Phàn Hi khoanh tay trước ngực, chẳng có ý định lên tiếng, chuyện này là do đám người kia gây sự trước.

Thấy cô lơ đi, Mark đành thay cô xin lỗi.

Gã binh sĩ kia hừ một tiếng, cùng đồng đội rời đi, nhưng từ sắc mặt của anh ta, chứng tỏ anh ta sẽ không dễ yên.

“Fancy, cô gây họa rồi.”

Phàn Hi chẳng hề sợ hãi, “Mark, tôi cứ nghĩ anh là đàn ông, không ngờ lại dễ bị bắt nạt thế.”

Mark trừng mắt, “Vũ lực để đánh kẻ địch, không phải đánh đồng đội.”

Phàn Hi như cười như không, “Đúng rồi, người Mỹ cứu vớt các anh, là đáng cứu thế của anh.”

“Fancy!” Về mặt Mark vô cùng hối hận, “Mẹ kiếp, biết thế không dạy cô đánh nhau.”

Phàn Hi cười vui vẻ, “Yên tâm đi, anh không dạy tôi, bọn họ cũng chẳng phải đối thủ của tôi. Như vậy đã được chưa?”

Mark cứng họng, một người cao gần hai mét, lại bị cô làm cho bất lực.

Cô gái này quả thực lợi hại.

Bộ tư lệnh.

Nathan và Paul cùng lên kế hoạch tác chiến, Niels ở đó với tư cách tham mưu.

“Phía Bắc của quận Kang là hai thành phố lớn Shahidan và Skozar, có khoảng năm sáu mươi nghìn nhân khẩu, là con đường quan trọng dẫn tới Kunduz. Theo tình báo của chúng ta, ở giữa hai thành phố này có một chốt điểm của Taliban, phải diệt trừ.”

Ý của Nathan rất đơn giản, chính là cho binh sĩ trực tiếp tiêu diệt.

Nhưng Paul lại nói, “Chúng ta không hiểu rõ hai thành phố này, tùy tiện hành động, chỉ sợ thương vong vô cùng nghiêm trọng.”

Nathan không đồng ý, “Đây là chiến tranh, binh lính của chúng ta từng đến Iraq, đều là những chiến sĩ dũng cảm ở tiền tuyến.”

NATO ở Afghanistan với tư cách quân viện trợ, chẳng phải chiến đấu chủ lực, mà anh ta nói như vậy, giống như muốn châm biếm bọn họ như rùa rút cổ, Paul là một quân nhân, nghe xong chắc chắn thấy khó chịu, nhú mày phản bác, “Chúng tôi coi trọng mạng sống của từng binh sĩ, tùy tiện hạ lệnh chỉ khiến họ lao đầu vào chỗ chết mà chẳng được gì.”

Khuôn mặt Nathan cứng đờ, “Ý anh là tôi coi thường mạng sống của binh sĩ?”

Paul hừ một tiếng.

Trong lòng Nathan cũng không thoải mái, anh ta đảo mắt nhìn Niels, “Ý cậu thế nào?”

Niels nói, “Không uống phí một ai, đồng thời có thể một mẻ hốt gọn.”

Paul nhú mày, “A? Chờ bọn chúng tự dâng mình tới cửa sao?”

Ông ta nói như vậy chính là muốn cười nhạo Niels, không ngờ anh lại gật đầu, “Đúng vậy, chiều này gọi là dụ rắn rời hang.”

“Là sao?”

“Lập kế hoạch khiến chúng xuất đầu lộ diện, rồi một lần tiêu diệt sạch sẽ.”

“Kế hoạch thế nào?” Nathan.

“Cậu có cách rồi à?” Paul.

Hai người đồng thanh hỏi.

Niels gật đầu.

Nathan nói, “Cậu nói chúng tôi nghe thử?”

Niels không đáp mà hỏi lại, “Lúc còn nhỏ hai người từng chơi trò dùng sàng bắt chim sẻ chưa?”

Hai người vẫn không hiểu.

Nathan nói, “Cậu nói thẳng ra được không?”

Nghe anh ta nói vậy, Niels cũng không lòng vòng nữa, trực tiếp nói, “Hai người biết, Taliban thiếu tài nguyên và vũ khí. Chúng ta cho một chiếc xe tải đầy xăng ở giữa hai thôn, đóng giả làm người phiên dịch mua bán, trong xe có một ít vũ khí làm mồi nhử, sau đó truyền tin để dụ Taliban tới cướp. Đợi chúng xuất hiện, chúng ta cho nổ xe chuyển đề.”

Mắt Nathan sáng lên, “Như vậy là một mẻ hốt gọn.”

Paul không lạc quan như vậy, “Vậy nếu người tới là người trong thôn thì sao?”

“Rất đơn giản, phải hai chiếc xe đi cùng lúc, một xe để thức ăn, lấy danh nghĩa là của Hội Chữ thập đỏ, đưa dân cư rời đi.”

Nathan vỗ tay “bốp” một cái, “Vậy cứ làm thế đi.”

Paul nhìn Niels không nói gì, bởi ông ta không thể tìm lời phản bác. Nathan tiếp tục nghiên cứu bản đồ, suy nghĩ những sự cố phát sinh, nhất thời im lặng.

Yên tĩnh trong chốc lát, bên ngoài có tiếng gõ cửa, Nathan nói, “Vào đi.”

Người đến chính là gã binh sĩ chìa súng vào Phàn Hi, tên là Alan Golbo, là đội trưởng.

Nathan hỏi, “Có chuyện gì?”

Alan đi vào, ghé vào tai Nathan nói vài câu, Nathan nhướng mày, “Hai người đàn ông còn không đánh nổi cô ta?”

Alan không đáp lời.

Nathan hỏi lại, “Ai ra tay trước?”

“Cô ta.”

“Cậu chắc chắn?”

Alan gật đầu, “Tôi tận mắt chứng kiến.”

Nathan nhìn Paul, “Có vẻ như người của tôi và anh xảy ra mâu thuẫn rồi.”

Paul không hiểu, “Mâu thuẫn gì?”

Nathan liếc Alan, anh ta lập tức kể hết mọi chuyện ra, đại loại là Phàn Hi đánh hai binh sĩ của anh ta trước.

Niels cúi đầu nhìn bản đồ, không đổi sắc mặt, nhưng đoạn nói chuyện kia anh nghe không sót một chữ.

Không đợi anh ta nói xong, Paul nhú chặt mày, “Lại là cô ta.”

Nathan bắt đầu hứng thú, “Làm sao?”

“Cô ta là nữ minh tinh Châu Á gì đó, tôi thấy cô ta có sức ảnh hưởng, mới giữ lại nơi này. Nhưng từ trên đường cô ta đã gây ra không ít chuyện.”

Nathan kinh ngạc, “Còn có loại người như vậy ở chỗ này sao?”

Paul bực bội phát tay.

“Vậy anh định xử lý thế nào?”

“Ảnh hưởng trật tự trong quân doanh, phải nghiêm trị.”

Nathan nhướng mày, còn chưa kịp mở miệng, Niels đột nhiên xen vào, “Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, cô ấy sẽ không tự dưng mà đánh người ta.”

Paul liếc anh, hừ một tiếng, “Cậu cứ làm như cậu hiểu rõ cô ta ấy.”

Giọng Niels tràn ngập tự tin, “Tôi hiểu rõ từng người trong căn cứ này.”

Đây là lời nói thật, trong căn cứ này, cho dù là tên hay cân nặng chiều cao của ai anh cũng nhớ rõ.

Paul chưa kịp nói gì, Nathan đã lên tiếng, “Tôi tin cậu.”

Paul không thể nói gì nữa.

Alan nhìn Niels, có thể khiến cho Nathan phục như vậy, Niels là người đầu tiên.

Chuyện này vốn chẳng liên quan gì Niels, nhưng anh lại không nhịn được mà can thiệp vào. Với anh mà nói, cô gái này không còn là người qua đường nữa, trong lòng anh dần dần muốn che chở cho cô.

Nathan đang cần Niels lên kế hoạch, nên không muốn mấy chuyện cón con này làm anh tức giận, liền giảng hòa, “Ai cũng sai hết. Mỗi người nhường một bước, phạt bọn họ đi rửa xe, rồi xí xóa chuyện này.”

Niels nghe xong, sắc mặt liền trầm xuống.

Thấy vậy, Nathan nhướng mày, “Sao thế, phạt nặng quá à?”

Niels lắc đầu, “Không phải.”

Không phải phạt quá nặng, mà chỉ sợ sau chuyện này sẽ nổi lên sóng gió khác.

Nhưng người khác đâu thấy được điều này, Paul nghiêm mặt, “Cái này mà gọi là phạt à?”

Nathan nói, “Nếu không có vấn đề gì thì bảo họ đi chấp hành đi.”

Phàn Hi ngồi trên bãi tập hút thuốc, ánh nắng mặt trời chiếu vào người cô, cả người như bừng sáng. Mái tóc cô bay trong gió, cảm giác tự do tự tại không hề bị trói buộc.

Niels không do dự đi nhanh tới.

Cô đảo mắt nhìn anh. Nơi này cô hồ hững với tất cả, trừ anh.

Anh gọi, “Này.”

Phàn Hi hất tóc, đi thẳng vào vấn đề, “Báo cáo lại rồi à?”

Anh không nhiều lời, chỉ “ừ” một tiếng, nhìn cô chăm chú.

Phàn Hi hít một hơi thuốc, nói, “Là bọn họ gây sự trước, tôi không sai.”

Niels nói, “Tôi biết.”

Chỉ hai chữ nhưng bao hàm rất nhiều ý, nhưng trước hết, chính là sự tin tưởng.

Phàn Hi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt màu lục, không giống sự lãnh đạm xa cách thường ngày mà mang theo một tia ôn nhu, khiến cô nhớ tới đêm trong xe ô tô, cái ôm ấm áp, nhịp tim bình ổn, người đàn ông ít nói trầm ổn dưới bầu trời sao.

Hai người nhìn nhau rất lâu, như chìm đắm vào thế giới khác, của riêng hai người.

Anh đột nhiên giữ lấy tay cô, kéo cô đến chỗ không cười, đề cô lên vách tường, cúi đầu áp môi xuống.

Cô bị giam trong lòng anh, nụ hôn của anh như có ngọn lửa bùng cháy, anh cắn mút cánh môi cô. Giữa hai người không có ngôn ngữ, nhưng cô hiểu rõ, cô đã ở trong lòng anh rồi, từ nay về sau, cho dù không ở bên nhau, cô cũng sẽ ngự trị trong tim anh.

Thuốc lá cháy hết, cô ném điếu thuốc đi, vòng tay qua cô anh, nhiệt tình đáp lại.

Gió thổi qua, tàn thuốc lăn trên mặt đất.

Mặt trời dần lặn xuống núi, hình bóng hai người hòa quyện không tách rời.

Một người tính cách trầm lặng, là để che giấu bản thân. Phàn Hi duỗi tay, men theo cơ bụng anh xuống phía dưới, vuốt ve nơi đó.

Lý trí thực sự có thể thắng được dục vọng sao? Cô không tin.

Cô ghé môi vào tai anh, “Buổi tối, tôi đến tìm anh, được không?”

Anh mở miệng, nhưng lại không thể phát ra âm thanh, hai chữ “không được” không thể thoát ra khỏi cổ họng.

Cô nở nụ cười, nụ cười trong bóng tối, như thể đang đùa giỡn với anh. Cô nắm lấy hai vai anh, đẩy anh ra, nói, “Nói đi, các anh định phạt tôi thế nào?”

49. Chương 49

Thấy lão đại đi tối, Mark chọn mấy miếng thịt đã nướng chín, đặt vào đĩa đưa cho anh.

Niels cầm đĩa, ngồi xuống ghế, hỏi, “Vừa xảy ra chuyện gì thế?”

Mark nhướn mày, “Sao thế, bọn Mỹ đã báo cáo lại rồi à?”

Niels gật đầu.

Mark nói, “Thấy gái đẹp liền có ý đồ xấu, cuối cùng không những không thể tiếp cận, lại còn khiến nữ vương bực mình.”

Niels đã sớm đoán được đầu đuôi sự việc, Phàn Hi giống như cây anh túc kiêu diễm, luôn trêu hoa ghẹo nguyệt.

Mark hỏi, “Cấp trên định xử lý thế nào?”

“Phạt cô ấy rửa xe.”

Tuy biện pháp phạt không nặng, nhưng Mark không nhịn được mà kêu lên, bênh vực cô, “Chuyện này đâu phải cô ấy có lỗi hoàn toàn.”

“Vì thế nên bị phạt cùng đám người Mỹ.”

Năm mươi năm mươi, rất công bằng, Mark chẳng còn gì để nói.

Hai người nói chuyện một lúc, Mark quay về nướng thịt, Niels tiếp tục ăn cơm.

Trên bãi tập cách đó không xa, Alan đang sửa xe, xa hơn một chút, là hai binh sĩ người Mỹ cởi trần rửa xe.

Không thấy Phàn Hi đâu.

Sau khi ăn tối, anh không vội vàng rời đi, cũng không hiểu sao, trong lòng có chút hồi hộp.

Là vì câu nói của cô.

Tối này cô đến tìm anh.

Trời dần tối.

Những hình ảnh diễm lệ lần lượt xuất hiện trong đầu, mỗi hình ảnh đều liên quan đến cô, trong người anh như nổi lên cơn sóng ngầm, không thể dập xuống được.

Đột một điều thuốc, Niels hít một hơi thật sâu, kiềm chế tinh thần hỗn loạn.

Anh cúi đầu, nhìn điện thoại, đột nhiên, bốn phía trở nên ồn ào.

Nữ vương đã đến, lúc nào cũng vậy, ở đâu có cô, nơi đó lập tức náo nhiệt.

Tóc cô xõa trước ngực, gương mặt trang điểm kỹ càng, bên trong áo sơ mi trắng là bikini đỏ rực, bên dưới vẫn là quần short. Cách ăn mặc này cũng bình thường, không phải quá hở hang, nhưng ở trong quân doanh toàn đàn ông, sự xuất hiện của cô như một cơn sóng lớn.

Phàn Hi lướt qua trước mắt mọi người, đi đến cạnh xe, bắt đầu rửa.

Cúi người xuống, cặp mông vênh cao, ngực đầy đặn, eo thon nhỏ, chân dài trắng non, vô cùng phong tình.

Điều kì lạ là, cô chẳng dùng lời nói hay hành động khiêu khích, chẳng động chạm tay chân, chỉ cần không bị mù, mỗi ánh mắt của cô đều giống như câu dẫn, dù là vô tình, hay là cố ý.

Gọi là rửa xe, nhưng chẳng khác nào giày vò đám đàn ông kia.

...

Không biết là ai huyết sáo một cái, mang theo tia châm chọc ngả ngớn.

Phàn Hi chậm rãi quay đầu, đảo mắt một vòng.

Alan đang sửa xe, nhưng sau khi cô xuất hiện, anh ta liền dừng động tác. Anh ta quay đầu nhìn cô, ánh mắt mang theo một tia thâm trầm, anh ta lấy khăn lau tay, cơ bắp nổi cuộn cuộn.

Alan và Niels đứng thành một đường thẳng, một trước một sau, ánh mắt cô đảo qua Alan, chẳng biểu lộ gì, rồi di chuyển đến Niels.

Thấy đôi mắt màu lục kia đang nhìn mình, cô cong cong khóe môi, nở nụ cười tự nhiên.

Niels và Alan khẽ giật mình, người trước kháng cự, người sau ngạc nhiên.

Alan cảm thấy cô gái này rất thú vị, bị cô nhìn một cái, lại có thể khiến lòng anh ta trở nên nhộn nhạo, nụ cười kia, vô cùng quyến rũ.

Anh ta ném khăn lau, đi về phía cô, làm giống như đồng đội của anh ta, đến để bắt chuyện.

Ánh mặt trời bị che khuất, Phàn Hi thu ánh mắt, nhìn người đàn ông trước mặt.

Alan thấy cô nhìn mình, liền đưa tay tự giới thiệu, “Tôi là Alan, sự việc lúc nãy có lẽ chỉ là hiểu lầm.”

Phàn Hi chẳng đưa tay đáp lại, lòng dạ cô rất hẹp hòi, thù dai.

Thấy cô không đếm xỉa đến mình, Alan lúng túng thu tay về, lại nghe thấy giọng lạnh lùng của cô, “Cậu bao nhiêu tuổi?”

Anh ta khẽ giật mình, đáp, “Hai mươi hai.”

Phàn Hi nhếch môi châm chọc, “Cái tuổi vắt mũi chưa sạch, thảo nào chạy đi mách lẻo.”

Alan tuy còn trẻ, nhưng cũng được coi là có tiếng tăm trong quân đội, thường xuyên nhận các nhiệm vụ nguy hiểm, lại còn là chuyên gia phá bom. Vì vậy khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo, không nghe lọt tai lời cô nói. Sau khi nghe xong, sắc mặt anh ta lập tức trầm xuống, “Cô có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

Phàn Hi chẳng tỏ thái độ gì, cúi đầu rửa xe, xoa xà phòng lên ô tô.

Cánh tay cô trắng nõn như ngó sen, liên tục khiêu khích anh ta. Alan thiếu kiên nhẫn, giữ lấy tay cô, một tay túm lấy người cô, nhắc cô đặt lên xe. Tóc cô dính bọt xà phòng, dính trước ngực, áo sơ mi xộc xệch, lộ ra một góc bikini.

Phàn Hi nheo mắt, không do dự đá thẳng vào giữa hai chân anh ta. Thừa lúc anh ta buông tay, cô lập tức đứng dậy, dùng đầu gối thúc mạnh vào bụng đối phương. Alan đứng không vững, quỵ sụp trước mặt cô.

Chỉ trong nháy mắt, cô đã đảo khách thành chủ.

Túm lấy tóc anh ta, cô thấp giọng nói, “Cho cậu một lời khuyên, đừng bao giờ xem thường đàn bà, đừng bao giờ!”

Ban đêm, một cái bóng chạy ra khỏi phòng, đi lên tầng ba.

Phòng không khóa, Phàn Hi vặn một cái, cửa liền mở ra. Trong phòng không bật đèn, cũng không có ai ở trong.

Cô đã đến, anh lại không có trong phòng. Anh đang trốn tránh cô, bởi vì anh chột dạ.

Cô bật đèn bàn, ngồi xuống, trên bàn làm việc anh có một khung ảnh, chỗ trống lúc trước giờ đã có một bức tranh.

Bức tranh vẽ một cô gái mặc váy, nằm trên bục cửa sổ, ánh sao sáng lấp lánh sau lưng, mái tóc xoăn bị gió thổi tung, vô cùng mê loạn, cuồng dã.

Là Phàn Hi.

Mắt của cô, lông mày của cô, mũi của cô, môi của cô, thậm chí còn có eo, có ngực có chân của cô...Mỗi chi tiết đều vô cùng sống động, thậm chí vị trí từng hình xăm trên người cô cũng không sai. Quả nhiên, từng đụng chạm cơ thể, mới có thể vẽ như vậy.

Cô lấy bức tranh ra, cầm bút máy của anh, ký tên mình vào một góc.

Hút xong một điếu thuốc, anh vẫn chưa về, đêm khuya rồi, anh còn đi đâu?

Cô đứng dậy, đi dạo một vòng trong phòng, phát hiện khăn mặt không có ở đây.

Anh đi tắm rồi?

Niels nói lỏng caravat, cởi hết quần áo đi vào phòng tắm, lúc này mọi người đã ngủ hết rồi, chỉ còn mình anh.

Anh mở nước lạnh, kì cọ thật kĩ, nhưng không tài nào tẩy sạch được hình ảnh của cô.

Cô ghé vào tai anh nói, buổi tối tôi đến tìm anh.

Cả tối nay anh chẳng làm được gì, chỉ chăm chú nhìn đồng hồ, anh biết mình đang đợi cô. Tuy khó tin nhưng sự thật là thế.

Cô giống như một con rắn, chui vào cơ thể anh, quấn lấy từng tế bào trong người anh.

Tình cảm của anh với cô, anh không thể nào lừa dối bản thân thêm nữa, chỉ là anh luôn tỏ ra kháng cự mà thôi. Với những người anh không thể nắm bắt, anh luôn giữ khoảng cách, ngoại trừ cô. Giữ khoảng cách với cô, anh không làm được, không, không phải anh không làm được, mà là cô không cho anh cơ hội.

Tắm một lúc, sức nóng trong cơ thể vẫn chưa giảm, lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, rồi có tiếng gót giày gõ lên gạch men sứ. Tim anh nhảy lên, nhanh chóng quay người nhìn về phía cửa.

Người càng lúc càng gần, anh vô thức nín thở, giờ phút này, thời gian như chậm lại.

Không nghe thấy tiếng gót giày, dù chỉ trong vài giây, nhưng với anh như cả thế kỉ.

Dường như tất cả đều là ảo giác.

Nhưng anh biết rõ, không phải ảo giác.

Qua làn nước, anh nhìn thấy một thân hình lơ mờ, yếu điệu...

Anh tắt nước, lau mặt, muốn nhìn cô rõ ràng hơn.

Trong những cô gái anh biết, chỉ có mình cô có sức hấp dẫn tới vậy. Có thể do cô là một diễn viên tài năng, chỉ cần cô thích, mỗi một biểu cảm, mỗi một động tác đều vô cùng dụ hoặc.

Cô mặc áo sơ mi màu trắng dài, bên trong là bikini đỏ, không mặc váy hay quần, đường cong quyến rũ, gợi cảm. Cô đi tới, vạt áo bay trong gió, mỗi bước đi, cặp đùi trắng nõn như ẩn như hiện. Lúc này, anh có thể nghe rõ nhịp tim của mình.

Phản Hi im lặng nhìn anh, cặp mắt mèo đẹp mê lòng người. Ánh mắt cô di chuyển từ khuôn mặt anh hướng xuống dưới, đảo qua yết hầu, bộ ngực cơ bụng, cuối cùng dừng lại ở giữa hai chân anh.

Niels bị ánh nhìn của cô làm cho toàn thân nóng rực, phần bụng dưới trở nên căng thẳng.

Cô cởi giày, kiểm chân đi đến trước mặt anh, cô cao 1.78 mét, anh cao 1.88 mét, chênh nhau 10cm.

Phản Hi mở nước nóng, sương mù lập tức bao phủ hai người.

Áo sơ mi trắng ướt đầm, dán chặt vào cơ thể cô, lộ ra đường cong mê người. Lớn nên lớn, nhỏ nên nhỏ, thân hình tuyệt đẹp của cô khiến mạch máu trong người anh như sôi trào.

Mái tóc đen bóng, dính vào gáy, gương mặt cô trong hơi nước trở nên mơ hồ.

Phản Hi cầm bánh xà phòng, xoa dọc theo cổ anh, bả vai, lồng ngực...Chậm rãi đi xuống, giúp anh xoa xà phòng từng chút, từng chút.

Cảm giác đó, như thiêu đốt cơ thể anh.

Cô đang tra tấn anh, đang chinh phục anh.

Niels mím môi, ngấm ngấm chịu đựng, Phản Hi ngẩng lên nhìn anh, khóe miệng xuất hiện nụ cười nhàn nhạt.

Cô không vội, nhưng lại khiến anh gấp gáp.

Tay cô đặt lên cơ bụng rắn chắc, tiếp tục đi xuống, bàn tay đầy xà phòng nắm vào chỗ đó, chỗ đó đã sớm phát hỏa.

Anh hít một hơi, giữ lấy tay cô, không để cô tiếp tục.

Phản Hi hất tay anh ra, bắt đầu xoa nắn. Động tác của cô không dịu dàng, thậm chí có chút thô bạo, khiến trong cơ thể anh xuất hiện tia hưng phấn.

Cô nhìn anh cười cười, nụ cười này...

Cô muốn làm gì?

Anh vừa đặt câu hỏi, cô liền ngồi xổm xuống...

Anh ngẩn người.

Nước ấm vẫn chảy theo cơ thể anh, giọt nước thuận theo cơ ngực anh, lăn xuống phần bụng, rồi rơi vào mi tâm của cô.

Vô cùng sống động, vô cùng mê người.

Cảm giác này, giống như quả bom nguyên tử nổ tung trên bầu trời.

Môi của cô rất mềm, mắt cô như phủ một lớp sương mù, khi cô ngẩng lên nhìn, anh cảm giác như có người niệm bùa chú, khiến anh không thể kháng cự. Giống như một vòng xoáy cát chảy, anh càng lún càng sâu.

Anh đan tay vào tóc cô, nhắm mắt lại, mím môi để không phát ra âm thanh.

Cô là một cô gái đáng sợ, biết rõ anh đang nghĩ gì, đang lo lắng cái gì, kìm nén cái gì, vì vậy mỗi động tác đều tấn công chí mạng, khiến anh không thể chống cự.

Bị cô trêu chọc, anh túm lấy vai cô, đề cô lên vách tường.

Lực từ tay anh khiến cô muốn kêu lên, nhưng bị nụ hôn của anh chặn lại.

Dòng nước ấm chảy qua, anh run rẩy, cô ghen ngào.

Từ lúc gặp cô, anh dần thay đổi bản thân. Anh không thích như thế, nhưng chẳng thể làm khác được. Nụ hôn của anh trừng phạt cô, cắn môi cô, động tác cũng không hề nhẹ nhàng, như đang trả thù.

Sở dĩ anh tao nhã, là vì anh đã nắm chắc mọi thứ trong tay, nhưng nếu mất đi sự kiểm soát đó, thì anh cũng giống như kẻ khác, đều trở nên thô bạo, thậm chí còn kinh khủng hơn.

“Có phải với người đàn ông nào, cô cũng phóng túng như vậy không?”

Anh nâng mông cô lên, không để cô trượt xuống, cơ bắp nổi cuộn cuộn như mãnh thú.

Anh khiến cơ thể cô đau nhức, nhưng lại làm tinh thần cô hưng phấn. Có một vài người, khiến cơ thể tổn thương để thỏa mãn. Bây giờ, cô cũng giống như vậy, đau khổ cùng sung sướng, địa ngục cùng thiên đường, phóng túng cùng trói buộc, giao thoa lẫn nữa, giống như pháo hoa, đẹp tới mê lòng.

Cô túm lấy vai anh, âm thanh run rẩy đứt quãng, cô cắn tai anh, thở dốc, “Anh để tâm sao? Để tâm tôi ở bên ai sao?”

Còn chưa dứt lời, động tác mạnh mẽ của anh khiến giọt nước bắn tung tóe. Anh không đáp, dùng động tác mãnh liệt ngăn miệng của cô lại.

Đúng vậy.

Anh để tâm.

50. Chương 50

Ngoài cửa truyền tới tiếng nói chuyện, giờ này mà vẫn còn người đến tắm sao?

Niels phản ứng rất nhanh, tắt vòi nước, bế cô vào góc phòng để đồ.

Không gian chật hẹp nhiều đồ đạc khiến hai người vô cùng khó chịu, trên người vẫn còn dính nước, nhưng so với việc bị phát hiện, như thế này khá hơn nhiều.

...

...

...

Một cảm giác trào lên, không thể dùng từ ngữ để diễn tả, chỉ có thể dùng hành động.

Trong phòng không có cửa sổ cũng không có đèn, ánh sáng duy nhất lọt từ khe cửa vào, trong không gian tối lơ mơ, đôi mắt xanh lục của anh như phát sáng, chăm chú nhìn cô.

Giống như sói, à không, ôn nhu hơn sói nhiều, nhưng lại mang theo tia công kích.

Phàn Hi ôm lấy vai anh, đưa lưỡi liếm vành tai anh, im lặng khiêu khích.

Niels nhìn cô gái trước mắt, nửa mặt cô chìm trong bóng tối, đôi mắt tràn ngập tình ý. Cô cắn đôi môi đỏ, vô cùng dụ hoặc.

Anh không kìm lòng được, lại cúi xuống hôn cô, cô gái này giống như cây thuốc phiện, khiến anh thần hồn điên đảo, không thể dừng lại.

Cho dù kiềm chế đến mấy cũng không ngăn nổi sức quyến rũ của cô, anh trúng độc rồi!

Trong tiếng nước chảy, có người cất tiếng hát.

Don't say a word.

Đừng nói tạm biệt, đây không phải sự lựa chọn.

Is it true that?

Anh không phải là người duy nhất trong tim em, là thật sao?

Is it true that you're having fun with my heart?

Em đùa giỡn với tình cảm của anh, là thật sao?

That answer, is it true?

Anh cần câu trả lời của em, điều đó là thật sao?

...

Thật hay giả, chỉ có giây phút này, là chân thật nhất.

Yêu hay không yêu, chỉ có hành động có thể giải thích.

Nước trên người đã khô, hai người cũng dừng lại rồi.

Mùi vị ái tình lơ lửng trong không trung, chất lỏng trắng chảy theo bắp đùi cô.

Anh chưa từng trải qua kiểu tình yêu như thế này, đối với mọi người anh đều dịu dàng. Còn cô, cô khiến cho đục vọng ở nơi sâu nhất trong cơ thể anh thức dậy, giống như dã thú, vừa thật vừa lạ. Cô khiến anh hiểu rằng, trước khi gặp cô, cuộc đời anh là một màu trắng trống rỗng.

Cô khiến anh vừa yêu vừa hận.

Phản Hi tựa trên vách tường, cả người chẳng còn chút sức lực nào, thấy anh đang nhìn mình, cô cong cong khóe miệng, nở nụ cười tươi.

Cuộc sống của cô chính là một vở kịch, bất cứ ai cũng có thể trở thành nhân vật chính. Còn trái tim của cô, đang ở nơi nào?

Niels đưa tay chạm vào mặt cô, muốn quên đi nụ cười ấy, anh không thích ánh mắt của cô, cơ thể gần trong gang tấc, nhưng trái tim lại ở rất xa. Anh chỉ chiếm được cơ thể của cô, còn cô lại lấy được trái tim anh. Cô là một cơn gió, một ngọn lửa, anh không nắm bắt được, cũng chẳng có cách nào để nắm bắt.

Cô đưa tay nắm lấy tay anh, dẫn tay anh mơn trớn cảm mình, xuống đến cổ họng, xương quai xanh, ngực...và cuối cùng là ở tim cô.

Anh cảm nhận được tim cô đập mạnh, nhưng cũng chẳng phải vì anh.

Cô quá độc lập, quá mạnh mẽ, người khác chỉ có thể ngưỡng mộ. Anh không bước được vào tim cô, thậm chí anh còn hoài nghi, nơi đó đã từng có ai bước vào được hay chưa.

Ngón tay Phản Hi tìm đến gương mặt anh, vòng qua cổ anh, kéo anh áp sát vào người mình, chủ động hôn anh. Trên người anh có mùi sữa tắm, mùi thơm nhàn nhạt, cùng với mùi hormone nam tính, kích thích tế bào trong cơ thể cô. Cô dừng lại một giây, rồi tiếp tục hôn.

Tim anh nhảy dựng lên.

Lần này, cô hôn rất nhẹ nhàng, như đang nhắm nháp một món ăn tinh xảo. Cô vuốt ve gáy anh, mái tóc ngắn đâm vào tay cô, nhưng cô rất thích. Bàn tay cô lướt qua bắp vai, dọc theo sống lưng hướng xuống hông anh.

Cơ thể của anh, cũng khiến cô say đắm không dứt ra được.

Bàn tay vuốt ve của cô mang theo dòng điện, kích hoạt từng tế bào của anh, cảm giác vừa chìm xuống lại tỉnh lại. Anh đáp lại cô, hôn môi cô, tai cô, cằm cô, cổ cô...không buông tha một tấc da thịt nào.

Lúc anh tách hai chân cô ra, anh đột nhiên muốn tình cảm này có kết quả...

Sáng hôm sau, Phàn Hi dậy rất sớm, trên ngực vẫn còn vết cắn, tím tím xanh xanh, nhưng bị áo lót che mắt, không ai nhìn thấy. Đêm qua vận động không khiến cô mệt mỏi, ngược lại làm tinh thần vô cùng sảng khoái.

Đã có được thứ mình muốn, cô vô cùng thỏa mãn.

Phàn Hi cùng các nữ binh khác chạy bộ một vòng trên bãi tập.

Lúc này, sau lưng có một cơn gió nhẹ, có người đuổi tới.

“Chào buổi sáng.” Là Alan.

Phàn Hi ôn hòa đáp lại, nhưng không hề nhìn anh ta.

Alan cũng là người kiêu ngạo, thấy thái độ của cô như vậy, anh ta có phần tự ái, liền chạy chậm lại, trong chớp mắt cô đã vượt xa.

Anh ta vội lấy lại tinh thần, đuổi theo cô nói, “Tôi thích cô.”

Thổ lộ trực tiếp, người từ chối cũng trực tiếp, “Tôi không thích cậu.”

“Tôi sẽ có cơ hội.”

Phàn Hi quay đầu nhìn anh ta, nở nụ cười, nhưng giọng dứt khoát, “Cậu sẽ không có đâu.”

Anh ta kiên trì, “Tôi vẫn đang theo đuổi cô mà, cô rất hợp ”khẩu vị” của tôi.”

Cô không kiên nhẫn nữa, “Tùy cậu thôi.”

Anh ta vẫn không bỏ cuộc, “Cô không chấp nhận tôi, vì cô thích Niels sao?”

Đây không phải câu hỏi, là câu khẳng định.

Cô không đáp lại, không phải vì chột dạ, mà vì không muốn. Thích ai là quyền của cô, chẳng ai có tư cách can thiệp.

Thấy cô im lặng, Alan biết mình nói trúng tim đen rồi, liền tiếp tục, “Tối hôm qua tôi thấy cô đi ra từ phòng anh ta.”

“Cậu theo dõi tôi à?” Mặt cô cuối cùng cũng có cảm xúc, là tức giận.

Alan, “Vì tôi thích cô, nên không kìm lòng được.”

Cô hừ một tiếng, cười lạnh lùng, “Mẹ kiếp, chúng ta mới quen nhau hôm qua.”

“Vừa gặp đã yêu, chỉ cần một giây.”

Phàn Hi khẽ giật mình, những lời này cô đã từng nói với Niels.

Cô đột nhiên dừng lại, nhìn kĩ chàng trai trẻ tuổi trước mặt, rồi nhận ra giống như đang soi gương. Ngoại trừ bề ngoài khác biệt, còn lại anh ta mang bóng dáng của cô, lời nói, hành động, đều giống nhau đến kì lạ.

Phàn Hi suy nghĩ một lúc, đúng 60 giây, cả hai không ai nói chuyện. Sau đó cô lắc đầu kiên quyết, “Chúng ta không thể.”

Anh ta không cam lòng, “Vì sao chứ?”

“Bởi chúng ta giống nhau.”

“Giống nhau chẳng phải rất tốt sao? Hiểu rõ đối phương...”

Cô chớp mi, cắt ngang anh ta, “Rất giống, tôi sợ sẽ giết chết cậu.”

Alan cười, “Cô sẽ không làm thế.”

Cô cũng cười, “Tôi sẽ làm thế.”

“Tôi sẽ không buông tha.”

Phàn Hi bình tĩnh nhìn anh ta, “Tôi có 30 triệu fans hâm mộ, không ngại có thêm đâu.”

“...”

Lời vừa rồi của cô khiến anh ta không thể đáp lại.

Phàn Hi chạy xong, tắm rửa thay quần áo, đi ăn sáng. Vừa ngồi xuống, Alan lại đi tới.

Cầm khay thức ăn, ngồi xuống đối diện cô.

“Nếu như tôi thông minh hơn Niels, cô sẽ chọn tôi chứ?” Anh ta hiểu rõ cô, biết rõ điều gì hấp dẫn cô.

Cô không tỏ thái độ, vừa cắt bánh mì vừa nói, “Cậu không thông minh hơn anh ấy.”

Alan không chịu thua, “Tôi nhất định thông minh hơn anh ta.”

“Sự thật không dựa vào lời nói, chỉ cần dùng hành động chứng minh là được.”

Alan nghe xong, đẩy khay thức ăn ra xa, đứng phắt dậy, “Tôi sẽ chứng minh cho cô.”

Phàn Hi chẳng buồn nhìn, tiếp tục uống cà phê.

Anh ta vừa bỏ đi, Mark và Niels đã tới, trêu đùa, “Fancy, chúc mừng cô có thêm một fan hâm mộ trung thành.”

Cô liếc qua Niels, thản nhiên nói, “Một kẻ không biết trời cao đất dày.”

Mark cười nói, “Tôi chưa từng gặp ai không biết trời cao đất dày hơn cô.”

Phàn Hi trừng mắt, Mark lập tức tắt tiếng cười, ho khan một tiếng, ngồi ngay ngắn.

Niels im lặng ăn cơm, như thể cả đêm triền miên không hề tồn tại.

Cả hai đều trầm mặc, chỉ có Mark lảm nhảm, thấy không ai tiếp lời, anh ta bắt đầu thấy nhàm chán, đành ngậm miệng lại.

“Có ai có bơ không?”

Thấy Phàn Hi hỏi, Niels đưa bơ của mình cho cô.

Mark tinh mắt, kêu lên, “Lão đại, tay anh sao thế?”

Phàn Hi cũng nhìn theo, thấy tay anh có vài vết đỏ sẫm, là bị cô dùng móng tay bấu vào. Bả vai và sống lưng của anh còn thê thảm hơn, chỉ là không ai nhìn thấy.

Niels buông tay áo, đáp, “Bị mèo cào.”

Mark lảm bảm, “Bị cào tới như thế, chắc con mèo đó hung dữ lắm. Lão đại, tối qua anh chọc vào ổ mèo hoang à?”

“Không có, đừng đoán bừa.”

Mark không chịu từ bỏ, “Thế tại sao lại tới nông nổi kia?”

Phàn Hi bật cười.

Mark không hiểu, “Cô cười cái gì?”

“Tôi cười anh ấy bị mèo cào, còn tôi bị chó cắn.” Nói rồi cô hất tóc, dấu hôn lở mờ ở cổ vẫn có thể nhìn ra.

Niels nhìn cô cảnh cáo.

Mark kêu to, “Hai người làm cái gì mà chó mèo còn không tha thế?”

Nụ cười của Phàn Hi càng sâu, ánh mắt nhìn Niels, miệng nói, “Mark à, thảo nào tới giờ anh vẫn không có bạn gái, đúng là thô lỗ mà.”

“...” Mark ủ rũ, liên quan gì tới tôi chứ.

51. Chương 51

Khó lắm mới có một ngày thanh thoi, không cần làm nhiệm vụ, mọi người đều ở trong phòng nghỉ ngơi.

Từ khi quân viện trợ tới, căn cứ trở nên náo nhiệt hơn, không ít các trò giải trí được bày ra, bóng chuyền, bóng rổ, bóng đá, phi tiêu...Cho dù ở hoàn cảnh nào, người Mỹ cũng không tự ngược đãi bản thân.

Sau khi ăn cơm trưa, Phàn Hi ngồi đọc sách ở nhà ăn. Chỉ cần nơi nào có cô, nơi đó sẽ rất khó yên tĩnh, bởi luôn có người tới bắt chuyện làm quen.

Với mấy người này Phàn Hi rất lạnh lùng, không sai, cô thích dùng ngôn ngữ cơ thể để câu dẫn, nhưng lại không thích bị làm phiền. Cô là nữ thần, mà đã là nữ thần thì phải cao cao tại thượng, bao quát chúng sinh, để người ta cúng bái.

Nơi này là doanh trại toàn đàn ông, không thiếu người đẹp trai hay hình thể đẹp, nhưng trừ Niels ra, cô chẳng vừa mắt ai cả.

Thứ Niels có, bọn họ chẳng ai có.

Phàn Hi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phía xa có đoàn xe tiến đến, lại là phiên chợ mỗi tháng một lần. Sau khi kiểm tra xong, bọn họ sẽ dựng sạp trên bãi đất trống, tiếng người ồn ã phá vỡ buổi trưa yên tĩnh.

Mọi người đều nhàn rỗi nhàm chán, liền rủ nhau đi dạo phiên chợ.

Nhà ăn thoáng chốc trở nên vắng vẻ, Phàn Hi nhìn cảnh vật bên ngoài, vừa quay lại, một bóng người quen thuộc xuất hiện trước mắt.

Là Niels.

Hai người đối diện nhau, anh đang ngồi uống cà phê, giữa hai người là lối đi dài.

Nhiều vị trí trống như vậy anh không ngồi, lại ngồi trước mặt cô. Không phải cố tình thì là gì?

Cái người ngoài lạnh trong nóng này...

Phàn Hi nhếch môi, chống cằm, chăm chú nhìn anh.

Niels vừa từ văn phòng tới, làm việc suốt cả đêm, kính cũng chưa thềm tháo ra.

Đã mấy ngày anh không cạo râu, gương mặt mang theo một tia mệt mỏi biếng nhác, vô cùng gợi cảm.

Nhìn anh một lúc, cuối cùng Niels cũng chịu nhìn thẳng vào cô, ánh mắt hai người giao nhau trong không trung.

Dưới ánh mặt trời, trông mắt anh rất trong, màu mắt xanh lục, dịu dàng như nước.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh, Phàn Hi không nhịn được mà muốn trêu chọc, liếm môi một cái, rồi nháy mắt.

Anh hơi nheo mắt lại.

Môi của cô khiến anh nhớ lại những chuyện đó, môi cô mềm mại thế nào, chỉ có anh biết rõ.

Phàn Hi đứng dậy định đi về phía anh, tự nhiên nhà ăn trở nên ồn ào.

Một đám người đi tới, có người Mỹ, người Đức, còn có thêm mấy người Na Uy, Hà Lan. Nathan và Paul cũng ở đó, ánh mắt của họ dừng trên người Niels.

Nathan đi tới, vỗ vai Niels nói, “Tôi không phải đối thủ của cậu, nhưng tôi đã tìm được một người có thể phân cao thấp với cậu rồi. Người của tôi muốn khiêu chiến với cậu đấy.”

Vừa dứt lời, có người đứng ra, “Là tôi muốn khiêu chiến.”

Niels quay đầu, nhìn Alan, khuôn mặt vẫn bình tĩnh, “Khiêu chiến cái gì?”

Alan nói, “Tốc độ tính toán 2D.”

Niels còn chưa mở miệng, Paul đã hừ một tiếng, “Niels của chúng tôi là tiến sĩ toán học đấy.”

Nathan cũng hừ lại, “Alan của chúng tôi cũng là thiên tài, thiên tài tính toán.”

“Được, vậy thi thử xem.”

Niels không thể từ chối.

Thấy có trò hay, Phần Hi ngồi xuống, tựa lưng vào ghế, bắt chéo chân, vẻ mặt ung dung thờ ơ.

Alan ngồi xuống trước mặt Niels, lúc ngồi xuống, động tác của anh ta hơi ngừng lại. Ánh mắt chăm chú nhìn Phần Hi, như thể đang tuyên bố gì đó, trận chiến là vì Phần Hi. Bởi cô từng nói, sự thật không thể dựa vào lời nói, chỉ cần dùng hành động chứng minh. Vì vậy, anh ta phải chứng minh, anh ta thông minh hơn Niels.

Phần Hi nhả một ngụm khói, liếc Alan, mấp máy môi.

Chỉ mấy chữ ngắn ngủi, lại khiến Alan biến sắc.

Cô nói, Niels sẽ thắng.

Alan nắm chặt tay, từ nhỏ tới lớn anh ta là thiên tài, bị cô lập, được sùng bái, bị ghen ghét, được tán dương, nhưng chưa từng bị coi thường, điều này càng khiêu khích ý muốn chinh phục trong lòng anh ta. Chinh phục đối thủ, chinh phục Phần Hi.

“Tôi sẽ thắng.” Anh ta nói.

Những lời này, là nói với Phần Hi.

Niels ngẩng đầu nhìn về phía cô, một cái nhìn, Phần Hi không thể đoán được suy nghĩ của anh.

Là ghen tuông? Là cảnh cáo? Cô không hiểu, nhưng cô có thể chắc chắn, khi người khác gần gũi với cô, anh sẽ khó chịu.

Nathan nghe được tuyên bố của Alan, vỗ lưng anh ta, nói, “Đương nhiên cậu sẽ thắng, cậu là thiên tài của chúng tôi.”

Paul mất kiên nhẫn, “Nói đi, thi như thế nào?”

Alan thu mắt, ngồi xuống trước mặt Niels, nói, “Thi thất huyền trận.”

Thất huyền trận hay còn gọi là Magic 7, là một phương trận 2D 7x7, nói đơn giản là 7 ô ngang 7 ô dọc, tổng cộng 49 ô, từ 1 đến 49, phải điền vào các ô trong bảng, không được lặp lại.

Tổng mỗi hàng mỗi cột và hai đường chéo đều phải bằng 175.

Đối với người bình thường mà nói, đây dường như là nhiệm vụ bất khả thi, vì chẳng những phải tính nhẩm, còn phải dùng đến trí nhớ. Đại não giống như một cung điện trí nhớ, như memorypalast trong phim Shylock, những số đã dùng, mỗi vị trí đã viết đều phải nhớ thật kĩ.

Thấy anh không nói gì, Alan lại hỏi, “Anh có nhận lời khiêu chiến không?”

Nathan khiêu khích, “Không nhận là thua nhé.”

Paul nhìn Niels cảnh cáo, “Cậu là đại diện cho danh dự của quân doanh chúng ta đấy.”

Niels nói, “Tôi đồng ý.”

Paul thở phào nhẹ nhõm.

Nathan vẽ một bảng 7x7 ra giấy, đặt trước mặt hai người, nhìn đồng hồ bấm giây trong tay, nói, “Chỉ có mười phút để hoàn thành.”

Sau tiếng hô, trận đấu bắt đầu.

49 con số, điền trong 49 ô, nếu có một vài số gợi ý trước thì sẽ dễ hơn nhiều, nhưng ở đây anh phải hoàn toàn dựa vào phán đoán của mình. Chỉ cần sai một số, sẽ thua luôn.

Từng giây trôi qua, bốn bề yên tĩnh, ngay cả tiếng xì xào cũng không có.

Phàn Hi hút xong một điếu thuốc, khoảng hai ba phút gì đó, Alan liền hô ngừng. Ánh mắt mọi người lập tức dừng trên người anh ta, anh ta kiêu ngạo quay đầu nhìn Phàn Hi.

Lúc này Niels cũng ngẩng lên, Phàn Hi nhận ra, trong một giây, đáy mắt anh xuất hiện tia kinh ngạc.

Alan nói, “Tôi điền xong rồi.”

Nathan hỏi Niels, “Cậu xong chưa?”

Niels nói, “Tôi cần thêm thời gian.”

Vì vậy, mọi người lại tiếp tục chờ.

Khoảng bốn phút sau, Niels cũng hoàn thành nhiệm vụ.

So sánh bài hai người, Nathan dùng máy tính thử lại, không hề sai sót.

Alan mất 3 phút 20 giây.

Niels tốn tới 7 phút 05 giây.

Tuy cùng chính xác nhưng Alan nhanh gấp đôi.

Nathan thấy người Mỹ bọn họ thắng cuộc, không khỏi cười lớn vỗ vai Niels, “Thiên tài, thế nào? Có phục không?”

Niels gật đầu, “Tôi phục. 3 phút 20 giây, sắp xếp, tổ hợp, ghi nhớ, tính toán, tôi không làm được.”

Nghe anh nói vậy, Alan vô cùng đắc ý.

Nathan cười ha ha, “Vậy biệt danh Vua trí nhớ của cậu nên nhường lại rồi.”

Niels thấy không vấn đề gì, biệt danh đó là do người khác gọi anh, nhưng Paul không thoải mái, nói, “Làm gì có chuyện một ván quyết sinh tử, ít nhất phải hai ván.”

Nghe vậy, Nathan phản bác, “Này, thua là thua, trên chiến trường anh thua rồi, ai cho anh cơ hội thứ hai đây?”

Paul bị anh ta chặn họng.

Alan nhìn Niels, hỏi, “Anh còn muốn thi nữa không?”

Niels lắc đầu, nhàn nhạt nói ba chữ, “Tôi thua rồi.”

Paul tức giận, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Nathan vội giảng hòa, nói với Niels, “Anh cũng rất giỏi.”

Niels mỉm cười, chẳng để chuyện này trong lòng.

Sau trận đấu đó, Alan nghiêm nhiên trở thành thiên tài thông minh nhất căn cứ.

Đợi Nathan đi rồi, anh ta đi về phía Phàn Hi nói, “Tôi thắng rồi.”

Phàn Hi nhàn nhạt đáp, “Thấy rồi.”

“Anh ta không bằng tôi.”

Cô nhếch môi, “Trong lòng tôi, cậu không bằng anh ấy.”

Một câu, nói rõ tất cả.

Nét tự tin trong mắt Alan thoáng chốc bị Phàn Hi đập tan, “Vì sao chứ?”

Phàn Hi không đáp mà hỏi lại, “Không phải cậu là thiên tài sao? Cậu nói xem là vì sao.”

Sắc mặt Alan càng khó coi, “Vì anh ta là người Đức, hay bởi vì ở trên giường anh ta có thể lấy lòng cô?”

Cô không có hứng tranh cãi, chỉ nói, “Cậu nói cái gì, thì chính là cái đó.”

Anh ta tức giận, vì cho dù anh ta làm gì, cô cũng không để vào mắt. Anh ta túm lấy cổ tay cô, “Cô chưa từng thử, sao biết tôi không thể?”

Alan còn trẻ, thiếu kiên nhẫn, chưa từng yêu đương, không hề biết cách theo đuổi phụ nữ. Anh ta chỉ biết nếu mình thích, thì phải bám chặt lấy, tim của phụ nữ rất mềm, nhưng anh ta không biết, Phàn Hi không giống bọn họ.

Phàn Hi thực ra có thể mặc kệ anh ta, nhưng cô nhìn Niels, đột nhiên đổi ý.

Thấy cô dây dưa với người đàn ông khác, anh có thể tiếp tục bình tĩnh không?

Cô tự nhiên muốn biết phản ứng của anh.

Vì vậy cô không phản kháng.

Niels lạnh lùng nhìn cô, nhưng trong lòng bắt đầu có ngọn lửa âm ỉ cháy.

Anh rử mắt, vờ như không thấy, nhưng trong đầu lại hiện lên hình ảnh của cô, cô nói, anh để tâm sao? Để tâm tôi ở bên cạnh ai sao?

Anh để tâm, tất nhiên rất để tâm.

Vì vậy, sau một giây chần chừ, anh đứng dậy, trước khi xảy ra chuyện gì, anh phải ngăn cản.

Niels đi tới, gõ xuống mặt bàn, “Phàn Hi, tôi có chuyện muốn nói.”

Âm thanh không lớn không nhỏ, đủ để người ta chú ý.

Phàn Hi không đáp lại, nhìn anh, nhưng trong mắt muốn nói, tôi đang đợi anh.

Alan quay đầu nhìn Niels, ánh mắt thù địch.

Ánh mắt Niels lạnh lạnh nhìn tay anh ta đang túm lấy tay cô, chỉ nói bốn chữ, “Quân có quân quy.”

Alan đành buông tay, dù sao mọi người đang nhìn, không nên để ấn tượng xấu.

Hai người một trước một sau đi ra ngoài.

Phàn Hi đứng sau lưng anh, hỏi, “Muốn nói gì?”

Anh dừng bước, nói, “Tôi để tâm.”

Một câu không đầu không đuôi, nhưng cô vẫn hiểu.

Niels quay người, đôi mắt màu lục như lóe sáng, “Cô muốn biết, tôi đã cho cô biết rồi, vì vậy đừng lợi dụng người khác.”

Phàn Hi hỏi, “Vậy anh yêu tôi sao?”

Ánh mắt của anh rơi trên mặt cô, câu hỏi của cô sắc bén như đao.

“Nếu tôi nói yêu, cô chịu được không?”

Phàn Hi khẽ giật mình, chưa từng ai hỏi cô như vậy, cô cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này.

“Sao lại chịu được không?”

“Yêu nhau là hạnh phúc, còn đơn phương là gánh nặng. Phàn Hi, cô chịu được gánh nặng này không?”

Cô hỏi vặn lại, “Sao anh biết tôi không yêu anh?”

Niels nói, “Bởi vì cô không có tim.”

52. Chương 52

Quân Mỹ dẫn đầu, tiến vào thành phố lớn phía Bắc quận Kang, Shahidan.

David đệ đơn xin phép cấp trên, sau mười ngày cuối cùng cũng được phê duyệt. Một đội ghi hình gồm ba người, một phóng viên, một nhiếp ảnh gia, và Phàn Hi.

Thành phố lạ lẫm, không biết có bao nhiêu nguy hiểm đang rình rập. Vì vậy chuyến đi này vô cùng mạo hiểm.

Phàn Hi và những người khác mặc áo chống đạn, áo nặng hơn 10 kg, vô cùng vướng víu cồng kềnh. Nhưng chẳng ai dám đem tính mạng của mình ra đùa giỡn.

Trước khi lên đường, cô gặp Niels, anh túm lấy tay cô, hỏi, “Cô nhất định phải đi à?”

Cô nói, “Nhất định.”

Mỗi câu mỗi chữ, đều toát lên sự kiên định.

Niels buông lỏng tay, “Chú ý an toàn.”

Một câu đơn giản, nhưng bao hàm tất cả.

Sự quan tâm của anh, cô hiểu.

Phàn Hi mỉm cười, “Tôi biết rồi.”

Xe bọc thép của Mỹ trùng trùng điệp điệp rời căn cứ, vì muốn ghi chép toàn bộ hành trình nên David tự mình lái xe, cộng sự của anh ta là Pete phụ trách chụp hình. Phàn Hi khá rảnh rỗi, cô chẳng cần làm gì, chỉ cần vào lúc thích hợp nói vài câu thích hợp là được.

Đến Shahidan buộc phải đi qua Fazat, thanh niên trai tráng của thôn trang này đã chết hết, nơi này trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có vài đứa bé đi qua lại.

Phàn Hi đột nhiên nhớ tới số một, hai, ba, từ sau vụ nổ đó, trường học bị phong tỏa. Nhưng Mark nói, chờ quân Mỹ xử lý hai thành phố lớn là Shahidan và Skozar, sẽ lập chính phủ địa phương và quân đội, lúc đó có thể mở lại trường học và phòng khám.

Chỉ là, phải chờ bao lâu, chẳng ai có câu trả lời chính xác.

Trước khi vào thành phố, binh sĩ được chia thành hai đội A và B. Đội A gồm ba người, là lực lượng phòng thủ hậu phương, nhiệm vụ của họ là kiểm tra các xe đi qua nơi này, ngăn cản kẻ khả nghi. Còn đội B chia là hai đội nhỏ nữa là a và b, đội a tiến vào vùng ngoại thành Shahidan, phá hủy kho vũ khí của phần tử khủng bố, đội b vào trung tâm chợ, lục soát từng nhà một.

David và Pete ở cùng đội A, vì đội A là đội an toàn nhất.

Mặt khác, người của đội A cô đều quen biết. Dẫn đầu là Alan, hai người kia là hai gã đại binh từng bị cô đánh. Đây gọi là không đánh thì không quen biết.

Chờ xe của binh sĩ đi qua hết, bọn họ bắt đầu bố trí chướng ngại vật trên đường, dựng một trạm kiểm tra tạm thời.

Xếp hơn mười bao cát chồng lên nhau, thành một bức tường kín, rồi đặt biển thông báo ở trên đường.

“Mẹ kiếp, sao mà nặng thế. Giờ ít nhất cũng phải 50 độ.” Đại Hắc không chịu nổi mà chửi một câu.

“Ngu à, nếu mà 50 độ thật thì cậu bị nướng chín lâu rồi.” Đại Bạch.

“Cậu mới ngu ý, 100 độ mới có thể nướng cậu chín.”

“100 độ là nhiệt độ sôi!”

Hai người này đứng tranh luận một lúc, Đại Hắc quay sang hỏi Alan, “Đội trưởng, cậu nói xem 100 độ có thể nướng chín một người được không?”

Alan không thèm để ý bọn họ, chăm chú làm việc.

Vì vậy, Đại Hắc lại chửi thêm một câu, lau mồ hôi, thuận chân đạp vào tấm biển thông báo một cái, nói, “Cái đồng chữ loằng ngoằng như sên này, cũng chỉ để thông báo là dừng lại sao?”

Đại Bạch nhún vai, “Theo sổ tay của binh sĩ thì là như thế.”

“Mẹ nó, chẳng may viết sai một chữ thì sao?”

“Đội trưởng viết đấy, sẽ không sai đâu.”

Đại Hắc không nói gì nữa, vác súng đứng phía sau chướng ngại vật, khí phách hiên ngang.

Phàn Hi ngồi trong xe từ đầu đến cuối, nhưng do trời quá nóng, áo chống đạn lại dày, giống như ngọn núi đè lên người cô. Mồ hôi chảy ròng ròng, cô không thể ngồi yên, đành trèo ra khỏi xe, ngoài trời nóng bức chẳng có lấy một chút gió.

Bốn phía không có một bóng cây, chỉ có mấy lùm cây thấp và cát vàng, mấy ngọn núi phía xa xa màu xám xịt. Nơi này là đã sớm bị lãng quên.

Trước khi tới nơi này, Phàn Hi đã thoa ít nhất ba lớp kem chống nắng, nhưng bị ánh mặt trời chiếu lên người, làn da cô vẫn thấy bỏng rát. Cô kéo lớp lụa mỏng che kín mặt, nhưng chỉ chốc lát, khăn lụa đã thấm mồ hôi ướt sũng.

Phàn Hi cũng tự phục bản thân, vì tẩy trắng danh tiếng, ngay cả việc khổ thể này cũng dám làm. Để đạt được mục đích, cô sẽ không từ thủ đoạn nào.

Cô ngồi xuống cạnh xe bọc thép, chỉ có ở đây là có bóng râm, không bị mặt trời chiếu thẳng vào, cũng coi như mát hơn một chút, nhưng vẫn rất nóng. Cô lấy tay quạt quạt, nhưng lực không lớn, chẳng thể đẩy lùi cái nóng. Cô hơi chóng mặt, miệng khô khốc, rõ ràng là bị say nắng rồi.

Alan nhìn thấy, liền đưa bình nước của mình cho cô.

Phàn Hi cảm ơn một tiếng, không hề khách sáo mà mở nắp uống luôn.

Ở trên sa mạc, nước còn quý hơn vàng.

Do uống vội, nước tràn qua khóe miệng, chảy theo chiếc cằm thon gọn xuống dưới. Alan đứng bên cạnh nhìn, anh ta khẽ liếm môi, không phải vì khát, mà vì tim thoảng xao động.

Alan cố gắng đè nén cảm xúc, lúc này, phía xa truyền tới tiếng động cơ ô tô.

“Có xe, có xe tới!” Đại Bạch kêu lên một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người.

Alan lập tức nghiêm mặt, hạ lệnh, “Tất cả vào vị trí!”

Xe chạy trên cát vàng, dần dần đến gần.

Đại Hắc hô to, “Dừng xe, dừng xe!”

Nhưng chiếc xe đó vẫn lao tới.

Bầu không khí trở nên căng thẳng.

Giữa cát vàng núi cao, đột nhiên xuất hiện một chiếc xe từ hướng Shahidan lao tới. Nhìn thấy trạm kiểm tra, không những không giảm tốc, ngược lại còn lao nhanh hơn, tình huống này đúng là không ổn.

Alan giật giật cuống họng, hô lớn lần nữa, “Dừng xe, nếu không chúng tôi sẽ nổ súng!”

Hình như người trong xe không nghe thấy, vẫn lao thẳng về phía trạm kiểm tra.

“Đội trưởng, làm sao giờ?”

Alan không nói chuyện, trực tiếp giơ súng lên, bắn về phía chiếc xe mấy phát. Thấy vậy, Đại Bạch và Đại Hắc cũng nổ súng cảnh cáo theo.

Trong không gian sa mạc trống trải, tiếng súng vang lên liên tiếp.

Binh sĩ gào thét, ô tô điên cuồng, đạn bay loạn xạ, sinh tử mỏng manh, vô cùng căng thẳng.

Cảnh tượng này chẳng khác gì phim hành động.

Phản Hi giờ điện thoại, bật chế độ quay video, đặt trên nóc xe bọc thép...

Sau mấy phát súng báo động, ô tô vẫn không dừng lại, tiếp tục lao vào trạm kiểm tra.

Alan không dám chần chừ, quyết định rất nhanh, “Nổ súng!”

Sau tiếng ra lệnh, ba người đồng loạt nổ súng, loại súng máy này, một phút có thể bắn 300 phát, nhất thời, tia lửa lóe sáng, âm thanh đinh tai nhức óc.

Nhưng chiếc xe kia vẫn không dừng, khoảng cách càng lúc càng ngắn. Nếu như đâm vào, chẳng ai tưởng tượng nổi hậu quả.

Đám binh sĩ toát mồ hôi lạnh, Alan nắm chặt súng máy, tim đập thình thịch.

Đến khi ô tô cách trạm kiểm soát khoảng 10 mét, bọn họ có thể nhìn thấy người trong xe, kính chắn gió bị vỡ hết, người ở trong đã chết. Vào lúc mấu chốt, đầu xe đột nhiên nghiêng sang phải, bánh xe rơi xuống con mương, cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại. Ở mũi xe bốc khói trắng, phát ra tiếng “xì, xì”, hình như động cơ bị trúng đạn.

Đại Bạch hỏi, “Có chuyện gì thế?”

“Bọn họ không dừng xe.”

“Bọn họ có bắn chúng ta không?”

Không ai trả lời.

Alan chửi thề một câu.

Trong không khí ngập mùi thuốc súng, còn có mùi máu tanh.

Alan đi tới xem xét, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Trong xe có ba người, phía trước là hai ông bà già, phía sau là một cô bé tầm 17, 18 tuổi, tất cả đều trúng đạn chết hết.

Đại Bạch cũng nhìn thấy, lắp bắp nói, “Mấy người này chỉ là dân thường, không dám bật đèn vì sợ bị tập kích, muốn chạy xa khỏi khu chiến sự. Nếu như là như vậy...”

Anh ta không dám nghĩ nữa.

Không ai dám nghĩ nữa.

Ba mạng người.

Không ai gánh vác nổi.

Alan giữ vai Đại Bạch, đẩy anh ta lên xe, quát, “Trước khi nổ súng chúng ta đã báo động rồi! Bọn họ phải dừng xe! Lúc đó nếu ta không nổ súng, ngộ nhỡ là phần tử khủng bố thật, lại mang theo bom, thì phải làm sao? Chẳng lẽ muốn 6 người chúng ta gặp nguy hiểm sao?”

Đại Bạch bị Alan làm giật mình, trong nháy mắt liền hiểu ra. Khóe môi anh ta giật giật, không nói được gì, đúng lúc đó, lại có một chiếc xe con lao đến.

Vì lần đầu tiên xảy ra vấn đề, lần này ai cũng trở nên cẩn thận hơn.

Alan lau mồ hôi, nhanh chóng tỉnh táo lại, “Kevin, cậu đi lên cùng tôi, tôi thương lượng với họ, cậu thì kiểm soát chiếc xe kia. Nghe rõ chưa?”

Đại Bạch kêu lên, “Nhưng ba người kia đều chết hết rồi.”

Alan quát lớn, “Nghe rõ chưa?”

“Rõ!”

Alan tiếp tục bố trí chiến tuyến, “Robert, cậu ở sau yểm trợ. Nếu lái xe định làm loạn, bắn chết không tha, nếu chúng muốn lấy cái gì, bắn chết, nếu chúng có động tác khả nghi, cũng bắn chết. Rõ chưa?”

Phía sau vang lên tiếng trả lời, “Rõ, thưa đội trưởng.”

Đại Hắc quỳ một chân xuống, vác súng, làm động tác ngấm bắn. Alan và Đại Bạch cẩn thận tiến lên. Mặt trời chiếu vào kính chắn gió, ánh sáng chói mắt hắt lại, nhất thời không thể nhìn rõ người tới trông như thế nào.

May mà chiếc xe con đó không lao tới như chiếc trước, mà chậm chậm lái đến, rồi dừng lại.

Trong xe là một đôi nam nữ, khoảng 50 tuổi.

“Giấy chứng nhận.”

Hai người họ phối hợp đưa giấy chứng nhận ra.

Alan cúi đầu kiểm tra, không bỏ sót chi tiết nào, nhưng chẳng có gì khả nghi.

“Đội trưởng, có để họ đi qua không?”

“Cậu thấy thế nào?”

Đại Bạch lắc đầu, “Tôi không biết.”

Alan nghiêng rằng, “Để họ qua.”

Chiếc xe con thuận lợi đi qua.

“Đội trưởng, cái xe người chết này xử lý thế nào?”

Alan nhíu mày, trầm tư một lúc rồi nói, “Báo cáo lại chi tiết.”

Sau trận nổ súng, mọi người trở nên căng thẳng, không còn cảm giác thoải mái như lúc trước.

Alan quay đầu nhìn Phàn Hi, cặp mắt đen của cô tỉnh mịch lạnh lùng, giống như một tấm gương phản chiếu cái thiện và ác.

Anh ta đi tới, Phàn Hi co rúm người lại. Alan cúi đầu, thấy họng súng đen ngòm của mình hướng về phía cô, liền gỡ súng máy xuống, kéo tay cô hỏi, “Cô đã thấy gì?”

Phàn Hi hỏi lại, “Cậu hi vọng tôi thấy những gì?”

Cô gái này rất thông minh, Alan nói, “Tôi hi vọng cô không thấy gì cả.”

Sắc mặt cô tái nhợt, nhưng vẫn tươi cười, nói từng chữ, “Tôi không thấy gì cả.”

Chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ, nói nhỏ thì là bất phần tử phản loạn, nói lớn thì là quân Mỹ coi mạng người như cỏ rác, bắn giết người vô tội. Chuyện này mà lan ra, sẽ gây ảnh hưởng lớn, không ai dám gánh vác trách nhiệm lần này.

Alan nói, “Cô biết vì sao tôi thích cô không? Vì cô biết nhìn thời thế.”

Phàn Hi không tiếp lời, lúc này, càng nói càng sai, không nói thì không sao. Nơi này là chiến trường, ba người bọn họ là người Mỹ, có thể khiến cô bị thương, cũng có thể làm cô câm miệng mãi mãi. Như thế, sẽ không ai biết rõ chân tướng sự thật.

Trong lòng Alan rất nặng nề, không nói chuyện với cô nữa, anh ta ngồi trên xe bọc thép, liên hệ trung đoàn.

Khoảng nửa tiếng, mặt đất rung chuyển, phía trước truyền tới tiếng động cơ. Nhìn qua ống nhòm, là đội B.

“Mẹ kiếp, cuối cùng cũng về rồi!”

Alan đếm xe, “Không đúng, thiếu ba chiếc. Chỉ có tiểu đội trở về.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Không ai trả lời.

Năm phút sau, bốn chiếc xe bọc thép dừng lại.

“Rơi vào tập kích của Taliban, không gọi được cứu viện, toàn bộ phải lui về phòng ngự.”

“Tiểu đội a đâu?”

“Gặp nạn rồi?”

“Toàn bộ bị tiêu diệt à?”

Không có tiếng trả lời.

53. Chương 53

Niels đứng trước cửa sổ, tinh thần không tập trung, anh rút bao thuốc lá, định hút một điếu.

Lúc này, phía ngoài thao trường trở nên ồn ào kì lạ. Anh ngẩng đầu nhìn, hai chiếc trực thăng một trước một sau chuẩn bị cất cánh, như hai con quái vật khổng lồ, đưa theo một nhóm binh sĩ, bay lên không trung.

Một trận gió lớn thổi tới, tài liệu trên bàn bay lộn xộn.

Người Mỹ đã điều động máy bay chiến đấu.

Chỉ có lúc thực sự nguy cấp, mới có thể yêu cầu viện trợ trực thăng.

Anh ném bao thuốc lên bàn, bước nhanh ra khỏi phòng.

Thuốc lá bị gió thổi, lăn vài vòng rồi rơi xuống đất.

Văn phòng bộ chỉ huy, Nathan đang lên kế hoạch tác chiến, nghe thấy tiếng gõ cửa, liền nói, “Vào đi.”

Người tới là Niels.

Thấy anh, Nathan vui mừng, như thể thấy cứu tinh.

“Cậu tới thật đúng lúc, chúng ta bị bao vây, tình thế vô cùng nguy cấp.”

Các quốc gia hợp tác, nhưng mỗi quân đội có một kế hoạch tác chiến riêng, không liên quan nhau, đây là quy định từ trước đến nay. Dựa theo tác phong làm việc trước giờ của Niels, anh sẽ không nhúng tay, vì chỉ cần sai một ly, thì không thể gánh được trách nhiệm. Nhưng bây giờ, anh không thể thờ ơ, bởi chuyện này liên quan đến một người, khiến anh bỏ hết lý trí qua một bên, quyết định đánh cược một lần. Vì vậy, anh đã đến.

Niels bình tĩnh nói, “Tôi cần biết rõ chi tiết.”

Nathan cho người thuật lại chi tiết vụ việc.

Niels trầm mặc không nói, nhưng khi người đó đề cập đến chuyện hai chiếc xe, anh phát hiện có chỗ sơ hở.

“Có kiểm tra cốp xe không?”

Nathan nói, “Kiểm tra rồi, chỉ có hành lý, đúng là đồ của ba người nhà kia.”

Niels nói, “Tôi hỏi chiếc phía sau cơ.”

Nghe vậy, Nathan liếc cấp dưới.

Người đó lắc đầu, “Không thấy báo cáo.”

“Vậy nghĩa là không.” Niels trầm tư.

Thấy vẻ mặt nghiêm trọng của anh, Nathan hỏi, “Sao thế? Có vấn đề à?”

Niels nói, “Truyền tin cho phi công, quay về hướng ngược lại với Shahidan, đuổi theo chiếc xe con đó.”

Tất cả mọi người giật mình, không ai dám hành động.

Niels đập mạnh xuống bàn, “Đã dùng người thì đừng có nghi ngờ, nếu như nghi ngờ năng lực của tôi, cần gì mời tôi hỗ trợ?”

Thấy anh tức giận, Nathan không hề do dự mà hạ lệnh, “Làm theo!”

Mệnh lệnh truyền xuống, không ai dám trì hoãn.

Nathan thăm dò, “Không cần cứu viện sao? Đội A đang gặp nguy hiểm.”

“Muốn bắt giặc phải bắt vua trước.”

“Là sao?”

Niels hít một hơi, lấy lại bình tĩnh, giải thích, “Chiếc xe đầu tiên chở ba người kia là hỏa mù. Bọn họ hi sinh bản thân để yểm hộ cho chiếc xe sau. Binh sĩ của anh lại không hiểu rõ tình huống, cho rằng mình đã ngộ sát ba người vô tội, trong lòng chắc chắn áy náy. Vì vậy lúc chiếc xe thứ hai tới, một phần do cảm xúc của bọn họ, sẽ không tùy tiện nổ súng. Hai chiếc xe xuất hiện chỉ cách nhau 5 phút, người bình thường rất khó khôi phục tâm trạng, chưa kịp bình tĩnh lại, hành động sẽ có sơ hở. Tôi đoán là, trong chiếc xe thứ 2, khả năng 50% có chở một người vô cùng quan trọng.”

“Sao anh biết là có người, mà không phải đồ vật?”

“Bởi chiếc xe này đi ra từ Shahidan, mà các anh lại đang tìm kẻ cầm đầu phần tử khủng bố ở đó.”

Với Niels, mọi chuyện đã rất rõ ràng, nhưng với người khác thì vẫn như chìm trong sương mù.

Nathan không nói gì, trong lòng vẫn nghi ngờ.

Phân tích cũng đã phân tích, giờ chỉ có thể yên lặng chờ đợi. Anh đi đến trước cửa sổ, sờ tay vào túi quần tìm thuốc, phát hiện túi quần trống không.

“Có thuốc lá không?”

Nathan chỉ có xì gà, Niels hút không quen.

Vì vậy chỉ có thể nhịn.

Từng giây phút chậm chạp trôi qua, Niels chẳng phải không lo lắng, chỉ là anh không thể hiện ra mà thôi.

Nathan hỏi, “Này, vì cái gì mà cậu lại đồng ý nhúng tay vụ này?”

Niels không hề nghi ngại mà đáp, “Tình bạn.”

Nathan khẽ giật mình, cười cười, “Không ngờ đối với cậu tôi lại quan trọng đến thế.”

Niels không phản bác. Anh làm vậy, có ý gì, không cần ai hiểu, chỉ cần anh biết là đủ rồi.

Nathan im lặng nhìn anh, có những thứ anh ta không nói, nhưng không phải không biết. Hôm nay ngoài đám binh sĩ, còn có cô gái tên Phàn Hi.

Đội hơn nửa tiếng, cấp dưới của Nathan truyền tin tới.

Đã tìm được ô tô, bị không quân ngăn cản, giống như Niels đoán, trong cốp xe có người. Là một thanh niên.

Nathan vỗ đùi, chỉ vào Niels, “Cậu, quả như thần!”

Cấp dưới hỏi, “Phi công xin chỉ thị, bước tiếp theo của kế hoạch.”

Mọi ánh mắt dồn vào Niels.

“Đưa đến khu vực của tiểu đội a, yêu cầu đối phương ngừng bắn, trao đổi con tin.”

Nathan hỏi, “Khó khăn lắm mới bắt được, sao cậu lại thả đi?”

Niels hỏi lại, “Nếu không thì làm sao đây?”

Nathan không biết trả lời thế nào.

Tiểu đội a bị bắt, tạm thời không thể đoán được thương vong, với chỉ số thông minh của bọn họ, chẳng thể nghĩ được cách chu toàn hơn.

Chạng vạng, Niels đứng trên đài chỉ huy, hai tay chống vào lan can, ngón tay kẹp điều thuốc, nhìn bao quát ra xa.

Cát vàng tĩnh lặng, không có lấy một cánh chim, bão cát không hề xuất hiện.

Bóng tối dần bao trùm không gian, cả người anh chìm trong ánh chiều tà, bóng hình mờ mờ ảo ảo.

Đứng một lúc, dưới đất vương vãi tàn thuốc, cả bao thuốc lá đã trống không.

Cuối cùng, đoàn xe cũng trở lại doanh trại, từng chiếc từng chiếc. Binh sĩ bị thương được khiêng xuống xe, đưa vào phòng cấp cứu, mấy người còn lại dằng vế mệt mỏi, bắt đầu tháo trang bị.

Niels nhìn họ, quên không hút thuốc, tàn thuốc cháy rơi vào tay, anh mới giật mình, ném tàn thuốc đi, quay người đi xuống lầu.

Đám người trở về, không có Phàn Hi.

Anh túm lấy một binh sĩ, hỏi, “Cô gái Trung Quốc đi cùng các anh sáng nay đâu rồi?”

Binh sĩ lắc đầu, “Tôi không biết, không thấy đâu.”

Niels lại hỏi, “Xe của Alan đâu?”

Binh sĩ chỉ vào chiếc xe cuối cùng.

Niels buông anh ta ra, đi đến, nhưng cũng không thấy Alan đâu.

Anh ta nhất định đã về rồi, số người trở về không ít, chỉ tuyệt nhiên không thấy Phàn Hi.

Niels cắn răng, chắc chắn là có chuyện xảy ra.

Anh nhanh chóng trấn tĩnh lại, hỏi, “Alan ở đâu? Nathan tìm cậu ta.”

Người bị anh ta hỏi là Đại Bạch, thấy Niels thì kinh ngạc, nói, “Cậu ấy vừa được Trung úy gọi tới Bộ tư lệnh rồi.”

Niels không nhiều lời, chạy về phía căn cứ của Mỹ, nhưng giờ không giống lúc chiều, anh không vào được.

“Ngay cả tôi cũng không được vào sao?” Anh trầm mặt.

“Thật xin lỗi, Sir. Đây là mệnh lệnh của cấp trên.”

Anh lập tức hiểu ra, Phàn Hi không trở về, chỉ sợ, đây không phải chuyện ngoài ý muốn. Thế nhưng, anh không hiểu tại sao bọn họ lại gây bất lợi cho cô. Một cô gái yếu ớt, có cái gì để uy hiếp quân Mỹ chứ?

Đầu anh thoáng vụt qua một tia, trong nháy mắt Niels đã hiểu mọi chuyện.

Chiếc xe đó! Chiếc xe ba người đó! Chắc chắn Phàn Hi là người duy nhất chứng kiến mọi chuyện.

Lửa giận bùng bùng bốc lên, anh giúp đám người Mỹ một tay, lại bị bọn họ chơi một vố.

Niels hít một hơi, quay trở về phòng, gọi Mark.

“Phàn Hi gặp chuyện.”

Chỉ bốn chữ ngắn gọn, nhưng khiến Mark kêu lớn, “Gặp chuyện gì chứ?”

Niels liền kể đầu đuôi, Mark tức giận tới nỗi nghẹn lời, dậm mạnh lên vách tường.

“Chỉ một tiếng nữa là trời tối rồi.” Sau khi trời tối, sa mạc sẽ thành hầm băng. Điều này anh hiểu rất rõ.

“Anh nghĩ cô ấy còn sống không?”

“Bọn họ sẽ biến chuyện này thành sự cố ngoài ý muốn.” Để nói với người ngoài một cách quang minh chính đại.

Mark không nhận được, chữ một câu, “Bọn chó đẻ!”

Niels vẫn bình tĩnh như cũ.

Mark hỏi, “Giờ tính sao?”

“Cậu đi tìm Paul điều binh.” Paul không có thành kiến với Mark, vào lúc cần quyết định, sẽ khách quan hơn.

“Còn anh thì sao?”

“Tôi đi tìm Alan, phải xác định vị trí của cô ấy.”

Mark tuân lệnh, lập tức rời đi.

Anh ta vừa mở cửa phòng, Niels gọi với theo, “Đợi đã.”

Mark quay lại nhìn anh.

Niels nói, “Paul là kẻ nhất gan sợ phiền phức, Phàn Hi không phải người của chúng ta, chưa chắc ông ta đã đồng ý điều binh.”

“Vậy phải làm sao?”

Niels nghĩ một chút rồi nói, “Cậu bảo ông ta là, Phàn Hi biết nhược điểm của Nathan, nếu cô ấy công bố, sẽ làm ảnh hưởng đến Nathan.”

“Anh lừa ông ta à?”

“Không.” Quả thật Phàn Hi biết điều đó.

“Ngộ nhỡ sau khi cứu được Fancy, ông ta phát hiện ra...”

Niels cắt lời, “Lúc đó hăng nói.”

Hiện tại, anh không nghĩ được nhiều như thế.

Mark nhìn anh, cuối cùng không nói gì nữa.

Niels đợi ở chỗ Alan hai tiếng, từ năm rưỡi tới bảy rưỡi, nhưng anh ta không trở lại.

Phải tranh thủ thời gian, nhiệt độ bên ngoài thấp như vậy, người bình thường sức lực có hạn, mỗi giây mỗi phút đều là chạy đua với tử thần. Anh luôn bình tĩnh, nhưng giờ cũng trở nên nóng nảy, cô rất mạnh mẽ, nhưng vẫn là người thường, cơ thể tới cực hạn sẽ rất nguy hiểm.

Tôi không đi, tôi sẽ ở đây chịu chết còng với anh.

Đầu anh lóe lên câu nói này của cô, trái tim như thất lại.

Không được, không thể loạn, rối loạn lúc này sẽ biến anh thành kẻ vô tích sự.

Anh cần nicotin để kích thích, anh cần tỉnh táo!

Niels trở lại phòng mình, đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Có tiếng đập cửa, là Mark. Việc của anh ta thuận lợi hơn Niels, Paul đã sớm không vừa mắt Nathan, giờ cho ông ta cơ hội, chẳng tội gì không nắm bắt.

“Đã chuẩn bị xong, bao giờ thì khởi hành?”

Nếu như không tìm được Alan, anh phải tự định vị, nhưng trên sa mạc rộng lớn này, rốt cuộc cô ở nơi nào?

“Bảo bọn họ chờ lệnh, tôi cần suy nghĩ thêm.”

Mark định nói gì đó lại thôi, lão đại trước giờ luôn bình tĩnh, dù sao vẫn là nắm chắc mọi chuyện, đây là lần đầu tiên anh ta thấy Niels hoang mang. Mark không dám quấy rầy, đóng cửa đi ra ngoài, căn phòng trở lại về yên tĩnh,

Ánh mắt Niels di chuyển trên bản đồ, trong lòng rối loạn, không thể nghĩ được cách gì.

Anh bắt mình tập trung tinh thần, nhưng vừa nghĩ được một chút, lại có tiếng đập cửa dồn dập.

“Là tôi, Alan.”

54. Chương 54

“Phản Hi xảy ra chuyện rồi!” Đây là câu đầu tiên Alan nói.

Câu thứ hai, “Là mệnh lệnh của cấp trên, bỏ mặc cô ấy ở lại đó.”

Câu thứ ba, “Bọn họ giam lỏng tôi, là tôi trốn ra ngoài.”

Sắc mặt Niels vô cùng bình tĩnh, nhưng đáy mắt lóe lên một tia, anh hỏi, “Ở đâu?”

Alan không nói nhiều, trực tiếp cầm bút, vẽ một vòng trên bản đồ, “Chỗ đó bốn phía đều là nham thạch, không có thú dữ, cũng không dễ dàng bị người...”

Còn chưa nói hết, đã bị Niels đâm một phát vào mặt, cả người anh ta loạng choạng lùi về sau, đưa tay sờ lên mũi, toàn máu là máu.

Nhưng Alan lại nhịn xuống.

Niels không để ý đến anh ta nữa, mở cửa đi xuống tầng gặp Mark.

Mark đã đợi lâu, vừa thấy lão đại, liền lập tức hết căng thẳng, hỏi, “Giờ thế nào?”

“Xuất phát.”

Alan nói, “Tôi cũng đi.”

Mark thấy tên người Mỹ, liền túm cổ anh ta, ấn lên thân xe, chửi một câu, “Đồ chó đẻ!”

Alan không phục, dùng sức đẩy Mark ra, nhưng không có tác dụng, liền nhìn Niels, “Tôi biết anh rất giỏi, nhưng giờ thời gian là sinh mệnh, tôi nghĩ anh sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.”

Anh cần người, cũng cần thời gian, vì vậy không thể hành động theo cảm tính.

Vì vậy, Niels liếc Mark, Mark lập tức buông lỏng tay.

Mười người, hai chiếc xe, một trước một sau rời khỏi quân doanh.

Tất cả đều mang kính nhìn ban đêm, bọn họ chưa từng làm nhiệm vụ trong bóng tối, vì vậy chuyển đi này cực kỳ nguy hiểm.

Tìm hơn một tiếng, cuối cùng cũng đến nơi, mấy chiếc xe hồng của quân Mỹ còn đó, trong bóng tối truyền đến tiếng quạ kêu bên nhón âm trầm.

Alan xuống xe trước, những người khác theo sát sau.

Nhưng tìm kiếm hơn mười phút, lục soát bốn phía, vẫn không thấy một bóng người.

Mặt Niels lúc này còn đen hơn cả bóng đêm, không tìm thấy người, trong lòng anh vô cùng căng thẳng. Anh hít sâu, đè nén cơn tức giận, hạ giọng hỏi, “Người đâu rồi?”

Đúng vậy, người đâu rồi? Ba tiếng trước còn ở đây mà.

Thấy anh ta không đáp, Niels lại hỏi, “Lúc các người bỏ đi, cô ấy ở trong trạng thái thế nào? Tỉnh táo hay hôn mê?”

“Hôn mê.”

Mark kêu lên, “Cô ấy bị thương à?”

Alan lắc đầu, “Không, là tôi đánh cô ấy ngất xỉu.”

Mark nghe xong, vô thức vung tay định đánh, liền bị Niels ngăn lại.

Alan vội giải thích, “Tôi không ra tay thì cũng có người khác làm, để tôi làm thì cô ấy còn một tia hi vọng.”

Niels nói một câu đơn giản, “Tôi biết.”

Đổi lại là anh, dưới tình huống ấy, anh cũng sẽ trực tiếp ra tay.

Alan ngăn người.

Niels xoa xoa sống mũi, giọng nói tỉnh táo lạ thường, “Trước hết chúng ta phải tìm được người.”

Một câu làm mọi người bừng tỉnh.

Người sẽ không tự biến mất, có ba khả năng, một là bị bắt đi, hai là tự chạy thoát, ba là đã ở trong bụng thú dữ.

Nhưng bốn phía đều là lùm cây, chẳng có lấy một hạt cát, cũng không có dấu chân, không có dấu vết chống cự, nên không thể phán đoán.

Bốn phía trở nên trầm lặng, Niels cởi kính đêm, hít sâu rồi thở ra. Có một số cảm xúc, phải tự mình trải qua mới có thể hiểu, cô ở trong tim anh, chui vào từng dây thần kinh, từng tế bào trong cơ thể anh.

Đột nhiên, có người thấp giọng kêu lên, “Lão đại, có phát hiện.”

Anh lập tức đi tới.

“Chỗ này có dấu chân.”

Niels lại đeo kính nhìn ban đêm lên.

Các dấu chân chằng chéo, chẳng rõ là đi hướng nào.

“Mười người, hai người một tổ, giữ lại hai người ở lại yểm trợ, còn lại đi về các phía khác nhau. Cho dù là tình huống gì, phải bình tĩnh liên lạc, không được hành động thiếu suy nghĩ. Nhớ kỹ, bảo vệ tính mạng của các cậu chính là chỉ thị.”

“Rõ!”

Ngoại trừ hai người yểm trợ, những người còn lại đi theo dấu chân, đi khoảng 200 mét, bọn họ thấy một hang động đá, cửa động truyền đến ánh lửa mờ mờ.

Mark chuẩn bị xông vào thì bị Niels chặn lại.

“Có mai phục.”

Alan hỏi, “Sao anh biết?”

Niels ngồi xổm xuống, mở ngón trỏ và ngón cái, vẽ vài nét trên mặt cát, nói, “Nơi này có dấu giày, dấu giày dài khoảng 28cm, người này cao 1.7 mét. Trên mặt đất có bốn dấu tay, hai cái đằng trước tương đối dài, hai cái đằng sau lại sâu. Tôi đoán, người đó là tay bắn tỉa. Gã đó nằm sấp, vác súng, sau đó nghe được mệnh lệnh mà rời đi. Khi đứng dậy cần chống tay xuống đất, vì vậy có bốn dấu tay.”

“...”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, có thể dựa vào mấy dấu vết lộn xộn trên đất mà phán đoán, ngoại trừ Niels thì không có người thứ hai nhìn ra mấy manh mối này.

“Lão đại, anh hạ lệnh đi. Chúng tôi nghe theo sự chỉ đạo của anh.”

Đại não bắt đầu hoạt động, Niels bày trận, “Hai người chịu trách nhiệm hướng 1 giờ, hai người hướng 2 giờ, hai người hướng 11 giờ, hai người 10 giờ, Mark, cậu ở đúng vị trí này. Alan đi cùng tôi vào đó cứu người.”

Mark không tin tưởng tay người Mỹ kia, nên hơi chần chừ, nhưng anh ta lập tức hiểu ý của Niels. Nguy hiểm nhất chính là sau lưng trống không, lúc Niels hành động, phải có một người đáng tin cậy yểm trợ sau lưng, vì vậy Niels mới giao nhiệm vụ này cho anh ta.

Niels và Alan chạy tới gần hang, hang không sâu, bốn phía không có góc tối ẩn nấp, nhìn qua có thể thấy cảnh bên trong. Phần Hi quả nhiên ở trong đó, hai tay cô bị trói chặt vào thành động, hai mắt nhắm nghiền, nhất thời không rõ sống chết. Nửa người trên cô to hơn bình thường, bên hông thấp thoáng một đoạn sắt, chắc bị buộc bom vào người.

Alan chửi thề một câu, đứng lên định đi vào thì bị Niels kéo lại.

“Cẩn thận có bấy.”

Alan đột nhiên nhớ ra gì đó, móc trong túi áo ra một cái máy dò mìn loại nhỏ, vừa lấy ra, đèn trên máy lập tức lóe sáng không ngừng. Anh ta lại chửi, “Mẹ kiếp, có bom dưới đất.”

“Bao nhiêu?”

“Không biết, nhưng tôi đoán phải có ít nhất mười quả! Thảo nào trong động chẳng có ai, bọn chúng đang chờ chúng ta tự dẫn xác vào chỗ chết.”

Niels hỏi, “Có thể phá được không?”

“Có thể.” Alan là chuyên gia gỡ bom.

Không chờ Niels nói bước tiếp theo, Alan đã bắt đầu hành động, động tác cực nhanh, khiến người ta không kịp trở tay.

Thấy anh ta đã lộ vị trí, Niels phải lấy đạn khói, rút ngòi, ném trước cửa hang.

Vỏ đạn nổ tung, photpho gặp được oxy liền tự bốc cháy, sinh ra lớp khói dày đặc. Chỉ nửa giây sau đã tạo một bức tường khói che khuất tầm nhìn của mọi người. Hành động này để yểm trợ cho Alan, anh ta quá kích động, suýt nữa hại chết người.

Bị đạn khói che mắt, không thấy người trong hang, bộ đàm lập tức truyền đến tiếng của Mark, “Lão đại, có chuyện gì thế?”

“Yểm trợ thôi.” Niels dừng một chút, rồi ra mệnh lệnh, giọng nói kiên định, “Cứ có người khả nghi, giết không tha.”

Mọi người lập tức tuân lệnh.

Sau khi truyền đạt mệnh lệnh xong, anh đi về hướng Phần Hi, dù trên người cô có bom, nhưng cũng không thể cản bước chân anh.

Anh lấy dao, cắt đứt dây thừng trên người cô, người cô mềm nhũn, lập tức ngã xuống, Niels vội vươn tay, ôm cô vào lòng. Người cô lạnh như băng, nhưng mạch ổn định, hô hấp bình thường, không đáng lo ngại, trên người cũng không có vết thương, Niels thở phào nhẹ nhõm.

Anh vuốt nhẹ gò má cô, thấp giọng gọi tên cô.

Cuối cùng Phần Hi cũng tỉnh lại, chỉ là ý thức mơ mơ màng màng, thấy trước mắt có người, theo phản xạ liền chống cự.

Niels giữ lấy người cô, nói, “Là tôi, Niels.”

Giọng của anh rất trầm, rất ôn nhu.

Nghe được cái tên này, cô lập tức trở nên ngoan ngoãn, mở mắt nhìn anh chằm chằm, một phút sau, mới hoàn toàn tỉnh táo.

Cô không nói gì, vòng tay qua cổ anh, ghé sát vào mặt anh, hôn anh cuồng nhiệt.

Niels kéo tay cô ra, nhìn người cô, hỏi, “Bọn họ có làm gì cô không?”

Phàn Hi không đáp mà hỏi lại, “Nếu tôi bảo có, anh có ghét bỏ tôi không?”

Ánh mắt của cô tỉnh mạch, nhưng có chút đáng sợ.

Chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng khiến anh nghiêm túc suy nghĩ.

Chỉ mấy giây thôi, nhưng với cô dài như cả thế kỷ.

Cô muốn biết câu trả lời của anh, bởi cô cũng giống anh, đã sa chân rồi. Cô cũng có tim.

Niels lắc đầu, chậm chậm nói hai chữ, “Không đâu.”

Giọng anh lúc nào cũng mạnh mẽ, kiên định như vậy, Phàn Hi khẽ giật mình.

Một người đàn ông, nếu không quan tâm quá khứ của đối phương, không quan tâm thứ gọi là trinh tiết, vậy chắc chắn anh ta yêu cô thật lòng. Tình yêu, chính là bảo vệ hiện tại và tương lai.

Phàn Hi không nói gì, nhìn ánh mắt của anh, nói từng chữ, “Tôi không bị cưỡng hiếp.”

Niels nhìn cô, con ngươi xanh lục vẫn bình tĩnh, “Tôi không để tâm.”

Cô mỉm cười, như mặt trời mới mọc, chiếu sáng khắp hang động đầy địa lôi.

Alan gỡ tới quả bom cuối cùng, ngẩng lên thì thấy Niels ôm Phàn Hi trong lòng, cô nở nụ cười đẹp động lòng người. Tay anh ta thoáng ngừng lại, đáy mắt lóe lên một tia hiểm ác, lúc này, chỉ cần anh ta cắt sai một dây, thì ba người bọn họ sẽ máu thịt lẫn lộn. Nhưng cũng chỉ trong một giây anh ta có ý nghĩ đó. Cuối cùng, lý trí kéo anh ta về thực tại. Bởi vì anh ta chưa muốn chết, chẳng ngu gì vì một cô gái mà tự sát. Anh ta là thiên tài, không phải đồ ngu, vì vậy liền đề sự đổ kỵ trong lòng xuống.

Alan đứng lên đi tới, “Cho tôi xem bom trên người cô là loại gì.”

Nghe vậy, Niels thả Phàn Hi ra, đưa tay ôm bả vai cô.

Alan dùng dao cắt áo chống đạn của cô ra, chỉ liếc qua, hai người liền biến sắc. Dưới lớp áo là một miếng sắt, có vài cái khóa, trong lớp sắt là một quả bom điện tử buộc vào người cô, trên cổ cô là một cái đồng hồ, trên đó hiện năm phút. Không hơn không kém, đúng 300 giây.

“Fuck.” Alan chửi một tiếng.

Chỉ có năm phút, mặc dù anh ta là chuyên gia, nhưng đây cũng là khiêu chiến cực hạn.

Niels nhìn Alan, “Làm thế nào đây?”

“Đây là loại bom phức tạp nhất, tôi chưa từng gặp.”

Niels không phải chuyên gia ở phương diện này, nhưng cũng có thể đoán được từ mạch điện rắc rối phức tạp. Trong lòng anh đang lo sợ, nhưng khuôn mặt vẫn điềm tĩnh.

“Có thể gỡ được không?”

Alan không tiếp lời.

Một thiên tài ở cạnh một thiên tài, cho dù không thể, cũng chẳng bao giờ thừa nhận.

Anh ta lấy dụng cụ ra, bắt đầu theo mạch điện, Niels không nói gì, nắm chặt tay Phàn Hi. Trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ, nếu không phá được thì sao?

Phàn Hi nhìn mấy thứ này không hiểu, nhưng cô biết tính mạng mình đang gặp nguy hiểm, không khỏi tự giễu, “Đóng bao nhiêu phim hành động, lần này là súng đạn thật. Nếu tôi có chết ở đây, cũng coi như không phụ thân phận diễn viên phim hành động.”

Nghe vậy, Alan ngẩng đầu nhìn. Mặt cô trắng bệch, nhưng vẫn xinh đẹp, giống như một đóa anh túc phai màu, nhưng không mất đi sức hút.

“Cô không sợ sao?” Anh ta nghi ngờ hỏi.

Cô lắc đầu, tỉnh táo trả lời, “Có sợ cũng chẳng có tác dụng.”

Alan chưa từng gặp cô gái nào như vậy, sắp chết đến nơi còn bình tĩnh đến thế. Lúc này, anh ta đã hiểu, thế giới của cô chỉ Niels mới có thể bước vào, bởi chỉ có Niels hiểu cô. Trong đầu xuất hiện ý nghĩ này, khiến anh ta muốn thử, thử xem có phải đúng như anh ta nghĩ không...

Không có tiếng nói chuyện, Phàn Hi chăm chú nhìn Niels. Tĩnh lặng ôn nhu, giống như mặt trời chiếu xuống đại dương, dịu dàng hiền hòa.

Biểu hiện của cô rất phức tạp, Niels từng xem và hiểu rất nhiều ma trận trên thế giới, nhưng giờ lại không đoán được ánh mắt của cô.

Từng giây từng phút trôi qua, chỉ còn lại một phút đồng hồ.

Sáu mươi giây ngắn ngủi, nhưng Alan vẫn chưa làm xong. Không khí vẫn rất căng thẳng, chỉ là ba người này không phải người bình thường, đều nén cảm giác bất an xuống.

Không gian yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở, nặng nề dồn dập.

Lúc còn 30 giây, Alan dùng sức bứt tóc mình, nói, “Thật xin lỗi, tôi không phá bom được.”

Phàn Hi không tỏ thái độ gì, chỉ nhàn nhạt nói cảm ơn.

Alan nhìn cô một cái, đứng bật dậy chạy ra ngoài.

Chỉ còn 30 giây đếm ngược.

Không khí như có lửa đốt.

Một giây sau có lẽ sẽ long trời lở đất.

Tim cô đập mạnh, nhưng Niels thì không. Anh lặng yên giống như một pho tượng trang nghiêm.

Phàn Hi không nhịn được, đẩy mạnh vào người anh, nói, “Chạy đi!”

Mỗi người đều có cuộc sống của mình, chẳng ai phải chết vì ai cả.

Anh không nói gì, cũng không chạy.

Cuối cùng Phàn Hi không giả bộ được nữa, gào lên, “Tôi không cần anh chết cùng tôi.”

Cặp mắt màu xanh lục, lời thề son sắt, “Nhưng tôi cam tâm tình nguyện.”

Cô khẽ giật mình.

Phàn Hi lấy lại bình tĩnh, không còn sợ hãi nữa, lúc này, chẳng ai biết cô nghĩ gì. Là vui mừng, hay bi thương buồn bã? Lòng cô giống như cung điện phủ sương, chẳng ai nhìn thấu.

Cô mỉm cười, nụ cười nhàn nhạt kiểu diêm tịa đóa hồng nở rộ trong đêm đen.

“Được, vậy chúng ta chết cùng nhau.” Phàn Hi nói.

Đây là câu lãng mạn nhất cô từng nói.

Niels tóm lấy vai cô, dùng môi mình chặn miệng cô lại, nuốt âm cuối cùng của cô xuống.

Tách. Cuối cùng kim giây cũng nhảy tới số 0...

55. Chương 55

Phàn Hi ngồi trên ghế trong phòng hóa trang, chuyên gia trang điểm thế giới Kevin đang giúp cô thay trang phục, sau lưng là giá treo bộ lễ phục mấy triệu tệ do Phàn Hi tài trợ.

“Mắt khói đánh chưa đủ.” Phan Hi hơi nâng cằm, giống như con thiên nga cao ngạo, xem xét kĩ lưỡng khuôn mặt mình.

Nghe vậy, Kevin liền đánh lại phần mắt cho cô.

“Thế nào?”

Cô gái trong gương có thể nói là hoàn mỹ, đôi mắt mèo yêu mị, chiếc mũi cao thẳng tắp, cặp môi đỏ mọng khôu gợi, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay, dáng người thon gọn hấp dẫn, đây chính là nữ thần trong lòng đàn ông.

Cô khoanh tay trước ngực, vẽ mặt hài lòng.

Phan Hi mỉm cười, cuối cùng cô cũng trở về thế giới văn minh, Afghanistan trở thành quá khứ rồi.

Nửa tháng trước, Niels và Alan tìm thấy cô trong hang đá ở vùng ngoại thành Shahidan. Lúc đó, trên người cô bị buộc bom điện tử, tưởng rằng đã sớm mất mạng, không ngờ quả bom đó không nổ. Sau này mới biết, hóa ra không phải kì tích, mà là Alan trêu hai người. Vào 30 giây cuối cùng, anh ta đã phá bỏ thành công, chỉ là không nói cho bọn họ biết.

Một trò đùa, lại ép Niels nói thật lòng mình.

Anh yêu cô.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

Thời khắc đó, không cần tới ngôn ngữ, cô có thể cảm nhận được tình cảm thật lòng của anh.

Nhưng, cô lại phụ anh.”Chương Tuyệt”gọi một cú điện thoại, bảo cô hãy trở về.

Trước khi đi, anh không đến tiễn cô.

Cô biết, không phải anh không yêu cô, ngược lại là vì quá quan tâm, nên mới để cô tự lựa chọn.

Yêu không phải là trói buộc, mà là tự do. Cho dù cô bay tới chân trời góc bể, chỉ cần là là tự nguyện, cô sẽ không bao giờ hối hận.

Vì vậy, Phan Hi chọn rời đi, trở lại thế giới thuộc về mình.

Tình yêu và bánh mì, cô chọn bánh mì.

Lòng người thay đổi, tình yêu có thể phản bội, còn bánh mì thì không.

Cô công bố video ở Afghanistan với mọi người, làm dậy lên một cơn sóng dư luận, chuyện cô làm khiến sau một đêm cô trở thành nữ minh tinh có sức ảnh hưởng nhất năm nay. Giá trị tình người nổi bật lên giữa trận chiến tàn khốc, đồng thời cũng ca ngợi sự dũng cảm, chân thật của cô, khiến những người thích cô ngày càng nhiều hơn, mấy kẻ hạ nhục cô trước đây chẳng dám lên tiếng phản bác. Bởi cô đứng ở phe chính nghĩa, hạ thấp cô, chính là trở thành kẻ địch của cả thế giới.

Cơn sóng cô mang đến, quét sạch từng chỗ bẩn, Phan Hi một lần nữa leo lên trang nhất các tờ báo.

Hiện trên mặt báo chỉ có bốn chữ: Nữ Vương trở về.

Hình tượng vô cùng chuẩn xác.

Cô chính là nữ vương, là nữ vương trong giới showbiz.

Không có một nghệ sĩ nào lộ clip nóng, mà trong thời gian ngắn ngủi có thể tẩy trắng sạch sẽ, đàng hoàng ngẩng cao đầu. Trong giới ngoài giới đều cảm thán cho vận may của cô, nhưng chỉ có Phan Hi biết, để trở lại sân khấu, lấy lại ánh hào quang của bản thân, cô phải dùng máu và nước mắt, thậm chí suýt dùng tính mạng để đổi lấy, chứ chẳng phải mấy thứ may mắn trời ban.

Cô ngoan độc, đủ cay, đủ độc, để đối mình đối người.

Người cực đoan, sẽ không đi cùng đường với người khác.

Kevin giúp cô trang điểm, Chương Tuyệt tới, trong tay là giày cao gót của nữ vương.

Đôi giày là tác phẩm nổi tiếng của nghệ nhân người Pháp, dùng vàng, mã não, đá quý và lụa thủ công làm nên, xinh đẹp và xa hoa.

“Trên đời chỉ có một đôi thôi.” Chương Tuyết đưa giày cho cô.

Phàn Hi nhìn thoáng qua, gương mặt không lộ cảm xúc, đưa tay nhận lấy. “Chương Tuyết” nghiêng đầu nhìn cô, “Anh còn tưởng em muốn nó lâu rồi.”

Đúng là rất muốn, nhưng đó là lúc cô chưa tới Afghanistan.

Sau khi trở về, cô lại có chút không muốn nữa.

Phàn Hi mỉm cười, nhận đôi giày, nói, “Vắt vả cho anh rồi.”

Cô đi đến trước giá treo lễ phục, trợ lý Lâm Duyệt thay cô lấy đồ xuống, đặt trên cánh tay cô.

Ngón tay Phàn Hi vuốt ve lớp vải gấm, đã đi hơn nửa năm, cả ngày sống dưới hòng súng cùng đám đàn ông, giờ về nước, lại có chút không quen.

Thấy cô ngẩn ngơ, Chương Tuyết còn tưởng có vấn đề, liền hỏi, “Em sao thế?”

Phàn Hi hoàn hồn, lắc đầu, đi vào phòng thay đồ.

Lễ phục của cô là may theo số đo, mỗi chi tiết đều được thợ may làm tỉ mỉ, cho dù là nếp gấp ở ngực, hay là đường cong ở eo, đều chuẩn từng chút một, tôn thêm dáng người cô.

Lúc cô kéo rèm đi ra, Chương Tuyết và Lâm Duyệt có chút thất thần.

Xinh đẹp động lòng người.

Thấy hai người họ hồn xiêu phách tán, Phàn Hi hỏi, “Thế nào?”

Lâm Duyệt lập tức gượng hai ngón cái lên, “Đẹp không gì sánh bằng.”

Phàn Hi cười nhạt một tiếng, giơ tay phải ra. Thấy thế, Lâm Duyệt vội đỡ lấy tay cô, “Chị, cẩn thận.”

Lên xe ô tô, thoáng cái đã đến hội trường.

Vô số xe xịn và người đẹp, Phàn Hi xinh đẹp, nhưng cũng chỉ là một trong số đó. “Chương Tuyết” hỏi, “Chuẩn bị xong chưa?”

Cô nhẹ nhàng gật đầu, gương mặt trang điểm kĩ càng, nhưng cũng chỉ là mặt nạ giả dối. Sau khi đeo mặt nạ lên, sẽ chẳng ai nhìn thấu cô, đến gần cô, cô đã trở thành nữ vương.

“Cũng chẳng phải lần đầu lên sân khấu.” Cô nhàn nhạt đáp, giọng nói mang theo tia trào phúng. “Chương Tuyết” thở dài, nữ thần đã trở về, còn lạnh lùng tàn khốc hơn trước đây.

Thấy anh muốn nói gì lại thôi, Phàn Hi nhú mày, “Muốn nói gì thì nói đi, đừng vòng vo.” “Chương Tuyết” nói, “Phàn Hi, em và Niels, hai người...”

Cô cong cong khóe miệng, sau đó nói, “Em ngủ với anh ta rồi.”

“Sau đó thì sao?”

“Đá rồi.”

Lời cô nhẹ tựa mây bay, dường như sự thật cũng chỉ như cơn gió đêm, nhưng Chương Tuyết chẳng thấy đơn giản như thế. Bởi vì anh ta và cô đâu phải người bình thường, làm gì có chuyện thỏa hiệp dễ dàng vậy.

Vì vậy, anh ta lại hỏi, “Em muốn thử yêu, đã thử được chưa?”

Phàn Hi trầm mặc.

Trong đầu đột nhiên nhớ đến cặp mắt kia. Cặp mắt màu lục trong bóng tối, giống như sói; cặp mắt màu lục dưới ánh sáng, dịu dàng tựa nước.

Anh không cần chết cùng tôi. Cô nói thế.

Nhưng tôi cam tâm tình nguyện. Anh trả lời.

Tình nguyện cùng cô xuống địa ngục, anh là người đầu tiên, cũng sẽ chẳng có người thứ hai.

Bởi thế giới của cô quá đổi giả dối, tình yêu là món đồ xa xỉ, sẽ chẳng bao giờ có được.

Cô hiểu rõ, cô không nên bỏ lỡ anh.

Nhưng, cô lại chọn rời đi.

Anh nói đúng, cô không có tim.

Thấy cô không nói gì, sắc mặt lạnh lẽo, Chương Tuyết khẽ thở dài, rồi nói, “Thôi được rồi, bỏ qua thì bỏ qua, đừng nghĩ nhiều.”

Cô cười lạnh, “Ai nói em nghĩ tới anh ấy chứ. Em đang nghĩ xem lát sẽ nói gì.”

“...”

Xe dừng lại, Chương Tuyết đi xuống, mở cửa giúp cô.

Giày cao gót màu hoa hồng vô cùng nổi bật đặt xuống nền đất, đôi chân trắng nõn của cô bó lại trong chiếc giày, giống như một kiệt tác nghệ thuật. Sau đó, cô bước ra từ trong xe, khoác tay Chương Tuyết, động tác vô cùng trang nhã.

Đám phóng viên lập tức nhao nhao chen lấn, ánh đèn flash lóe lên không ngừng.

“Tiểu thư Fancy, chuyến hành trình Afghanistan của cô đã kết thúc đầy mỹ mãn rồi sao?”

“Ảnh chụp trên weibo của cô đều là thật sao?”

“Nghe nói cô suýt mất mạng, cô đã thoát thân như thế nào?”

Các câu hỏi được đặt ra liên tiếp, giống như ném bom về phía cô, Phàn Hi nhìn bọn họ, mỉm cười không đáp.”Chương Tuyết”đi bên cạnh cô, vội cùng bảo an cách ly đám phóng viên.”Chương Tuyết”nói, “Sau này chúng tôi sẽ mở họp báo, xin mọi người bình tĩnh.”

Phàn Hi đi về phía trước, đằng sau là đám phóng viên lao nhao ồn ào.

Lâm Duyệt thở dài, “Khí thế của chị, đúng là không gì sánh kịp.”

Đi vào hậu trường hội trường, từng gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mắt cô, đây là những người cô từng quen biết.

Cuộc sống của cô thay đổi rất nhanh, lúc mới nổi, người người đến nịnh bợ xây dựng quan hệ, chỉ tiếc không thể dính lấy cô 24/24; lúc cô sa vào vũng lầy, bọn họ lại trốn tránh, coi cô như sao chổi, chạm vào là chết.

Giờ cô đã trở về, không biết tương lai sẽ phát triển ra sao, nhưng chẳng ai dám coi thường cô nữa. Vì vậy, khi nhìn thấy cô, đám người đó đều nói mấy câu khách sáo như: Cô thật dũng cảm, cô thật tài giỏi,...

Nhìn thấy cô, Chu Hân là người khó chịu nhất, thái bình chưa tới một năm, kẻ địch đã trở lại.

Có phóng viên ở đây, không thể trở mặt được, cô ta đành giữ bộ mặt tươi cười.

“Chuyện gì thế này, mới hơn nửa năm không gặp mà da cô đã đen sạm hết rồi? Nhìn xem, tóc đều chẻ ngọn, răng cũng chẳng trắng như trước nữa.”

Phàn Hi chẳng để tâm, chỉ cười, “Với nhân khí của tôi hiện tại, những thứ khác chỉ là mây bay thôi.”

Sắc mặt Chu Hân cứng đờ.

Phàn Hi nhìn cô ta một cái, nói, “Nghe nói nửa năm nay cô cũng nhận không ít hợp đồng, sao mãi không nổi tiếng vậy? Hân à, cô cũng phải nghĩ lại bản thân mình đi, đừng đổ tại đạo diễn không cho cô cơ hội.”

Chu Hân nhú mào, tức tới nghiến răng nghiến lợi. Đồ khốn nạn, dám đập trúng chỗ đau của cô!

Thấy cô ta tức giận, Phàn Hi vẫn giữ nụ cười, “Đừng nóng giận chứ, ở đây nhiều phóng viên như thế, không hay đâu. Người biết, thì biết chúng ta bất hòa, còn người không biết, sẽ nghĩ cô dựa hơi tôi để nổi tiếng đấy.”

Chu Hân khẽ giật mình, lời này rõ ràng là uy hiếp, nhưng cô ta không thể phản bác.

Cô ta cười lạnh, nhìn Phàn Hi, “Phàn Hi, cô được đấy, vừa đi nửa năm, khi về đã khôn hơn nhiều. Nhưng đừng quá kiêu ngạo, tức nước vỡ bờ, cô cứ chờ xem.”

Phàn Hi chỉ vào mắt mình, “Tôi vẫn luôn chờ mà.”

Cô ta hừ một tiếng rồi rời đi.

Tiệc tối bắt đầu khai mạc, hôm nay là lễ trao giải Filmaid Asia, nói một cách khác là trao giải cho nghệ sĩ có sức ảnh hưởng nhất Châu Á.

Để cho lễ trao giải trở nên long trọng, nên ban tổ chức có mời các minh tinh Hollywood tới. Các nhân vật nổi tiếng cùng tụ họp dưới một mái nhà.

Phàn Hi ngồi xuống vị trí khách VIP, bên cạnh là người đại diện Chương Tuyệt, tất cả đều bình thường, đều thuộc quỹ đạo của cô.

Người đọc diễn văn có đôi mắt màu lục, dưới ánh đèn, đôi mắt lấp lánh sáng ngời.

Cô đột nhiên thất thần.

Nghĩ đến chuyện nửa tháng trước.

Cô đứng trên trục thăng, cánh quạt quay nhanh dần, mái tóc đen của cô bị gió thổi tứ tung.

Cuối cùng anh vẫn tới tạm biệt cô.

Vốn là hai hành tinh, chỉ giao nhau tại một điểm, rồi lại tiếp tục lướt qua.

Phàn Hi, “Tôi phải đi rồi.”

Niels gạt đầu, “Tôi biết.”

“Anh không muốn nói gì à?”

Anh lắc đầu.

Cho dù nói gì cũng chẳng thể thay đổi hiện thực, vì vậy nói gì cũng vô nghĩa.

Phàn Hi đột nhiên cất giọng, mang theo một tia khẩn cầu, “Anh nói đại cái gì đi.”

Niels đành nói, “Chúc cô thượng lộ bình an.”

Một lời chúc xa lạ.

Cô đứng dưới cánh quạt trục thăng, nhìn anh tròn vẹn một phút đồng hồ, ngoại trừ tiếng gió và tiếng động cơ, cả hai đều im lặng.

Cảnh tượng đó đã trở thành hồi ức.

Sau khi trở về Trung Quốc, cô vẫn không hiểu, tại sao anh không giữ cô lại? Nếu như anh giữ cô lại, cô có ở lại không?

Anh nói sai rồi, không phải cô không có tim, mà ngược lại, tim cô quá lớn, nên tất cả mọi chuyện với cô đều là hạt cát bình thường. Anh có thể hiểu rõ bất cứ ai, nhưng lại chẳng thể nắm bắt được cô.

Hai người, hấp dẫn lẫn nhau, đáng tiếc, một người quá cao ngạo, một người quá lý trí, rồi cứ thế lướt qua nhau.

...

Đang mãi suy nghĩ, đột nhiên có người đẩy cô một cái.

Những kí ức lập tức tan thành bong bóng.

Phàn Hi giật mình, vội hoàn hồn lại.”Chương Tuyệt”nói, “Còn chờ gì nữa, mau lên nhận giải đi.”

Phàn Hi ngẩng đầu.

Cả trăm nghìn ánh mắt đang đổ dồn về phía cô.

Người chủ trì đưa tay ra nói, “Xin hãy nổ một tràng pháo tay nhiệt liệt, hoan nghênh nữ minh tinh điện ảnh có sức ảnh hưởng nhất Châu Á - Phàn Hi!”

Phàn Hi đứng lên, lập tức ánh đèn chiếu sáng vị trí của cô.

Trong nháy mắt, cả người cô như tỏa ánh hào quang rực rỡ. Phàn Hi hít một hơi thật sâu, cô đã thực sự trở về rồi.

56. Chương 56

“Ê này, kia có phải Fancy không?” Mark chỉ vào ti vi, kêu lên.

Niels ngẩng đầu.

“A?” Người A.

“A!” Người B.

“Ồ!” Người C.

Âm thanh trầm bổng du dương.

Mark gõ vào đầu họ, “Mấy người phát ra âm thanh gì thế?”

Frank nhét miếng thịt vào miệng, giải thích, “Là âm thanh cảm thán đấy.”

Mark hỏi, “Cô gái kia có phải cô ấy không?”

Frank hỏi ngược lại, “Có phải hay không, cậu không nhận ra à?”

“Tôi không nhận diện được khuôn mặt.”

“Đấy là một chứng bệnh, phải chữa trị.”

Mark kêu lên, “Mẹ kiếp, tôi đắc tội gì với cậu chứ? Cậu trả lời tôi đi.”

“Đúng.”

Frank và Alan đồng thanh.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn ti vi.

Từ khi hợp tác với quân Mỹ, nhà hàng được lắp một cái ti vi, chuyên đưa tin tức giải trí.

Tuy không có tiếng, nhưng có hình ảnh.

Cô gái trên màn hình, khuôn mặt trang điểm kĩ càng, lễ phục xa hoa, hào quang chói mắt, mang theo sự ngưỡng mộ của mọi người, từ từ đi lên sân khấu. Từ đầu đến chân cô đều tỏa ra ánh sáng, vô cùng xinh đẹp.

Bờ môi đỏ cong cong, đôi mắt mèo quyến rũ, cô đi đến bên người chủ trì, nhận lấy cúp, cúi người cảm ơn.

Quen thuộc, lại xa lạ.

Không biết cô nói gì, đôi mắt đen ngấn nước, rồi nước mắt liên tiếp rơi xuống, bầu không khí phía dưới cũng trở nên trang trọng hơn.

Cô gái này, là yêu tinh.

Cô cười, trong mắt như có mật, khiến người ta thấy ngọt ngào. Cô khóc, trong mắt như có đao, khiến người ta lòng đau như cắt.

Mark không nhịn được lại hỏi, “Cô ấy thật sự là Fancy chúng ta quen biết sao?”

Lần này không có ai trả lời.

Nhưng mọi người đều biết đáp án.

Ở cùng nhau mấy tháng trời, cô là người thế nào, bọn họ hiểu rõ nhất. Nhưng khi cô trở lại thế giới của mình, đeo chiếc mặt nạ tinh xảo lên, xinh đẹp, được người ta sùng bái, làm người ta thét lên, tính cách của cô cũng trở nên mơ hồ. Có một sợi dây vô hình đang điều khiển tay cô, chân cô, thậm chí cả ánh mắt của cô, khiến cô trở nên lạnh lùng trống rỗng.

Cặp mắt của cô, giống như một cách cửa, ngăn cách sự thật và mộng ảo.

Cô là nữ thần cao cao tại thượng.

Mark thở dài, “Tôi thích Fancy lúc ở đây hơn, dù nhiều lúc cô ấy dồn tôi đến mức muốn nhảy lầu.”

Cô ở nơi này, là chân thật.

Lời của Mark gây trúng chỗ ngứa, mọi người thăm cho anh ta lời khen ngợi.

Cô gái khiến người ta vừa yêu vừa hận, giống như con ngựa hoang không cương, không thể điều khiển cô, chỉ có thể chạy cùng cô.

“Cô ấy sẽ trở lại chứ?”

Câu hỏi này, chỉ có một người có thể trả lời. Vì vậy, mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Niels.

Trong lòng Niels đã có đáp án, nhưng anh không trả lời, mà trầm mặc đứng dậy, thu dọn chén đĩa.

Chờ anh đi rồi, Frank đáp Mark một cái, “Đồ thô lỗ, nói vớ vẩn.”

Mark ngơ ngác, “Tôi làm sao chứ?”

“Ngồi cùng bàn với cậu, thật kéo thấp IQ của tôi.” Frank đứng dậy bỏ đi.

Alan cũng đứng lên, nhưng là đi đến trước mặt Niels, nói, “Tôi có một câu hỏi.”

Anh ngẩng đầu.

“Quả bom không phát nổ, anh cũng biết sao?”

Niels “ừ” một tiếng.

Alan thấy mình nói chưa được rõ ràng, liền nói thẳng, “Ý tôi là, lúc còn 30 giây ấy. Thực ra anh đã biết tôi phá được bom rồi, vì vậy anh mới không rời bỏ cô ấy.”

Niels không trả lời, đôi mắt thâm trầm, nhưng một lúc sau, anh cất giọng, “Đúng là tôi đã biết.”

“Sao anh biết được chứ?” Alan hỏi tiếp.

“Nếu cậu thực sự không phá được, sẽ chẳng chờ tới 30 giây cuối cùng mới rời đi. Vì tính phạm vi an toàn nếu quả bom phát nổ, ít nhất phải 20 mét, coi như vận tốc của cậu là 2.4km/h, cũng cần ít nhất 31 giây để tránh khí lưu chấn động.”

Sự thật đơn giản như vậy, chỉ là mọi người không đủ tỉ mỉ để nhận ra.

“...” Tính toán vô cùng chính xác, Alan không còn gì để nói.

Thấy anh chuẩn bị rời đi, Alan lại ngăn cản.

“Thực ra trận đấu lúc trước là tôi giả trò.”

Niels trầm mặc.

Vì vậy Alan tiếp tục, “Thất huyền trận, tôi đã sớm ghi nhớ con số trong đầu, cho nên mới làm trong 3 phút. Nếu không nhớ trước, tôi cần 9 phút 32 giây, còn anh là 7 phút 05. Tôi thua rồi.”

Anh gật đầu, “Tôi biết.”

Alan ngạc nhiên, “Anh cũng đã đoán được rồi à?”

“Lúc ấy, cậu đã quay đầu nhìn Phàn Hi, nói, anh nhất định sẽ thắng.”

Anh ta khê giật mình, sau đó gật đầu.

“Kỉ lục thế giới là 6 giây, còn anh chỉ dùng 2 giây, còn phải sắp xếp tổ hợp. Đây dường như là việc không thể, nhưng cậu lại chắc chắn như vậy, chứng tỏ chỉ có một khả năng.”

“Vậy tại sao lúc đó anh không vạch trần tôi?”

“Không cần thiết, chỉ là một trò chơi.”

Alan trầm mặc. Đột nhiên cảm thấy mình không thể so sánh với Niels.

Một lúc sau, anh ta lại hỏi, “Tôi muốn biết, tại sao anh lại lợi dụng tôi?”

Niels cất giọng nhàn nhạt, “Cũng không phải là lợi dụng, cậu muốn thử xem tôi thích cô ấy tới đâu, tôi đang chứng minh cho cậu thấy thôi.”

Không ngờ tâm tư nhỏ nhất của mình cũng bị Niels nhìn thấu, Alan kêu lên, “Anh sớm biết quả bom không nổ, nên mới có cơ hội tỏ ra xuất sắc với cô ấy, khiến cô ấy nghĩ anh thực sự tự nguyện chết vì cô ấy. Chẳng lẽ anh không thấy mình hèn hạ sao?”

Niels quay đầu, liếc mắt, hỏi, “Sao cậu biết tôi không cam tâm tình nguyện chứ?”

Một câu, đủ khiến Alan á khẩu.

Lúc ấy, trong lòng anh nghĩ thế nào, cũng chỉ có mình anh rõ nhất.

Bữa tiệc kết thúc, đã gần nửa đêm, xe đưa Phàn Hi về nhà.

Ở khu vực đất tiền nhất thành phố, nhà cô giống như một cung điện nguy nga,

Cô nâng ly, tự rót một ly Hennessy, chất lỏng lạnh như băng chảy xuống cổ họng, cháy bùng lên một ngọn lửa.

Đi giày cao gót, cởi lễ phục đắt đỏ, cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng ra ngoài nội y, đứng chân trần trên sàn nhà, tựa vào cửa sổ thủy tinh.

Cô ở tầng 45.

Nhìn xuyên qua cửa sổ xuống dưới, là dòng xe cộ như nêm, đã hơn nửa đêm nhưng vẫn chẳng bớt đông đúc. Đây là thành phố xa hoa trụy lạc nhất Trung Quốc.

Đêm.

Cô ngửa cổ uống rượu, lắc lắc chiếc ly, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Mây đen phủ kín trời đêm, một ngôi sao nhỏ cũng không có, trong chớp nhoáng, cô cảm thấy mình như con chim bị nhốt trong lồng.

Trời cao mặc ta bay, đây là nói nhảm.

Nhìn ra ngoài, khắp nơi đều là cánh cửa, rậm rạp chằng chịt, nhốt ở trong không biết bao nhiêu người.

Rõ ràng xung quanh cô có rất nhiều người, nhưng cô lại thấy cô độc.

Rõ ràng xung quanh có rất nhiều đèn neon, nhưng cô vẫn thấy u ám.

Rõ ràng còn sống, nhưng cô không thấy tim mình đập.

Rõ ràng không yêu, nhưng cô lại nhung nhớ.

Thế giới này làm sao vậy?

Thế giới của cô làm sao vậy chứ?

Phàn Hi nhớ tới bầu trời đêm ở sa mạc, chòm sao Đại Hùng, Tiểu Hùng, chòm sao Bắc Cực, Tiên Nữ...giống như một kỉ tích, tên từng chòm sao, cô đều nhớ kỹ.

Có nhiều thứ, còn khắc sâu hơn cả tưởng tượng của cô.

Đặt ly rượu xuống, cô đi vào phòng tắm.

Tháo trang sức, sắc mặt nhợt nhạt nhưng chân thật.

Điện thoại vang lên.

Cô không để ý, nhưng đối phương vẫn kiên trì gọi.

Phàn Hi nhắc máy.

“Là anh.” Giọng của đàn ông.

“Ai đấy?”

“Đừng giả bộ nữa.”

Phàn Hi cười cười, “Muộn như vậy còn gọi điện, có vẻ không thích hợp lắm.”

Anh ta khẽ giật mình, “Bên cạnh em có người à?”

Không có ai, nhưng cô không nói, mà hỏi, “Có việc gì?”

“Không có gì.”

Phàn Hi nói, “Vậy tôi cúp máy đây.”

“Đợi đã.”

Cô nói, “Nói.”

Triệu Trí Đình, “Anh gọi sao em không nghe?”

Phàn Hi, “Mất điện thoại.”

“Đừng trả lời cho có.”

“Đâu có.” Cô thản nhiên nói. Ở Afghanistan bị người Mỹ tịch thu rồi, suýt nữa còn không giữ được cái mạng nhỏ này.

Triệu Trí Đình nói, “Em từ Afghanistan trở về...”

Cô mất kiên nhẫn, “Nói gì thì nhanh một chút.”

“Anh chỉ muốn nghe giọng của em.”

Lời này có chút mập mờ.

Phàn Hi mỉm cười, “Mấy lời này không sợ Chu Hân nghe được sao?”

Anh ta đáp, “Chia tay rồi.”

Cô “à” một tiếng.

“Chỉ ‘à’ thôi sao? Không muốn nói gì à?”

Phàn Hi hỏi lại, “Anh muốn nghe cái gì?”

Anh ta trầm mặc một hồi, rồi nói, “Được rồi, cúp máy đi.”

Cô đặt điện thoại xuống.

Nhìn đồng hồ ở đầu giường, đã hai giờ sáng. Giờ này còn gọi điện cho cô, cũng là người đang cô đơn.

Phản Hi đi tắm.

Cởi hết đồ, mở vòi hoa sen, dòng nước ấm chảy xuống cơ thể.

Cô lại nghĩ tới đôi mắt màu lục kia.

Cô nhắm mắt lại, vuốt ve da thịt mình.

Suy nghĩ trở về Afghanistan.

...

Trong phòng tắm, anh ép cô sát vào lớp gạch men sứ, dòng nước chảy xuôi theo cơ thể hai người.

Đôi môi hai người quấn quýt lấy nhau.

Cơ bắp tay anh nổi cuộn cuộn, cô đưa tay định chạm vào, liền bị anh giữ lại, ấn chặt lên tường.

Gạch men sứ lạnh như băng, hơi thở nóng hổi.

Trên người hai người đều là nước, trong lòng cũng vậy, không thể nhìn rõ.

Anh hôn cổ cô, hôn xương quai xanh, bộ ngực đầy đặn, cảm giác tê dại bao trùm từng tấc da thịt.

Lúc anh tiến vào cơ thể cô, cô ưỡn người, tạo thành một đường vòng cung xinh đẹp.

Âm nhu cùng dương cương.

Giống như hai mảnh ghép, khớp từng chi tiết, vô cùng hoàn mỹ.

Một cô gái, cho dù tâm lý mạnh mẽ, nhưng sinh lý có phần yếu thế. Đây là cấu tạo tự nhiên, không thể thay đổi.

Hai chân cô mềm nhũn, như sắp đổ sụp xuống, một tay anh liền nắm lấy tay cô, tay kia đỡ lưng cô.

Giám cầm, mong muốn giam cầm lẫn nhau, cuối cùng vẫn là rời xa.

...

Vòi nước phun lên mặt cô.

Phản Hi mơ mơ màng màng.

Giữa hai chân đã ướt sũng, không phải là nước.

Bên tai cô văng vẳng âm thanh trầm đục của người đàn ông đó.

Cô say rồi.

Quá say rồi.

Khép hai chân lại, cô tựa lưng vào lớp gạch men sứ, ánh đèn chiếu vào da thịt cô.

Cô cắn môi, đầu óc choáng váng mê loạn.

Không thể nghĩ gì khác, trong đầu chỉ có hình ảnh một người, ở trong cơ thể cô, hòa tan với cô.

Hư hỏng, bại hoại, mùi vị tình dục ngập tràn trong hơi nước.

Tiếng nước chảy xối xả, hòa lẫn với tiếng gọi.

Niels...

57. Chương 57

Câu lạc bộ tư nhân cao cấp.”Chương Tuyết”nhìn cô, “Sao thế, mất ngủ à?”

Phàn Hi rút gương, soi kĩ càng, “Nhìn rõ thế cơ à?”

Anh ta gật đầu, “Ừ, nhìn rõ lắm, có quầng thâm mắt kìa.”

Phàn Hi khẽ chữi một tiếng.”Chương Tuyết”nhúh mày, “Giờ em không còn ở trong quân doanh, phải chú ý hình tượng.”

Phàn Hi chuyển chủ đề, “Gần đây nhân khí thế nào?”

“Luôn nằm trên top search.”

“Vậy coi như là em đã tẩy trắng thành công rồi à?”

58. Chương 58

Còn chưa nói hết, Paul đã hạ lệnh, “Gọi người đẩy đến đây.”

Đây là mệnh lệnh, Niels chẳng kịp ngăn cản.

...

Phàn Hi đi thử vai.

Cô là minh tinh phái hành động phim điện ảnh, mỗi thần thái, mỗi động tác, đều chuẩn như đo, dù là biên kịch hay đạo diễn đều vô cùng tin tưởng.

Nữ chính đã định là cô, ai ngờ, mấy ngày sau, liền có gió bão nổi lên.

Nhà tài trợ phim có thành kiến với Phàn Hi, không thích scandal lúc trước của cô, còn nói thẳng, nếu diễn viên chính là cô, sẽ giảm nửa số tiền đầu tư.

Đạo diễn phim này từng nhận giải thưởng quốc tế, cũng đã dự tính hiệu ứng của phim, tự dưng bị giảm tiền đầu tư, thà chẳng quay nữa còn hơn. Nhưng lúc này, lại chẳng thể tìm diễn viên nào phù hợp hơn Phàn Hi.

Vì vậy, đạo diễn Lý tìm người đại diện của Phàn Hi là Chương Tuyết, để sắp xếp cho Phàn Hi thương lượng với nhà tài trợ, thuyết phục đối phương lùi một bước.”Chương Tuyết”rất đau đầu vì việc này, chuyển lời cho Phàn Hi, ai ngờ, Phàn Hi nghe xong liền nói, “Mời nhà tài trợ dùng cơm với em.”

Thấy cô đồng ý, Chương Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Chọn thời điểm thích hợp, mời nhà tài trợ ăn tối.

Tầng 88 tòa Kim Mậu, khách sạn xa hoa nhất thành phố, bao trọn một buổi tối, chỉ có ba người.

Trước khi đi vào, Chương Tuyết túm lấy Phàn Hi, “Nhà tài trợ là ông chủ than đá, rất giàu, em kiềm chế chút nhé.”

Phàn Hi cười nói, “Em biết rồi.”“Chương Tuyết”thấy vô cùng lo lắng, còn chưa biết tối nay sẽ thỏa thuận thế nào, cô đã đi thẳng vào trong.

Một người đàn ông hói đầu ngồi trong phòng, chừng 50 tuổi, mời cô ngồi cạnh mình.

Ông ta nhiệt tình rót cho cô một ly rượu, nói, “Fancy, cô còn đẹp hơn trên ti vi nữa.”

Phàn Hi cười nhạt, sẵn khoái uống cạn ly rượu, “Cảm ơn ông.”

Thấy cô thoải mái như vậy, ông chủ than đá vui mừng nhướn mày, “Cô đừng hiểu lầm, không phải tôi có thành kiến với cô, chỉ là tôi không biết gì về cô thôi.”

Dối trá.

Phàn Hi nheo mắt, lòng ai tự người nấy biết.

Ông chủ than đá lại rót cho cô ly nữa, “Chúng ta đúng là không đánh nhau thì không quen biết. Uống ly này, chúng ta sẽ trở thành bạn bè.”

Không từ chối được, Phàn Hi đành uống.

Cũng may tửu lượng cô không tệ, tạm thời chưa thể say.

Loại tình huống này, uống rượu không thể thiếu thuốc lá.

Phàn Hi tự giễu, nữ vương gì chứ, trước quyền thế, vẫn phải quỳ xuống thôi.

Uống mấy ly, Chương Tuyệt châm thuốc mời ông chủ than đá, nhiệt tình nói, “Tất cả chỉ là hiểu lầm, vậy vai chính bộ phim kia...”

Ông chủ than đá xen lời anh ta, “Hai người cũng biết, đây là lần đầu tiên tôi đầu tư phim điện ảnh, là tác phẩm đầu tay. Đương nhiên tôi phải xem xét diễn viên cẩn thận, tiểu thư đây...ha ha, có chút khuyết điểm nhỏ. Vì vậy, trước khi gặp hai người, tôi có chút do dự.” Chương Tuyệt nói, “Vậy giờ ông đã gặp người rồi.”

Ông chủ than đá lắc đầu, “Gặp thì gặp, nhưng vẫn chưa hiểu rõ. Nếu tiểu thư Fancy có thể cùng tôi hàn huyên vài câu, chúng ta hiểu nhau hơn một ít, vậy thì càng tốt.”

Nói rồi, ông ta lại rót cho cô thêm ly nữa.

Đúng là muốn chuốc say cô, chỉ sợ là có dụng ý khác.

Phàn Hi ngoài mặt tươi cười, nhẹ nhàng từ chối, “Rượu này mạnh quá, tôi uống không quen.”

Ông chủ than đá nghe xong, nói với phục vụ, “Mang một chai Lafite 82 tới đây.”

Phục vụ sững người, ngập ngừng nói, “Thật xin lỗi, chúng ta không có Lafite 82.”

“Vậy mang một chai Lafite bất kì đến đây, không quan trọng giá cả.”

Rượu vang, Lafite, năm 82, ba từ đặt cùng một chỗ, đúng là kẻ có tiền.

Phàn Hi thấy chán ghét nhưng vẫn cười tươi như hoa, ông ta rót một ly, cô uống một ly. Đây là một vòng luẩn quẩn, không thể tránh được.

Dù tửu lượng có tốt, nhưng uống liên tục cũng sẽ say.

Trong phòng nóng nực làm cô toát mồ hôi, rượu cồn càng phát huy tác dụng. Dạ dày cô bắt đầu khó chịu, cô đứng dậy đi vào toilet, nôn hết tất cả đồ trong bụng ra.

Cô rửa mặt, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, xinh đẹp, nhưng xa lạ.

Sau lưng có tiếng bước chân, một bộ quân phục, đôi mắt màu lục...

“Fancy, em không sao chứ?”

Cô tròng mắt, nhưng phía sau là Chương Tuyệt.

Cô lại tưởng tượng nữa rồi.

Phàn Hi lấy lại tinh thần, rút khăn tay lau mặt, sửa lại lớp trang điểm, “Em rất ổn, đây là cuộc sống của em.”

Những lời này, là cố tình để anh ta nghe thấy.” Chương Tuyệt thấy cô đang khó chịu, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Phàn Hi nháy mắt, đôi mắt đen tĩnh mịch, rõ ràng cô đang cười, nhưng sao chẳng thấy vui vẻ tí nào.

“Fancy, nếu em không muốn, thì đừng miễn cưỡng bản thân.”

“Em tự nguyện mà, sao lại không muốn chứ? Nếu như uống rượu có thể giành được kịch bản, chỉ lời không lỗ...”

Anh ta cắt ngang lời cô, “Em đang chịu đựng.”

Cô phủ nhận, “Em không có.”

Anh ta thở dài.

“Anh thu lại lời nói hôm đó.”

Cô hiểu kỳ, “Nói gì cơ?” “Chương Tuyệt” vỗ vai cô, “Đuổi theo tình yêu đi.”

Cô ngang ngạnh, “Em không yêu anh ấy.” “Chương Tuyệt” không tranh luận với cô, quay người rời đi.

Phàn Hi rút bao thuốc, nhưng do uống nhiều rượu, tay cô hơi run run, bao thuốc rơi xuống đất.

Cô cúi người định nhặt, đầu óc đột nhiên choáng váng.

Hôm nay quả thực uống nhiều quá. Cô hơi mệt.

Cô nhặt bao thuốc lên, châm lửa, hút một hơi, đi đến bên cửa sổ.

Bên ngoài nhà cao tầng là thành phố xa hoa trụy lạc, cô cảm thấy mình đúng là con chim bị nhốt trong lồng.

Chiếc lồng chim tinh xảo, thức ăn thượng hạng, nhưng không có tự do.

Tự do là thế nào?

Ở quân doanh Afghanistan, có phải là tự do không?

Làm chuyện muốn làm, nói lời muốn nói, ngủ với người mình muốn ngủ, không ai ép buộc, cũng chẳng ai phân tích đúng sai với cô.

Tự do, phải tốn tiền mua.

Hoặc là dùng cung điện bây giờ của cô để đổi lấy.

Hút xong một điếu, cô dập tàn thuốc. Cô đứng trước bồn rửa tay, thoa lại lớp son trên môi.

Cô tự hỏi, bây giờ vui vẻ, hay ở Afghanistan vui vẻ?

Afghanistan cái gì cũng xa xỉ, không được làm tóc, không có hào quang, không có spa, không có đồ ăn ngon, không có gì cả... Cô muốn quay lại đó sao?

Thực ra, cũng không phải không có gì.

Ít nhất có đàn ông.

Có rất nhiều.

Nghĩ đến đây, cô bật cười.

Trở về phòng ăn, mọi người đều đã tỉnh táo.

Chỉ có ông chủ than đá thì không.

Ông ta đưa ly tới, tiếp tục mời rượu, “Nào, ly này vì sự hợp tác của chúng ta.”

Thấy cô không nói gì, ông ta đánh bạo đặt tay mình lên đùi cô, làn da mềm mại khiến ông ta không kìm được mà sờ soạng. Ly rượu này, không phải vì bộ phim, mà vì ông ta muốn ngủ với cô.

Nữ thần quốc dân, ai mà không muốn ném thử chứ.

Ánh mắt ông ta say lơ đãng, “Đêm nay em đừng đi, chúng ta cùng bàn bạc về vai chính nhé.”

Giọng nói ông ta mang theo mùi rượu nồng nặc.

Phàn Hi nhận ly rượu, đẩy người ông ta ra, cười tươi như hoa, tay cô khẽ run lên, đổ ly rượu Lafite lên đống quần ông ta.

Ông chủ than đá lập tức tỉnh táo, gầm lên, “Cô làm cái quái gì thế?”

Cô cười lạnh, “Cho ông tỉnh táo lại, đừng có làm trò xằng bậy, đừng mơ mộng ăn thịt thiên nga nữa.”

Ông ta đập bàn “rầm” một cái, đứng phắt dậy, “Cô nói cái gì?”

Phàn Hi cũng đứng lên, cô đi giày cao gót, cô cao 1.85, ông ta 1.65, cao hơn hẳn một cái đầu.

“Muốn ngủ với tôi, phải xem lại chỗ đó của ông có đủ dài hay không đã.” “Chương Tuyệt” từng người, bị câu nói của cô làm cho nghẹn lời, nhất thời không kịp ngăn cản.

Ông chủ than đá cũng chẳng phải người tử tế gì, một câu của cô khiến ông ta lộ bản chất, thẹn quá hóa giận, “Xuất thân của cô thế nào, cũng chẳng phải chưa từng ngủ với người ta...”

Da đầu Chương Tuyệt tê rần, lại có chuyện rồi.

Quả nhiên.

Phàn Hi gạt tay một cái, tiếng đồ vỡ vang lên giòn giã, chén đĩa rơi loảng xoảng, đồ ăn vương vãi khắp mặt đất.

Cô lạnh lùng nói, “Ông biết xuất thân của tôi là gì không, là diễn viên đóng thế.”

Ý của cô là, diễn viên đóng thế, đều là những kẻ liều mạng.

Ông chủ than đá bị cô dọa, sợ tới rụt cổ lại, không dám lên tiếng.

59. Chương 59

Afghanistan.

Chẳng ai ngờ rằng, mệnh lệnh của Paul khiến người ta bàn tán xôn xao.

Người bị Niels chỉ mặt có tật giật mình, thấy binh sĩ Đức tới, liền lấy súng bắn loạn xạ.

Trong nháy mắt, không ít người bị trúng đạn.

Kể cả Niels đứng trong phòng, cũng bị đạn bắn trúng tay.

Mark thấy vậy, vội rút súng bắn một phát trúng đầu gã đó.

Lúc này mọi chuyện mới yên ổn.

Có hai người Đức bị thương, một nặng một nhẹ. Còn mấy người Afghanistan thì nghiêm trọng hơn, số người trúng đạn nằm la liệt trên đất.

Máu thấm ướt tay áo Niels, Mark vội đi đến, hỏi, “Anh không sao chứ?”

“Không sao.”

“Chảy máu nhiều như thế.”

Mark giắt súng vào đùi, không nói gì xem xét miệng vết thương, Niels liền ngăn lại, “Tôi không sao, cậu đi xem bọn họ trước đi. Đồng thời gọi cứu viện không quân.”

Giờ cần lấy đại cục làm trọng, thấy anh hạ lệnh, Mark không dám chậm trễ, quay người đi thi hành mệnh lệnh.

Trận xả súng vừa rồi không tới năm phút, Paul và Torquay sững sờ nhìn, nhất thời không kịp phản ứng, tựa như cơn ác mộng.

Paul chau mày, “Sao lại thành ra thế này?”

Niels đáp, “Bạo sát.”

Paul trầm mặt.

Một lúc sau, Paul nhìn cánh tay anh, nói, “Vết thương của cậu...”

Niels, “Thương ngoài da thôi.”

Paul không nói gì nữa.

Trong lúc chờ đợi, Niels tự xử lý vết thương, máu đã ngừng chảy.

Một lúc sau, Mark chạy tới xin chỉ thị, “Ngoại trừ quân ta, có 4 người chết, 13 người bị thương nặng, 11 người bị thương nhẹ. Xử lý thế nào?”

Ở đây Paul quân hàm cao nhất, nên do ông ta quyết định.

“Đưa đi xử lý vết thương.”

Niels nhú mày, “Không được. Trình độ y học ở đây quá kém, có thể khiến họ mất mạng.”

Paul nhướng mày, “Vậy cậu bảo nên làm gì?”

“Đưa đến bệnh viện trong căn cứ của chúng ta.”

Paul đáp, “Không được.”

“Cứu trợ dân bản xứ là trách nhiệm lớn nhất của chúng ta, huống hồ những người này là chúng ta tuyển chọn. Nếu chúng ta thấy chết không cứu, sau này ai chịu hợp tác với chúng ta nữa? Mặt khác, khẩu hiệu của NATO là vì nhân quyền cùng bình đẳng, nếu mặc kệ đám thương binh đó tự sinh tự diệt, chính là làm trái khẩu hiệu. Dư luận sẽ khiển trách chúng ta, còn phần tử khủng bố cũng có lý do chính đáng để nổi lên.”

Niels làm việc vô cùng kín kẽ, mỗi lời anh nói đều hợp tình hợp lý, khiến Paul không thể không cân nhắc. Ông ta nhìn Torquay, người này tuy không hiểu tiếng Đức, nhưng vẻ mặt vô cùng kì vọng.

Paul trầm mặt, nghĩ lại lời Niels nói, không thể không thừa nhận lời của anh hoàn toàn hợp lý.

Đây là chuyện quan trọng, không thể hành động theo cảm tính, nhưng trong lòng Paul cũng có tính toán riêng. Làm quan lớn trách nhiệm cũng lớn, nhưng ông ta không muốn mạo hiểm, vì vậy phải nghĩ cách trốn tránh.

Mà trọng trách lần này, ngoài Niels ra, không thể đổ cho ai khác.

Mark nhìn Paul, ông ta là người dễ xúc động, thời khắc máu chót thường co đầu rụt cổ, nếu việc này để Niels xử lý, cục diện sẽ khác.

Trong phòng không ai nói chuyện, bên ngoài thương vong vô số, bầu không khí vô cùng nặng nề.

Paul ngẩng đầu nhìn Niels, ánh mắt thâm trầm nham hiểm, “Tôi có thể đưa họ đến bệnh viện ở căn cứ, nhưng cậu phải cam đoan họ sẽ không gây nguy hiểm.”

Niels không trả lời ngay, vì anh cũng không chắc chắn, nên anh không thể đưa ra lời hứa. Paul nghĩ cái gì anh thừa biết, anh có thể từ chối là xong, nhưng như thế sẽ đẩy tính mạng của đám người kia đến bên bờ vực.

Sự việc liên quan mạng người, trở nên vô cùng nghiêm trọng.

Thấy anh không nói gì, Paul lên tiếng, “Nếu cậu cũng không chắc chắn, vậy làm theo tôi, cứ đưa mấy người này đi xử lý vết thương ở trạm xá trước. Chúng ta có thể cung cấp vật tư.”

Cách của Paul tuy bảo thủ nhưng an toàn.

Niels nghĩ một hồi, nói, “Tôi có thể chịu trách nhiệm, nhưng điều kiện là, với toàn bộ căn cứ, bao gồm cả bệnh viện, tôi có quyền hạn tối cao.”

Paul trước giờ luôn thấy Niels chướng mắt, nhưng ông ta cũng phải giật mình, trong lòng thấy kì lạ, bèn hỏi, “Cậu có thể đảm bảo an toàn cho cả căn cứ?”

Niels nói, “Tôi có thể.”

Lời của anh vô cùng kiên định.

Niels tin tưởng vào trí tuệ của mình.

Chỉ có lúc loạn lạc nhất, trí tuệ của anh mới phát huy hết.

Paul vỗ vai anh, nói, “VẬY chuyện này giao toàn quyền cho cậu. Cậu là cấp dưới tôi tín nhiệm nhất, đừng khiến tôi thất vọng.”

Nói mấy câu, ngoài trời xuất hiện âm thanh rất lớn. Hai chiếc trực thăng quân dụng căn cứ điều động đã đáp xuống bãi đất trống bên ngoài, khiến cát bụi bay mù mịt.

Paul lên trước, sau đó là đám người bị thương được chuyển lên.

Mark nhìn bóng lưng ông ta, cười lạnh, “Anh xem đức hạnh của ông ta, sao ông ta có thể trèo tới vị trí đó chứ.”

Niels không tiếp lời, mồ hôi lấm tấm trên trán, tuy chỉ bị thương ngoài da, nhưng cũng rất đau.

Mark nói, “Tôi sẽ xử lý nơi này, anh về căn cứ trước đi. Phải xử lý vết thương trước.”

Niels ừ một tiếng, leo lên trực thăng.

Trực thăng cất cánh, trở về căn cứ.

Bệnh viện chiến trường.

Frank gấp viên đạn ra, nói, “Viên đạn mà sâu hơn chút nữa thì cánh tay trái của anh cắt đi là vừa.”

Niels, “Ngoài ý muốn thôi.”

“Anh vẫn bình tĩnh được, không quan tâm à?”

“Không phải không quan tâm, tại có nhiều chuyện quá, mấy chuyện không quan trọng gác sang một bên.”

Frank cười nói, “Thân thể của mình không quan trọng sao?”

Niels nói không lại, chỉ có thể nhún vai.

Frank bôi thuốc lên vết thương, băng gạc lại, “Một tuần không chạm vào nước. Ba ngày sau đến thay thuốc. Vết thương nhỏ, không vấn đề gì, khoảng hai tuần là khép miệng.”

Niels “ừ” rồi hỏi, “Đám binh bị thương thế nào rồi?”

Frank nói, “Một người chết, còn lại đã ổn.”

Niels nói, “Vất vả rồi.”

Frank, “Là nhiệm vụ của tôi.”

Thấy anh đứng dậy, Frank giữ anh lại, “Anh đi đâu thế?”

“Đi làm việc.”

“Không phải là được dưỡng thương một tuần sao?”

Niels nói, “Gần đây hơi nhiều việc.”

Frank khoanh tay trước ngực, “Là trong lòng anh có chuyện, không có việc lại tự đi tìm việc.”

Niels khẽ giật mình.

Frank hỏi, “Đại minh tinh không liên lạc sao?”

Anh lắc đầu, “Không.”

Frank, “Anh cũng bình tĩnh thật đấy. Nếu tôi là anh, tôi đã đi tìm cô ấy rồi.”

Niels, “Cậu không phải tôi.”

Frank, “Đúng thế, vì vậy người ta mới không thích tôi.”

Niels nói, “Cô ấy sẽ đến.”

Frank nhú mày, “Sao anh chắc chứ? Chúng ta cược 100 Euro, tôi cá là cô ấy sẽ không trở lại. Nếu cô ấy trở lại thì tôi thua, thế nào?”

Niels nói, “Cậu sẽ thua.”

Frank không tin, “Anh đâu thể nắm chắc cô ấy, cô ấy là cá chạch, anh không bắt được đâu. Không ai bắt được cả.”

Niels cười cười.

Chuyện anh chắc chắn, anh chẳng buồn tranh luận. Vì sự thật thắng lý lẽ.

Frank hừ một tiếng, “Tôi rất muốn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh.”

“Cậu thích cô ấy à?”

Frank chẳng giấu diếm, “Cô gái như thế, chỉ có thể nhìn, không thể tiếp cận.”

Đúng vậy. Ngôi sao sáng nhất, ai mà không thích? Chỉ tiếc là chẳng ai với được.

Hàn huyền vài câu, Niels đứng dậy, nói, “Tôi phải đi thật đây.”

“Không phải là anh được nghỉ dưỡng thương sao?”

“Có việc phải xử lý.”

“Việc gì?”

“Berlin mới gửi tin, kho quân sự có vấn đề, có binh sĩ bị tập kích ở ngoài trụ sở. Đều là người từ Afghanistan trở về.”

Frank nghe xong, việc này quả thực nghiêm trọng, không dám đùa cợt nữa, “Sao lại thế chứ?”

“Cơ sở dữ liệu ở Afghanistan của chúng ta bị hack hai lần, hệ thống ở đây có liên quan tới ở Berlin, vì vậy hacker đã đánh cắp thông tin của chúng ta.” Niels ngừng lại, rồi nói tiếp, “Hơn nữa, gần đây chúng ta liên tục bị phần tử khủng bố đánh lén, đường đi và hành trình bọn họ nắm được rất chuẩn xác, xác suất chính xác như vậy rất kì lạ. Trừ khi...”

Frank lập tức hiểu ý, ý của Niels là, trong căn cứ có lẽ có nội gián.

Thực ra, điều này luôn tồn tại, chỉ là chưa tìm thấy chứng cứ.

Trong căn cứ có người của Hội Chữ thập đỏ, còn có người Mỹ và người của các nước thành viên NATO, còn có cả người Afghanistan, nên không thể tùy tiện kết luận.

“Fancy, em xong đời rồi.”

Phàn Hi đặt tay trên thành ghế, vắt chéo chân, vẻ mặt bình tĩnh.

“Vai nữ chính kia được giao cho người khác rồi, là Chu Hân đấy.”

Phàn Hi im lặng mỉm cười.

“Bên ngoài còn đồn đại, vì muốn giành kịch bản nên em quyến rũ nhà tài trợ.”

Phàn Hi vẫn cười, nhưng ánh mắt lạnh như băng.

“Chuyện clip nóng vẫn chưa ổn thỏa, giờ danh tiếng của em lại ảnh hưởng nữa...Fancy à, em đừng cười nữa có được không?” Chương Tuyết bị nụ cười của cô chọc tức tới mức da đầu run lên.

“Không cười chẳng nhẽ khóc à?”

“Thà em khóc còn hơn!” Cô bây giờ, giống như cái xác không hồn.

Phàn Hi nhướn mày, “Thật xin lỗi, từ lúc em 15 tuổi, đã không khóc nữa rồi.”

Cô là người mạnh mẽ, cả trong lẫn ngoài.”Chương Tuyết”không biết làm thế nào, hỏi, “Vậy em nói cho anh biết, giờ em định thế nào?”

Phàn Hi vốn chẳng muốn nhận bộ phim kia, nên bình thản nói, “Không phải là còn hợp đồng quảng cáo sao?”

“Toàn quảng cáo vớ vẩn.”

“ Bao nhiêu? Cho em xem thử.” “Chương Tuyết” tức giận lắm lắm, “Không có Mercedes, không có LV, không có Breitling, không có Montblanc, không có Hermes, không có Gucci!”

Phàn Hi cười ha ha, “Không có thì không có, dù sao làm người phát ngôn cho bọn họ mãi em cũng chán.”

Anh ta trừng mắt nhìn cô, ném một chồng thư mời quảng cáo xuống bàn.

Phàn Hi nhặt lên, xem từng tờ một.

“Cũng không tệ mà.”

“Không tệ cái con khỉ.” Chương Tuyết nói.

Phàn Hi lấy một tờ, đặt trước mặt anh ta, “Liên hệ bọn họ, em nhận.”

Anh ta cúi đầu nhìn, quảng cáo Coca Cola.

60. Chương 60

Munich, Đức.

Trong đại sảnh Paulaner, một cô gái Trung Quốc xinh đẹp động lòng người ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Cô mặc một bộ đồ da bó sát người, đeo kính râm, mái tóc đen dài như thác nước, chỉ là một bóng lưng nhưng thu hút vô số sự chú ý.

Một lúc sau, một cô gái người Trung Quốc nữa xuất hiện, cô gái này không quá xinh đẹp nhưng cũng gọi là thanh tú.

Hai cô gái, một người giống Nữ vương, một người giống con gái nhà gia giáo.

Mọi người đều tò mò ngoái nhìn, không biết hai người họ rốt cuộc đến từ đâu.

Phàn Hi tháo kính râm, “Cô là Cố Á?”

“Fancy, đúng là cô rồi!” Cố Á vô cùng bất ngờ, “Tôi xem tất cả các bộ phim cô đóng, tôi rất thích cô.”

Lúc Julian nói với cô, cô còn không tin, không tin nổi một nữ thần phương Đông lại tới nước Đức xa xôi để đóng quảng cáo với chồng mình. Cho đến tận hôm qua, khi Phàn Hi gọi điện tới, Cố Á mới biết chồng mình không nói dối.

So với sự nhiệt tình của Cố Á, Phàn Hi chỉ cười nhàn nhạt, vẻ mặt lạnh lùng.

Cô đi thẳng vào vấn đề, “Hôm nay tôi tới, là vì một người.”

“Ai vậy?”

“Niels.”

Nghe được cái tên này, Cố Á lắp bắp, “Cô biết anh ấy sao?”

Phàn Hi mỉm cười, “Lúc tôi đi Afghanistan đã quen anh ấy.”

Cố Á cảm thán, “Thế giới này nhỏ thật đấy.”

Phàn Hi sửa lại, “Thế giới không nhỏ, là tôi cố tình tới tìm cô.”

Cố Á cười ha ha, “Tới tìm tôi mời đóng phim sao?”

Phàn Hi biết cô ta đang đùa, không mấy để tâm mà nói, “Tôi nhìn thấy hình của cô trên bàn làm việc của anh ấy.”

Cố Á không che giấu nỗi sợ kinh ngạc, chỉ vào mình rồi hỏi, “Hình của tôi á?”

“Không phải ảnh chụp, là tranh vẽ. Anh ấy vẽ cô.”

Cố Á nghe xong, vẫn chẳng đoán được trọng điểm, “Không có việc gì sao anh ấy lại vẽ tôi nhỉ?”

Phàn Hi nở nụ cười, “Đúng vậy, sao anh ấy lại vẽ cô chứ?”

Cô ta nhún vai, “Không biết nữa.”

Phàn Hi trực tiếp hỏi, “Cô và anh ấy, lúc trước có quan hệ thế nào?”

Cố Á lập tức hiểu ý Phàn Hi, xua xua tay, “Tôi và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường, không có gì hết.”

Phàn Hi nhướn mày, “Chưa từng yêu nhau sao?”

Cố Á nói, “Mười năm trước tôi đã ở bên chồng tôi rồi, chưa từng chia tay.”

Phàn Hi hiểu ra.

Cố Á thăm dò, “Cô thích anh ấy à?”

Trước mặt người lạ, Phàn Hi chỉ trả lời ậm ờ nước đôi.

Cố Á nói, “Nếu thích thì đừng buông tay. Anh ấy là người đàn ông tốt.”

Phàn Hi được cô ta khơi gợi hứng thú, liền hỏi, “Tốt thế nào?”

Cố Á nói, “Ôn nhu, biết chăm sóc, khiêm tốn, tôn trọng. Còn thích chó nữa. Điểm quan trọng là thông minh, nấu một món ăn cũng có thể lôi ra một đồng căn cứ khoa học.”

“Cô có vẻ rất hiểu anh ấy.”

Cố Á sợ cô hiểu lầm, vội giải thích, “Cũng không hẳn, tôi và anh ấy chỉ là bạn tốt thôi.”

Phàn Hi, “Nhưng anh ấy từng theo đuổi cô.”

Cố Á, “Không có đâu. Quan hệ của tôi và anh ấy còn tinh khiết hơn vàng.”

Phàn Hi, “Anh ấy từng thích cô.”

Cố Á chống cằm, nhớ lại, “Ừ thì có thể coi là vậy. Nhưng cũng là chuyện rất lâu rồi.”

Phàn Hi nhìn cô ta, cố ý nói, “Tôi đột bức tranh anh ấy vẽ cô rồi.”

Cố Á khẽ giật mình, “Sao lại đột?”

Phàn Hi nhướn mày, “Vì tôi muốn anh ấy vẽ tôi.”

Cố Á à một tiếng, “Tiếc quá...Tôi muốn biết anh ấy vẽ tôi như thế nào.”

Phàn Hi nói, “Rất giống, không vẽ đẹp lên, cũng không xấu đi.”

Cố Á bật cười, “Anh ấy là người thực tế. Haiz, người Đức ấy mà, chắc cô cũng biết, bảo thủ không có thuốc chữa luôn.”

Phàn Hi gật đầu đồng cảm.

Cố Á hiểu kỳ, “Cô bay mấy nghìn kilomet, chỉ để hỏi chuyện của Niels thôi sao?”

Phàn Hi gật đầu.

Cố Á bật ngón cái, “Cô thật vĩ đại.”

Phàn Hi không nói gì nữa, rõ ràng cô muốn hỏi thêm, nhưng cũng chẳng biết hỏi gì, nên cô đứng dậy, “Cảm ơn cô đã đến.”

Cố Á cũng đứng lên theo, ngẩng đầu nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, “Cô có đi Afghanistan nữa không?”

“Chưa biết.”

Cố Á nói, “Nếu như cô đi, gửi lời hỏi thăm của tôi đến Niels nhé.”

Phàn Hi mỉm cười, ánh mắt sáng rực rỡ như tia nắng mặt trời.

Trong phòng làm việc, Phàn Hi nói, “Em muốn quay phim.” “Chương Tuyệt” đáp, “Anh đang xem xét giúp em đây. Chuyện của đạo diễn Lý thật đáng tiếc, giờ thì chẳng còn bộ nào phù hợp.”

“Không phải em đóng, mà em muốn làm đạo diễn.” “Chương Tuyệt” kinh ngạc, “Đạo diễn cái gì?”

“Em sẽ quay một bộ phim điện ảnh, tên là ‘Khói thuốc súng chốn hoang vu.’” “Chương Tuyệt” hỏi lại, “Nội dung là gì?”

“Chiến tranh ở Afghanistan.” “Chương Tuyệt” choáng váng, “Em đùa à?”

Phàn Hi lắc đầu, “Em nghiêm túc đấy.”

“Fancy, em đùa dai quá đấy.”

“Không phải, em chỉ muốn giúp mọi người hiểu thôi.”

“Hiểu cái gì?”

“Chiến tranh vô cùng tàn khốc, cuộc sống hòa bình thật đáng quý.” “Chương Tuyệt” bật cười, trêu cô, “Vừa tới thế giới thứ ba [1], lập tức thay đổi giác ngộ.”

[1] Thế giới thứ ba: Thế giới thứ ba sau đó trở thành từ ngữ chỉ các nước không thuộc thế giới phương Tây, cũng không thuộc hệ thống xã hội chủ nghĩa trong Chiến tranh Lạnh. Những nước này tham gia Phong trào không liên kết thành lập năm 1955 sau Hội nghị Bandung (Indonesia). Tuy vậy, ngày nay, từ ngữ này để chỉ các nước đang phát triển, bất kể hình thức chính trị ra sao. Mặc dù không có định nghĩa khách quan về Thế giới thứ ba hoặc “nước thuộc Thế giới thứ ba”, thuật ngữ này vẫn được sử dụng rộng rãi.

Phàn Hi cũng cười theo, nhưng đáy mắt không hề vui vẻ. “Chương Tuyệt” nhìn cô, “Không phải em nghiêm túc đấy chứ?”

Phàn Hi, “Ừ.”

“Không có nguồn tiêu thụ đâu. Xã hội bây giờ không có cảnh giường chiếu, không có kích tình, không có trai xinh gái đẹp, ai xem đây?”

Phàn Hi nói, “Vậy làm kiểu phim phóng sự, mèo khen mèo dài đuôi.” “Chương Tuyệt” nói, “Đừng điên.”

Phàn Hi nhìn anh ta, “Em thừa tiền mà, tự quay một bộ phim chơi thôi, anh phản ứng như vậy làm gì?” “Chương Tuyệt” thở dài, “Chỉ sợ không thể tự biên tự diễn, em không phải chuyên nghiệp.”

“Vậy tìm đạo diễn cho em, em là nhà sản xuất.”

“Không ai chịu đến Afghanistan lấy bối cảnh đâu.”

“Không cần đi Afghanistan, chọn đại một quốc gia Trung Đông, cũng na ná nhau mà.” “Chương Tuyệt” nhìn cô, “Em chắc chắn à?”

Phàn Hi cười nói, “Chưa bao giờ chắc chắn hơn.”

61. Chương 61

Phàn Hi ngồi trên xe, tựa đầu vào cửa kính nhìn ra ngoài, vẫn là cảnh núi cao cát vàng ấy.

Trạm xăng dầu cũ nát vẫn còn đó, chỉ là lúc này, bọn họ không dừng chân ở đó nữa.

Niels không có ở đây, Mark lại càng cẩn thận, trên xe có mang theo xăng dự trữ, đi theo hướng dẫn của vệ tinh.

Lần trước cô tới, nửa đường gặp bão cát.

Lần này cô trở lại, trời xanh vạn dặm.

Phàn Hi đeo tai nghe nghe nhạc, tâm hồn bay bổng. Cô nghĩ đến Niels, hình ảnh của anh cứ luẩn quẩn trong đầu, khuôn mặt, cơ thể, nụ hôn, cái ôm của anh...

Cô rất muốn ngủ với anh, cô rất nhớ cơ thể của anh.

Thật kì lạ, xa nhau hơn nửa năm, chờ cũng đã chờ rồi, nhưng lúc này, chỉ còn mấy tiếng nữa là gặp nhau, cô lại không chịu được.

...

Hơn mười tiếng bên ba trên đường, cuối cùng cũng về đến căn cứ.

Mark buông tay lái, xoa xoa tay vào nhau, hỏi, “Fancy, cô có thấy hơi hộp không?”

Phàn Hi gật đầu.

Xe quay đầu lại, dừng trên bãi tập, có người đang tập luyện.

Cô vận người, bước xuống xe. Ánh nắng chói chang chiếu vào mắt cô, cô vươn tay ngăn ánh nắng.

Nơi này không có những tòa cao ốc chọc trời, không có xe cộ đông đúc, có bầu trời, có nắng gắt, có bão cát... Còn có những binh sĩ đáng yêu này.

Phàn Hi mỉm cười, cuối cùng cũng có thể tháo mặt nạ xuống rồi.

Cô đã trở lại.

Có người đi tới từ phía xa, cô nhìn kĩ, là Frank. Anh ta giống như Mark, ôm cô thật chặt, “Chào mừng em trở về.”

Phàn Hi vòng tay ôm anh ta, ngẩng lên, nhìn thấy một người nữa.

Alan đứng cách đó xa xa.

Anh ta thấy cô cũng không đi tới, mà đứng thẳng tắp dưới mái hiên. Đáy mắt anh ta có chút phiền muộn.

Phàn Hi cười nhàn nhạt.

Chuyện trước kia, cô đã sớm không giữ trong lòng.

Cô đến, là vì ngày mai tươi sáng. Ai đúng ai sai, không cần nhắc lại.

Frank buông lỏng tay, lắc đầu thở dài, “Tôi thua rồi.”

Phàn Hi nhướn mày, “Thua cái gì?”

Mark cướp lời, “Cậu ấy cược với lão đại, nói cô sẽ không trở lại, lão đại bảo sẽ trở lại. Ai thua thì mất tiền. Kết quả, cậu ta thua rồi.”

Phàn Hi cong cong môi, “Anh ấy biết chắc tôi sẽ trở về sao?”

Mark không đáp mà hỏi lại, “Trên đời này có cái gì mà anh ấy không biết à?”

Phàn Hi không tìm được lời phản bác, “Đúng là không có thật.”

Frank nói, “Đúng là bài học xương máu, từ giờ tôi không dám đánh cược với anh ấy nữa.”

Ba người đứng hàn huyên vài câu, thi thoảng có vài người đi qua, ai cũng dừng lại chào hỏi một tiếng. Mọi người yêu quý cô, điều đó hoàn toàn có thể nhìn ra.

Phàn Hi hỏi, “Tôi vẫn ở phòng cũ à?”

Mark gật đầu, không nói nhiều mà xách vali của cô đi về phía kí túc xá. Phàn Hi tay không đi phía sau, giống như Nữ vương.

Mở cửa, Mark đặt vali xuống đất, thở dốc nói, “Fancy, cô mang cái gì thế? Sao mà nặng kinh khủng.”

Phàn Hi nhìn anh ta, “Đồ của phụ nữ. Anh muốn xem không?”

Mặt Mark đỏ tới tận mang tai, vội khoát tay, “Không xem, không xem!”

Frank hỏi, “Sự nghiệp ở Trung Quốc của em thì thế nào?”

Phàn Hi nhàn nhạt đáp, “Trở về rồi tính.”

Frank hỏi tiếp, “Vậy bao giờ em trở về?”

Mark kêu lên, “Cậu hỏi làm thế làm gì? Dù sao người trong lòng cô ấy cũng không phải cậu.”

Ai cũng biết Frank thích Phàn Hi, nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Còn cái tên động vật đơn bào Mark vô ý vô tứ, nói thẳng ra như vậy khiến Frank xấu hổ muốn độn thổ, chỉ có thể trừng mắt nhìn Mark.

Phàn Hi thì chẳng có vấn đề gì, người theo đuổi cô rất nhiều, dù là Frank, hay người A người B gì đó, cũng coi như cô có thêm một fan hâm mộ.

Frank ho mấy tiếng, đổi chủ đề, “Bọn tôi đã thấy em trong lễ trao giải.”

Phàn Hi hỏi, “Thế nào?”

Frank, “Chỉ dùng một chữ để hình dung.”

“Đẹp.”

Nghe lời khen, Phàn Hi nở nụ cười.

Frank nói tiếp, “Ồ đây, em cao ngạo, nhưng là thật. Còn trên sân khấu, em xinh đẹp, lại là giả.”

Lời này nói trúng ý của Mark, anh ta cũng gật đầu lia lịa, “Đúng đấy. Tôi thích cô lúc ở đây hơn, nhìn được, chạm vào được, không giống trong ti vi cao cao tại thượng, chỉ có thể ngưỡng mộ.”

Nụ cười trên mặt Phàn Hi càng sâu hơn.

Giả, là vì bị trói buộc.

Thật, là vì có tự do.

Tự nguyện bị trói buộc, là vì muốn sở hữu nhiều thứ hơn. Giờ cô hi sinh tất cả, để đổi lấy tự do. Cuộc đời chính là một vòng tròn luẩn quẩn.

Trong phòng không có ai, Namyan đã đi làm nhiệm vụ, nhưng cô ta biết rõ hôm nay Phàn Hi trở về, nên đã dọn phòng sạch sẽ.

Mark nhiệt tình hỏi, “Có cần tôi giúp gì không?”

Vừa dứt lời, Frank liền vỗ vào gáy Mark một cái, “Cái đồ ngốc này, vô phương cứu chữa.”

Mark xoa xoa gáy, ngơ ngác hỏi, “Sao lại đánh tôi? Tôi nói sai à? Tôi có ý tốt mà.”

Frank không thèm để ý đến anh ta, nháy mắt với Phàn Hi, “Em nghỉ ngơi đi, bọn tôi đi trước. Tối gặp ở nhà ăn.”

Rồi anh ta ra ngoài khép cửa lại.

Phàn Hi cất đồ đạc, đi xuống phòng tắm dưới tầng, phát hiện phòng tắm đã được sửa lại rồi. Có thêm một gian nhỏ ở phòng ngoài cùng, trong đó lắp đặt bồn tắm và phòng xông hơi.

Có vẻ như, người Đức cần người Mỹ đến giúp thư giãn.

Tắm rửa, đắp mặt nạ, lau tóc, thoa kem dưỡng da.

Xong xuôi, trời đã tối rồi.

Trời tối, phù hợp để làm một việc.

Cô về phòng, sấy khô tóc, thay một bộ váy đỏ, xỏ giày cao gót, đi lên tầng trên.

Cửa không khóa, trong phòng cũng không có ai.

Anh biết cô đã trở về, nên để cửa chờ cô.

Trong phòng không có lấy một hạt bụi, giống như trước lúc cô đi, trên mặt bàn là bức tranh vẽ cô, trên đó có chữ kí của cô.

Cô đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Trắng lạnh như nước.

Tầng trên truyền tới tiếng nói chuyện, là Niels.

Ngón tay kẹp điếu thuốc của cô khẽ run lên, trái tim vô thức đập mạnh hơn.

Niels tạm biệt đồng sự, trở về phòng, bước chân của anh chậm hơn thường ngày.

Vì hôm nay không giống những ngày khác.

Trong phòng có cô.

Còn chưa về đến phòng mà cả người anh đã mất bình tĩnh, trong lòng như có ngọn lửa bùng cháy.

Anh hít một hơi, đưa tay mở cửa.

Bóng lưng mảnh khảnh, giống như một giấc mộng xuất hiện ở thế giới thực.

Phàn Hi đứng ở phía bên kia gian phòng, tựa vào cửa sổ, cắn ngón tay.

Ánh trăng chiếu xuống, cả người cô như phủ một lớp màu bạc mờ mờ ảo ảo.

Anh biết rõ, cô vì anh mà đến.

Nghe thấy tiếng động, cô xoay người lại, hai người đối mặt, ánh mắt giao nhau. Đôi mắt cô đen tĩnh mịch như nước, còn sâu hơn cả bầu trời đêm.

Còn đẹp hơn trong mơ.

Khóe miệng cô cong lên, mỉm cười với anh, như một đóa hồng, nở rộ giữa gian phòng anh.

Niels có thể cảm nhận được mùi hương trên cơ thể cô, lồng ngực như bị thiêu đốt.

Hai người im lặng nhìn nhau, lặng lẽ hấp dẫn đối phương, thế giới này là của hai người, không ai có thể bước vào.

Anh tiến về phía cô, mỗi bước đều như đi trên đao, cơ thể run rẩy, trái tim loạn nhịp.

Trong không khí như có từ trường, một cảm giác hưng phấn lan tỏa khắp không gian, len lỏi vào cơ thể hai người.

Lúc chỉ còn cách cô một mét, anh đột nhiên dừng lại, như thể đang dừng cương trước bờ vực.

Tiến thêm bước nữa, là vực sâu hun hút.

Lùi một bước, nhưng không còn đường lùi nữa.

Vì vậy, anh không tiến cũng không lùi.

Anh hít một hơi thật sâu, cô cũng vậy. Cả hai đều đang kiềm chế.

“Em đã trở về.” Anh lên tiếng, giọng nói trầm thấp.

“Em đã về rồi.” Cô cũng trầm giọng.

Cô rời khỏi cửa sổ, chủ động rút ngắn khoảng cách.

Cơ thể của cô, mùi hương của cô, hơi thở của cô, đều là ma chú.

Niels chạm vào khuôn mặt cô, tay anh hơi run, cô đưa tay đặt lên mu bàn tay anh, giữ tay anh áp trên mặt mình.

Giây phút này, hai người có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nhau, là sự thật, không phải là mơ.

“Anh đang đợi em.” Anh nói.

“Em biết.” Cô trả lời.

Không nhiều lời nữa, anh đỡ khuôn mặt cô, ép cô sát vào vách tường, mạnh mẽ cắn lấy môi cô. Anh chưa từng hung tàn với ai, ngoại trừ cô.

Cô đánh thức tất cả sự nhiệt tình trong cơ thể anh, khiến anh biến thành một người xa lạ, nhưng anh cam tâm tình nguyện.

Anh tách môi cô, cuốn lấy đầu lưỡi, tham lam cắn mút.

Tình yêu, vốn rất điên cuồng.

Tình yêu nhẹ nhàng, không thuộc về hai người.

Chỉ có kích thích các giác quan, mới có thể khắc cốt ghi tâm.

Ôm ấp, vuốt ve, giống như bão tố, giống như bão cát, giống như vùi rỗng, càn quét trái tim đối phương

62. Chương 62

Sau trận hoan ái, cô nằm trong lòng anh, môi anh áp vào trán cô, bàn tay vuốt ve mái tóc cô. Ngón tay cô lướt qua cổ anh, yết hầu, xương quai xanh, cuối cùng dừng ở ngực anh, cô nhắm mắt lại, bên tai là nhịp tim trầm ổn.

Cô từng cho rằng chỉ có bản thân mới tạo được cảm giác an toàn, giờ cô mới nhận ra, người khác cũng có thể cho cô sự an tâm ấy.

Cô nằm trên người anh, hai chân đặt giữa hai chân anh, cả người dán chặt lấy người anh.

Các đường nét trên khuôn mặt anh rất rõ ràng, hốc mắt sâu, mũi cao, tròng mắt xanh lục trong suốt.

Phàn Hi đột nhiên nhớ đến một câu, vô thức mỉm cười.

Niels hỏi, “Em cười gì?”

“Người không giống nhau cũng có thể yêu nhau, câu này nói chúng ta sao?”

Anh nở nụ cười, không đáp.

Ngón tay cô lướt qua mi tâm, qua sống mũi anh, cô cúi mặt, hôn lên cằm anh. Ngón tay dán trên môi anh, nhẹ nhàng khiêu khích.

Tay Niels lướt qua tóc cô, từ từ chuyển xuống dưới, qua thắt lưng, xuống bờ mông tròn trịa của cô.

“Đủ chưa?”

Cô lắc đầu, “Chưa đủ.”

Anh nâng cằm cô, cười nhàn nhạt, “Chưa thỏa mãn dục vọng.”

Phàn Hi tránh đi, nói, “Tám tháng không quan hệ, giờ bộc phát, đương nhiên vô cùng kinh khủng.”

Anh bật cười, “Làm khó em rồi.”

Cô nghiêm túc, “Điều làm khó em, là anh thủ thân như ngọc.”

Anh im lặng.

Phàn Hi hỏi, “Sao anh biết em sẽ trở lại chứ?”

“Bởi em là chim ưng. Nhất định không thể chịu nhốt trong lồng.”

Đúng là anh rất hiểu cô.

“Fan của em nói em là phượng hoàng.”

...

“Nhưng em thích được so sánh với chim ưng hơn.”

“Vì sao?”

“Phượng hoàng chỉ có trong truyền thuyết, còn chim ưng thì có thật.”

Niels cũng đồng ý với cô, ở rất nhiều quốc gia Âu Mỹ, chim ưng tượng trưng cho sức mạnh.

Phàn Hi trở mình, nằm xuống cạnh anh, vô tình chạm trúng miệng vết thương, Niels khẽ cau mày.

Vừa rồi cô không để ý, giờ ánh trăng chiếu vào, cô mới thấy cánh tay anh đang băng bó.

“Anh bị thương à?”

Niels gật đầu.

Cô chạm vào tay anh, đầu ngón tay cô mát lạnh, dán trên da thịt anh. Tay cô di chuyển xuống dưới, đan vào tay anh.

Anh cúi đầu nhìn cô.

Cô ngẩng lên nhìn anh.

Bốn mắt im ắng nhìn nhau.

Anh ghé sát mặt, hôn nhẹ lên trán cô.

Tự nhiên, cô không muốn đi đâu nữa.

Anh là người đầu tiên, mà sau khi ngủ cùng, cô muốn ở bên.

Cô hỏi, “Mấy giờ rồi?”

Anh đáp, “Chín giờ.”

Phàn Hi, “Em mệt.”

Niels, “Vậy ngủ đi.”

Phàn Hi, “Anh cho em ở đây qua đêm chứ?”

Niels, “Em muốn à?”

Đáy mắt Phàn Hi xuất hiện tia giả hoạt, “Chỉ cần anh đồng ý thôi.”

Lúc nào cô cũng vậy, không bao giờ chịu thiệt.

Anh nghĩ một lúc rồi nói, “Hay là em về phòng đi.”

Cô lập tức ngồi dậy.

Nghे lời như thế không phải tác phong của cô. Niels nghi ngờ, cô đang bày trò gì vậy.

Anh cũng ngồi dậy theo, cô nhặt quần áo lên, thay quần áo trước mặt anh.

Đầu tiên là quần chữ T, rồi đến bra, cuối cùng là váy. Đợi cô mặc quần áo xong, chỗ đó của anh cũng cương cứng.

Thấy vậy, Phàn Hi tiến tới, nắm lấy vai anh, ngồi lên đùi anh. Hai tay cô vòng qua cổ anh, cúi đầu nhìn xuống, con ngươi đen như trân châu tỏa ra nét âm u.

Cô cúi mặt.

Anh ngẩng lên.

Lúc đó, giữa hai người như thể sinh ra phản ứng hóa học.

Bờ môi hai người tự động quấn quýt lấy nhau.

Cô cúi đầu, hôn lướt qua môi anh, rồi lùi về sau, tránh né nụ hôn của anh.

Niels đỡ lấy gáy cô, hôn thật sâu.

Cô gái này là thuốc phiện, chỉ cần dính vào một lần, cả đời không thể tránh được nữa.

Tay cô chạm vào bụng anh, chui vào quần lót, vuốt ve chỗ đó.

“Còn muốn em đi nữa không?”

Đúng là yêu tinh mà.

Anh giữ lấy eo cô, thở dài, “Nhất định phải thế này sao?”

Phàn Hi cong cong khoe môi, trên đầu cô mà mọc thêm đôi sừng, thì cô chính là Lucifer [1].

[1] Lucifer: Quỷ Satan.

Cô vô tội nhún vai, chuyển động thất lưng, cọ sát với quần anh, khiến hô hấp của anh trở nên dồn dập.

“Anh có thể để em đi.” Cô cắn vành tai anh.

Toàn thân anh run lên, đỡ eo của cô, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Anh muốn tốt cho em thôi. Sáng hôm sau em đi ra từ phòng đàn ông, người khác thấy thì không hay lắm.” Anh nghiêng răng.

Đầu lưỡi ẩm ướt liếm nhẹ quanh tai anh, cô thấp giọng nói, “Em không quan tâm.”

Anh biết cô không quan tâm, nhưng ở đây là quân doanh, anh lại là cấp trên, không thể đi quá xa.

Cô chạm vào môi anh, đứng lên lùi về sau một bước. Cô đưa tay cởi quần lót, ném xuống đất. Phàn Hi đặt tay lên ngực anh, đẩy anh ngã xuống giường, sau đó ngồi lên người anh...

Trong nháy mắt, tự chủ của anh vỡ vụn hoàn toàn.

Sau trận mây mưa, tinh lực của anh bị cô rút cạn kiệt, anh tựa vào thành giường hút thuốc lá.

Cô cũng không hơn, cả người mềm nhũn nằm trên giường, thất lực mỗi rã rời, ngay cả sức cầm điều thuốc cũng không có.

Ngửi thấy mùi thuốc, cô ngẩng đầu, kéo tay anh, trực tiếp hút một hơi.

Ngửa đầu, nhả một ngụm khói.

Cô đảo mắt, thấy ánh mắt xanh lục đang nhìn mình, cô mỉm cười, “Nếu giờ anh muốn em đi, thì bế em xuống.”

“ ... ”

Thấy Niels không nói gì, cô lật người, nằm sấp trên giường anh, nhắm mắt ngủ.

Niels nhìn cô, chẳng còn cách nào khác, đành kéo chăn đắp lên người cô. Sau đó, anh cúi đầu, hôn lên tóc cô.

Hút thuốc xong, anh xuống giường, mở máy tính.

Công việc hôm nay vẫn chưa xong.

Sự xuất hiện của cô giống như truyền thuyết. Truyền thuyết phượng hoàng. Mọi người nói đúng.

Trước khi chuyên tâm làm việc, Niels quay qua nhìn cô.

Một cảm giác dịu dàng len lỏi trong lòng anh, là cảm giác mà bạn bè không thể mang lại được.

...

Gần đây binh sĩ rất hay xảy ra chuyện không may.

Có người nắm được kế hoạch của quân doanh.

Nhất định có vấn đề.

Điều tra mãi không được, cho đến mấy ngày trước khi Phàn Hi tới, anh phát hiện ra vài manh mối.

Ở đây không có internet, để liên lạc với người bên ngoài, phải vào phòng máy chuyên biệt, kết nối mạng với vệ tinh.

Niels vô tình phát hiện, có người dùng cách này để xâm nhập cơ sở dữ liệu quân sự. Bởi xâm nhập từ bên trong sẽ dễ hơn hack từ bên ngoài, vì không phải phá tường lửa.

Chính vì vậy, chắc chắn có nội gián, nhưng là ai?

Đây là chuyện lớn, nơi này có 590 binh sĩ Đức, 20 người Trung Đông, còn có quân Mỹ, Chũ thập đỏ, xếp vào danh sách tình nghi, có khoảng 50 người.

Vì không muốn những người vô tội bị nghi ngờ, Niels tạm không nói ra chuyện này. Nhưng anh im lặng, không có nghĩa là không làm gì, anh bỏ ra một tháng, viết một chương trình Anti-Hacker.

Sau khi cài chương trình vào máy, nó không phải tường lửa, không thể ngăn hacker, nhưng chỉ cần đối phương xâm nhập, sẽ lưu lại lịch sử.

Bận rộn đến rạng sáng, Niels xác nhận không còn vấn đề, mới thả lỏng người.

Quả thực có chút mệt mỏi, dùng đầu óc luôn luôn mệt hơn thể lực.

Nghĩ đến đêm qua, anh quay sang nhìn Phàn Hi.

Cô nằm trên giường, quay lưng về phía anh, vẫn ngủ say.

Anh tắt máy tính, đi đến ngồi cạnh cô. Anh đưa tay, vén mái tóc lộn xộn của cô.

Cô khẽ cựa mình, đổi tư thế rồi ngủ tiếp.

Anh đứng dậy, cởi áo, chui vào chăn.

Giường của anh là giường đơn, anh lên giường mới thấy chật chội. Phàn Hi thì quen ngủ ở giường lớn, bị anh chen vào, lập tức không thoải mái mà ngộ ngậy.

Anh cười cười, thò tay tắt đèn.

Người anh rất ấm, Phàn Hi xoay người, rúc vào ngực anh. Niels ôm chặt cô, mái tóc đen dài phủ trên cánh tay anh, mềm như lụa.

Cô mơ mơ màng màng hỏi, “Xong việc rồi à?”

Anh cúi xuống hôn lên trán cô, nói, “Ngủ đi.”

Cô vòng tay ôm lấy eo anh, chìm vào giấc mộng.

Sáng hôm sau, vừa tỉnh dậy, Phàn Hi đã thấy Niels ở bên cạnh mình.

Đôi mắt xanh ôn nhu như nước, đang nhìn cô chăm chú.

Anh chưa đi, cô ngạc nhiên, “Sao thế? Anh không đi làm việc à?”

Anh cười cười không đáp.

Phàn Hi, “Hạnh phúc đột ngột quá, muốn xác nhận không phải chỉ là giấc mộng xuân à?”

Nụ cười trên mặt anh càng sâu, “Chẳng có gì gạt được em.”

“Đúng thế đấy.” Phàn Hi hất chặn, trở mình, leo lên người anh, thò tay vuốt ve chỗ đó.

Bị cô chạm vào, chỗ đó của anh lập tức phản ứng, anh giữ tay cô lại.

“Nói anh không muốn, em sẽ đi ngay.”

Anh thấp giọng, “Đừng có không nói lý lẽ.”

Nghe vậy, cô quay người trèo xuống giường, còn chưa đi được hai bước, đã bị anh kéo lại.

Anh đè cô xuống, chỗ đó vừa vụn ở giữa hai chân cô.

Phàn Hi bật cười, giọng cô hơi khàn, vô cùng gợi cảm.

Cô duỗi tay, đỡ mặt anh, “Khẩu thị tâm phi.”

Nói không lại, anh dùng động tác trừng phạt cô.

Anh cắn vào cơ thể nhạy cảm của cô, cưỡi hết chương ngại vật trên cơ thể cô.

Xong xuôi, cô thở dốc nói, “Anh...con mọt sách này...Sao có thể cuồng dã như vậy chứ.”

Anh không đáp lại mà càng dốc sức hơn, lần này, khiến Phàn Hi ngay cả sức nói cũng không có.

Phàn Hi nằm trên giường, có cảm giác toàn bộ kích thích trong cơ thể mình đã dâng hết cho anh. Về sau chẳng còn mà dùng nữa. Cho dù là cơ thể, hay tinh thần, đều tiêu sạch sẽ rồi.

Chưa đủ sâu, chưa đủ thực, anh ôm lấy cô, ấn lên tường. Anh cắn chiếc cổ trắng nõn, cô ngậm lấy vành tai anh, giống như một trận chiến, không ai nhường ai.

Đang lúc cao trào, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, “Lão đại, cấp trên bảo tôi tới lấy chương trình.”

Nghe thấy tiếng Mark, anh ngừng động tác, Phàn Hi liền dùng chân giữ eo anh, không cho anh rút lui. Cô ghé vào tai anh, rên nhẹ một tiếng, vô cùng gợi cảm.

Niels khẽ thở dài, đảo khách thành chủ.

Không nghe thấy tiếng trả lời, tiếng gõ cửa càng lớn, “Lão đại, anh đâu rồi? Anh đâu rồi? Anh đâu rồi?”

Mark gọi càng to, cơ thể hai người va chạm càng mãnh liệt.

Niels lơ đi coi như không nghe thấy, hai tay đỡ eo cô, mạnh mẽ tiến vào.

Ném chuyện quan trọng sang một bên không phải tác phong của anh, nhưng anh đã làm thế.

Mark vẫn gọi, “Lão đại? Anh chưa dậy à? Đưa chương trình cho tôi là được rồi.”

Niels trầm giọng, “Cho tôi năm phút.”

Mark không nói nữa, ngoan ngoãn chờ ngoài cửa.

Phàn Hi cười cười, nói nhỏ, “Chỉ sợ năm phút không đủ.”

Niels mấp máy môi, “Đủ hay không em sẽ biết.”

Hơn một năm trước cô quyến rũ anh, anh vững như tường thành.

Hơn một năm sau, cô quyến rũ anh, anh rơi vào vũng bùn.

Năm phút sau...

Cả người cô đầm đìa mồ hôi dán chặt trên vách tường, anh vẫn đỡ lấy cơ thể cô.

Phàn Hi quàng tay qua cổ Niels, cúi xuống hôn cuồng nhiệt.

Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, bắt đầu mặc quần áo.

Phàn Hi không lằng nhằng nữa, rút khăn giấy, lau chất lỏng giữa hai chân, rồi vo viên ném lên bàn làm việc của anh.

Niels nhìn thấy nhưng không nói gì.

Cô mặc quần áo xong, thấy anh mở cửa, cố ý vén váy, cúi người mặc quần tất.

Mark vừa nhìn vào đã thấy Phàn Hi, còn thấy cặp đùi trắng như tuyết, vẻ mặt như gặp phải ma quỷ, vô cùng kinh ngạc.

“Hai, hai người?”

Phàn Hi sửa lại váy, đẩy anh ta ra, nói, “Đừng ngạc nhiên thế, tôi chỉ ngủ với lão đại của anh thôi, chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra mà.”

Mark, “...”

Niels, “...”

63. Chương 63

Trường học lần này sửa xong quy mô còn lớn hơn trước, vài ngày sau được đưa vào sử dụng.

Thấy Phàn Hi ngồi hút thuốc trên tầng đá, Mark đi tới gọi, “Fancy.”

Cô quay đầu, đôi mắt đen sâu thẳm như màn đêm.

Anh ta muốn nói gì đó lại thôi.

Phàn Hi hút một hơi, ném tàn thuốc xuống đất, nói, “Nói đi. Đừng lè mề như đàn bà thế.”

“...”

Mark nhìn cô, “Cô còn đi nữa không?”

“Không biết nữa.”

Mark vội nói, “Đừng đi nữa. Ở lại đây đi.”

Nghe vậy, cô nheo mắt, “Sao thế, không nhớ xa tôi à?”

Anh ta gật đầu, bổ sung thêm, “Lão đại sẽ đau lòng.”

Phàn Hi nhướn mày, “Anh ấy thì đau lòng cái gì?”

“Anh ấy không phải người dễ động lòng.”

“Tôi cũng vậy.”

“Thế nên hai người rất xứng đôi, nên ở bên nhau.” Anh ta nói rất hùng hồn như thể đấy là điều hiển nhiên.

Thấy cô không đáp lời, anh ta lại nói, “Thế giới của hai người chẳng ai bước vào được cả.”

Nghe anh ta nói vậy, cô đột nhiên nhớ đến lời Niels nói, anh đang đợi em.

Giọng nói bình tĩnh nhưng ngập tràn hi vọng. Lòng của anh, chỉ có cô hiểu. Cũng như vậy, giữa biển người mênh mông, cô theo đuổi cái gì, cũng chỉ có anh biết.

Phàn Hi cong khóe môi. Mặt thì lạnh nhưng tim thì nóng, trái tim cô bị anh cướp mất rồi.

Mark nói, “Tôi là người thô lỗ, trong lòng có gì nói nấy, không biết nịnh nọt đâu.”

Phàn Hi nói, “Anh nói không sai. Chỉ là...”

Mark hỏi, “Chỉ là cái gì?”

“Tương lai xa xôi quá, chỉ có thể sống cho hiện tại.”

Mark không tìm được lời phản bác.

Phàn Hi biết rõ anh ta nhiệt tình, còn lời của cô như gáo nước lạnh, khiến anh ta tụt hứng.

Không muốn nói đề tài này nữa, cô liền hỏi, “Việc thành lập chính phủ thế nào rồi?”

“Vẫn thế thôi.”

“Vẫn thế là sao?”

“Người Mỹ phụ trách chủ yếu, chúng tôi không quản lý.”

“Vậy các anh quản lý cái gì?”

“Hậu cần.” Nói đến đây, Mark thở dài, “Trừ đánh nhau ra, mấy thứ khác là chúng tôi phụ trách.”

Phàn Hi bật cười, “Quản lý thế nào?”

Mark nói, “Lát cô đến chỗ đóng quân sẽ rõ.”

Phàn Hi ngồi trên ghế ở khu đất trống, chờ binh sĩ hành động, ban đầu đã định về căn cứ, nhưng kế hoạch có chút vấn đề. Đợi hơn một tiếng, mấy chiếc xe bọc thép mới xuất hiện.

Trong cả đám người bước xuống xe, trong mắt cô chỉ có Niels.

Thấy anh cũng nhìn mình, cô kéo kính râm xuống, bắt chéo chân, chống cằm nhìn anh mỉm cười.

Bàn bạc với Mark mấy câu, Niels đi tới trước mặt cô, thân hình cao lớn che khuất ánh mặt trời trước mắt Phàn Hi.

Anh cúi đầu nhìn cô, con ngươi xanh mát tựa nước hồ.

“Anh đến đây làm gì?”

“Làm nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì?” Cô hỏi.

“Cài đặt bảo mật hệ điều hành.”

“Mấy chuyện vặt đó cần thiên tài như anh đích thân làm sao?”

Anh không tiếp lời.

Phàn Hi lẳng lẳng nhìn anh, đột nhiên nở nụ cười, dùng chân mình cọ cọ vào bắp chân anh, mập mờ nói, “Sao vậy, mới không gặp một ngày đã nhớ em rồi à?”

Không biết là do bị cô trêu, hay do cô nói trúng tim đen, tim Niels như nhảy dựng lên, anh lùi về phía sau, để chân cô không chạm tới, thấp giọng mắng, “Đang giờ làm việc, em đừng nghịch nữa.”

Đảo mắt một vòng, thấy có người đang nhìn, Phàn Hi thì chẳng để tâm, còn anh thì có. Vì vậy, cô quyết định giơ cao đánh khẽ, tha cho anh một lần.

“Tối nay, em đến tìm anh.”

Lời này cô từng nói rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nói đều khiến anh thần hồn điên đảo.

Anh im lặng một lúc rồi nói, “Tối nay anh không về căn cứ.”

Cô nhú mày, “Anh đi đâu?”

Niels nói, “Ở lại đây.”

Phàn Hi ngạc nhiên, “Có thể ngủ ở chỗ này sao?”

“Quân nhân ở đâu cũng ngủ được.”

Cô không nói gì.

Niels nói, “Anh phải đi làm việc, lát nữa tới tìm em.”

Cô cười, “Tìm em làm gì?”

Da đầu anh run lên, “Đừng nghĩ bậy.”

Cô làm vẻ vô tội, “Em nghĩ cái gì?”

Người khôn ngoan là người không tranh cãi với cô.

Thấy anh phải đi, Phàn Hi thấp giọng, “Niels.”

Anh quay đầu lại.

Cô ngoắc ngoắc ngón trỏ.

Rõ ràng lý trí nói không được, nhưng anh vẫn vô thức đi tới.

“Cúi thấp xuống chút.”

Anh do dự, nhưng vẫn làm theo.

Phàn Hi ghé vào tai anh, nói, “Tối nay em cũng không đi đâu cả.”

Niels nhú mày, theo lý thì nên cự tuyệt, nhưng miệng lại nói, “Em ngủ được trong lều à?”

“Coi như là quay ngoại cảnh thôn trang đi.”

Anh im lặng.

Cô nắm lấy cằm anh, bờ môi mềm mại áp sát vào mặt anh, giọng nói mê hoặc, “Nhớ giữ lại chút sức lực.”

Một câu không đầu không cuối, nhưng anh hiểu.

Niels gỡ tay cô ra, đáy mắt hiện lên tia bất đắc dĩ. Cô gái này quá quyến rũ, đàn ông trụ không nổi.

Chờ anh đi rồi, Phàn Hi tựa lưng vào ghế, làn gió lạnh lạnh thổi qua dưới tán cây. Đám đàn ông ở phía xa đang loay hoay làm gì đó, mồ hôi thấm đẫm cơ thể, quần áo dính chặt vào người, cơ bắp ẩn ẩn hiện hiện.

Ha ha, nhìn đã mắt, đây là phúc lợi duy nhất ở Afghanistan.

Cô ngấm ngấm thưởng thức cảnh đẹp qua lớp kính râm, tự cười một mình.

Thấy cô rảnh quá tới mức bị khùng, Mark nháy mắt, “Thế nào?”

“Thế nào cái gì?”

“Cô hiểu mà.”

Cô nói, “Buổi tối cho tôi một cái túi ngủ, không cần thêm lều vải.”

“OK.” Mark quay người chạy đi.

Nơi gọi là quân doanh cũng do người Đức hỗ trợ xây dựng, vẫn chưa làm xong. Hai bên là một loạt lều vải, để binh sĩ Đức nghỉ ngơi tạm thời.

Tập hợp tổng cộng 350 thanh niên Afghanistan, ba ngày nữa chính thức đến chỗ này, giúp đỡ xây dựng quân doanh, rồi tiến hành tập huấn nghiêm khắc.

Những người này đều là nông dân, vô cùng ngốc nghếch, phải dạy từ đầu. Dạy họ lắp lò vi sóng, lắp bình đựng nước uống, bồn cầu tự hoại, còn phải dạy họ cách sử dụng. Giống như đang truyền đạt nền văn minh thế giới cho họ, y như lời Mark nói, còn phải bao ăn bao uống, như thể bảo mẫu của họ.

Do sự việc lần trước, lần này người Đức càng cẩn thận, làm hẳn một hệ thống giám sát.

Thông tin của mỗi người Afghanistan đều được nhập vào cơ sở dữ liệu máy tính, ngoài cửa sắt lắp máy xác nhận vân tay, mỗi người đi ra vào sẽ quét vân tay, màn hình máy tính quản lý sẽ hiện toàn bộ thông tin người đó. Hệ thống này còn có khả năng phân biệt tự động, vừa quét vân tay vừa chiếu tia hồng ngoại 360 độ quét gương mặt để kiểm tra ảnh chụp, nếu giống ảnh khoảng hơn chín trên mười phần, cửa sắt sẽ tự động mở ra, còn nếu không thể nhận diện, sẽ phát tín hiệu báo động.

Hệ thống ‘vùng ới mở ra’ đó tuy đã hoàn thiện, nhưng để nhập thông tin vào khá mất công, nên từ lúc lắp đặt tới lúc đưa vào sử dụng cần một khoảng thời gian.

Niels đi vào phòng quan sát, nhân viên kỹ thuật đưa cho anh tài liệu, anh đọc qua một lượt. Ảnh chụp hơn 300 người, tư liệu cùng dấu vân tay, đưa hết vào máy tính, còn phải kiểm tra lại, cũng mất ít nhất hai ngày. Đôi khi, não người tốt hơn cả máy tính, nhưng điều kiện đầu tiên, bộ não đó phải cực thông minh.

Chẳng mấy chốc, mặt trời đã lặn.

Lúc anh đặt tài liệu xuống, phát hiện trong phòng chỉ còn mình mình, Niels xoa xoa sống mũi, sắp xếp lại đồng giấy tờ lộn xộn.

Ngoài cửa để một cặp lồng, bên trên có mẫu giấy viết tiếng Anh: Đói thì ăn nhé.

Ngoại trừ cô ra, ở đây không ai dùng tiếng Anh.

Vừa nghĩ tới cô, trong lòng Niels liền cảm thấy ấm áp.

Bên trong cặp lồng là một cái bánh kẹp, anh cắn một miếng, mùi vị bình thường. Đang nhai dở, phát hiện trong bánh có một tờ giấy, anh mở ra xem, trên đó viết: Em chờ anh dưới gốc cây.

Một câu đơn giản, thậm chí còn có chỗ gạch xóa, nhưng lại khiến tim anh vô thức đập mạnh.

Anh hiểu ý của cô.

Bởi vì hiểu, nên mới có phản ứng như thế.

Anh biết mình không nên đi, nhưng không làm được.

Cô gái này khiến cho toàn bộ sự tự chủ của anh sụp đổ.

Dưới gốc cây tĩnh lặng, một bóng người cô độc mỹ lệ.

Phàn Hi tựa vào gốc cây đại thụ, không biết đang nghĩ gì. Cô ngửa mặt nhìn sao trời, chiếc cổ trắng nõn như thiên nga, cao ngạo xinh đẹp.

Tầm mắt anh di chuyển xuống dưới, bộ ngực của cô, vòng eo thon gọn, cả nơi giữa hai bắp đùi...Anh giật mình, trước đây anh chưa từng nhìn cô với ánh mắt ấy, giờ anh lại làm thế.

Niels tự nhiên muốn hút thuốc, chỉ có mùi nicotin mới làm anh bình tĩnh lại, vì vậy anh thò tay vào túi lấy bao thuốc.

Tay anh run run mãi mới châm thuốc được, anh cười khỏ.

Độc không biết tự lúc nào, đã ngấm vào xương tủy.

Mùi Phàn Hi rất thính, ngửi thấy mùi thuốc lá lập tức quay lại. Ánh mắt hai người giao nhau trong không trung.

Cô mỉm cười.

Niels chăm chú nhìn cô, trong đầu xuất hiện hình ảnh cô gái tóc đen dài dưới ánh sao trời khẽ mỉm cười, lập tức, cả bầu trời đêm sụp đổ dưới chân cô.

Giây phút này, khiến đầu óc anh chấn động.

Cả đời này không thể quên được.

Mặc kệ tương lai ra sao, giây phút này sẽ không bao giờ biến mất.

Phàn Hi như thể đọc được suy nghĩ cả anh, ngoắc ngoắc tay với anh.

Anh không hề do dự bước tới.

Hấp dẫn, hấp dẫn lẫn nhau. Đây là thế giới của hai người, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Niels đứng trước mặt cô, chiều cao hai người không chênh lệch mấy, vì vậy chẳng ai cần cúi đầu, cũng không ai cần ngẩng lên.

Cô vươn tay, chạm vào từng tác da thịt của anh.

Trái tim anh cũng vô thức ngừng đập.

Phàn Hi nhìn anh, nhìn thật sâu, như muốn nhìn tới tận xương tủy anh.

Niels không né tránh mà mở rộng lòng mình để cô tiến vào. Anh biết cô là người thế nào. Chống lại cô, ép buộc cô, chỉ tự chuốc thất bại vào mình mà thôi. Chỉ khi chạm tới nơi mềm mại nhất trong tim cô, mới có thể dễ dàng thỏa hiệp với cô.

Cô 27 tuổi, nhưng tâm hồn vẫn như một đứa trẻ, quật cường mà tùy hứng. Muốn tình yêu, nhưng không chịu trả giá, mãi cho tới khi gặp anh, chính là may mắn của cô, cũng là số mệnh của anh.

Anh cứu rồi cô, giữa biển người mênh mông, chỉ có anh có khả năng ấy.

Cô nâng tay anh lên, Niels tưởng cô muốn hút thuốc, ai ngờ cô đập tàn thuốc đi.

Phàn Hi giữ lấy gáy anh, bờ môi dán lên cổ anh, hít lấy mùi vị đàn ông, khẽ nói, “Hôn em đi.”

Anh ghé sát mặt, một tai ôm lấy nửa mặt cô, áp cô vào gốc cây, quần lấy môi cô. Đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt, như có một bàn tay vô hình kích thích trái tim hai người.

Cô đưa tay chạm vào thắt lưng anh, bị anh túm lấy, Phàn Hi nheo mắt, như muốn nói...sao vậy, anh không muốn à?

Đáy mắt anh thâm trầm, cô nhìn không thấu.

Cơ thể của anh muốn, nhưng lý trí thì do dự.

Cách đó không xa là lều trại, là cấp dưới của anh.

Nhưng trước mặt anh, là cô.

Cô, giống như acid, ăn mòn khả năng kiềm chế của anh.

Phàn Hi hiểu rõ anh, cũng không miễn cưỡng, lấy điều thuốc trong tay anh, định tìm bật lửa. Không ngờ vừa giơ tay lên, đã bị anh giữ lấy. Anh ném điều thuốc trong miệng cô đi, bóp cằm cô, cúi xuống chặn môi cô, động tác mạnh mẽ, có phần thô bạo.

Anh chủ động, nhưng cũng chứng minh rằng anh lại thua cô lần nữa, như một binh sĩ tự ném đi súng của mình.

Phàn Hi nhiệt tình đáp lại, hai tay vuốt ve sống lưng anh, hướng xuống dưới.

Toàn thân anh run lên.

Cách một lớp quần, nhưng có thể cảm nhận chỗ đó của anh đã thức tỉnh.

Cô ghé vào tai anh, nói, “Đến đi.”

Niels không dừng lại, cởi bỏ chương ngại, nâng đùi phải của cô lên, mạnh mẽ tiến vào.

Lưng cô cọ vào vỏ cây thô ráp, Phàn Hi hơi đau, nhưng cảm giác sung sướng len vào tận cốt tủy.

Cô cắn vành tai anh, nói nhỏ, “I love you...”

Niels giật mình.

Ai ngờ, cô lại nói tiếp, “...ở bên trong người em.”

Hụt hẫng, bị trêu đùa, cảm giác tức giận lan khắp cơ thể anh.

Động tác của anh như sóng biển đánh vào hang đá, vô cùng thô bạo.

U cốc, rốt cuộc sâu bao nhiêu? Anh đang thăm dò, đang tìm kiếm linh hồn của cô ẩn sâu trong đó.

Đàn ông chinh phục đàn bà, chính là thô bạo đơn giản, thông qua khoái cảm cơ thể, anh tiến vào khiến cô sung sướng, anh rút ra khiến cô trống rỗng.

Cô sợ sự trống rỗng, nên không thể không chọn anh, mà sau khi chọn rồi, lại không thể ngừng được.

Phàn Hi cảm giác như anh đâm rách cơ thể mình, khiến hạ thể cô đau nhức, nhưng không thể dừng lại.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao. Những vì sao sau lưng anh, rõ ràng là xa như vậy, tại sao lại có cảm giác chỉ cần đưa tay là có thể với tới.

Dưới bầu trời sao lấp lánh, hai người hòa vào nhau. Anh ở trong cơ thể cô, cô ở trong tim anh, không thể tách rời.

Xong xuôi, anh tựa đầu vào vai cô, thở dốc.

“Niels.”

Giọng cô khàn khàn, vô cùng gợi cảm.

Anh ngẩng lên nhìn cô.

“Chưa đủ.”

Niels không nói gì.

Cô ngậm lấy vành tai anh, “Còn tối nay nữa.”

Đêm, mới chỉ bắt đầu.

64. Chương 64

Ngày hôm sau, Phàn Hi tỉnh dậy.

Người nằm cạnh cô đêm qua đã biến mất.

Cô kéo lều vải, vén một góc lên, bên ngoài nắng chiếu rực rỡ. Mark đang huấn luyện, Niels đang chống đẩy.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên cơ thể săn chắc của anh, mồ hôi nhỏ xuống mặt đất, đường cong hoàn mỹ.

Cả đêm dài triền miên đã rút cạn sức lực của cô, không ngờ tinh lực của anh vẫn dồi dào như thế.

Cô khẽ mỉm cười, nhất định phải nắm giữ được người đàn ông này.

Giữ được anh chính là may mắn cả đời.

Không giữ được sẽ vô cùng tiếc nuối.

Anh chống đẩy xong, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt lộ ra từ lều vải của cô. Ánh mắt cô tĩnh mịch tựa vực sâu, giống như chuẩn bị nuốt chửng anh.

Niels hiểu rõ tính cách của cô, da đầu tê rần, anh đứng dậy đi tới.

“Đừng làm loạn.”

Nghe anh cảnh cáo, cô nhún vai, “Đâu có đâu.”

Anh liếc qua cổ cô, mấy vết đỏ tím rất rõ ràng, cô lại không mặc quần áo, nửa bộ ngực lộ hẳn ra.

Thấy anh nhìn mình, cô cong cong khóe miệng, “Không mặc quần áo lúc ngủ có vấn đề gì sao?”

Làm vậy không có vấn đề gì, nhưng cô lại ngủ với anh, bên ngoài đều là cấp dưới của anh, như vậy không hay lắm.

Phàn Hi cười, “Tối hôm qua anh đâu có cẩn thận như thế.”

Anh bắt đắc dĩ nhìn xuống, “Mặc quần áo đi, coi như nể mặt anh.”

Cô nhìn anh một hồi, rồi nói, “Anh là người đàn ông của em, em nghe anh.”

Niels biết cô ăn mềm không ăn cứng, nhưng không ngờ cô lại trả lời như vậy.

Một năm trước lúc hai người mới gặp nhau, anh và Mark đến đón người của Chữ thập đỏ, nửa đường gặp bão cát, liền trú ở nhà một người dân. Lúc ấy có một cô gái bị bệnh, cô nhất quyết đòi cứu cô ta nhưng anh không cho, cô đã nói, anh trở thành người đàn ông của tôi, tôi sẽ nghe anh, còn nếu anh là sĩ quan, hãy tránh xa tôi ra.

Bây giờ, cô lại nói câu này, nhưng thời gian khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, tình cảm cũng khác nhau.

Trong lòng anh trào dâng cảm giác ấm áp, cô nói anh là người đàn ông của cô, đây chính là lời khẳng định cho quan hệ của hai người.

Phàn Hi không đoán được suy nghĩ của anh, nhưng biết lời mình vừa nói rất có trọng lượng. Hai người đều đã trưởng thành, đối với việc gặp gỡ chia ly đều vô cùng bình thản. Nhưng, cho dù là nam hay nữ, già hay trẻ, chỉ cần là người, đều mong muốn cảm giác bình yên. Vì vậy mới có gia đình.

Niels không nói gì, quay người rời đi, nhưng trái tim vô cùng ấm áp.

Phàn Hi đứng dậy mặc quần áo. Sau khi sửa soạn gọn gàng, cô vén lều vải đi ra ngoài, nhà ăn tạm thời được dựng lên, thực ra cũng chỉ là cái lều vải lớn hơn, ở giữa đặt một cái bàn ăn dài, ở trên bày dao nĩa và thức ăn.

Mark đang ăn sáng, nhìn thấy Phàn Hi lập tức vẫy tay gọi.

Người ngoại quốc ăn sáng rất đơn giản, chỉ có bánh mì và sữa.

Phàn Hi ngồi xuống, lấy một suất đồ ăn rồi nói, “Anh đẹp trai, làm cho tôi cái bánh kẹp đi.”

Người đẹp đã yêu cầu, không ai có thể cự tuyệt, Mark cam tâm tình nguyện để cô sai bảo, lấy một cái bánh mì, cắt thành hai nửa.

Cô đảo mắt, nhìn thấy Mark phết mỡ động vật lên, cô nhú mày, “Tôi không ăn mỡ đâu.”

Mark không nói gì, lập tức đổi một miếng khác, phết bơ thực vật, rồi kẹp một miếng thịt vào.

Phàn Hi nhận lấy, cắn một miếng, “Cảm ơn anh.”

“Thế nào?”

Cô cho rằng anh ta hỏi mùi vị bánh mì, liền nói, “Không thế nào cả.”

Mark nháy mắt, cười cười, “Ý tôi là đêm qua ấy.”

Đêm qua, chủ đề khiến người ta đỏ mặt tới mang tai, có điều, đối tượng anh ta hỏi là Phàn Hi, vì vậy...

Cô hỏi ngược lại, “Anh cứ nói đi.”

Nhìn cô như cười như không hỏi lại, Mark lập tức cười xấu hổ.

“Hai người yên ắng quá, chúng tôi đồng tai lên mà chẳng nghe được gì.”

“Các anh muốn nghe à?” Không đợi anh ta nói, cô tiếp tục, “Vậy tối nay tôi sẽ lớn tiếng một chút.”

Mồ hôi Mark tuôn ra như tắm, có thể rót đầy một cốc.

Phàn Hi nhìn vẻ mặt của anh ta, cười ranh mãnh, thôi thì coi như cô làm việc thiện, cho anh ta đường lui.

“Cảm ơn.”

Mark hỏi, “Cảm ơn tôi cái gì?”

“Vì anh đã nhường chỗ cho tôi.”

Hai người một lều, chỗ ngủ của cô vốn là của Mark.

Mark phát phát tay, tỏ vẻ không quan trọng.

Thấy cô cười dịu dàng, anh ta lại không nhịn được mà nói, “Fancy, lão đại là người tốt, nếu hai người kết hôn, chúng tôi nhất định chúc phúc.”

“Kết hôn?”

“Yêu nhau, cùng xây dựng gia đình, không phải là điều hiển nhiên sao?”

Phàn Hi bật cười.

Mark ngơ ngác, “Cô cười cái gì?”

“Cười vì anh ngây thơ quá.”

Cô thích Niels, điều này là nghiêm túc, thậm chí còn yêu anh, nhưng xây dựng gia đình, trở thành người bình thường, sinh con cho anh, cô không muốn.

Kết hôn, chính là trói buộc.

Sinh con, chính là nghĩa vụ.

Mang thai sẽ khiến cơ thể cô xấu xí, tóc khô xơ xác, làn da nhăn nheo...liên quan tới con cái, mọi việc cô làm đều sẽ vì tương lai, cô không thích như thế. Cô muốn tự do, vì vậy ngay cả khi sự nghiệp đạt tới đỉnh cao, cô cũng buông bỏ tất thảy. Cô tới đây, vì cô không muốn chịu gánh nặng, chứ không phải đến để bị trói buộc.

Yêu anh, nhưng chưa đủ để làm thế.

Cô từng nói, cái gì cô cũng có thể không có, trừ nhan sắc. Cô yêu khuôn mặt mình như mạng, sao có thể tùy tiện phá hỏng nó chứ.

Phàn Hi vỗ vỗ vai Mark, “VẬY MỚI BẢO, ANH VẪN CÒN TRẺ CON LẮM.”

Mark kêu lên, “TÔI HƠN CÔ BẢY TUỔI ĐẤY.”

Phàn Hi không đổi sắc mặt, “Ý TÔI LÀ SUY NGHĨ ẤY.”

CẶN LỜI RỒI.

Mark có một cảm giác, tranh luận với phụ nữ, lại còn là Phàn Hi, chính là lao đầu vào chỗ chết.

Ăn sáng xong, mọi người đều đi làm việc của mình, thấy vậy, Phàn Hi hỏi, “TÔI PHẢI LÀM GÌ?”

Mark bĩu môi, “CÔ ĐI HỎI LÃO ĐẠI ẤY.”

Phàn Hi đảo mắt, thấy Niels đứng dưới gốc cây cách đó không xa, cô lập tức đi tới.

Niels đang đọc báo cáo, không thấy Phàn Hi tới, mọi chuyện lớn nhỏ ở đây đều phải qua tay anh, trách nhiệm rất lớn. Nhưng anh là người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, chẳng có gì làm khó được anh.

Hai chân thẳng tắp, mũi chân chéch ra ngoài tạo thành góc 30 độ, đây là tư thế chuẩn của quân nhân. Tay áo xắn tới khuỷu tay, để lộ một đoạn cánh tay màu lúa mạch, mái tóc dưới ánh mặt trời hắt lên một màu vàng rực rỡ. Bên hông là thắt lưng, phía dưới là đôi chân dài săn chắc...

Phàn Hi nhìn anh, đột nhiên cảm thấy cứ nhìn như vậy cũng được.

Lúc làm việc, anh vô cùng nghiêm túc chăm chú, lông mày hơi nhíu lại, vẻ mặt trầm tư, nhìn vô cùng gợi cảm.

Trên giường cũng vậy.

Niels xong việc, ngẩng đầu lên, mới phát hiện có người đang đứng trước mặt mình.

Ánh mắt hai người giao nhau trên không trung, nhìn ngoài thì vô cùng yên tĩnh, nhưng bên trong thực chất như phát ra tia lửa.

Phàn Hi nghiêng mặt, lẳng lẳng mỉm cười, cô gái xinh đẹp như đóa hoa, kiều diễm khoe sắc dưới ánh mặt trời.

Niels không biểu hiện gì ra mặt, nhưng trong lòng như có ngọn lửa bùng cháy.

Dưới ánh trăng, da thịt trắng nõn, bộ ngực đầy đặn, bộ phận ướm át giữa hai chân.

Tất cả những gì thuộc về cô như khắc sâu vào não anh.

Hai người ở trong thế giới của nhau. Với Phàn Hi mà nói, vĩnh viễn quá xa xôi, chỉ có hiện tại là mãi mãi. Còn đối với Niels, có được cô chính là mãi mãi.

Giọng Mark truyền tới phá vỡ không gian yên lặng, “Hai người làm cái gì thế? So xem ai mắt to hơn à?”

Đúng là đồ ngốc, không có người nào ngốc hơn anh ta.

Niels thu lại ánh mắt, lạnh nhạt nói, “Không có gì.”

Mark liếc hai người, “Fancy, không phải cô muốn hỏi nhiệm vụ của mình à? Đã hỏi chưa?”

Phàn Hi nói, “Nếu anh không cắt ngang thì tôi đã hỏi rồi.”

Mark ghen lời, “Hóa ra tôi là người nhiều chuyện.”

Phàn Hi cong khóe môi, hừ một tiếng.

Mark còn muốn lải nhải thêm, nhưng bị Niels cản lại, anh nói với Phàn Hi, “Đội người Afghanistan đến, em dạy họ toán và tiếng Anh, được không?”

Phàn Hi vẫn nói câu đó, “Anh là người đàn ông của em, em nghe anh.”

Hai người liếc mắt đưa tình trước mặt Mark, khiến người độc thân như anh ta tức chết, Mark bất mãn kêu lên.

Phàn Hi không để ý tới anh ta, hỏi, “Bao giờ họ tới?”

Niels cúi đầu nhìn đồng hồ, “Sắp rồi.”

Vừa nói xong, bên ngoài có tiếng động cơ ồn ào, ánh mắt ba người cùng hướng về phía cổng, Mark vui vẻ nói, “Đến rồi, đến rồi.”

Chiếc xe bus chậm rãi tiến vào, tổng cộng ba chiếc, bởi vì hệ thống an ninh chưa hoàn thiện, nên chỉ có một nhóm người được đưa đến trước.

Một nhóm, nhưng cũng không ít.

Niels làm việc cẩn thận, không có thiết bị điện tử giúp nên không thể mặc kệ. Anh giao việc cho Mark rồi tự mình ra ngoài kiểm tra.

Lúc đi qua trạm gác, binh sĩ Đức đưa tay chào, Niels lịch sự đáp lại từng người một. Anh mặc áo chống đạn, vác súng máy, đội mũ bảo hiểm, giống hệt các binh sĩ ở đây, những lúc như vậy, chẳng ai biết được quân hàm của anh. Tự mình kiểm tra, tuy vất vả nhưng yên tâm. Tự chịu trách nhiệm với mình, cũng là chịu trách nhiệm với cấp dưới của anh, vì anh là một người đàn ông, một thiếu tá, một quân nhân.

Xe bus vô cùng đơn, nhưng bên trong xe là người Afghanistan, chẳng ai biết có phần tử khủng bố trà trộn bên trong hay không. Vì vậy không thể không kiểm tra cẩn thận.

Người Đức chặn xe lại, bắt đầu kiểm tra giấy tờ, chiếc xe đầu tiên phanh gấp quá, khiến mấy chiếc sau suýt nữa đâm vào đuôi. Chỉ nghe tiếng thắng gấp chói tai, người trong xe mất đà ngã trái ngã phải, có tiếng ‘bộp’ một cái, một người chống tay lên cửa kính xe. Trên cửa lập tức lưu lại dấu tay, dưới ánh mặt trời, dấu tay vô cùng rõ ràng, thậm chí có thể thấy cả vân tay.

Niels nghe được tiếng động, ngẩng đầu lên nhìn cửa kính xe, nhìn qua người Afghanistan đó.

Khuôn mặt bình thường, dáng người nhỏ gầy, chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng Niels thấy kì lạ, nhưng cụ thể là gì anh cũng không biết, nên nhất thời không thể nói ra. Lúc binh sĩ kiểm tra giấy tờ của người này, anh im lặng đi tới kiểm tra lại, ảnh trên giấy tờ và ảnh trong cơ sở dữ liệu trùng khớp, không có vấn đề. Có lẽ do anh quá đa nghi.

Binh sĩ ngẩng lên nhìn Niels, chờ anh ra chỉ thị tiếp theo.

Niels không nói gì, trầm mặc lục lọi trí nhớ. Một lúc lâu sau, mới chậm rãi gật đầu.

Tuy rằng đưa ra mệnh lệnh rất đơn giản, nhưng trách nhiệm lại vô cùng lớn, cái này gọi là quyền lực càng nhiều thì áp lực càng cao.

Thấy anh ngăn người, Frank đi tới, vỗ vỗ vai, nói, “Còn chờ gì nữa?”

Niels thu mắt lại, “Sao cậu lại tới đây?”

“Cấp trên bảo tôi tới hướng dẫn bọn họ học sơ cứu.” Nói rồi, Frank nháy mắt, “Nghe nói tôi qua anh và Fancy...”

Còn chưa nói xong, Niels đã cắt ngang, “Đang giờ làm việc, đừng nói vớ vẩn nữa.”

Thấy anh nghiêm túc, Frank nhún vai, thở dài, “Thật không hiểu Fancy thích anh ở điểm nào, một sách, bảo thủ, nhàm chán.”

Niels, “...”

Hai người mới nói vài câu, Mark vội vã chạy tới, thấy Frank liền trách móc, “Hóa ra cậu ở đây, tìm cả ngày trời.”

Frank tức giận, “Tôi đâu phải mẹ cậu, tìm cái gì?”

“Nếu không phải Phàn Hi bị thương, tôi không cần tìm cậu đâu.”

“Bị thương ở chỗ nào?” Frank.

“Cô ấy ở đâu?” Niels.

Hai người đồng thanh.

“Ồ lều vải phía sau phòng học tạm thời, cô ấy bị thương...”

Còn chưa nói xong, Niels đã chạy vụt đi.

Thấy anh đi rồi, Mark đành quay sang nói với Frank, “Bị đứt tay chảy máu. Cậu có mang bông băng không?”

Frank không đáp lại, sờ sờ cằm, vẻ mặt trầm tư.

Mark đẩy anh ta một cái, “Sao không trả lời tôi?”

Frank cảm thán, “Fancy là người...”

Mark ngơ ngác, “Người gì?”

“Ăn mất Niels của chúng ta.”

Mark cắt ngang, “Hai người họ đều không phải lần đầu tiên.”

Frank sửa lại, “Không phải ăn mất lần đầu tiên, mà là ăn mất sự tỉnh táo của Niels.”

Mark lập tức gạt đầu, cái đó thì không phải nghi ngờ gì nữa.

Bởi vậy mới nói, Niels thật đáng thương, trình tiết và lý trí...đều mất hết rồi.

65. Chương 65

Niels chạy tới chỗ Phàn Hi, khi gặp cô mới biết bản thân mình chuyện bé xé ra to.

Chỉ cần tâm loạn, tất thấy đều loạn, điều này thực sự đúng với anh.

Phàn Hi ngồi trên ghế hút thuốc. Nhìn cô vô cùng thoải mái, chẳng có vẻ đau đớn gì.

Đang hút thuốc thì nghe thấy tiếng bước chân, Phàn Hi quay đầu lại, chỉ thấy một bóng lưng.

Cô hơi buồn cười, một người đàn ông, ngủ cũng ngủ rồi, hôn cũng hôn rồi, động chạm cũng động chạm rồi, còn ngại ngùng gì nữa.

Thực sự coi cô là ma sao?

Cô mở miệng, “Nếu anh đã đến rồi, còn trốn cái gì?”

Nghe cô nói vậy, Niels đành quay lại, nhìn cô từ trên xuống, “Vết thương của em thế nào rồi?”

Phàn Hi liền chìa ngón tay ra, giơ giơ trước mặt anh, “Bị giấy cắt một vết.”

Anh “à” một tiếng.

Không thấy anh nói thêm gì, cô nhú mày, “Sao anh biết em bị thương?”

Anh không đáp lại.

Cô cười cười, “Anh không nói em cũng biết.”

Đầu đuôi sự việc không có gì khó đoán.

Anh trầm mặc.

“Anh đau lòng à?”

Anh mím môi không đáp.

Phàn Hi nói, “Trốn tránh tức có tật giết mình.”

Bị cô dồn vào đường cùng, Niels đành nói, “Tí nữa nhờ Frank xử lý vết thương cho, ở đây không sạch sẽ, cẩn thận bị uốn ván.”

“Anh quan tâm em à?”

Anh quay người định rời đi.

Haiz, thật là người kiêu ngạo mà.

Phàn Hi đứng lên cản đường anh, nhả một ngụm khói vào mặt Niels, khẽ nói, “Lúc quan hệ anh rất mạnh mẽ, sao giờ lại giống một bà mẹ thể này?”

“...”

Phàn Hi rất thích chọc tức anh, nhất là vạch trần cái mặt nạ kia, cô muốn xem phản ứng thực sự của anh.

Vì vậy cô tiếp tục trêu chọc, dùng ngón tay bị thương ấn lên mu bàn tay anh một cái. Niels cúi đầu, trên mu bàn tay anh hiện rõ dấu vân tay của cô, còn có cả vết máu.

Niels nhìn vết vân tay đỏ thẫm kia, cả người run lên.

Trong đầu anh lóe lên một tia.

Hình như là nhớ ra gì đó, anh nhanh chóng xoay người đi về phía cổng sắt. Đi được vài bước, anh dừng lại, ánh mắt nhìn ra xa, về mặt trầm tư.

Phàn Hi im lặng đứng phía sau nhìn anh.

Người đàn ông này đã ngủ với cô rồi, nhưng cô vẫn không nhìn thấu nổi anh. Không phải nhìn thấu tính cách, mà là trí tuệ.

Hai người một trước một sau đứng đó, gió thổi phất phạt bên tai. Ánh mặt trời chiếu vào người anh, chiếc bóng đen dài đổ xuống mặt đất. Giây phút này, cô cảm giác bóng lưng anh thật to lớn, vững chãi.

Đúng lúc đó, Mark và Frank đi tới.

Trước khi hai người họ kịp trêu chọc, Niels nói, “Trong 300 người đến hôm nay, có một người không ở trong danh sách.”

Mark kinh ngạc, “Binh sĩ phát hiện ra à?”

Niels lắc đầu, “Không, là tôi phát hiện.”

“Là sao?”

“Có một người dấu vân tay khác ảnh chụp.” Nói xong, anh sửa lại, “À không, phải nói giấy chứng nhận là thật, nhưng vân tay là giả.”

Mark vẫn không hiểu, nhìn Niels rồi lại nhìn Frank, “Anh ấy nói cái gì thế?”

Frank cũng mờ mịt, “Ý anh là có người giả mạo?”

Niels gật đầu, “Người giả mạo và người bị giả mạo là anh em sinh đôi.”

Hai người kia quay sang nhìn nhau, “Sao anh biết? Lại còn khẳng định chắc chắn như thế?”

Niels nói, “Vừa nãy tôi vô tình thấy dấu vân tay của một người in lên cửa kính xe bus. Lúc đó tôi đã thấy kì lạ nhưng không rõ tại sao. Vết máu của Phàn Hi đã khiến tôi nhớ ra. Người đó khuôn mặt giống ảnh chụp, nhưng dấu vân tay lại khác. Như vậy chỉ có một khả năng, họ là anh em sinh đôi.”

Frank không tin nổi vào tai mình, “Anh không nhớ nhầm chứ?”

Dù sao cũng có hơn 300 người. Trong cơ sở dữ liệu ngoài thông tin cá nhân còn có dấu vân tay, mấy cái đường vân đó chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta hoa mắt chóng mặt, chứ đừng nói đến ghi nhớ, còn Niels lại đem mấy thứ đó lưu hết vào đại não. Điều này có chút vô lý, Frank không tin.

Mark cũng không khác gì Frank, “Anh nhớ tất cả dấu vân tay à?”

Niels gật đầu, “Tôi dùng năm tiếng để nhớ.”

“Năm tiếng?” Frank nhìn anh như thể nhìn quái vật.

Với người bình thường, dành ra năm ngày còn chưa chắc đã nhớ nổi.

Niels khác Frank, anh có trách nhiệm với tất cả những người ở đây. Áp lực càng nhiều, động lực càng lớn.

Vì vậy, khi thấy mọi người nghi ngờ, anh nghiêm túc nói, “Bây giờ không phải lúc chất vấn tôi đâu.”

Mark nghĩ đến lúc xảy ra vụ xả súng, nếu Paul chịu để Niels nói hết, chắc chắn sẽ không có ai phải chết. Vì vậy, anh ta nói, “Lão đại, tôi tin anh. Anh hạ lệnh, tôi lập tức chấp hành.”

Niels nói, “Tìm người đó, bí mật theo dõi 24/24, không được đánh rần động cỏ, phải xem mục đích của người đó là gì. Nếu đánh lên kho vũ khí hay có dấu hiệu hành hung, lập tức bắn chết. Nếu như người đó lên vào phòng máy, báo cáo lại cho tôi.”

“Rõ!”

Frank nghe anh hạ lệnh xong mới nói, “Anh có nhầm tí nào không? Dù sao anh cũng chỉ dựa vào trí nhớ của mình.”

Ý là, não bộ không phải máy tính, cũng có lúc nhầm lẫn.

Niels nói một câu, khiến Frank không còn lời phản bác.

Anh nói, “Não tôi chính là máy tính.”

Màn đêm buông xuống, có người vào phòng máy.

Người này đúng là người bị Niels nghi ngờ, A Lý.

Trong bóng tối, giọng Mark trầm thấp, “Quả nhiên anh đã đúng.”

Niels tự tin chứ không tự phụ, mà sự tự tin đó là nhờ trí tuệ của anh. Có đầy đủ lý lẽ chứng cứ chứ không làm việc mù quáng. Đôi khi sự thật chính là sự thật, không cần nhiều lời, sớm muộn gì cũng sẽ rõ ràng.

Thấy lão đại không nói gì, Mark lại hỏi, “Lúc nào thì hành động?”

Niels nói đúng một chữ, “Đợi.”

Lúc trước cơ sở dữ liệu bị hack, anh đã nghi ngờ trong quân doanh có nội gián, nên đã viết một chương trình Anti-Hacker. Sau khi cài đặt, hacker đó đã không thâm nhập nữa, nhưng anh không tin mọi chuyện sẽ thuận lợi như vậy, hợp lý hơn chính là đối phương đã đoán được nên kiêng dè. Cuối cùng thì, hồ ly vẫn là hồ ly, cái đuôi sớm muộn gì cũng sẽ lại lộ ra thôi.

A Lý chỉ là môi nhử, còn người đứng sau sẽ là ai?

Mark không suy nghĩ cẩn thận được như Niels, chỉ thấy sắp tóm được mồi cá lớn thì vô cùng sung sướng, xoa xoa hai tay vào nhau, rồi nắm chặt súng máy.

Khoảng năm phút sau, A Lý chạy ra khỏi phòng máy, biến mất trong bóng tối.

Mark rục rịch chuẩn bị đứng dậy.

Niels giữ anh ta lại, “Đợi một chút nữa.”

Không thể tin được, cái câu “đợi một chút nữa” này là 15 tiếng.

Sau khi xử lý xong, Niels đi về phía lều của mình, hai ngày không ngủ, khuôn mặt anh lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Vừa nằm xuống định ngủ, Phần Hi đã đến.

Thấy anh chẳng cởi giày hay quần áo đã nằm xuống, cô khẽ nhíu mày.

“Cởi đồ ra đi.”

Niels phát phát tay, anh mệt tới mức không muốn mở miệng.

Phần Hi không nói gì, đi tới quỳ xuống bên cạnh anh, lần lượt cởi giày, rồi đến quần áo, cả tất cũng giúp anh cởi ra.

“Anh mệt lắm à?”

Anh mơ hồ “ừ” một tiếng.

“Để em mát xa cho anh.”

Không có tiếng trả lời, tức là ngầm đồng ý.

Phần Hi ngồi xuống, để anh gối lên đùi mình, hai tay day day thái dương của anh. Cô cúi đầu nhìn, lông mi anh vừa dài vừa cong, giống như hai chiếc quạt che ở mắt. Dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt anh càng thêm sắc nét góc cạnh.

Cô hơi dùng lực, ấn lên huyệt, đau nhưng thoải mái. Tay cô có mùi thơm nhẹ, kích thích khứu giác của anh, khiến anh nhớ tới lúc tránh bão cát ở nhà của thôn dân kia. Cô muốn lấy nước để đánh răng, cô nói, sạch sẽ còn quan trọng hơn tính mạng.

Một người mỏng manh như vậy lại tự nguyện ở lại nơi đây, không vì nguyên nhân nào khác, mà bởi vì anh.

Suy nghĩ một lúc khiến anh không ngủ nổi nữa.

Niels áp tay mình lên mu bàn tay cô, chậm rãi nắm lấy tay cô, đưa tới trước mặt mình, hôn nhẹ một cái.

Không phải người yêu, nhưng động tác thân mật không khác gì người yêu.

Chưa từng thổ lộ, nhưng hiểu tâm ý của nhau.

Có một số người, nói là yêu, nhưng khẩu thị tâm phi.

Có một số người, không bày tỏ, nhưng lại ở bên nhau cả đời.

Bốn mắt chạm nhau, trong mắt anh có tơ máu, mang theo tia mệt mỏi, nhưng vô cùng ôn nhu.

Khoảnh khắc dịu dàng, cũng làm lòng cô mềm lại.

Cô cúi đầu, ôm lấy khuôn mặt anh, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Đôi môi mềm mại như nước suối trong vắt.

Quá ngắn, chưa đủ dư vị.

Niels giữ lấy cổ cô, kéo một cái, hai cánh môi lại quấn lấy nhau.

Tim Phần Hi khẽ nảy lên, đột nhiên cô nhớ tới lời Mark, lão đại của chúng tôi là người ầm áp, cô đối xử với anh ấy dịu dàng một chút, núi băng sẽ tan mà thôi.

Trong lòng cô mỉm cười, bây giờ, núi băng đã thành núi lửa rồi, động nhẹ cũng có thể phun trào.

Anh đã không tắm rửa một ngày, nhưng cô không quan tâm, mùi trên người anh chính là mùi vị đàn ông.

Có thể làm cô không chê bai chỉ có một người, đó là anh.

Không có ngôn ngữ, cũng không cần nói, cơ thể hai người ở cùng một chỗ, trái tim cũng ở rất gần.

Tay cô vuốt ve gương mặt anh, vẻ cương nghị của đàn ông hoàn toàn trái ngược với nét mềm mại của đàn bà. Cầm anh lún phún râu nhưng vô cùng gợi cảm, phía dưới là yết hầu, xương quai xanh, khiến cô lưu luyến không quên.

Tay của cô mềm như không xương, giống như lông vũ lướt nhẹ qua trêu chọc anh.
Niels giữ bàn tay không an phận của cô lại, cô còn sờ nữa, anh sợ mình không nhịn nổi.
Phản Hi rời khỏi môi anh, hỏi, “Có ngủ nữa không?”
Một câu, hai ý nghĩa.
Cô rất thông minh, giảng bày ra để anh tự chui vào.
Niels cười khổ, cho dù anh có trả lời thế nào, kết quả cũng vậy thôi.
Tâm đã loạn, tất thấy đều loạn.
Trước kia anh từng nói, anh không sợ chết, điều anh sợ là mất đi sự kiểm soát.
Cô gái này, khiến anh vừa yêu vừa hận.
...

66. Chương 66

Sau khi A Lý đi, tổng cộng ba binh sĩ Đức vào phòng máy, hơn nữa, họ vào cùng một lúc. Điều này khiến việc theo dõi trở nên khó khăn hơn.
Ba người ở trong, nhất định có một kẻ quen biết A Lý.
Vấn đề là, là ai.
Niels nói, “Hỏi bọn họ, người tốt sẽ không nói dối, ai nói dối, chính là người chúng ta cần tìm.”
Mark kêu lên, “Anh đùa à? Vấn đề là làm thế nào để biết được ai nói thật ai nói dối.”
Niels không trả lời, trong lòng đã có dự tính.
Anh đi vào cái lều thứ nhất, hỏi người A, “Hôm qua lúc ở trong phòng máy, cậu ngồi cạnh ai?”
A nói, “B ở bên phải, C ở bên trái.”
Niels lại hỏi, “B và C làm gì?”
A, “C lướt web, B gửi mail.”
Niels hỏi tiếp, “Còn cậu làm gì?”
A, “Tôi chơi game.”
...
Niels đi vào lều thứ hai, hỏi mấy vấn đề giống như trước.
B trả lời, “A ngồi bên phải, rồi đến C, bên trái không có ai.”
Niels, “A và C làm gì?”
B đáp, “A đang nói chuyện phiếm, còn C...hình như là đọc tin tức. Tôi không chắc lắm.”
Niels, “Còn cậu làm gì?”
B, “Tôi gửi mail.”
...
Niels đi vào lều thứ ba, hỏi C những câu hỏi y hệt.

C đáp, “Bên trái tôi là A, bên trái A là B, bên phải không có người.”

Niels hỏi, “A và B làm gì?”

C nói, “A chơi game còn B gửi mail.”

Niels hỏi, “Còn cậu làm gì?”

“Tôi xem giải bóng đá Ngoại hạng.”

Niels hỏi, “Giải bóng đá vô địch Đức à?”

“Đúng vậy.”

Niels gật đầu, đi ra khỏi lều.

Mark đi sau, ngơ ngác hỏi, “Vậy là xong rồi à?”

“Xong rồi.”

“Vậy kết quả là?”

“Người C có vấn đề.”

Mark hỏi, “Anh chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.”

Mark không nói gì, lập tức cho người bắt C lại. Ai ngờ còn chưa đến nơi, C đã bỏ chạy.

Đây không phải có tật giật mình thì là gì?

Mark điều năm bộ đội đặc chủng tạo thành một đội, trong vòng một tiếng đã bắt được người.

Tuy đã bắt được nhưng Mark vẫn không hiểu tại sao Niels biết, gãi đầu hỏi, “Sao anh biết là C? Chẳng lẽ chỉ vì nguyên quán của cậu ta là Afghanistan?”

Người C tên Cazaar, sinh ra ở Afghanistan, vì chính sách dân tị nạn của EU, năm mười tuổi cậu ta và bố mẹ chuyển tới Đức định cư. Cậu ta nhận sự giáo dục của Đức, cũng có hộ chiếu Đức, sau khi tốt nghiệp thì đi lính. Giờ ở Đức không thiếu những người như vậy, nếu chỉ kết luận nhờ bối cảnh thì có chút phân biệt chủng tộc.

Đương nhiên Niels không suy nghĩ nông cạn như thế, mà giải thích, “Giả dụ trong ba người có một người quen với A Lý, như vậy phải có ít nhất hai người nói thật. A nói bên trái là C bên phải là B; C nói bên trái là A rồi đến B, bên phải không có ai; còn B nói bên phải là A rồi đến C, bên trái không có ai. Lời của A khác với lời của B và C, tôi dựa theo lời của B và C sắp xếp lại thì thứ tự chính xác là: B ở ngoài cùng bên trái, A ở giữa, C ở ngoài cùng bên phải.”

Trong đầu Mark cũng sắp xếp như lời anh nói, một phút sau mới cất giọng, “Vậy theo lời anh, thì người có vấn đề là A chứ, anh ta nói dối.”

Niels lắc đầu, “Anh ta không nói dối, anh ta hoàn toàn không biết người bên cạnh mình là ai. Còn B thì biết người ngồi cạnh nhưng không biết họ làm gì. Chỉ có C vừa nắm rõ vị trí A và B, lại vừa biết hai người đó làm gì. Như vậy có thể thấy, A và B tập trung vào máy tính, còn C dồn chú ý lên A và B, chắc chắn cậu ta theo dõi hai người họ.”

Mark hỏi, “Vì sao?”

Neils nói, “Cậu ta nói đang xem giải bóng đá vô địch Đức, nhưng giờ không phải mùa giải. Cậu ta nói dối vì muốn giấu diếm việc mình đang làm lúc đó.”

“...”

Mark nói, “Anh không giải thích, tôi không hiểu. Giờ anh giải thích rồi, đầu tôi còn rối hơn.”

Niels, “Bối cậu không chịu quan sát.”

Mark nói, “Cứ coi như tôi quan sát cũng không được cẩn thận tí mĩ. Gặp cái gì nhớ cái đó, tôi không làm được như anh.”

Niels là nhà toán học, vì vậy anh làm việc cẩn thận chặt chẽ cũng là có lý do.

Mark hỏi, “Tiếp theo xử lý thế nào?”

Niels nói, “Cậu ta không chịu khai, chúng ta cũng không đủ chứng cứ, đưa về căn cứ cái đã.”

“Vậy nếu cậu ta nhất quyết không nói ra thì sao? Cũng chỉ có thể tạm giam trong 48 tiếng, sau đó phải thả ra.”

“48 tiếng là đủ rồi. A Lý ở trong tay chúng ta, Cazaar cũng thất bại, máy tính còn cài đặt chương trình theo dõi dấu vết, nhất định sẽ có người không thể nhẫn nại thêm nữa.”

Mark khẽ giật mình, “Ý của anh là...”

Niels nói gầy gòn, “Việc này chưa kết thúc, Cazaar chỉ là con mồi.”

“Anh muốn chờ ai cắn câu?”

“Để xem ai đứng sau cậu ta.” Nói trước bước không qua, Niels ngừng lại, mấy chuyện kể tiếp, phải bình tĩnh chờ đợi.

Phòng tắm trong căn cứ.

Phàn Hi duỗi đôi chân dài, nằm trong bồn tắm, cả người cô ngâm trong nước ấm, da thịt hơi ửng hồng.

Cảm ơn trời đất, cuối cùng tiêu chuẩn sinh hoạt cũng được cải thiện.

Nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, bên ngoài có tiếng động, có người xông vào, là Namyan. Về mặt cô ta bối rối như đang trốn tránh gì đó.

Giờ là giờ tắm của nữ binh, chỉ cần là nữ, ai cũng có thể vào, Phàn Hi liếc cô ta một cái, tiếp tục nhắm mắt lại.

Namyan đi một vòng trong phòng tắm, rồi đi ra ngoài, Phàn Hi chẳng hiểu gì, cũng chẳng quan tâm.

Mấy ngày nay quá nhiều việc, ăn ngủ không đầy đủ, nhưng được ở cạnh Niels, cô cam tâm chịu khổ.

Tình cảm này thông qua đụng chạm cơ thể, truyền tới trái tim, tâm tư của cô vô thức mà thay đổi, chỉ là cô không nhận ra.

Phàn Hi nhắm mắt, tai đeo tai nghe, hoàn toàn cách ly khỏi thế giới, đầu óc lơ lửng trên mây.

Cô từng trải qua cảm giác hướng thụ sa đọa.

Cũng từng nếm thử cảm giác được cứu rỗi.

Không thể không thừa nhận, có người yêu chiều mình, có người vì mình mà đau lòng, sẽ hạnh phúc hơn lúc cô độc một mình.

Chìm nổi lâu rồi, cô muốn tìm chỗ dựa, không cần biết chỗ dựa này, dựa được một ngày, hay là dựa được một đời.

Phàn Hi chưa từng thấy mình làm sai, cho dù là chuyện clip nóng, hay ngủ với những người đàn ông khác nhau, bởi đây là cuộc sống của cô.

Ích kỉ cũng được, tùy hứng cũng không sao, đều là tính cách con người. Tính cách là tấm gương phản chiếu hiện thực xã hội, không thể phán xét là tốt hay xấu.

Cô chưa từng tự ti về quá khứ của mình, cũng chẳng cần tạo mối quan hệ, không hợp thì chia tay, chẳng có vấn đề gì. Con người, chỉ khi yêu bản thân, mới có tư cách yêu người khác. Không ai cần trả giá vì người khác, hay tạm nhường nhịn vì đại cục.

Ở phương Tây, ý nghĩ này rất bình thường.

Nhưng ở phương Đông, chẳng mấy ai nghĩ tới.

Bởi suy nghĩ đó đi ngược lại truyền thống, mọi người chẳng biết giải thích vì sao, chỉ là không thể chấp nhận.

Một nghìn người chung một suy nghĩ.

Còn cô muốn làm người thứ một nghìn linh một.

May mà giữa biển người mênh mông ấy, cô gặp được Niels.

Thay vì nói rằng cô vì Niels mà đến, thì nên nói rằng, cô đến, vì tự do.

Người yêu cô, không thiếu.

Người hiểu cô, chỉ có một mà thôi.

Niels là người cứu rỗi cô.

Không, không phải cứu rỗi, mà là giải phóng.

Giải phóng linh hồn đang bị giam cầm, chấp nhận suy nghĩ của cô. Dù cô tốt hay xấu, anh đều bao dung che chở.

Nước ấm chảy qua da thịt, khiến trái tim cô cũng ấm áp theo.

Cô đổi bài khác, từ nhạc Rock thành tiếng piano du dương thuần khiết.

Thay đổi của một người, kể cả là ngây thơ đến trưởng thành, hay từ cô độc đến lúc hi vọng có người làm bạn, chỉ có thời gian mới làm được.

Thời gian, bạn giục nó không tới, cũng không thể ngăn cản được nó.

...

Không gian yên tĩnh được một lúc, bên ngoài có tiếng ồn ào. Tiếng bước chân âm ỉ, có vẻ như rất nhiều binh sĩ đang tới.

Phàn Hi không nhúc nhích, chẳng để tâm tới tiếng động bên ngoài.

Ngược lại, đám người ồn ào kia xông thẳng vào, thấy bên trong có một cô gái không khỏi kinh ngạc. Cho đến khi nhớ ra giờ là giờ tắm của nữ binh thì không còn kịp nữa.

Phàn Hi quay ra cửa, ở cửa một đồng đội ông, có gương mặt quen thuộc, có gương mặt xa lạ. Đôi mắt cô rất đen rất sáng, vô cùng bình tĩnh, không tỏ thái độ gì. Cô đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại trên người Niels, ánh mắt sâu thẳm tựa nước hồ.

Cô ở trong bồn tắm, trên người đầy xà phòng, gần như không thấy rõ cơ thể. Nhưng những chỗ lộ ra vẫn rất gợi cảm, vô hình hấp dẫn đám đàn ông bên ngoài.

Mọi người chạy tới đây vì nhiệm vụ, không ngờ lại được ngắm cảnh đẹp, nhất thời ngẩn ngơ đứng nhìn.

Phàn Hi hất tóc, chiếc cổ cao trắng nõn như thiên nga.

Niels mím môi, vẻ mặt nghiêm túc.

Phàn Hi nhìn anh một giây.

Hai người không nói gì, nhưng cũng hiểu ý đối phương, Niels dẫn mọi người rời khỏi phòng tắm.

Cô đứng dậy, xả sạch xà phòng, khoác áo tắm, buộc dây áo lại rồi đi ra ngoài.

Niels đứng ở hành lang, sau lưng là một loạt binh sĩ trang bị vũ trang, hiển nhiên là đang thi hành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ gì mà tới cả phòng tắm nữ chứ? Phàn Hi nhướng mày, tò mò nhìn Niels.

Niels chưa kịp giải thích, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, Paul ra lệnh, “Nghe nói cậu tới bắt nội gián? Là cô gái này sao?”

Nội gián? Phàn Hi nhú mày.

Nhìn biểu hiện của cô, da đầu Niels lập tức tê rần.

Phàn Hi không nhìn ai mà nhìn anh chăm chăm, “Anh có muốn giải thích không?”

Paul xen vào, “Người phải giải thích là cô.”

Phàn Hi không để ý tới ông ta.

Niels biết mình chưa nói rõ ràng, liền giải thích, “Có người dùng vệ tinh gửi tin tức, tín hiệu phát ra từ phòng em, nội dung khả nghi. Quân đội truy tung tích, lần tới nơi này.”

Phàn Hi nói, “Em vẫn tắm ở đây từ nãy, anh nghĩ em có thể phân thân sao?”

Niels không đáp.

Trước giờ anh chưa từng nghi ngờ cô.

Tin tưởng là nền móng xây dựng tình cảm.

Nhưng người khác không nghĩ thế.

Có quá nhiều trùng hợp, đẩy cô đến nơi đầu sóng ngọn gió. Nhưng may mắn là, cô có anh, dù chuyện có khó khăn hơn nữa, chỉ cần có anh, sẽ không còn là trở ngại.

Paul nói, “Chúng tôi theo dõi đã lâu, hôm nay không phải lần đầu tiên phát hiện. Chúng tôi có quyền điều tra thân phận của cô.”

Rồi ông ta bổ sung, “Và giới tính của cô nữa.”

Phàn Hi nghe xong lập tức cười lớn, trừng mắt nhìn Paul, “Giới tính ư? Chẳng lẽ ông nghĩ tôi là đàn ông?”

Nghe có vẻ buồn cười nhưng Paul vô cùng nghiêm túc, “Không có gì là không thể.”

Phàn Hi cong cong khóe môi, “Còn tưởng ông thông minh thế nào, hóa ra ngay cả nam và nữ cũng không thể phân biệt.”

Paul bị cô chặn họng, không nói nên lời.

Phàn Hi không nhìn ông ta nữa mà nhìn Niels, đáy mắt mang theo tia trào phúng, “Anh muốn nói gì?”

Niels nói với Paul, “Cho tôi vài phút.”

Paul liếc hai người, “Tôi muốn một đáp án, mong cậu đừng bắt tôi chờ quá lâu.”

Niels nói, “Chuyện này sẽ sáng tỏ, mọi người cứ chờ tin từ tôi.”

Paul đi rồi, Niels cũng ra lệnh cho những người còn lại rút lui, trên hành lang chỉ còn hai người.

Phàn Hi hỏi, “Xảy ra chuyện gì vậy? Em cho anh một cơ hội giải thích rõ ràng.”

Cô không động tới bọn họ, bọn họ lại tìm tới cửa, cô có quyền tìm hiểu đầu đuôi mọi việc.

Niels nói ngắn gọn, “Trong căn cứ có nội gián, bí mật truyền tin ra ngoài, có thể là người trong phòng em.”

Trong phòng cô chỉ có một người, Namyang.

“Nghĩ ngờ ai thì kệ anh, nhưng đừng có nghi ngờ em.”

Phàn Hi tiến lên, dồn anh vào tường, nghĩ đến lời Paul, cô cười lạnh, “Bọn họ nghi ngờ em, chẳng lẽ anh cũng thế sao?”

Anh không đáp lại.

Không trả lời không phải vì muốn trốn tránh, mà là biết rõ tất cả. Cô hiểu điều đó.

Phàn Hi nhìn anh rất lâu, ngón tay lướt qua môi anh, chạm vào mu bàn tay anh. Cô cầm tay anh đặt lên người mình, từ bộ ngực đầy đặn, di chuyển xuống dưới, đường cong cơ thể mềm mại, cuối cùng dừng lại giữa hai chân cô.

Phía dưới cô không mặc gì.

Cô cảm nhận được cơ bắp trên người anh căng cứng.

Anh hít một hơi, toàn bộ tế bào trong cơ thể đều bị đánh thức. Cô là cô gái duy nhất khiến anh mất đi lý trí, biến thành dã thú.

Phàn Hi ghé sát vào mặt anh, thấp giọng nói, “Em muốn anh nói cho họ, em không phải phụ nữ.”

Yết hầu Niels giật giật, anh lập tức rút tay lại, nhưng trên tay dính mùi của cô.

Cơ thể cô như acid, hơi thở của cô như chất độc, không ngừng ăn mòn anh, phá hủy anh.

Nhưng, anh cam tâm tình nguyện.

Yêu, khiến người ta điên cuồng, cũng khiến người ta sa đọa.

67. Chương 67

Phàn Hi về phòng, đồ đạc của Namyan đã bị dọn dẹp sạch sẽ, ga giường cũng bị mang đi. Cả phòng trống không, như thể chưa từng tồn tại người nào khác ngoài cô.

Mở cửa sổ ra, bên ngoài có tiếng nói chuyện.

Namyan bị bắt rồi.

Cô ta là người chuyển giới, cũng là nội gián trong quân doanh.

Ẩn nấp 19 tháng, cuối cùng đã sa lưới.

Phàn Hi hút thuốc, mấy lời nói đó thoáng qua tai, cô ngẩng đầu nhìn trời đêm. Những vì sao phủ kín màn trời, trong nhất thời cô không rõ mình đang ở đâu, đang làm gì.

Người chuyển giới, nội gián, ẩn nấp...

Cô bật cười, những từ này cô từng nói khi đóng phim, giờ lại thành hiện thực trước mắt.

Không phải cô buồn, chỉ là không tin được.

Một người diện mạo bình thường, tính cách nhu nhược, ở giữa biển người chẳng ai để ý tới. Một người như thế, là chuyển giới cô không nói, nhưng cô ta lại là khủng bố nằm vùng.

Thái Lan, người chuyển giới; Afghanistan, phần tử khủng bố, giữa mấy thứ này đều có mối quan hệ vô hình, chỉ là không ai để ý tới mà thôi.

Thế giới này, chính là như vậy.

Chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Màn đêm dày đặc, trong căn cứ có tiếng báo động sắc nhọn khiến mọi người giật mình. Bên ngoài có tin, mấy binh sĩ canh gác ngủ gật, Namyan bỏ trốn rồi.

Nhưng mười phút sau, cả căn sòng bị dập tắt. Người không bỏ trốn được vì ở cổng có cài mật mã.

Tin tức này tới tai Paul, ông ta vô cùng tức giận, cho rằng đã nắm được nhược điểm của Niels, liền dẫn một đám người đến tra hỏi, định phê bình anh.

Ai ngờ Niels vẫn rất bình tĩnh, không đổi sắc mặt mà nói, “Không có binh sĩ làm việc tắc trách, việc thả người là tôi ra lệnh.”

Paul cảm giác mình bị lừa gạt, kinh ngạc hỏi, “Vì sao chứ?”

“Để kiểm tra xem có phải cô ấy đột nhập vào hệ thống dữ liệu của chúng ta không.”

Một câu đã khiến Paul bình tĩnh lại, mấy ngày nay quá nhiều chuyện xảy ra, nào ông ta không xử lý kịp.

“Cậu nghi ngờ không phải cô ta?”

Niels sửa lại, “Sự thật đã chứng minh không phải cô ta.”

Paul, “Cậu dựa vào đâu mà nói vậy?”

“Cô ấy không thành thạo các con số, bởi căn bản cô ấy không biết giải mã.”

“Làm sao có thể nhìn ra được chứ?”

“Không phải nhìn ra, mà là kiểm tra. Ở đây tổng cộng mười gian phòng, bốn chỗ ngoặt ba chỗ rẽ, chỉ có một con đường duy nhất để chạy khỏi đây. Cô ta mất 10 phút, nói thẳng ra là cô ta không có tính toán về phương hướng chạy trốn. Bên cạnh đó, tôi cài đặt mật mã ở cửa, phương trận 3×3 , tổng cộng 27 con số, thông qua Modulo 2 tiến hành trao đổi mã khóa lần hai [1]. Nếu là người bình thường sẽ không giải được, nhưng nếu là hacker thì có thể phá giải một cách dễ dàng.

[1] Theo wikipedia, modulo 2 tức căn nguyên thủy modulo n, được dùng trong mật mã học, trong hệ mật trao đổi khóa Diffie-Hellman.

Paul không có cách nào hỏi vặn ngược lại Niels nữa, so trí tuệ với anh chỉ khiến bản thân chịu thiệt.

“Tiếp theo chúng ta phải làm gì?” Paul im lặng một hồi, cuối cùng chỉ có thể nói ra câu đó.

“Đợi.”

“Đợi cái gì?”

“Đợi người đứng sau Namyan.”

Mỗi sự việc đều có người đứng sau giật dây, anh muốn biết, rốt cuộc là kẻ nào thao túng những chuyện này.

“Nếu như đợi mà không có kết quả thì làm sao?”

Niels nói, “Mất kiên nhẫn, sẽ tự lòi đuôi.”

Nghe anh khẳng định như vậy, Paul liền hỏi, “Cậu có thật sự chắc chắn không?”

Anh không trả lời.

Hành quân đánh trận giống như đề toán học, biết càng nhiều điều kiện, đáp án càng chính xác. Namyan và Cazaar hai con đường, sau này nên đi tiếp thế nào, phải xem anh phá giải mật mã hai con đường kia kiểu gì.

Qua lời Namyan, anh thu được một cái tên.

Ahmadi Najibullah.

Niels giật mình, anh có chút ấn tượng với cái tên này.

Hơn mười năm trước, anh từng nghe nói về người này ở trên mạng. Lúc anh tốt nghiệp thạc sĩ, còn đối phương vừa mới vào học, giống như anh, là thiên tài số học, là người duy nhất ngang sức ngang tài với anh. Nếu không phải vì khoảng cách địa lý, hai người chắc chắn không thể tránh khỏi việc so cao thấp.

Thảo nào hacker này luôn nhắm vào anh, hóa ra mục tiêu đúng là anh thật. Mười năm trước nợ nhau một vấn so đo, mười năm sau người đó vẫn không bỏ cuộc.

Niels dở khóc dở cười, cái gì mà người thông minh nhất đều là người khác đặt cho anh, đâu có được trả lương, cũng chẳng thể hiện nhân phẩm, ngược lại còn khiến người khác thù ghét anh. Nếu biết hôm nay gặp chuyện này, thà năm đó anh nhận lời đấu một trận, thua thì thua.

Còn bây giờ, anh nhất định phải thắng cuộc chiến này.

Hang ổ của Ahmadi ở đâu, Namyan không biết, chỉ biết nằm giữa Shahidan và Skozar, chỗ đó có một ngôi nhà dân.

Nhưng thông qua vệ tinh định vị không thể tìm thấy căn nhà đó.

Một là Namyan nói dối.

Hai là nhà dân đã bị phá rồi.

Muốn tìm ra vị trí căn nhà đó, với nhà khoa học như Niels không hề dễ, nhưng cũng không phải không làm được.

Lĩnh vực toán học, còn thần kì hơn mọi người tưởng tượng.

Niels chuyển bản đồ 3D lên mặt phẳng phức, đặt hai thành thị trên trục thực (trục hoành), trung điểm của khoảng cách giữa hai thành thị trùng với điểm vuông góc của trục thực và trục ảo (trục tung). Như vậy, vị trí của Shahidan là -1, của Skozar là 1. Gọi vị trí nhà dân là y , y là số phức, $y=a+ib$. Hang ổ của Ahmadi nằm ở giữa hai thành phố, chỉ cần tính được số phức này là có thể bắt được Ahmadi.

Nhưng cách tính này có một nhược điểm, đó là tốn thời gian. Giữa hai thành phố này có vô số điểm, dù dùng máy tính tính toán cũng cần ít nhất ba ngày.

Ba ngày, đủ để đối phương đánh hơi được mà chạy trốn.

Một lần nữa áp lực lại xuất hiện, phải tranh thủ thời gian.

Trọng trách này không ai gánh nổi, chỉ có Niels.

Cả ngày Niels không ra ngoài mà ở trong phòng làm việc. Đang kẹt tại một điểm, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Anh còn chưa mở miệng, cửa phòng đã mở ra.

Ở ngoài là Mark và Frank.

“Có chuyện gì?”

Frank đi vào trước, đặt cơm tối xuống, “Không có chuyện gì thì không thể tìm anh sao?”

Niels, “Tôi rất bận.”

“Hôm nay là ngày lễ, nghỉ chút đi.”

Niels khê giật mình, “Ngày gì cơ?”

Mark cướp lời, “Ngày Quốc khánh.”

Ngày thống nhất của nước Đức, được gọi là Quốc khánh Đức.

Niels đặt đồ ăn qua một bên, rồi nhìn vào máy tính, “Chúng ta đã ở nơi này, còn bàn tới nghỉ lễ sao?”

Frank đưa tay chắn màn hình, “Được rồi, chỉ một lúc thôi mà.”

Niels hỏi, “Vậy hai người muốn gì?”

“Tìm anh đến uống rượu chơi bài.”

Niels lắc đầu, “Tôi không uống rượu.”

“Quốc khánh không uống rượu mà coi được à?”

Niels không còn cách nào khác, có mấy gã bạn xấu thế này, muốn yên tĩnh làm việc cũng khó.

Mark hỏi, “Phàn Hi đâu nhỉ?”

Niels nhún vai, “Chắc là ngủ rồi.”

Frank sửa lại, “Đang uống rượu dưới kia.”

Niels không tiếp lời.

Frank cố ý trêu chọc, bổ sung thêm, “Cùng đàn ông.”

Niels cười cười.

Thấy anh có vẻ không quan tâm, Frank liền hỏi, “Anh gặp tình địch mà không ghen à?”

Anh cười lạnh nhạt, vẻ mặt vô cùng tự tin.

Niels không nói gì, còn Mark xen vào, “Lão đại còn cần ghen sao? Fancy đi ngàn dặm xa xôi, chẳng phải vì anh ấy à?”

Frank bị Mark chặn họng, không thể phản bác.

“Bia đâu?”

Mark nói, “Ở ngoài cửa.”

“Bê vào đây.”

“Sao anh không tự bê đi?”

“Cả người cậu là cơ bắp, không dùng vào việc này thì dùng làm gì?”

“...” Cái người này.

Mark hậm hực ra mở cửa lấy bia, ai ngờ cửa vừa mở ra, bên ngoài xuất hiện một bóng người. Áo da quần da, mái tóc buộc cao, vô cùng cuồng dã.

Không phải Phàn Hi thì còn ai nữa?

Thấy vẻ mặt khiếp sợ của anh ta, Phàn Hi nhíu mày, “Sao thế, không hoan nghênh à?”

“Không có, không có.” Mark vội xua tay, nghiêng người để cô đi vào, thuận tay xách luôn két bia, đặt xuống đất. Rồi mở một chai đưa cho cô, “Chúng tôi định thư giãn một tí, cô tới thật đúng lúc.”

Phàn Hi nhận lấy, ngửa cổ uống một ngụm, quay người hỏi, “Định thư giãn cái gì?”

“Đánh bài uống rượu, nói chuyện phiếm.”

Phàn Hi tự vào cửa sổ, “Thêm tôi nữa.”

Thấy cô định hút thuốc, Frank lập tức châm lửa cho cô, mập mờ nháy mắt, “Người lúc này chủ động tới bắt chuyện là ai thế?”

Phàn Hi nhếch môi, “Chẳng nhớ nữa.”

“Mới được năm phút đã quên rồi sao?” Frank nhướn mày, “Thằng cu đó có vẻ rất thích em.”

Phàn Hi vui vẻ nói, “Chị đây có tới 30 triệu fans, chẳng nhẽ phải nhớ mặt từng người sao?”

Mark lập tức giơ ngón cái về phía cô.

Frank cười cười, “Được rồi, tôi hiểu rồi, hai người các người đều là thần thánh, mới có thể hấp dẫn lẫn nhau.”

Nghe vậy, Mark dí sát mặt vào Frank, kêu lên, “Không phải chứ? Giờ cậu mới biết cái này à?”

Frank đẩy mặt anh ta ra, “Cút.”

Phàn Hi hút xong một điếu, đi đến cạnh Niels, ngồi trên thành ghế, tựa lưng vào tay anh. Ánh mắt đảo qua cặp lông cò, còn nguyên. Cô khẽ nhíu mày, “Nhà khoa học, lại mất ăn mất ngủ à?”

Mark nói, “Lão đại của chúng tôi là người bận rộn.”

Phàn Hi không để ý Mark, chạm vào mặt Niels, giọng nói vô cùng mềm mại, “Sức khỏe quan trọng, anh ăn cơm đi đã.”

Mỗi chữ trong câu nói đều thể hiện sự quan tâm, tim Niels khê đập mạnh, anh không nói gì mà lập tức ăn cơm.

Đây là lần đầu tiên Phàn Hi dịu dàng như vậy.

Cũng là lần đầu tiên Niels nghe lời như thế.

Mark khê cảm thán, đây là thế giới của nam thần nữ thần, người bình thường như anh ta chỉ có thể ngưỡng mộ.

Sau khi ăn cơm xong, Niels dọn dẹp đồ đạc, bốn người ngồi thành một vòng đánh bài.

Trên mặt đất đầy vỏ chai bia, Frank nói, “Ai thua người đẩy uống.”

Bọn họ chơi Blackjack. Bài của người phương Tây, quy tắc của người phương Tây.

Phàn Hi thông minh, hướng dẫn một lần là hiểu.

Chơi mấy ván, cô ném bài xuống, nói, “Chơi thế này thì có nghĩa gì chứ?”

Thấy người đẹp không vui, Mark hỏi, “Vậy cô muốn chơi thế nào?”

“Muốn chơi lớn một tí.”

“Được, chơi lớn thì chơi lớn.” Mark cắn răng, rút từ ví ra tờ 500 Euro, đặt lên bàn.

Phàn Hi hỏi, “Anh làm gì thế?”

Mark nói, “Cô bảo chơi lớn còn gì?”

Phàn Hi thổi một cái, tờ tiền bay xuống đất.

Mark vội nhặt lên, vẻ mặt đau lòng, “Tiền lương một tuần của tôi đấy.”

Phàn Hi liếc anh ta, “Ai chơi bài ăn tiền với anh chứ?”

“Không ăn tiền thì chơi kiểu gì?”

Nghe anh ta hỏi vậy, cô liếc qua Niels, vẻ mặt như cười như không.

Nhìn thấy vẻ mặt của cô, Niels lập tức hiểu cô định bày trò gì, nhưng chưa kịp ngăn cản, cô đã nói, “Ai thua người đẩy cối đồ.”

Frank nghe xong lập tức đập bàn, “Ý kiến hay!”

Niels nói, “Tôi phản đối.”

Phàn Hi không để ý đến anh, lạnh lùng nói, “Không phải các anh nói chuyện dân chủ sao? Bỏ phiếu đi.”

Frank đầu tiên, “Tôi đồng ý.”

Phàn Hi nhìn Mark, “Anh thì sao?”

Mark ngơ ngác, “Tôi làm sao?”

Frank vỗ vào đầu anh ta một cái, “Đừng có giả ngu. Nếu cậu đồng ý thì là ba thắng một; còn cậu không đồng ý thì hòa nhau.”

Mark vô thức nhìn Niels.

Anh ta vừa quay đầu liền bị Phàn Hi ngăn lại.

Cô giữ lấy cằm anh ta, nói, “Anh nhìn anh ấy làm gì, nhìn tôi đây này. Được rồi, giờ nói cho tôi biết, chơi hay không chơi?”

Mark sợ Niels, nhưng còn sợ Phàn Hi hơn. Vì vậy Mark quyết định, “Tôi chơi!”
Phàn Hi buông tay, nhìn Niels, vẻ mặt đắc ý, “Ba – một, đa số thắng thiểu số.”
Niels cau mày, vẻ mặt u ám.
Phàn Hi chẳng hề sợ hãi, “Anh không thích chơi thì đi ra ngoài, nhắm mắt làm ngơ đi.”
Mark nhắc nhở, “Đây là phòng lão đại mà.”
Phàn Hi nhướn mày ra vẻ thách thức.

68. Chương 68

Phàn Hi không may lắm, thua liên tục.
Thua cuộc rồi, cô cũng vui vẻ cởi đồ.
Đầu tiên là áo khoác, rồi đến quần dài, tất...
Niels cầm bộ bài, quét mắt một vòng, “Ai chơi?”
Phàn Hi gõ lên mặt bàn, “Em.”
Mark nhắc nhở, “Cô mà thua nữa là phải cởi hết đấy.”
Phàn Hi không đổi sắc mặt, “Sợ gì chứ? Còn đồ lót mà.”
“Cô chơi thật đấy à?”
Cô cười cười, “Chẳng lẽ tôi nói dối?”
Rốt cuộc cô có ý gì đây? Không ai đoán được.
“Tuyệt đấy.” Frank bật ngón cái về phía cô.
Phàn Hi mở chai bia, mời mọi người.
Niels liếc cô một cái, không nói gì, phát cho cô một lá.
Phàn Hi cười nhận lấy, đồng thời dùng ngón tay chọc chọc vào mu bàn tay anh.
Niels ngẩng đầu.
Bốn mắt chạm nhau.
Khóe miệng cô càng sâu hơn. Nụ cười tuy đẹp nhưng có nét nguy hiểm.
Sau khi nhận bài, Phàn Hi còn chẳng buồn nhìn, ném thẳng lên bàn, “Tôi thua rồi.”
“Sao lại thua?” Mark hiếu kì, lật lá bài lên, “Chỉ có 19 điểm thôi mà, Fancy, cô cố ý à?”
Cô như cười như không, “Cố ý cái gì?”
“Cố ý thua.”
Phàn Hi không đáp, chuyển chủ đề, “Có nhạc không?”
Mark hỏi, “Cô muốn nghe bài gì?”
Cô ghé sát mặt, nháy mắt với anh ta, “Anh bật cái gì tôi nghe cái đấy.”
Hương thơm nhẹ nhàng phảng phất, Mark vội đứng bật dậy đi mở nhạc cho cô.
Frank nhìn Phàn Hi đang uống bia, huých tay Niels, thấp giọng hỏi, “Cãi nhau à?”

Niels lắc đầu.

“Nếu không sao cô ấy lại giận anh chứ?”

“Không cãi nhau thật mà.”

Lòng của phụ nữ ai mà đoán được. Huống hồ còn là Phàn Hi.

Frank chắc chắn cảm thán, “Cô ấy bực cái gì anh cũng không biết, có thể tệ hơn được nữa không?”

Bực cái gì sao?

Niels giật giật khoe miệng định nói gì đó, đúng lúc âm nhạc vang lên.

Phàn Hi hô một tiếng, đứng dậy, duỗi chân đã đổ đống vỏ bia, khiến cả ba người đàn ông cùng ngẩng đầu.

“Hôm nay tâm trạng chị đây rất tốt, sẽ nhảy cho các người xem.” Múa thoát y. Còn đẹp hơn cả ánh mặt trời.

“Được.” Lập tức có người ủng hộ.

Phàn Hi mỉm cười, lơ đãng liếc qua Niels.

Âm nhạc đánh thức tế bào trong cơ thể, cả người cô chuyển động theo tiết tấu, chiếc eo nhỏ mềm mại như rắn nước, khe ngực sâu, vòng eo mảnh khảnh, cặp mông tròn mướt mà, đôi chân dài nhỏ...khiến cổ họng người khác khô khốc.

Mark thấy lòng mình nhộn nhạo, không nhìn được mà gọi Fancy.

Phàn Hi đặt ngón trỏ lên môi, ý bảo đừng phát ra tiếng động.

Cô cúi gập người, cặp mông vênh lên cao, cô hất nhẹ mái tóc.

Mái tóc đen dài tựa thác nước đổ xuống.

Trái tim đàn ông như hỏa tiễn bị phóng lên không trung.

Cơ thể cô chuyển động, đường cong chữ S được phô ra hoàn toàn.

Trái tim đàn ông, lại giống như thiên thạch rơi xuống mặt đất.

Cô là diễn viên, cần fan hâm mộ.

Cô là nữ vương, cần thần dân phục tùng.

Bọn họ là fan, cũng là thần dân của cô. Vì cô mà cúng bái, vì cô mà điên đảo.

Nhưng, đây mới chỉ là bắt đầu.

Cô ngẩng mặt lên, vén tóc lòa xòa trước mặt, bắt đầu cởi từng cúc áo.

Làn da dưới lớp vải dần hiện ra, thanh khiết hoàn mỹ như khối ngọc.

Bra màu tím nâng cao đôi gò bồng đảo, làn da trắng nõn, vùng bụng bằng phẳng, vô cùng dụ hoặc.

Ánh mắt nóng bỏng, trái tim cuồng loạn, huyết mạch sôi sục.

Vai Phàn Hi khê động, vạt áo tuột xuống cánh tay.

Không ai nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở.

Kinh ngạc, tim đập loạn nhịp.

Niels nhìn cô, không thể dời mắt.

Chưa từng gặp cô gái nào giống cô, kiêu ngạo, cuồng dã, phô ra toàn bộ sức hút của đàn bà.

Ba tù binh.

Bất cứ cô gái nào cũng kém cô cả nghìn lần.

Cô xoay một vòng, hất tay, ném áo sơ mi vào lòng Niels.

Trên áo có mùi hương của cô, giống như chất độc, thấm qua da thịt, chui vào lục phủ ngũ tạng của anh.

Bốn mắt nhìn nhau, Phàn Hi nháy mắt, liếm môi, ngoắc tay về phía anh. Trong mắt cô như có lưỡi câu, một khi mắc vào, sẽ không thoát nổi.

Niels trầm mặt, ánh mắt thâm trầm như biển sâu.

Cô đảo mắt, nhìn hai kẻ độc thân bên cạnh đang nhìn chăm chăm mình. Phàn Hi nhướn mày, dịu dàng hỏi, “Hai anh, thấy tôi có phải phụ nữ không?”

Frank, “Em mà không phải phụ nữ, vậy thế gian này không có phụ nữ rồi.”

Phàn Hi nở nụ cười, “Thật sao?”

Mark ra sức gật đầu.

Trên người Phàn Hi chỉ còn đồ lót. Cô liếc nhìn Niels, hai tay đặt bên hông, cầm lấy quần lót, lắc lư hông, dần dần cởi ra.

Hai người đàn ông nhìn cô chăm chăm, nuốt nước bọt liên tục.

Phúc lợi này, cả đời không dám mơ tới.

Dù Niels bình tĩnh đến mấy, anh cũng không nhịn nổi nữa, đứng dậy giữ tay cô lại, khoác áo sơ mi lên người cô.

“Đủ rồi.”

Phàn Hi nhìn anh, khoe môi cong cong đắc ý, cuối cùng anh cũng không nhịn được.

Buổi biểu diễn kết thúc.

Frank tiếc đứt ruột, còn thiếu một chút nữa thôi.

Một chút, nhưng cũng xa tận chân trời.

Mark khó chịu cắn nhai, “Lão đại à, thua thì phải chịu chứ.”

Niels trầm mặt, “Cút.”

Lần đầu tiên thấy anh không nể mặt mọi người, Mark rung mình, lập tức tỉnh rượu. Anh ta không dám đùa cợt nữa, cùng Frank cuốn xéo.

Cửa phòng đóng “cạch” một tiếng.

Đợi tới khi trong phòng chỉ còn hai người, Niels quay đầu nhìn cô, vẻ mặt vô cùng giận dữ. Anh tự tin, không có nghĩa là anh không ghen.

“Em bắt buộc phải làm thế à?”

Phàn Hi vô tội nhún vai, “Làm thế là làm gì?”

“Ở trước mặt anh quyến rũ người đàn ông khác.”

Phàn Hi không phủ nhận, chỉ cười, “Anh để tâm sao?”

Câu hỏi này cô đã từng hỏi, nhưng giờ hỏi lại, còn nặng nề hơn trước.

“Em biết đáp án mà.”

“Không biết.” Cô cố tình gây sự.

Niels không tranh luận với cô mà lập tức giữ lấy gáy cô, giận dữ cắn môi cô.

Nụ hôn kết thúc, anh trầm giọng nói, “Anh để tâm. Mỗi hành động của em không phải đang khiêu khích, mà giống cây kim đâm vào lòng anh.”

Phàn Hi xoa xoa môi mình, lùi về sau, nhìn anh một lúc lâu rồi nói, “Em không khiêu khích ai cả. Em chỉ muốn chứng minh cho mọi người, em là nam hay nữ, để tương lai khỏi nghi ngờ.”

Vốn dĩ Niels đang tức giận, nhưng khi nghe những lời này, trong lòng lại thấy buồn cười. “Đã hơn một ngày mà em vẫn không quên được à?”

“Em thù dai lắm.”

Niels nhượng bộ, “Anh xin lỗi.”

Cô vẫn không buông tha, “Xin lỗi mà có tác dụng thì cần gì cảnh sát.”

Anh không còn cách nào khác, đành giải thích lại, “Có người báo là nội gián là chuyển giới, ở trong phòng của em...”

Phàn Hi cắt ngang, “Em không tức cái đó. Cái em tức là anh không bảo vệ em.”

Niels trầm mặc một hồi rồi hỏi, “Không thể cứu vãn sao?”

Phàn Hi vuốt tóc, “Không thể.”

Môi anh khẽ mấp máy, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng.

Nhìn vẻ mặt của anh, tự nhiên cô mềm lòng.

“Có điều, nhìn anh hối lỗi như vậy...” Cô kéo dài giọng, “Múa thoát y cho em xem đi.”

“...”

“Em muốn xem.”

Niels rút bao thuốc từ túi quần, nhét một điếu vào miệng, cảm giác rất khó thở.

Phàn Hi khoanh tay trước ngực, cười cười, “Toán học khó vậy anh còn làm được, múa là cái gì chứ.”

Nụ cười của cô khiến da đầu anh tê rần.

“Không muốn cũng không sao, em không ép.” Cô nhìn anh, lấy lùi làm tiến, “Dù sao dưới lầu cũng rất nhiều đàn ông.”

Quả là nữ ma đầu.

Niels hít vài hơi thuốc, rồi dập tàn thuốc, “Sau đó có thể bỏ qua chứ?”

Cô nhướn mày, “Đương nhiên rồi.”

Anh cắn môi, đưa tay kéo góc áo, cởi ra, để lộ nửa người trên, sau đó đưa tay cởi thắt lưng.

Nếu bị Mark nhìn thấy, nhất định mắt anh ta sẽ rơi khỏi tròng.

Ai ngờ, Phàn Hi vẫn không hài lòng, giữ tay anh lại, giọng hờn dỗi, “Chưa đủ quyến rũ, chưa thấy kích thích.”

Anh nhìn cô cảnh cáo.

Cô không sợ hãi, ngón tay vuốt ve mu bàn tay anh, giọng nũng nịu vô lại, “Em muốn nhìn.”

Niels im lặng.

Có câu, người không biết xấu hổ, là vô địch thiên hạ.

Ép một nhà khoa học múa thoát y, chỉ có người vô sỉ như cô mới nghĩ ra được.

Đổi một bài hát nóng bỏng, Phàn Hi ôm lấy anh từ sau lưng, bàn tay vuốt ve lồng ngực anh.

Anh giữ tay cô lại.

Phàn Hi liếm vành tai anh, thấp giọng nói, “Đến đi.”

Niels kéo cô xoay một vòng, để cô đứng trước mặt anh, hai tay giữ lấy eo cô, hông khẽ chuyển động nhẹ nhàng.

Cô ôm lấy cổ anh, không nhìn được mà hôn lên môi anh, nụ hôn mãnh liệt như lửa.

Niels chạm vào mặt cô, đẩy cô ra, nâng cằm cô lên, “Không phải muốn xem anh múa sao, sao lại hấp tấp như vậy chứ?”

Cô nở nụ cười.

Anh vén tóc cô, hôn lên khuôn mặt cô, rồi đưa tay cởi thắt lưng.

Anh thả tay, chiếc quần rơi xuống đất.

Phản Hi nhìn chằm chằm vào hạ thể của anh, khẽ cắn môi, tim cô run lên.

Anh đi một vòng quanh cô, bờ môi lướt qua chiếc cổ mảnh khảnh, rồi đến bờ vai tròn trịa, rõ ràng môi anh không chạm vào người cô, nhưng còn kích thích hơn cả hôn.

Phản Hi ngửa mặt, để lộ vẻ tươi cười, chìm đắm trong sự quyến rũ của anh.

Lúc anh đi qua người cô, cô chạm vào mặt anh, áp vào môi mình.

Nụ hôn thoáng qua như chuồn chuồn đập nước.

Vẫn chưa đủ.

Anh đứng sau lưng cô, ôm cô vào lòng, hôn lên vai cô.

Phản Hi ở trong lòng anh, quay đầu lại, hai bờ môi lại quần lấy nhau.

Ai nói nhà khoa học thì không có “kích tình”?

48 tiếng sau khi Cazaar và Namyan sa lưới, Niels dùng số phức tính ra vị trí căn nhà của Taliban, hai quân Đức Mỹ hợp tác, cần quét sạch lợi. Đám phần tử khủng bố trở tay không kịp, lập tức bị bắt, kho vũ khí bị phá hủy. Không còn nghi ngờ nữa, lần tấn công này chính là cú đánh chí mạng, là vết thương khó có thể hồi phục.

Cả quân Đức lẫn Mỹ đều tạm thời trút bỏ gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Liên kết thuận lợi với hai thành phố lớn, các nước thành viên NATO hoàn thành nhiệm vụ, sẽ rút quân trong vài ngày tới.

Trước khi họ đi, căn cứ mở tiệc chia tay, đã gặp nhau tức sẽ có lúc rời xa, khi nào có cơ hội gặp lại cũng không biết.

Thấy Niels ngồi một mình bên quầy bar, Nathan đi tới, vỗ vai anh, “Em trai à, một mình sao có thể uống rượu giải sầu.”

Niels lên tiếng chào hỏi, không tỏ thái độ gì.

“Sao vậy, vẫn để bụng chuyện lần trước à?”

“Lần trước là lần nào?”

Nathan huých anh, cười lớn, “Đừng có giả ngốc nữa.”

Niels cũng cười theo, “Chuyện đã qua không cần nhắc lại.”

Nathan nhìn anh rồi nói, “Cũng đúng, chúng ta đều có hoàn cảnh riêng. Càng nói càng tổn thương.”

Niels im lặng cười cười.

Nathan gọi hai cốc bia, nói, “Chuyện trước đây có thể không nhắc lại, nhưng mấy chuyện gần đây, tôi muốn cảm ơn cậu. Nếu như không có trí tuệ của cậu, đám khủng bố kia không thể sa lưới nhanh như thế, nhiệm vụ của chúng tôi cũng không thể hoàn thành một cách viên mãn như vậy.”

“Không cần cảm ơn tôi. Đây là thành viên NATO, cùng chung mối thù.”

Cách nói cao thượng này, anh có chút không quen.

Nathan không nói ra ngoài miệng, nhưng trong lòng hiểu rõ, bản thân mình suýt nữa giết người anh yêu thương, chắc chắn trong lòng anh có chút khó chịu. Nếu đổi là người khác, Nathan cũng chẳng để tâm, nhưng Niels thì khác, anh là thiên tài, là người đầu đội trời chân đạp đất, chính trực, ngay thẳng, khiến người khác kính nể. Vì vậy Nathan sẵn sàng xin lỗi Niels.

Hai người nói chuyện một hồi, Nathan đổi chủ đề, “Cậu cũng không còn ít tuổi nữa, lúc nào thì thay quân?”

Niels uống một hợp rượu, nói, “Sẽ sớm thôi.”

Để phục vụ cho quân đội đóng quân bên ngoài cần một khoản ngân sách lớn, nước Đức đã nhiều lần thảo luận, quyết định dần dần rút quân về.

Phía Bắc Afghanistan vốn dĩ có ba nghìn binh sĩ Đức đóng quân, giờ giảm gần một nghìn người.

Căn cứ của Niels cũng nhận lệnh rút quân, mấy ngày nữa là quay về Đức rồi.

Nathan nói, “Trở về Đức nhớ giữ liên lạc. Sau này có cơ hội, tôi muốn tới sông Rhine.”

Niels, “Rất hoan nghênh.”

69. Chương 69

Thấy Phan Hi đi tới, Nathan cũng tự động rút lui. Cái mạng nhỏ của cô suýt nữa bị anh ta cướp mất, giờ đụng mặt sẽ khó xử.

Ái ngờ cô chẳng buồn liếc Nathan một cái, ngồi xuống cạnh Niels. Sau khi châm một điếu thuốc, cô nhìn bóng lưng Nathan, hỏi, “Lão hồ ly tìm anh làm gì thế?”

“Tạm biệt.”

Phan Hi hừ một tiếng, “Chờ chúc tết gà, chẳng phải điều tốt đẹp gì.”

Niels biết rõ hai người họ không ưa nhau, nên không tiếp lời.

Phan Hi nhả một ngụm khói, “Bao giờ các anh rút quân?”

“Tin tức nhanh đấy.”

Cô lờm anh một cái, “Có Mark ở đây, muốn biết cũng không khó.”

Niels cười cười, “Có lẽ trong hai tháng tới.”

“Cả căn cứ hơn 500 người, rút hết à?”

Niels gật đầu.

“Không sợ Taliban ngóc đầu trở lại sao?”

Niels nói, “Muốn tiêu diệt triệt để cũng không được, quân đội đã làm hết sức rồi, tiếp theo phải dựa vào lực lượng quân cảnh địa phương.”

Nói cũng đúng, giống như một đứa trẻ, bố mẹ dù giỏi cỡ nào, cũng không thể bảo vệ cả đời.

Dạy những điều cần dạy, kế tiếp phát triển thế nào, phải dựa vào đám người Afghanistan đó.

Phan Hi vuốt vuốt bao thuốc lá, làm như vô tình mà hỏi, “Kế tiếp anh có dự tính gì không?”

Niels nói, “Về nước.”

Cô tiếp tục thăm dò, “Không có ý định nào nữa à?”

Niels lắc đầu, uống nốt rượu trong ly.

Phàn Hi nhìn anh, chất lỏng màu hổ phách rót vào cổ anh, yết hầu khẽ chuyển động, vô cùng gợi cảm.

Người đàn ông này, uống rượu cũng quyến rũ như thế.

Cô ngồi không yên, đưa tay giữ gáy anh, áp môi mình lên môi anh.

Nụ hôn quá mãnh liệt, trong khoang miệng anh toàn là mùi vị Tequila, khiến cô bị sặc. Phàn Hi buông anh ra, thò tay lấy lát chanh bỏ vào miệng. Vị chua cay lẫn lộn trong miệng khiến cô nhũn mỳ.

Thấy vậy, Niels bật cười.

“Cười cái gì?”

“Không có gì.”

Khó chịu!

Phàn Hi đến gần anh, thấp giọng nói vào tai anh, “Rời bỏ em về Đức, anh cam tâm chứ?”

Niels bị cô làm phiền, nói thẳng, “Tất nhiên là không.”

Phàn Hi mỉm cười.

“Vậy anh lấy cái gì dụ em đi Đức đây?”

“Tự do.”

Phàn Hi nhìn anh, rất lâu rất lâu sau mới nói, “Quả nhiên anh đã nhìn thấu em.”

“Không nhìn thấu em, sao có thể khiến em yêu anh chứ?”

Câu nói vừa bá đạo vừa tự tin.

Phàn Hi ngẩn người, cô hỏi anh, nhưng cũng như tự hỏi mình, “Em yêu anh sao?”

“Trong lòng em tự có đáp án.”

“Yêu hay không yêu, buồn nôn quá. Nhưng em thực sự muốn ở bên anh.” Phàn Hi nói tiếp, “Đến Đức, không có công việc, không kiếm được tiền, anh nuôi em sao?”

Phàn Hi chỉ tùy tiện hỏi một câu, nhưng Niels nói rất nghiêm túc, “Chỉ cần không khó nuôi thì anh có thể.”

“Không khó đâu, em không ăn nhiều. Có điều, mỗi ngày dưỡng móng một lần, dưỡng da hai lần một tuần, dưỡng tóc một tuần một lần, dưỡng toàn thân một lần. Mỗi tháng bay đi Paris ngắm bộ sưu tập mới, ba tháng một lần bay đi Tokyo mua sắm. À đúng rồi, bình thường khi em ra ngoài đều cần thợ trang điểm, nhà tạo mẫu tóc, thêm một trợ lý nữa.”

“...”

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của anh, cô cười lớn, nắm lấy cằm anh, “Đùa tí thôi mà, anh tưởng thật à?”

Niels im lặng.

“Này, em hỏi thật, anh đã từng nghĩ đến việc đến Trung Quốc với em chưa?”

Anh lắc đầu, “Chưa từng.”

“Vì sao?”

“Bất đồng ngôn ngữ.”

“Lấy có thì có.”

Đúng là lấy có thật. Niels hỏi cô, “Vậy em muốn về nước à?”

Phàn Hi lấy một miếng thuốc nữa, nhưng không châm lửa mà ngậm vào miệng.

Im lặng một lúc lâu, cô mới nói, “Không muốn.”

Một cái lồng tinh xảo, khó khăn lắm cô mới quyết định bay ra ngoài, sao phải trở về chứ?

Những thứ ở nơi đó, nếu đã buông bỏ rồi, thì buông bỏ luôn đi.

Niels nhìn cô, đột nhiên anh đưa tay ôm lấy vai cô, kéo cô vào ngực mình.

“Vậy em đi Đức đi.”

Quân Đức đóng tại Afghanistan gần mười năm, cuối cùng cũng rút quân hoàn toàn, chỉ còn quân Mỹ ở lại hăng hái chiến đấu. Có điều, quân Mỹ cũng không ngu ngốc.

Mười năm, những gì nên làm đã làm, cũng đã tiêu diệt kẻ thù. Chính phủ địa phương cũng được xây dựng, nguyện vọng đặt ra ban đầu đã hoàn thành. Trận chiến này không thắng cũng không thua, bởi kết quả vẫn như vậy, người dân Afghanistan vẫn khổ cực.

Với người dân nơi đây, ngoài khổ cực ra, họ chẳng có thứ gì.

Hi vọng một ngày nào đó, họ có thể sống một cuộc sống hòa bình như bao người trên thế giới.

Quân Đức còn một tháng nữa để rút quân, có quân cơ chuyên dụng tới đón, bay thẳng về Đức. Ban đầu cô đến đây vì Niels, giờ anh phải đi, cô cũng chẳng ở lại làm gì.

Vì quá gấp nên cô không kịp chuẩn bị, cho dù đi cùng bộ đội nhưng cũng không được qua hải quan Đức. Vì vậy cô chỉ có thể về Trung Quốc, làm thủ tục dần dần. Cô có tiền, nên muốn đi Châu Âu, thủ tục cũng nhanh chóng hơn.

Bộ đội rút quân nên có nhiều vật tư phải đưa về nước, vì vậy phải kiểm tra, sửa chữa, vô cùng bận rộn.

Đã hai ngày không gặp anh, bình thường thì không sao, nhưng ngày mai Phàn Hi về nước rồi.

Trở về Trung Quốc.

Lần từ biệt này không biết bao giờ sẽ gặp lại. Trước khi đi cũng nên gặp nhau nói vài lời chứ.

Cô cho rằng chút nữa anh làm việc xong sẽ tới, không ngờ, chút nữa này là rạng sáng.

Niels xong việc quay về phòng, vừa mở cửa ra, trên giường có người.

Là Phàn Hi.

Cô đang ngủ, bị anh làm giật mình, ngồi bật dậy.

“Anh về rồi à?”

“Ừ.”

“Em phải đi rồi.”

“Ừ.”

“Ngày mai em đi.”

“Bị cưa cấp lười à? Chẳng nói gì ngoài ‘ừ’ thế?”

Niels nói, “Thuận buồm xuôi gió.”

“Ngồi máy bay không thể xuôi gió được. Nói như thế chẳng khác gì rửa em chết đi.”

Niels bắt đầu dĩ sửa lại, “Thượng lộ bình an.”

“Còn nghe được.”

Phàn Hi đứng dậy, ôm anh từ phía sau, áp mặt vào tấm lưng to lớn của anh, hít một hơi thật sâu, đều là mùi hương trên người anh.

Có một khoảng thời gian cô muốn ở bên anh, nếu như nói rằng trong lòng không có anh, chính là nói dối. Ngoài miệng có thể nói gì cũng được, nhưng cô không thể tự lừa bản thân mình.

Còn chưa chia tay đã nhớ nhung rồi. Cô rất muốn thời gian trôi thật nhanh, cuốn hết mấy khoảnh khắc chia tay này đi.

Trong lòng buồn bã nhưng cô không khóc, từng năm qua đi, trái tim cô đã được tôi luyện, có thể tiếp nhận bất cứ thứ gì gọi là bi hoan ly biệt. Nhưng không khóc không có nghĩa là không buồn, cô biết, anh ở trong lòng cô quan trọng thế nào. Thực sự rất quan trọng.

Hai người đều im lặng không nói.

Cả cô và anh đều là người trưởng thành, có những lời không cần nói ra, ngôn ngữ không phải cách duy nhất thể hiện tình cảm, còn có hành động. Mỗi cái ôm, mỗi nụ hôn, có lẽ càng chứng minh rõ ràng sự quyến luyến của hai người.

Những vì sao bên ngoài rất sáng, ánh trăng rất lạnh, xuyên qua cửa sổ, chiếu vào phòng, bóng hai người đổ dài trên đất.

Cô trầm mặc rất lâu, cuối cùng vẫn gọi, “Niels.”

Anh đáp lại.

“Quay nhiều phim hành động quá, em chán rồi. Em muốn quay phim tình cảm.”

Anh nở nụ cười, nụ cười vô cùng dịu dàng ôn nhu.

“Nghe Mark nói, em không muốn kết hôn sinh con.”

Phàn Hi hậm hực đáp, “Em đổi ý rồi, không được sao?”

Lời nói này có chút hờn dỗi, khiến nụ cười trên mặt anh càng sâu hơn.

“Lần trước về nước em đã đi Đức, để tìm Cố Á.”

Niels không tiếp lời, chờ cô nói.

Phàn Hi buông lỏng tay, đi đến trước mặt anh, nhìn anh thật sâu.

“Anh không tò mò à?”

“Trong dự đoán của anh.”

“Anh đoán được á?” Cô không tin cô bị anh nhìn thấu hoàn toàn.

“Quan hệ của anh và cô ấy chắn ngang trong lòng em, nếu em không đi tìm hiểu thì không phải là Phàn Hi.”

Bên ngoài mặt cô tươi cười nhưng trong lòng thì không, “Anh hiểu em thật đấy.”

Niels hỏi, “Cô ấy nói gì với em?”

“Không phải anh có thể tự đoán sao?”

Anh lắc đầu, “Không đoán được.”

Phàn Hi nhìn anh, như cười như không, “Cô ấy nói anh là người đàn ông tốt, khuyên em đừng bỏ lỡ.”

Niels nhướn mày không nói, nhưng đáy mắt lấp lánh ý cười.

Nụ cười của anh vô cùng ấm áp, tựa ánh mặt trời giữa cơn bão, khiến người ta cảm thấy có thêm hi vọng.

Tim cô khẽ xao động, đưa tay ôm lấy cổ anh, áp trán vào trán anh, “Anh được lắm, có thể làm em muốn ngủ với anh cả đời.”

Hứa hẹn cả đời, tốt đẹp bao nhiêu thì xa xôi bấy nhiêu, giống như vì tinh tú cuối chân trời.

Anh ôm cô vào lòng, nói, “Còn hai tháng nữa là tới Giáng sinh, em đến nhà anh đi.”

Cô nhướn mày, “Bố mẹ anh cũng ở đây à?”

“Giáng sinh là ngày gia đình đoàn tụ mà.”

“Anh có anh em gì không?”

“Có một em trai.”

“Cậu ấy cũng ở đây à?”

Niels, “Cả nhà chúng ta đều ở đó.”

“Đều ở đó.” Cô kéo dài giọng, mập mờ nhìn anh, “Anh ám chỉ gì thế?”

Ở Trung Quốc có câu “con dâu xấu gặp mẹ chồng” [1], nhưng ở Đức thì không.

[1] Ý chỉ việc sớm muộn gì cũng tới.

Nghe vậy, Niels nghiêm túc lắc đầu, “Không có ý gì mà...”

Còn chưa nói hết đã bị Phan Hi đấm một phát vào bụng, cô trừng mắt nhìn anh, hờn dỗi, “Anh đúng là con một sách toàn cơ bắp.”

“...”

Hôm sau, Phan Hi lên đường.

Những người quen cô lúc trước đều tới tạm biệt.

Mark ôm cô thật chặt, nói, “Fancy, nếu như đến Đức nhớ tìm tôi, tôi dẫn cô đi thăm quan.”

Frank huých anh ta một cái, “Còn cần cậu đưa sao? Người ta đi Đức gặp gia đình, cậu đừng làm bóng đèn.”

Mark kêu lên, “Thì gặp gia đình, cũng cần gặp bạn bè mà.”

Mọi người đùa giỡn mấy câu, Frank mới nói, “Nói thật, chúng tôi đều ở chung một thành phố, nếu Niels không quan tâm em, thì cứ tìm bọn tôi. Cần giúp gì chúng tôi đều sẵn lòng.”

Mark lập tức gạt đầu tán thành, “Đúng thế đúng thế. Chúng ta vĩnh viễn là chiến hữu.”

Hai chữ “chiến hữu” này cũng không sai, gần hai năm cùng nhau ăn sáng, cùng nhau tập luyện, cùng nhau vào sinh ra tử, từ đó vô hình tạo thành tình bạn sâu sắc.

Thứ tình cảm thuần khiết này Phan Hi chưa từng có. Thế giới của cô luôn ngập trong sự giả dối, lừa gạt, lợi dụng, chỉ có tiền và quyền, bán đứng lẫn nhau. Còn ở Afghanistan, cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này lại cho cô một tình cảm khắc cốt ghi tâm, một tình bạn chân thành tha thiết. Dù có nghìn vàng cũng không đổi lấy được.

Phan Hi mỉm cười, cô không phải người giỏi thể hiện tình cảm, vì vậy chỉ nói một câu “Cảm ơn.”, nhưng đều là thật lòng, không cần dùng ngôn ngữ thể hiện, phải dùng trái tim cảm nhận.

Người cuối cùng tạm biệt cô là Niels.

Càng không thể rời xa, càng khó thể hiện cảm xúc. Hai người chính là kiểu người này.

“Về nước sớm một chút, em sợ lâu quá sẽ quên mất anh.”

“Em sẽ không quên nổi đâu.”

“Em có 30 triệu người hâm mộ...”

Anh vén tóc cô, nói từng chữ, “Em có 30 triệu người hâm mộ, nhưng em chỉ có một anh mà thôi.”

Một câu nói, đủ khiến cô không thể phản bác.

Một lúc sau, cô mới nói, “Vì vậy anh phải sống thật tốt.”

Anh phải sống thật tốt.

Năm chữ này, khiến tim anh trở nên ấm áp.

70. Chương 70

Tuy rằng Phàn Hi không còn xuất hiện nhiều trước công chúng nhưng người hâm mộ vẫn quan tâm tới cô, vì vậy khi nghe tin cô trở về Trung Quốc, họ lập tức tới vây kín sân bay.

Ngoài fan hâm mộ còn có cả phóng viên của các đầu báo lớn.

“Tiểu thư Fancy, cô có thể kể lại chuyến đi Afghanistan không?”

“Cô sẽ trở lại ảnh đàn chứ?”

“Gần đây đạo diễn Hoàng chuẩn bị quay phim mới, nghe nói chưa xác định nữ chính, cô có ý định thử vai không?”

“...”

Phàn Hi đeo kính râm, từ đầu tới cuối luôn nở nụ cười rạng rỡ nhưng vô cùng lạnh lùng.

Người tới đón cô vẫn là Chương Tuyết, có điều, trước đây là người đại diện, còn giờ là bạn tốt.

Anh giúp cô ngăn cản phóng viên, mở cửa xe cho cô. Cánh cửa xe đóng lại, cách ly hoàn toàn với thế giới ồn ào ngoài kia.

Phàn Hi cười, “Không ngờ đã rời đi hơn nửa năm mà họ vẫn nhớ em.”

“Sao có thể quên em được chứ. Em là nữ thần trong lòng mọi người. Em đi rồi, nhưng tên vẫn nằm trên top search mấy tháng liền.”

“Thật sao?”

Chương Tuyết nhìn cô qua gương chiếu hậu, “Bao giờ em tổ chức họp báo?”

Phàn Hi hỏi, “Cần thiết à?”

“Đương nhiên rồi. Em không thấy cảnh náo nhiệt ban nãy à?”

“Nhưng em không định trở lại ảnh đàn.”

Chương Tuyết, “Vậy em về làm gì?”

“Làm hộ chiếu.”

“Đi đâu?”

“Đi Đức.”

Chương Tuyết không hiểu, “Việc ở Afghanistan xong hết rồi à?”

“Người Đức rút quân rồi.”

Chương Tuyết liền hiểu ra, “Vậy em và anh ta...”

Thấy anh ta định nói lại thôi, Phàn Hi liền nói, “Muốn nói gì cứ nói, anh đừng áp ứng thế.”

“Em và anh ta phát triển tới đâu rồi?”

Phàn Hi hé miệng cười, “Vô cùng hòa hợp.”

Chương Tuyết ngạc nhiên, “Hai người định kết hôn à?”

“Ồ bên nhau rồi, nhưng cũng chưa nghĩ tới tờ giấy chứng nhận đó.”

Chương Tuyết thở dài, “Anh không hiểu nỗi suy nghĩ của em.”

“Anh không cần hiểu, anh ấy hiểu là được.”

Lời của cô tuy khiến Chương Tuyết tổn thương, nhưng là sự thật không thể chối cãi.

Chương Tuyết liền đổi chủ đề, “Vậy bao giờ em định đi?”

“Xem anh làm giấy tờ cho em mất bao lâu.”

“Cũng không phải khó. Nhanh thì khoảng hai ba tháng là được.”

“Ừ.”

“Em định tới Đức rồi làm gì?”

“Không làm gì cả. Có người nuôi em.”

“Em tiêu tiền như nước, ai nuôi nổi em chứ?”

Phàn Hi nói, “Không nuôi nổi thì em cắt bớt chi tiêu là được.”

“Làm tóc, spa, làm móng, dưỡng da...em bỏ được cái nào?”

Phàn Hi nói, “Không đủ tiền thì không làm nữa.”

Chương Tuyết lắc đầu, “Anh không tin.”

Phàn Hi nói, “Thực ra mấy năm nay em cũng tiết kiệm tiền đủ để tiêu xài cả đời. Nói là để anh ấy nuôi em cũng là giữ thể diện cho anh ấy thôi.”

“Xem ra lần này em rất nghiêm túc.”

Phàn Hi, “Đúng thế. Có thể gặp được tình cảm khắc cốt ghi tâm không hề dễ. Với em, anh ấy là người tốt nhất.”

Chương Tuyết khẽ giật mình, vì cô nhắc tới từ “tốt nhất”

Người trong giới showbiz luôn tránh từ này, vì không có gì “tốt nhất”, chỉ có “rất tốt” mà thôi. Hào quang của bạn ngày hôm nay, ngày mai hoàn toàn có thể bị người khác cướp mất. Nhưng, cô lại nói “tốt nhất”.

Chương Tuyết mỉm cười, “Xem ra em đã tìm được người em yêu thật lòng, chúc mừng em.”

Phàn Hi nói, “Ồ trong nước em có bất động sản, xử lý giúp em.”

“Xử lý thế nào? Em muốn bán à?”

Phàn Hi gật đầu, “Tương lai bất định. Có nhiều đất đai nhà cửa quá cũng vô dụng, nhân lúc giá nhà đất cao thì bán bớt đi.”

“Em hạ quyết tâm rồi tổ quốc rồi.”

Sống ở đâu là tự do của cô, không cần ai quyết định, cũng không cần giải thích với ai. Phàn Hi cười cười chuyển chủ đề, “Em muốn lập một quỹ từ thiện.”

“Không phải em có một quỹ rồi sao?”

“Đó là cho cô nhi.”

“Còn quỹ này?”

“Trợ giúp phụ nữ.”

“Sao em lại nghĩ tới việc đó?”

“Phụ nữ ở Afghanistan không được coi trọng, nhưng họ ở quá xa em không giúp được. Nhưng ở trong nước thì em có thể, hi vọng có thể bảo vệ họ, giúp họ hưởng những gì họ xứng đáng nhận được. Mong họ sẽ độc lập, mạnh mẽ hơn. Coi như em đang báo đáp công ơn nuôi dưỡng của tổ quốc.”

Chương Tuyết cười cười, “Tư tưởng của em thật khiến anh muốn cúng bái.”

“Trước kia không như vậy sao?”

Chương Tuyết tránh nặng tìm nhẹ, “Trước là sùng bái, giờ là cúng bái.”

Phàn Hi nở nụ cười, “Anh cũng mồm mép thật đấy.”

Hai người hàn huyên vài câu, Chương Tuyết nói, “Tuy em không định trở lại ảnh đàn, nhưng cũng là đại minh tinh, nếu đã trở về thì nên xuất hiện trước truyền thông một lần. Coi như có lời với người hâm mộ mình.”

“Trừ chính mình ra, em không cần giải thích với ai hết.”

Chương Tuyết, “Em thật vô tình.”

“Vô tình sao? Em chỉ không muốn làm việc mình không thích thôi.”

“Fancy, dù sao đây cũng là Trung Quốc, không thể quá tùy hứng.”

Ý của Chương Tuyết cô hiểu. Dù sao cô cũng sắp rời khỏi đây rồi, rất nhiều việc, đã gặp nhau ắt có lúc chia ly.

Phàn Hi, “Anh muốn em làm gì?”

Thấy cô nhượng bộ, Chương Tuyết nói, “Tuần sau Thang Thần kết hôn, cô ấy biết em trở về nên đã gửi em thiệp mời. Giữ chút thể diện, tới đó đi, coi như họp báo luôn.”

Phàn Hi nói, “Giữ thể diện cho ai?”

“Cho ai cũng được, chỉ cần em đến thôi.”

Phàn Hi, “Được rồi, coi như em giữ thể diện cho anh.”

Chương Tuyết cười khổ.

Phàn Hi đang bận, cô phải trang điểm.

Nhưng thực ra cô ngồi hút thuốc, bốn năm người vây quanh, làm tóc, trang điểm, sơn móng, mát xa...Nói là rút khỏi ảnh đàn nhưng vẫn được chăm sóc như vậy, quả thực khiến không ít người đổ kị với cô.

Phàn Hi kẹp điếu thuốc, móng tay sơn đỏ. Cô hít một hơi rồi nhả ngum khói ra, phát hiện có người nhìn mình, cô nhú mày, người đó lập tức dời mắt.

Ở đây ai cũng tò mò, nữ vương cao cao tại thượng thật sự có thể rời bỏ cung điện của mình, trở thành người thường?

Điện thoại đổ chuông, số lạ, Phàn Hi không nghĩ nhiều, ấn nút nghe rồi đứng dậy.

“Phàn Hi.”

Giọng trầm ấm quen thuộc của một người đàn ông vang lên khiến tim cô đập mạnh.

Người gọi tới dĩ nhiên là Niels.

Điếu thuốc cháy tới ngón tay cô, cô giật mình buông tay, tàn thuốc rơi xuống đất.

Thấy cô không nói gì, Niels chủ động, “Em làm gì thế?”

Phàn Hi hoàn hồn, “Trang điểm.”

“Chuẩn bị ra ngoài à?” Niels.

“Có bữa tiệc.” Phàn Hi.

“Em trở lại showbiz sao?”

“Là ngược lại. Em từ biệt mọi người.”

Anh “à” một tiếng.

“Sao anh biết số em?” Lại còn là số cá nhân.

“Em cho anh mà. Em quên rồi sao?”

“Chưa.” Ấn tượng sâu như vậy sao có thể quên. Lúc hai người ở trong xe trên sa mạc, cô đã viết địa chỉ liên lạc của mình lên con hạc giấy. Cô nhớ, anh chỉ nhìn thoáng qua.

Giờ mới biết, cái nhìn thoáng qua đó, chính là vĩnh viễn.

“Phàn Hi, anh...”

Lúc này, trong điện thoại truyền tới tiếng âm ỉ.

Phàn Hi nhíu mày, đưa điện thoại ra xa, một lúc sau mới hỏi lại, “Anh làm gì thế? Sao lại ồn như vậy?”

Anh nói, “Phi cơ hạ cánh.”

“Hôm nay anh rút quân à?”

“Ừ.”

“Vậy chúc anh thượng lộ bình an.”

Niels nói, “Anh phải đi rồi, đợi khi về Đức sẽ gọi cho em.”

Sau khi gọi điện, Phàn Hi ngẩng lên, thấy mọi người đều đang nhìn mình.

“Fancy à, cô thật nhiều bạn bè, lại còn ở khắp thế giới. Lần này là nước nào thế?”

Tuy nội dung cuộc điện thoại giữa hai người không có gì mập mờ, nhưng những người trong giới giải trí đều là yêu tinh, mũi còn thính hơn chó săn, có thể đánh hơi ra những chuyện nhỏ nhất. Bọn họ đang muốn đào tin tức.

Phàn Hi mỉm cười, rút một điều thuốc, kẹp vào ngón tay. Thấy vậy, lập tức có người châm lửa giúp cô.

Phàn Hi hít một hơi, đảo mắt, “Tiệc cưới tổ chức lúc mấy giờ?”

“Ba giờ.”

“Mấy giờ rồi?”

“Hai rưỡi.”

Phàn Hi đứng dậy, “Hôm nay tôi mặc gì?”

“Trang phục mùa thu Chanel mới nhất.” Nhà thiết kế kéo màn che phòng thử đồ ra, người mẫu mặc một bộ đồ màu trắng, cảm giác như nữ thần Hy Lạp, vô cùng gợi cảm, lại ưu nhã thần bí.

Nhà thiết kế nói, “Bộ này tôi đặc biệt chuẩn bị cho cô. Chỉ có khí chất của cô mới có thể mặc được.”

Cô cười cười.

Đưa tay chạm vào lễ phục, bên hông và ngực đều có thạch anh trang trí, vô cùng hoa mỹ xa xỉ. Quần áo và trang sức như thế này, e là về sau cô còn không mặc nữa. Nói trong lòng có cảm giác không nở bung bỏ cũng không sai, dù sao con người luôn ham hư vinh.

Có điều, tâm tình sẽ thay đổi.

Trước kia điều cô sợ nhất là già đi, nhan sắc tàn phai, không còn ai hâm mộ. Ngày hôm nay, những thứ đó chỉ là mây bay.

Phàn Hi thay trang phục, vạt váy chuyển động nhẹ nhàng theo từng bước đi của cô, giống như một đóa sen trắng.

Chương Tuyết lái xe tới, chờ cô ở ngoài, tuy hai người quen nhau đã lâu, nhưng khi thấy cô đi tới, hai mắt anh ta vẫn bừng sáng.

Phàn Hi vẫn luôn nổi bật như thế.

Còn chưa xuống xe, truyền thông đã vây kín.

Trước khi mở cửa xe, Phàn Hi nói với Chương Tuyết, “Đỡ em nhé.”

Chương Tuyết trêu ghẹo, “Sao thế? Sợ rồi à?”

“Lâu lắm không xuất hiện, em thấy không quen.”

Chương Tuyết cười, “Câu này không giống nữ vương lắm.”

Phàn Hi cũng cười theo, “Lúc em quyết định đi Afghanistan, em đã không còn là nữ vương nữa rồi.”

Chương Tuyết sững người, trong lòng có chút tiếc nuối.

Anh ta mở cửa xuống xe.

Ánh mặt trời tỏa sáng mãnh liệt.

Chương Tuyết mở ô, che nắng cho cô.

Phàn Hi khoác tay anh ta, bước ra từ trong xe.

Lập tức, ánh đèn flash lóe lên liên tiếp.

Cô mỉm cười, gơ tay chào mọi người.

Chương Tuyết thấp giọng, “Khí thế của em vẫn vậy.”

Phàn Hi không tiếp lời.

Hôn lễ cử hành ở vườn hoa của nhà hàng, có rất nhiều minh tinh xuất hiện, có người quen có người lạ, đều ăn mặc lộng lẫy.

Cô dâu Thang Thần thấy hai người, lập tức đi tới kéo tay Phàn Hi, “Không ngờ cô tới thật.”

Phàn Hi cười cười, “Đây là ngày trọng đại của cô, là bạn bè, đương nhiên tôi phải tới rồi.”

Thang Thần ôm cô, nói nhỏ, “Lát nữa ném hoa, tôi sẽ ném cho cô.”

Phàn Hi nói, “Tôi không có ý định kết hôn, cô ném cho người khác đi.”

“Chính vì tôi biết cô không có ý định kết hôn nên mới ném cho cô.”

“...”

Hai người nói vài câu, nhiếp ảnh gia liền tới chụp ảnh.

Phàn Hi duyên dáng yêu kiều như trang vẽ, còn đẹp hơn cả cô dâu.

Trước hôn lễ, việc cần làm là đối phó với phóng viên.

“Tiểu thư Fancy, cô thật sự rời khỏi ảnh đàn sao?”

“Đúng thế.”

“Cô quyết định như vậy, có phải vì ảnh hưởng của clip nóng không?”

“Chuyện clip nóng, tôi cũng là người bị hại. Nếu chuyện đã qua rồi, hi vọng mọi người đừng nhắc lại.”

“Nghe nói cô định đi Đức, là thật chứ?”

Phàn Hi cũng không định giấu diếm, “Đúng thế.”

“Cô định tiến quân vào ảnh đàn Châu Âu sao?”

“Tôi vẫn chưa có quyết định.”

“Vậy cô tính tới Đức làm gì?”

Phàn Hi nói, “Nếu tôi nói đi học, mọi người có tin không?”

Có người hỏi, “Học đại học sao?”

“Đúng thế.”

“Ngành nào vậy?”

Phàn Hi mỉm cười, “Mật mã học.”

Phía dưới lập tức xôn xao, “Cô đùa ư?”

“Không có.”

“Cô thật tài giỏi.”

Phàn Hi chỉ cười, không đáp lại.

Phóng viên lại hỏi, “Nghe nói đạo diễn Hoàng mời cô cho vai nữ chủ một, cô cũng từ chối sao?”

Phàn Hi nói, “Đạo diễn Hoàng có ý định đó hay không tôi không rõ, ông ấy cũng không mời tôi, chỉ là hỏi tôi đề cử ai thôi, nên không có chuyện từ chối như mọi người nói.”

“Vậy cô đề cử ai?”

Phàn Hi cười cười, “Chu Hân.”

Mọi người liền đưa mắt nhìn nhau.

“Chu tiểu thư sao? Nghe nói hai người bất hòa mà.”

“Không hề.”

“Cô ấy đã cướp bạn trai của cô.”

Phàn Hi sửa lại, “Là bạn trai cũ.”

“Thật xin lỗi. Cô ấy đã cướp bạn trai cũ của cô, cô không hận sao?”

“Không. Ngược lại tôi muốn cảm ơn cô ấy.” Cảm ơn cô ta đã cho cô khởi đầu mới. Giúp cô có được sự tự do. Còn tự do thế nào, cô đã đánh đổi ra sao, chỉ có bản thân cô mới hiểu được.

Thấy cũng phỏng vấn được một lúc lâu, Chương Tuyệt liền ngăn phóng viên lại, tới khi hai người rời khỏi vòng vây rồi, anh ta lườm cô, “Em cũng có gan nói vậy sao?”

“Có gì mà không dám chứ?”

“Cũng đúng, em rời ảnh đàn rồi. Sau này những chuyện ở đây không còn liên quan em nữa.”

Phàn Hi cười nói, “Em rất mong chờ cuộc sống mới.”

Nghi lễ kết hôn bắt đầu, cô dâu chú rể trao lời ước hẹn, rồi tới màn tung hoa cưới.

Phàn Hi đứng rất xa, thứ cô không muốn, không ai ép được cô.

Người đỡ được hoa là Chu Hân.

Sau khi ôm cô dâu, cô ta đặc ý liếc Phàn Hi.

Phàn Hi mỉm cười nhàn nhạt.

Chu Hân hơi chần chừ, nhưng vẫn đi về phía cô, “Cô thực sự muốn rời ảnh đàn sao? Hay đang chơi trò lạt mềm buộc chặt thế?”

Phàn Hi không đáp mà hỏi lại, “Nghe nói gần đây cô đang tranh thủ giành hợp đồng phim của đạo diễn Hoàng?”

Chu Hân đề phòng, “Tôi biết ngay mà, cô đang cố tình giở trò. Bộ phim đó phải là của tôi.”

Phàn Hi ghé sát mặt, hạ giọng nói, “Tôi biết, vì thế khi đạo diễn hỏi tôi, tôi đã đề cử cô.”

Cô ta khẽ giật mình, “Cô tốt vậy sao?”

“Không phải là tốt. Mà tôi muốn ở trên bờ, nhìn cô tiếp tục giãy giụa trong cái ao vạt chất ấy.”

Cách đả kích và trả thù tốt nhất, không phải là quấy phá cô, mà là khi tôi đã tiến xa, cô vẫn giậm chân tại chỗ.

71. Chương 71

Phàn Hi đứng trước cửa sổ trong phòng chờ ở sân bay đôi mắt ra xa, trước mắt cô là đường băng rộng lớn nơi máy bay đáp xuống.

Tầm mắt rộng lớn, trái tim cũng trở nên phóng khoáng hơn.

Trước kia tới đây chỉ có danh lợi, còn giờ tới đây, cô thấy trời xanh vạn dặm. Có câu, trong lòng thế nào, trước mắt sẽ thấy thế.

Trời cao mặc ta bay.

Chương Tuyệt đặt vé giúp cô, bay thẳng tới Berlin. Mùa này không phải mùa du lịch, vì vậy hành khách Trung Quốc tương đối ít, toàn là người Đức, chẳng ai biết cô, cũng chẳng ai để tâm tới cô, mặc dù có ánh mắt tò mò, nhưng cũng chỉ là chột lóe lên.

Phàn Hi ăn mặc rất tùy tiện, một chiếc áo khoác Adidas thêu hoa rộng thùng thình, mũ lưỡi trai, mái tóc tết đuôi sam, cô đi một đôi giày đế bằng, trên lưng đeo balo. Thoạt nhìn cô giống hết các du học sinh. Chỉ là cô có khí chất hơn người khác, tuy không còn là minh tinh nhưng dáng người cao ráo và nhan sắc xinh đẹp vẫn còn đó.

Phàn Hi đi tới bên thùng rác, ném toàn bộ danh thiếp trên tay vào đó.

Ông chủ XX.

Đạo diễn XX.

Phóng viên XX.

Phòng làm việc XX.

Có một tấm danh thiếp kẹt trên nắp thùng, bị gió thổi bay xuống đất.

Sau lưng có người đi tới, nhặt lên, dùng tiếng Anh nói, “Tiểu thư, cô rơi đồ này.”

Nghe vậy, Phàn Hi quay đầu lại.

Là một người đàn ông phương Tây, khoảng 40 tuổi, mặc âu phục, đeo kính râm, thoạt nhìn là một người đàn ông bình thường.

Phàn Hi đảo mắt qua tay ông ta, mỉm cười, “Không phải của tôi.”

Đôi phương không nói gì, đưa tay vuốt cằm.

Lúc này, loa thông báo vang lên, Phàn Hi nói với người đó, “Excuse me.”, rồi đi vào lối đi VIP.

Ông ta cúi đầu nhìn danh thiếp, mặt trước là tiếng trung ông ta không hiểu. Mặt sau có tiếng anh, ông ta nhướng mày, rồi vung tay ném danh thiếp vào thùng rác.

Phàn Hi vừa ngồi xuống ghế trên máy bay, liền có người ngồi xuống cạnh cô.

“Thật trùng hợp. Lại gặp cô rồi.”

Người nói là người đàn ông trong phòng chờ ban nãy.

Phàn Hi lịch sự chào hỏi, rồi im lặng.

Đối phương không ngần ngại mà bắt chuyện, “Cô đi học ở Berlin hay đi làm?”

“Đi học.”

Ông ta nhướng mày, “Cô thật giàu có. Đây là khoang VIP.”

Phàn Hi điềm nhiên đáp, “Trung Quốc chưa bao giờ thiếu người có tiền.”

Người kia nói, “Ồ, còn tôi lần đầu tiên tới Trung Quốc, đã bị thành phố phồn hoa này làm cho choáng ngợp.”

“Là khen ngợi sao?”

“Là khen ngợi. Có người so sánh nơi này giống con sư tử đang say ngủ, còn tôi thì thấy nơi này như con sư tử đã tỉnh giấc.”

Phàn Hi sửa lại, “Là con rồng bay lên.”

Ông ta bật cười.

“Ông là người Đức à?”

Người kia nói, “Tôi là người Mỹ.”

“Ồ, thật xin lỗi, tôi không thích người Mỹ lắm.”

“Cô thật thẳng thắn.”

Cô nhún vai.

“Rất vui được nói chuyện với cô. À, tôi quên không giới thiệu, tôi là Martin Constantine. Đây là danh thiếp của tôi.”

Đối phương đưa tấm danh thiếp tới.

Phàn Hi nhìn qua nhưng không nhận.

Martin cười cười, “Chỉ là làm quen thôi mà, tương lai biết đâu chúng ta có cơ hội hợp tác, tiểu thư Fancy.”

Phàn Hi giật mình, “Ông biết tôi sao?”

“Tôi đã xem tác phẩm mới nhất của cô. Lúc đầu tôi không chắc lắm, nhưng sau khi nói chuyện thì tôi biết đúng là cô. Tôi phải nói, là một nghệ sĩ, cô có trái tim thật bao la.”

Lời ca ngợi làm gì có ai không thích nghe.

Cô nhận lấy danh thiếp, cúi đầu nhìn lướt qua, người phụ trách của hãng phim W ở Châu Âu. WT là công ty con của Universal Pictures.

Phàn Hi nhướng mày, “Cũng tai to mặt lớn phết nhỉ?”

Constantine mỉm cười, “Cô không nhìn ra sao?”

Phàn Hi cất danh thiếp đi, nói, “Tiếc là tôi đã rời khỏi ảnh đàn rồi.”

“Rời khỏi ảnh đàn Trung Quốc, cô có thể tìm hướng đi mới mà.”

“Ví dụ như?”

“Ví dụ như tiến quân Hollywood.”

Hollywood!

Giấc mộng của biết bao minh tinh Hoa ngữ.

Phàn Hi mỉm cười, “Cũng có thể.”

Bay hơn 10 tiếng, cuối cùng cũng đến sân bay Berlin.

Cô đi từ máy bay xuống tới hải quan vô cùng thuận lợi. Đúng là người đẹp, đi đâu cũng được hoan nghênh.

Bên ngoài rất nhiều người, đều là người ngoại quốc, Phàn Hi hơi hoa mắt.

Lúc này, trong đám người kia có người gọi, “Phàn Hi.”

Tiếng gọi không lớn, nhưng đủ để cô nghe thấy.

Phàn Hi quay đầu, cô thấy Niels đứng giữa biển người mênh mông. Cô biết rõ anh sẽ ở đó, hai người đã hứa, nhất định không lỡ hẹn. Tim cô khẽ xao động, giây phút này, cô chắc chắn hơn bao giờ hết, chắc chắn rằng lựa chọn của mình là đúng.

Cô thả vali ra, chạy tới nhảy lên ôm anh. Niels dang rộng hai tay, ôm cô vào lòng. Phàn Hi ôm lấy vai anh, không thể đợi được mà hôn anh.

Ở đây là Đức, không có phóng viên, không có người hâm mộ, không có chiến tranh, chỉ có hai người yêu nhau.

Niels ôm chặt cô, nhiệt tình đáp lại, giờ phút gặp lại này, họ đã chờ rất lâu, dài tựa như cả thế kỉ.

Có người nói, tình yêu không phải là phụ thuộc, mà là tự mình độc lập kiên cường, sau đó cùng cố gắng ở bên nhau. Nhất định sẽ gặp được người tốt, nhất định sẽ gặp được người phù hợp, chỉ cần giữ cho bản thân trái tim hi vọng.

Tiểu Ni Tử [1] là con chó lang thang Phàn Hi nhặt về từ Afghanistan.

[1] Tiểu Ni Tử: Chữ Ni () giống chữ trong tên Niels ().

Giờ nó cũng ở Đức với chủ nhân.

Lễ Giáng sinh, Niels mời cô đến ăn bữa cơm đoàn viên, Tiểu Ni Tử cũng đi theo. Vui vẻ nhất không phải Niels, không phải bố mẹ anh, không phải em trai anh, càng không phải Phàn Hi...mà là đám chó nhà Niels. Chúng sủa ầm ĩ như dàn đồng ca, khiến người khác nhức đầu.

Tiểu Ni Tử cũng sủa lại, nhưng bị đám chó kia trấn áp.

Phàn Hi khoanh tay trước ngực, “Có vẻ Tiểu Ni Tử không vui lắm.”

Niels ôm cô từ phía sau, “Sao lại thế?”

“Bị một đám chó ngoại tộc vây quanh...” Cô chặc chặc lắc đầu, “Em thấy cũng như em.”

Niels bật cười, “Em ngậm chửi mọi người, cũng tự ngậm chửi mình luôn à?”

Phàn Hi nghiêng mặt, gò má cọ cọ vào cằm anh, đẩy mắt hiện lên tia狡 hoạt, “Anh cứ nói đi.”

Niels kéo cô quay lại, nghiêm túc hỏi cô, “Em không thích ở đây sao?”

Phàn Hi thành thật đáp, “Có một chút. Nhưng không phải do anh.”

Anh hiểu, nhập gia tùy tục, bốn chữ này nói rất đơn giản. Cô là người cao ngạo, trước giờ toàn là người khác nhường nhịn cô, giờ muốn cô nhường mọi người, điều đó chẳng dễ dàng gì.

Vẫn còn sớm, anh kéo tay cô đi dạo một vòng.

Trời tối dần, tuyết rơi đầy trời, nhìn ra ngoài là một mảng trắng xóa.

Phản Hi giẫm lên đồng tuyết, tuyết lún xuống in dấu giày cô lên.

Cô quay đầu lại, đoạn đường cô vừa đi in đầy hai hàng dấu chân, trong lòng đột nhiên thấy hạnh phúc.

Căn nhà lớn nằm bên lối vào rừng, vì là lễ Giáng sinh nên nhà giăng đầy đèn neon sáng lấp lánh, Niels nói, mỗi năm nhà anh đều trang trí như vậy, để soi đường cho những người đi qua, cũng là để mừng năm mới.

Ngọn đèn sáng lập lờ.

Rõ ràng trời rất lạnh nhưng cô lại thấy ấm áp.

Rõ ràng trời đen kịt nhưng cô thấy tim mình bừng sáng.

Cô cầm lấy tay anh, “Anh còn nhớ hôm rút quân anh đã gọi cho em không?”

Tim anh khẽ nảy lên, quay lại nhìn cô, “Sao lại nhắc tới chuyện đó?”

Cô áp mặt vào vai anh, “Cái âm thanh ầm ầm mà anh bảo là trực thăng hạ cánh ấy.”

Anh gật đầu.

Cô tiếp tục, “Em còn tưởng là tiếng bom nổ.”

Niels cười cười, “Em tưởng tượng nhiều thế.”

“Lúc đó tự nhiên em nhớ ra một bộ phim.”

“Phim gì?”

“Blood Diamond, Leonardo đóng ấy. Anh xem chưa?”

“Xem rồi.”

“Em xem đã lâu nên không nhớ chi tiết. Chỉ nhớ đoạn cuối nam chính một mình ở nơi sườn núi cát vàng, trúng đạn, bị địch vây quanh, chỉ có thể chờ chết. Nhưng trước khi chết, anh ấy đã gọi điện cho người anh ấy yêu. Cô ấy ở Mỹ, ăn mặc rất đẹp dự một bữa tiệc. Hai người nói mấy chuyện không quan trọng, cô ấy hoàn toàn không biết đó là lần cuối cùng hai người nói chuyện với nhau, anh ấy sắp chết...Lúc nhận điện thoại của anh, em cũng có cảm giác sợ hãi như thế.”

Không đợi cô nói xong, Niels kéo cô vào lòng, hôn mạnh lên môi cô, chặn lời cô sắp nói lại.

Anh ôm lấy cô, một lúc lâu sau, anh nói từng chữ, “Phản Hi, em yên tâm, chuyện anh đã hứa với em, nhất định anh sẽ làm được.”

Cô vòng tay qua vai anh, ngửa người ra sau, nhìn anh nói, “Nếu như anh không tới, em sẽ lại đi Afghanistan. Nếu anh đã chết, em sẽ nhận xác anh. Sau đó cá quay về nước, quên mọi chuyện trên bờ.”

Nghe cô nói vậy, anh khẽ bật cười.

Cô hiểu kì, “Anh cười cái gì?”

“Cho dù nói gì cũng đều là giả thiết. Còn thực tế, chúng ta đã ở bên nhau, hiện tại rất hạnh phúc, tương lai...”

Cô hỏi, “Tương lai thế nào?”

“Có lẽ sẽ hạnh phúc hơn.”

Cô nhẹ nhàng mỉm cười, trong lòng tràn ngập hi vọng.

Đi bộ thêm một lúc, người nhà gọi điện, bảo hai người tranh thủ về ăn cơm.

Trên đường đi, Niels đột nhiên hỏi, “Phản Hi, em có định trở lại ảnh đàn không?”

Hai người đều không ngốc, nghe anh hỏi vậy, Phản Hi liền nói, “Anh thấy danh thiếp của Constantine rồi à?”

“Anh vô tình thấy.”

Cô nói, “Em cũng từng nghĩ tới.”

Anh khẽ nhún mày, chờ cô trả lời.

“Nhưng em vừa bước ra từ một cái hố, không muốn rơi luôn vào cái hố khác. Dù là ảnh đàn Trung Quốc hay Hollywood, với em cũng giống nhau. Tiền, đã kiếm đủ rồi. Danh tiếng cũng đã có. Giờ điều duy nhất em thiếu là...” Cô tựa đầu vào vai anh, nở nụ cười ngọt ngào.

Cô không nói tiếp, nhưng anh cũng hiểu.

Điều duy nhất cô thiếu, chính là tình yêu.

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-tinh-berlin>